

KISHA E JEZU KRISHTIT E SHENJTORËVE TË DITËVE TË MËVONSHME • NËNTOR 2013

Liahona

**Fjalime në
Konferencën e
Përgjithshme**

**Anëtarësia e Kishës
Arrin në 15 Milionë Vetë**

**Trupa e Misionarëve
Kohëplotë Rritet në më
Shumë se 80.000 Vetë**

ME MIRËSINË E MUZEUT TË HISTORISË SË KISHËS

Balm of Gilead [Balsami i Galaadit], nga Annie Henrie

“A nuk ka . . . ndonjë balsam në Galaad?” (Jeremia 8:22). . . Dashuria është balsami që i sjell shërim shpirtit. . . Biri, madje Zoti Jezu Krisht, dha jetën e Tij që ne të mund të kemi jetë të përjetshme, kaq e madhe qe dashuria e Tij për Atin e Tij dhe për ne” (Thomas S. Monson, “A Doorway Called Love”, Ensign, nëntor 1987, f. 66).

SESIONI I PARADITES TË SË SHTUNËS

- 4 Mirësevini në Konferencë
Presidenti Tomas S. Monson
- 6 Konferenca e Përgjithshme:
Forcimi i Besimit dhe i Dëshmisë
Plaku Robert D. Hejls
- 9 Jini të Bindur dhe të Përvuajtur
në Zemër
Plaku Ulises Soaresh
- 12 A e Dimë se Çfarë Kemi?
Karol M. Stevens
- 15 Shihni Përpara dhe Besoni
Plaku Eduard Dubi
- 17 Pragjet e Qiellit
Plaku Dejvid A. Bednar
- 21 Ejani, Bashkohuni me Ne
Presidenti Diter F. Uhtdorf

SESIONI I PASDITES TË SË SHTUNËS

- 25 Mbështetja e Drejtuesve të Kishës
Presidenti Henri B. Ajring
- 26 Çelësi për Mbrojtjen Shpirtërore
Presidenti Bojd K. Paker
- 29 Forca Morale e Grave
Plaku D. Tod Kristoferson
- 33 Përsheptimi i Planit të Veprimit
të Zotit!
Plaku S. Giford Nilsen
- 35 Gjëra të Vogla dhe të Thjeshta
Plaku Arnulfo Valencuela
- 37 A Dëshiron të Shërohesh?
Plaku Timothi J. Dais
- 40 Si një Vazo e Thyer
Plaku Xhefri R. Holland
- 43 Kini Besim të Zoti
Plaku M. Rasëll Ballard

SESIONI I PRIFTËRISË

- 46 Doktrinat dhe Parimet që
Përmbahen në Nenet e Besimit
Plaku L. Tom Peri
- 49 Nuk Jeni më të Huaj
Peshkopi Zherald Kosé
- 52 Thirrur për të Njoftuar Fjalën e Tij
Plaku Rendi D. Fank
- 55 Ti Mund t'ia Dalësh Tani!
Presidenti Diter F. Uhtdorf
- 58 Lidhjuani Plagët
Presidenti Henri B. Ajring
- 61 Barinj të Vërtetë
Presidenti Tomas S. Monson

SESIONI I PARADITES TË SË DIELËS

- 69 Nipërve dhe Mbesave të Mia
Presidenti Henri B. Ajring
- 72 Nuk do të Kesh Perëndi të Tjerë
Plaku Dallin H. Ouks
- 76 Kthehuni në Besim
Boni L. Oskarson
- 79 Forca për të Duruar
Plaku Riçard J. Meinis
- 82 Fuqia Vetjake nëpërmjet Shlyerjes
së Jezu Krishtit
Plaku Riçard G. Skot
- 85 "Nuk do të të Lë, As Nuk do
të të Braktis"
Presidenti Tomas S. Monson

SESIONI I PASDITES TË SË DIELËS

- 88 Vajtimet e Jeremias: Ruhuni
nga Skllavërimi
Plaku Kuentin L. Kuk
- 92 Fuqi në Priftëri
Plaku Nil L. Andersen
- 96 Mësimdhënia me Fuqinë dhe
Autoritetin e Perëndisë
Dejvid M. Mek-Konki
- 99 Duke u Mbatjur Vazhdimisht
me Vendosmëri
Plaku Kevin S. Hamilton
- 102 Shikoni Lart
Plaku Adrián Oçoa
- 104 Duke iu Afruar më Shumë Perëndisë
Plaku Terens M. Vinson
- 106 Vendime Përjetësie
Plaku Rasëll M. Nelson
- 110 Derisa Prapë të Takohemi
Presidenti Tomas S. Monson

MBLEDHJA E PËRGJITHSHME E SHOQATËS SË NDIHMËS

- 111 Fuqia, Gëzimi dhe Dashuria
e Mbatjes së Besëlidhjeve
Linda K. Barton
- 115 Kemi Arsye të Madhe për
t'u Gëzuar
Karol M. Stevens
- 118 Kërkoni Bekimet e Besëlidhjeve Tuaja
Linda S. Rius
- 121 Nuk Ecim Kurrë Vetëm
Presidenti Tomas S. Monson
- 64 Autoritetet e Përgjithshme të Kishës
së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të
Ditëve të Mëvonshme
- 124 Presidencat e Përgjithshme të
Organizatave Ndihmëse
- 125 Treguesi i Ngjarjeve në Konferencë
- 126 Lajme të Kishës

Përmbledhje për Konferencën e Përgjithshme Gjysmëvjetoare të 183-të

SESIONI I PËRGJITHSHËM I PARADITES TË SË SHTUNËS, 5 TETOR 2013

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring. Lutja e hapjes: Plaku Kent F. Riçards. Lutja e mbylljes: Methju O. Riçardson. Muzika nga Kori i Tabernakullit; Mak Uilberg dhe Rajën Mërfi, drejtues; Endriu Ansuorth dhe Klei Kristiansen, organistë: “How Wondrous and Great” [“Sa e Mahnitshme dhe e Mrekullueshme”], *Hymns*, nr. 267; “Tani Le të Gëzojmë”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 32; “Israel, Israel, God Is Calling” [“Izrael, Izrael, Perëndia po Thërret”], *Hymns*, nr. 7, përsht. Wilberg, i pabotuar; “There Is Sunshine in My Soul” [“Ka Dritë Dielli në Shpirtin Tim Sot”], *Hymns*, nr. 227; “Keep the Commandments” [“Mbani Urdhërimet”], *Children’s Songbook*, nr. 146, përsht. Murphy, i pabotuar; “Come, Ye Thankful People” [“Ejani, Ju Njerëz Falënderues”], *Hymns*, nr. 94, përsht. Wilberg, bot. Oxford.

SESIONI I PËRGJITHSHËM I PASDITES TË SË SHTUNËS, 5 TETOR 2013

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf. Lutja e hapjes: Plaku Pol V. Xhonsen. Lutja e mbylljes: Karol F. Mek-Konki. Muzika nga një kor familjar nga kunjet në Roi, Kejnsvill, Huper dhe Uest Heiven të Jutas; Xhejn Fjeldshted, drejtuese; Linda Margets, organiste: “On This Day of Joy and Gladness” [“Në Këtë Ditë Hareje, G’zimi”], *Hymns*, nr. 64, përsht. Fjeldsted/Margets, i pabotuar; “E Di, Shpëtimtari Më Do”, Prezantim i Fëmijëve në Mbledhjen e Sakramentit për 2010-ën, nga Bell dhe Creamer, përsht. Fjeldsted/Margets, i pabotuar; “Press Forward, Saints” [“Ecni Përpara, Shenjtorë”], *Hymns*, nr. 81; “Dashuri në Shtëpi”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 44, përsht. Fjeldsted/Margets, i pabotuar.

SESIONI I PRIFTËRISË I MBRËMJES TË SË SHTUNËS, 5 TETOR 2013

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring. Lutja e hapjes: Plaku Pol V. Kolliker. Lutja e mbylljes: Plaku Uolter F. Gonzáles. Muzika nga një kor i Priftërisë Aaronë nga kunjet në Murrei të Jutas; Kelli De Han drejtues; Riçard Eliot, organist: “Sing Praise to Him” [“Këndoju Lavdi Atij”], *Hymns*, nr. 70, përsht. Kempton, i pabotuar; “Like Ten Thousand Legions Marching” [“Si Dhjetë Mijë Legjione që Marshojnë”], *Hymns*, nr. 253, përsht. Elliott, i pabotuar; “Bëj Ç’Është e Drejtë”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 34; “God of Our Fathers, Whose Almighty Hand” [“Perëndia i Etërve, Dorë e Tij”], *Hymns*, nr. 78, përsht. Huff, i pabotuar.

SESIONI I PËRGJITHSHËM I PARADITES TË SË DIELËS, 6 TETOR 2013

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Diter F. Uhtdorf. Lutja e hapjes: Sheril A. Esplin. Lutja e mbylljes: Plaku Francisko J. Vinjas. Muzika nga Kori i Tabernakullit; Mak Uilberg, drejtues; Klei Kristiansen dhe Riçard Eliot, organistë: “E Ëmbël Është Puna”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 13; “Rejoice, the Lord Is King!” [“Gëzohuni, Zoti Është Mbret!”] *Hymns*, nr. 66; “Master, the Tempest Is Raging” [“Mësues, Furtuna Po Shpërthen!”], *Hymns*, nr. 105, përsht. Wilberg, i pabotuar; “Put Your Shoulder to the Wheel” [“Vëriini Shpatullat Punës”], *Hymns*, nr. 252; “O Divine Redeemer” [“O Shëlbues Hyjnor”], nga Gounod; “Të Falemi, Zot, për Profetin”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 36, përsht. Wilberg, i pabotuar.

SESIONI I PËRGJITHSHËM I PASDITES TË SË DIELËS, 6 TETOR 2013

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson.
Drejtimi: Presidenti Henri B. Ajring. Lutja e hapjes: Dejvid L. Bek. Lutja e mbylljes: Plaku Klaudio R. M. Kosta. Muzika nga Kori i Tabernakullit; Mak Uilberg dhe Rajën Mërfi, drejtues; Boni Gudlajf, organiste: “They, the Builders of the Nation” [“Ata, Ndërtuesit e Kombit”], *Hymns*, nr. 36, përsht. Wilberg, bot. nga Jackman; “When He Comes Again” [“Kur Ai të Vijë Përsëri”], *Children’s Songbook*, nr. 82–83, përsht. Murphy, i pabotuar; “Called to Serve” [“Thirrur na Kanë”], *Hymns*, nr. 249; “Abide with Me; ’Tis Eventide” [“Me Mua Rri; Është Muzg Tani”], *Hymns*, nr. 165, përsht. Wilberg, i pabotuar.

MBLEDHJA E PËRGJITHSHME E SHOQATËS SË NDIHMËS E MBRËMJES TË SË SHTUNËS, 28 SHTATOR 2013

Kryesimi: Presidenti Tomas S. Monson. Drejtimi: Linda K. Barton. Lutja e hapjes: Larain Suenson. Lutja e mbylljes: Ana De Agostini. Muzika nga një kor i Shoqatës së Ndihmës nga Qendra e Trajnimit të Misionarëve në Provo; Emili Uadlei, drejtuese; Boni Gudlajf, organiste: “Shëlbues i Izraelit”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 5; “Go Forth with Faith” [“Shko Përpara me Besim”], *Hymns*, nr. 263; “As Sisters in Zion” [“Si Motra në Sion”], *Hymns*, nr. 309, përsht. Sally DeFord, i pabotuar; “Do të Shkoj ku Ti Do që të Shkoj”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 46, përsht. melodia Wadley, i pabotuar; “More Holiness Give Me” [“Më Shumë Shenjtëri më Jep”], *Hymns*, nr. 131, përsht. Lyon, bot. nga Jackman.

MUNDËSOHEN BISEDAT E KONFERENCËS

Për të gjetur biseda të konferencës së përgjithshme në internet në shumë gjuhë, vizitoni faqen conference.lds.org. Pastaj përzgjidhni një nga gjuhët. Përgjithësisht, brenda dy muajve pas konferencës, regjistri me zanore mundësohen edhe në qendrat e shpërndarjes.

MESAZHET E MËSIMIT TË SHTËPISË DHE TË VIZITËS MËSIMORE

Për mesazhet e mësimit të shtëpisë dhe të vizitës mësimore, ju lutemi zgjidhni atë fjalim që u përgjigjet më mirë nevojave të atyre që vizitoni.

NË KOPERTINË

Përpara: Fotografi nga Cody Bell.
Prapa: Fotografi nga Cody Bell.

FOTOGRAFIMI I KONFERENCËS

Pamjet nga konferenca e përgjithshme në Solt-Lejk-Siti u morën nga Welden C. Andersen, Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Lloyd Eldredge, Collin King, John Luke, Leslie Nilsson, Matthew Reier, Christina Smith dhe Byron Warner; në Arraijan, Panama, nga Josué Peña; në Brazili, Brazil, nga Tomé Siqueira; në Kaviti, Filipine, nga Danilo Soleta; në Kolejvill, Teksas, SHBA, nga Mark Mabry; në Foz do Iguacu, Brazil, nga Lincoln Parmezan de Melo; në Guatemal-Siti, Guatemala, nga Don Searle; në Limë, Peru, nga Stephanie Navarette; në Londër, Angli, nga Preston Judy; në Lion, Francë, nga Carolyn Carter; në Panama-Siti, Panama, nga Josué Peña; në Romë, Itali, nga Massimo Criscione; dhe në Santiago, Kili, nga Cristian F. Castro Marin.

NËNTOR 2013 VËLLIMI 15 NR. 4
LIAHONA 10791 101

Revista ndërkombëtare zyrtare e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

Presidenca e Parë: Tomas S. Monson, Henri B. Ajring, Diter F. Uhtdorf

Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve: Bojd K. Paker, L. Tom Perri, Rasëll M. Nelson, Dallin H. Ouks, M. Rasëll Ballard, Riçard G. Skot, Robert D. Hejls, Xhefri R. Holland, Dejvid A. Bednar, Kuentin L. Kuk, D. Tod Kristoferson, Nil L. Andersen

Botues: Craig A. Cardon

Këshilltarë: Jose L. Alonso, Mervyn B. Arnold, Shayne M. Bowen, Stanley G. Ellis, Christoffel Golden

Drejtor Administrimi: David T. Warner
Drejtor i Mbështetjes për Familjet dhe Anëtarët: Vincent A. Vaughn

Drejtor i Revistave të Kishës: Allan R. Loyborg

Administrues i Punëve: Garff Cannon

Redaktor Administrimi: R. Val Johnson

Ndihmësredaktor Administrimi: Ryan Carr

Ndihmës për Botimet: Mellissa Zenteno

Grupi i Shkrimit dhe i Redaktimit: Susan Barrett, Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jennifer Grace Jones, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Drejtor Administrimi i Artit: J. Scott Knudsen

Drejtor Arti: Tadd R. Peterson

Grupi i Dizajnit: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Bashkërenduese për Pronësinë Intelektuale:

Collette Nebeker Aune

Administrimi i Prodhimit: Jane Ann Peters

Grupi i Prodhimit: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Përgatitja për Shtyp: Jeff L. Martin

Drejtor i Prodhimit: Craig K. Sedgwick

Drejtor i Shpërndarjes: Stephen R. Christiansen

Mbikëqyrës i Përkthimit Shqip: Atilla Böröcz

Për pajtimet dhe për çmimet jashtë Shteteve të Bashkuara dhe Kanadasë, shkoni në store.lds.org ose kontaktoni me qendrën tuaj vendore të Kishës për shpërndarjen ose me udhëheqësin e lagjes apo degës

Paraqitini dorëshkrimet dhe pyetjet në internet në liahona.lds.org; nëpërmjet postës elektronike liahona@ldschurch.org; ose nëpërmjet postës në *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Liahona (një term nga Libri i Mormonit, që do të thotë "busull" apo "drejtues") botohet në anglisht, armenisht, bismalisht, bullgarisht, çekisht, danisht, estonisht, fihxhisht, finlandisht, frëngjisht, greqisht, gjermanisht, holandisht, hungarisht, indonezish, islandisht, italisht, japonezish, kambodhisht, kinezisht, kiribatish, koreanisht, kroatish, letonisht, lituanisht, malagasish, marshallisht, mongolisht, norvegjisht, polonisht, portugalisht, rumanisht, rusisht, samoaisht, sebuanisht, sllovenisht, spanjisht, suahilisht, suedisht, shqip, tagalogisht, tahitisht, taisht, tongaish, ukrainisht, urdisht dhe vietnamsisht. (Periodiciteti ndryshon sipas gjuhës.)

© 2013 nga Intellectual Reserve, Inc. I rezervohen të gjitha të drejtat. Shtypur në Shtetet e Bashkuara të Amerikës.

Lënda e shkruar dhe ajo figurative e *Liahonës* mund të kopjohet për ta përdorur me raste në kishë ose në shtëpi, jo për tregti. Lënda figurative nuk mund të kopjohet nëse ajo shoqërohet me kufizime të shënimit i meritave për punën artistike. Çështjet e së drejtës së autorit duhet të adresohen te: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; adresa elektronike: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2013 Vol. 15 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480) Albanian (ISSN 1521-4753), is published four times a year (April, May, October and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$3.00 per year; Canada, \$3.60 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

TREGUESI I FOLËSVE

Ajring, Henri B., 25, 58, 69
Andersen, Nil L., 92
Ballard, M. Rasëll, 43
Barton, Linda K., 111
Bednar, Dejvid A., 17
Daiks, Timothy J., 37
Dubí, Eduard, 15
Fank, Rendi D., 52
Hamilton, Kevin S., 99
Hejls, Robert D., 6
Holland, Xhefri R., 40
Kosé, Zherald, 49
Kristoferson, D. Tod, 29
Kuk, Kuentin L., 88
Meinis, Riçard J., 79
Mek-Konki, Dejvid M., 96
Monson, Tomas S., 4, 61, 85, 110, 121
Nelson, Rasëll M., 106
Nilson, S. Giford, 33
Oçoa, Adrián, 102
Oskarson, Boni L., 76
Ouks, Dallin H., 72
Paker, Bojd K., 26
Peri, L. Tom, 46
Rivs, Linda S., 118
Skot, Riçard G., 82
Soares, Ulises, 9
Stivens, Karol M., 12, 115
Uhtdorf, Diter F., 21, 55
Valencuela, Arnulfo, 35
Vinson, Terens M., 104

TREGUESI TEMATIK

Aktivizimi, 12, 21, 35
Ati Qiellor, 69
Bekimet, 17
Besëlidhjet, 12, 82, 99, 111, 115, 118
Besimi, 15, 21, 43, 104
Bindja, 9
Dashuria, 12, 35, 43, 49, 69, 104, 111, 121
Dashuria hyjnore, 58
Dëlirësia, 29, 72
Depresioni, 40
Dëshmia, 76, 79, 102
Ditët e fundit, 26
Drejtësia, 79
Durimi, 40, 79, 85, 99
Dhembshuria, 40
E Dhjeta, 17
Falja, 37
Familja, 29, 69, 72, 88, 106
Fatkeqësia, 40, 55, 79, 85, 104, 118, 121
Fryma e Shenjtë, 96
Frymëzimi, 6, 58
Fuqia, 92, 96
Gratë, 29
Jezu Krishti, 9, 15, 37, 82, 102, 111
Jozef Smithi, 96, 102
Konferenca e përgjithshme, 6, 110
Kthimi në besim, 76
Libri i Mormonit, 82
Liria e zgjedhjes, 106
Liria fetare, 88
Lumturia, 69, 85
Lutja, 121
Martesa, 69, 72, 106
Mbledhjet e Kishës, 15, 99

Media, 102
Mëmësia, 29, 72
Mësimdhënia, 96
Mësimi i shtëpisë, 61
Mirënjohja, 85
Misionarët, 33
Mrekullitë, 43
Nenet e Besimit, 46
Ordinancat, 92, 115
Paqja, 26
Pendimi, 26, 52, 55, 82, 118
Përgatitja, 102
Plani i shpëtimit, 72
Priftëria, 46, 58, 92, 115
Profetët, 6
Puna misionare, 4, 33, 35, 43, 52
Robëria, 88
Rritja e Kishës, 4
Sakramenti, 99, 118
Sakrifica, 76
Studimi i shkrimeve të shenjta, 46, 96, 121
Shabati, 99
Shërbimi, 12, 58, 61, 82, 96, 111
Shërimi, 37
Shkrimet e Shenjta, 26
Shlyerja e Jezu Krishtit, 52, 55, 69, 82, 118
Shoqërimi, 21, 49
Shtëpia e Izraelit, 88
Tempujt, 17, 115, 118
Të qenit pjesë, 21
Trupi i vdekshëm, 106
Thirrjet në Kishë, 15, 69
Udhëheqësit e Kishës, 25
Uniteti, 15, 49
Urdhërimet, 72
Vetëkontrolli, 9

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Mirësevini në Konferencë

Lutja ime është që të mund të mbushemi me Shpirtin e Zotit ndërsa dëgjojmë dhe mësojmë.

Sa mirë që është, vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, të takohemi së bashku edhe një herë. Kanë kaluar pak më shumë se 183 vjet që kur Kisha u organizua nga Profeti Jozef Smith, nën drejtimin e Zotit. Në atë mbledhje më 6 prill 1830, qenë të pranishëm gjashtë anëtarë të Kishës.¹

Jam i lumtur të shpall se dy javë më parë, anëtarësia e Kishës arriti në 15 milionë. Kisha vazhdon të rritet në mënyrë të qëndrueshme dhe të ndryshojë jetën e gjithmonë e më shumë njerëzve çdo vit. Ajo po përhapet përmes tokës ndërkohë që forca jonë misionare përpiqet të gjejë ata që po e kërkojnë të vërtetën.

Ka qenë pothuajse një vit që kur shpalla uljen e moshës për shërbimin në mision. Që nga ajo kohë, numri i misionarëve kohëplotë duke shërbyer është rritur nga 58.500 vetë në tetor të vitit 2012 deri në 80.333 sot. Çfarë përgjigjeje të madhërishtme dhe frymëzuese që kemi dëshmuar!

Shkrimet e shenjta nuk kanë asnjë shpallje më të përshtatshme, asnjë përgjegjësi më detyruese dhe asnjë udhëzim më të drejtpërdrejtë sesa urdhri i dhënë nga Zoti i ringjallur

kur iu shfaq në Galile të njëmbëdhjetë dishepujve. Ai tha: “Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë”². Profeti Jozef Smith shpalli: “Pas gjithçkaje që është thënë, detyra më e madhe dhe më e rëndësishme është të predikojmë Ungjillin”³. Disa prej jush këtu sot do t’i kujtojnë akoma fjalët e Presidentit Dejvid O. Mek-Kej, i cili krijoi frazën e njohur “Çdo anëtar një misionar!”⁴

Fjalëve të tyre unë u shtoj fjalët e mia. Tani është koha që anëtarët dhe misionarët të mblidhen së bashku, të veprojnë së bashku, të punojnë së bashku në vreshtin e Zotit për t’i sjellë shpirta Atij. Ai i ka përgatitur mjetet që ne ta ndajmë ungjillin në një mori mënyrash dhe Ai do të na ndihmojë në punët tona nëse ne vërtet do të veprojmë me besim për ta përmbushur punën e Tij.

Për të ndihmuar që ta mbajmë forcën tonë gjithnjë e në rritje të misionarëve, unë u kam kërkuar anëtarëve tanë në të kaluarën të kontribuojnë, sikurse kanë mundësi, në fondin e tyre për misionarët e lagjes apo në

Fondin e Përgjithshëm të Kishës për Misionarët. Përgjigjja ndaj asaj kërkesë ka qenë e kënaqshme dhe ka ndihmuar të mbështesë me mijëra misionarë, rrethanat e të cilëve nuk i lejojnë që ata ta mbështesin vetveten. Ju falënderoj për kontributet tuaja bujare. Nevoja për ndihmë është e vazhdueshme, që

ne të mund të vazhdojmë t'i ndihmojmë ata, dëshira e të cilëve për të shërbyer është e madhe, por që vetë nuk i kanë mjetet për ta bërë këtë.

Tani, vëllezër dhe motra, kemi ardhur këtu që të udhëzohemi dhe të frymëzohemi. Shumë mesazhe, që përfshijnë një larmi temash nga

ungjilli, do të jepen gjatë dy ditëve të ardhshme. Ata burra e gra që do t'ju flasin, kanë kërkuar ndihmë nga qielli në lidhje me mesazhet që do të japin.

Lutja ime është që të mund të mbushemi me Shpirtin e Zotit ndërsa dëgjojmë dhe mësojmë. Në emrin e Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Ndërkohë që rreth dy ose tri duzina njerëzish ishin të pranishëm në ditën që u organizua Kisha, gjashtë ishin të renditur zyrtarisht si anëtarët organizues.
2. Mateu 28:9.
3. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smithi* (2009), f. 349.
4. David O. McKay, në Conference Report, prill 1959, f. 122.

Nga Plaku Robert D. Hejls,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Konferenca e Përgjithshme: Forcimi i Besimit dhe i Dëshmisë

*O sa nevojë kemi për konferencën e përgjithshme!
Përmes konferencave besimi ynë forcohet dhe dëshmitë
tona thellohen.*

Faleminderit, Presidenti Monson, për mësimin dhe shembullin tuaj të shërbimit si të Krishtit dhe detyrën tuaj për të gjithë ne që të jemi misionarë. Ne gjithmonë lutemi për ty.

Në periudhën tonë ungjillore, Shpëtimtari Jezu Krisht e quajti mbledhjen e shenjtorëve “konferenc[a] [ime e] përgjithshme”¹.

Kudo që jemi në këtë botë, sido që t'i marrim këto punime, dëshmoj se jemi mbledhur në konferencën e Tij. Dëshmoj edhe se do të dëgjojmë fjalën e Tij, sepse Ai ka thënë: “Qoftë nëpërmjet zërit tim apo nëpërmjet zërit të shërbëtorëve të mi është njësoj”².

Konferencat gjithnjë kanë qenë pjesë e Kishës së vërtetë të Jezu Krishtit. Adami i mbledhi pasardhësit e tij dhe profetizoi për gjërat që do të vinin. Moisiu i mbledhi bijtë e Izraelit dhe u mësoi urdhërimet që kishte marrë. Shpëtimtari i mësoi turmat e mbledhura si në Tokën e Shenjtë ashtu edhe në kontinentin amerikan. Pjetri i mbledhi besimtarët në Jerusalemin. Konferenca

e parë e përgjithshme në këto ditë të fundit u mbajt vetëm dy muaj pasi u organizua Kisha dhe konferencat kanë vazhduar deri në këtë ditë.

Këto konferenca, të udhëhequra nga Shpirti i Tij, janë gjithnjë nën drejtimin e Zotit.³ Neve nuk na caktohen tema të veçanta. Me javë dhe muaj, shpesh gjatë netëve pa gjumë, ne presim nga Zoti. Përmes agjërimit, lutjes, studimit dhe përsiatjes, ne mësojmë mesazhin që Ai dëshiron të na japë.

Disa njerëz mund të pyesin: “Përse frymëzimi nuk vjen më lehtë dhe më shpejt?” Zoti e mësoi Oliver Kaudrin: “Ti duhet ta studiosh atë tërësisht në mendjen tënde; më pas ti duhet të më pyesësh nëse është e drejtë”⁴. Mesazhet e konferencës vijnë te ne pas përgatitjes plot lutje, përmes Frymës së Shenjtë.

Ky parim është i vërtetë për të gjithë anëtarët e Kishës kur përgatitemi të marrim pjesë në konferencat e lagjeve, të kunjeve dhe të përgjithshme. Ne e studiojmë tërësisht në mendjen tonë atë që na nevojitet dhe dëshirojmë

nga Ati Qiellor, dhe lutemi ta kuptojmë e vëmë në jetë atë që na mësohet. Ndërsa koha për konferencën afrohet, ne i sakrifikojmë veprimtaritë e tjera, “lë[më] mënjanë gjërat e kësaj bote . . . [për të] kërk[uar] gjërat e një më të mire”⁵. Më pas, mbledhim familjet tona për të dëgjuar fjalën e Zotit, sikurse bënë njerëzit e mbretit Beniamin.⁶

Fëmijëve dhe të rinjve u pëlqen shumë të përfshihen në konferencë. Ne bëjmë një gabim të rëndë nëse mendojmë se konferenca është përtej ndjeshmërisë së tyre intelektuale e shpirtërore. Anëtarë të rinj në moshë të Kishës, ju premtoj se, nëse do të dëgjoni, ju do ta ndieni Shpirtin të rritet brenda jush. Zoti do t’ju tregojë se çfarë dëshiron Ai që ju të bëni me jetën tuaj.

Në konferenca ne mund të marrim fjalën e Zotit të dhënë posaçërisht për ne. Një anëtar dëshmoi: “Kur dëgjova fjalimin tënd, u shtanga. . . Biseda jote ishte zbuluesë vetjake drejtpërdrejt nga Zoti për familjen time. Kurrë nuk kam përjetuar një shfaqje të tillë të fortë të Shpirtit në jetën time sa në ato minuta, kur Fryma e Shenjtë më foli drejtpërdrejt.”

Një tjetër tha: “Kurrë nuk kam ndier më parë kaq thellësisht që një bisedë po më jepej mua”.

Kjo është e mundur sepse Fryma e Shenjtë e çon fjalën e Zotit në zemrat tona në mënyra që mund t’i kuptojmë.⁷ Kur mbaj shënime në konferencë, nuk shkruaj gjithmonë me përpikëri atë që po thotë folësi; unë shënoj drejtimin vetjak që Shpirti po më jep mua.

Ajo që *thuhet* nuk është aq e rëndësishme sa ajo që *dëgjojmë* dhe ajo që *ndiejmë*.⁸ Kjo është arsyeja përse ne bëjmë një përpjekje për të përjetuar konferencën në një ambient ku mund të dëgjohet, ndihet dhe kuptohet qartësisht zëri i vogël e i qetë i Shpirtit.

O sa nevojë kemi për konferencën e përgjithshme! Përmes konferencave

besimi ynë forcohet dhe dëshmitë tona thellohen. Dhe kur kthehemi në besim, ne forcojmë njëri-tjetrin për të qëndruar të fortë mes shigjetave të zjarra të këtyre ditëve të fundit.⁹

Në dhjetëvjeçarët e fundit, Kisha kryesisht ka shpëtuar nga keqkuptimet e lemerishme dhe përndjekjet e përjetuara nga shenjtoret e hershëm. Nuk do të jetë gjithmonë kështu. Bota po largohet nga Zoti më shpejt dhe më larg se ndonjëherë më parë. Kundërshtari po ushtron ndikimin dhe fuqinë e tij mbi tokë. Ne i shohim, i dëgjojmë, i lexojmë, i studiojmë dhe i tregojmë fjalët e profetëve që të jemi të paralajmëruar dhe të mbrojtur. Për shembull “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës” u dha kohë përpara se ne të përjetonim sfidat që po përjeton tani familja. “Krishti i Gjallë: Dëshmia e Apostujve” u përgatit përpara kohës kur neve do të na nevojitej më tepër.

Ne mund të mos i dimë të gjitha arsyet përse profetët dhe folësit në konferencë na flasin me tema të caktuara në konferencë, por Zoti e di. Presidenti Harold B. Li dha mësim: “E vetmja siguri që ne kemi si anëtarë të kësaj kishe, është t’u . . . vëmë veshin fjalëve dhe urdhërimeve që Zoti do të japë përmes profetit të Tij. Do të ketë disa gjëra që kërkojnë durim dhe besim. Ju mund të mos e pëlqeni atë që vjen nga autoriteti i Kishës. Ajo mund të hedhë poshtë pikëpamjet tuaja [vetjake]. Ajo mund të hedhë poshtë pikëpamjet tuaja sociale. Ajo mund të ndërhyjë disi në jetën tuaj shoqërore. Por nëse ua vini veshin këtyre gjërave, si nga goja e Vetë Zotit, me durim e besim, premtimi është se ‘portat e ferrit nuk do të hapen kundër jush; . . . dhe Zoti Perëndi do t’i shpërndajë fuqitë e errësirës përpara jush dhe do të bëjë që qiejt të dridhen për të mirën tuaj dhe për lavdinë e emrit të tij’ (DeB 21:6).”¹⁰

Si e dinte Presidenti Li atë që ne do të përballonim në kohën tonë? Ai e dinte sepse ishte një profet, shikues dhe zbulues. Dhe nëse i dëgjojmë dhe u bindemi profetëve tani, duke përfshirë ata që do të flasin pikërisht në këtë konferencë, ne do të forcohemi dhe mbrohemi.

Bekimet më të mëdha të konferencës së përgjithshme vijnë te ne pasi përfundon konferenca. Kujtoni modelin e shënuar shpesh në shkrimin e shenjtë: ne mblidhemi për të dëgjuar fjalët e Zotit, dhe kthehemi në shtëpitë tona për t’i jetuar ato.

Pasi mbreti Beniamin i dha mësim popullit të tij, “ai e shpërndaui turmën dhe ata u kthyen çdonjëri sipas familjeve të tyre në shtëpitë e tyre”¹¹. Në këtë kohë, mbreti Limhi bëri të njëjtën gjë.¹² Pasi u dha mësim dhe u shërbeu njerëzve në tempullin në vendin Begati, Shpëtimtari iu përgjyera njerëzve: “Shkoni në shtëpitë tuaja dhe meditoni mbi gjërat që kam thënë dhe i kërkonti Atit, në emrin tim, që të mund të kuptoni dhe përgatitni mendjen për nesër dhe unë do të vij te ju përsëri”¹³.

Ne e pranojmë ftesën e Shpëtimtarit kur përsiatim dhe lutemi për të kuptuar atë që na është mësuar, dhe më pas shkojmë përpara dhe bëjmë vullnetin e Tij. Kujtoni fjalët e Presidentit

Spenser W. Kimball: “E kam ndarë mendjen që kur të shkoj në shtëpi nga kjo konferencë [e përgjithshme] . . . ka shumë, shumë fusha në jetën time që mund të përsos. Kam bërë një listë në mendje për to, dhe pres të shkoj në punë sapo të mbarojmë.”¹⁴ Presidenti Monson kohët e fundit tha: “Unë ju nxis t’i lexoni . . . bisedat dhe të përsiatni për mesazhet që përmbahen aty. Kam zbuluar nga vetë jeta ime se përfitoj edhe më shumë nga këto predikime të frymëzuara kur i studioj me thellësi më të madhe.”¹⁵

Përveçse na fton të mbajmë studim vetjak e familjar të shkrimeve të shenjta, Ati Qiellor dëshiron që ne t’i studiojmë rregullisht dhe t’i vëmë në jetë ato që kemi mësuar në konferencë. Dëshmoj se ata që e vënë besimin e tyre në Zot dhe ia vënë veshin kësaj këshille me besim, do të fitojnë forcë të madhe për të bekuar veten dhe familjet e tyre për brezat që do të vijnë.

Ati Qiellor e ka siguruar udhën. Në këtë konferencë, 97 përqind e [anëtarëve të] Kishës mund t’i dëgjojnë këto mesazhe në vetë gjuhën e tyre. Miliona anëtarë në 197 vende do ta shohin këtë konferencë në 95 gjuhë. Në vetëm dy ose tri ditë, mesazhet do të shfaqen në LDS.org në gjuhën angleze dhe brenda një jave ato do

të fillojnë të jenë të gjindshme në 52 gjuhë. Tani ne i marrim revistat e Kishës të shtypura brenda tri javëve prej konferencës së përgjithshme. Nuk kemi përse të presim më muaj për bisedat që të vijnë nëpërmjet postës. Në një kompjuter, telefon ose pajisje tjetër elektronike, ne mund të lexojmë, dëgjojmë, shikojmë dhe t'i tregojmë mësimet e profetëve. Në çdo kohë, kudo, ne mund të rrisim njohurinë tonë, të forcojmë besimin e dëshminë tonë, t'i mbrojmë familjet tona dhe t'i drejtojmë të sigurt në shtëpi.

Mesazhet e kësaj konference gjithashtu do të përfshihen në programin mësimor të të rinjve në internet. Prindër, ju vetë mund të keni qasje të mësimet e të rinjve në adresën LDS.org. Zbuloni se çfarë po mësojnë fëmijët tuaj, dhe bëjeni atë temë të vetë studimit tuaj, të diskutimeve familjare, mbrëmjeve familjare, këshillave familjarë dhe intervistave vetjake me secilin prej fëmijëve tuaj lidhur me atë që ata kanë nevojë t'u mësohet veçan.

I nxis të gjithë anëtarët të përdorin burimet në faqet e internetit të Kishës dhe programet në celular. Ato përpunohen vazhdimisht në mënyrë që të jenë më të lehta për t'u përdorur dhe më të përshtatshme për jetën tonë. Në LDS.org ju do të gjeni burime që ju ndihmojnë të studioni ungjillin, të forconi shtëpinë e familjen tuaj dhe të shërbeni në thirrjen tuaj. Gjithashtu mund të gjeni paraardhësit tuaj të cilët kanë nevojë për ordinancat e

tempullit, dhe burime për t'ju mbështetur në punën e shpëtimit, përfshirë ndarjen e ungjillit. Prindërit mund të marrin drejtimin në përgatitjen e fëmijëve të tyre për pagëzim, priftërinë dhe misionet kohëplota dhe tempullin. Ata mund të na ndihmojnë të ecim në shtegun e ngushtë e të ngushtuar të ordinancave dhe besëlidhjeve të tempullit dhe të na kualifikojnë për bekimin e jetës së përvetshme.

Në konferencën e kaluar të prillit, në mbledhjen e përgjithshme të priftërisë, tregova për babanë tim që vizatoi një figurë të një luftëtari të armatosur për të më mësuar mua rreth veshjes së tërë armatimit të Perëndisë dhe mbrojtjes shpirtërore që sjell ai.

Pasi ky sesion përfundoi, një baba i tregoi familjes së tij atë që kishte mësuar. I frymëzuar, djali i tyre i ri, Xhejson, kërkoi në LDS.org për ta dëgjuar vetë mesazhin. Disa ditë më vonë ai u shfaq në mbrëmjen familjare për t'ua treguar mësimin vëllezërve

Xhejsoni me "tërë armatim[i]n [e tij] të Perëndisë".

dhe motrave të tij. Ja tek është.

Një mesazh i thjeshtë nga konferenca, i frymëzuar nga Zoti, i marrë nga një fëmijë, iu dha mësim një familjeje në një mënyrë vetjake e të fuqishme. E dua parzmoren e tij të drejtësisë. E dua mburojën e tij të besimit që të ndalojë shigjetat e zjarra të kundërshtarit. Këto janë bekimet e konferencës.

Vëllezërit e motrat e mia, jap dëshminë time të veçantë se Zoti Jezu Krisht jeton dhe qëndron në krye të kësaj Kise. Kjo është konferenca e Tij e përgjithshme. Ju premtoj në emrin e Tij se, nëse luteni me një dëshirë të sinqertë për të dëgjuar zërin e Atit tuaj Qiellor në mesazhet e kësaj konference, ju do të zbuloni se Ai ju ka folur për t'ju ndihmuar, për t'ju forcuar dhe për t'ju drejtuar në shtëpi, në prani të Tij. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Doktrina e Besëlidhje 124:88; theksimi i shtuar.
2. Doktrina e Besëlidhje 1:38.
3. Shih Doktrina e Besëlidhje 46:2.
4. Doktrina e Besëlidhje 9:8.
5. Doktrina e Besëlidhje 25:10.
6. Shih Mosia 2:5.
7. Shih 2 Nefi 33:1.
8. Shih Spencer W. Kimball, në Conference Report, Tonga Area Conference 1976, f. 27.
9. Shih Lluca 22:31-32.
10. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee* (2000), f. 84-85.
11. Mosia 6:3.
12. Shih Mosia 8:4.
13. 3 Nefi 17:3.
14. Spencer W. Kimball, "Spoken from Their Hearts", *Ensign*, nëntor 1975, f. 111.
15. Tomas S. Monson, "Perëndia me Ju Qoftë kur Prapë të Takohemi", *Liahona*, nëntor 2012, f. 110.

Nga Plaku Ulyses Soares,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

Jini të Bindur dhe të Përvuajtur në Zemër

Të jesh i bindur nuk do të thotë dobësi, por do të thotë të sillesh me mirësi dhe ëmbëlsi.

Mormoni na mësoi se njeriu “nuk mund të ketë besim dhe shpresë, në qoftë se nuk është i bindur dhe i përvuajtur në zemër”¹. Ai shtoi se pa cilësi të tilla “besimi dhe shpresa . . . është e kotë, meqë askush nuk pranohet para Perëndisë, në qoftë se nuk është i bindur dhe i përvuajtur në zemër”².

Bindje është cilësia e atyre që janë “besimtarë, të drejtë, të përvuajtur, të mësueshëm dhe të durueshëm nën vuajtje”.³ Ata që zotërojnë këtë cilësi, janë të gatshëm të ndjekin Jezun Krishtin dhe mësimet e ungjillit të Tij dhe karakteri i tyre është i qetë, i butë, tolerant dhe i bindur.

Apostulli Pal na mësoi se bindja është fryti i Frymës.⁴ Prandaj, ajo mund të arrihet shumë lehtë në qoftë se “rrojmë në Frymë”.⁵ Që të rrojmë në Frymë, mënyra jonë e jetesës duhet të pasqyrojë drejtësinë përpara Zotit.

Kur marrim emrin e Krishtit mbi vete, pritë që ne të përvuajtur të matemi me cilësitë e Tij dhe të ndryshojmë karakterin tonë për t’u bërë më shumë si Ai çdo ditë. Shpëtimtari, duke këshilluar dishepujt e Tij, tha: “Jini, pra, të përvuajtur, ashtu siç është i përvuajtur Ati juaj, që është në qiell”.⁶ Nëse “[vijmë]

te Krishti . . . dhe do t’i mohojmë] vetes çdo ligësi . . . dhe [do ta duam] Perëndinë”, atëherë nëpërmjet hirit të Krishtit dita do të vijë kur ne të mund të bëhemi të përvuajtur në Të.⁷

“Cilësitë si të Krishtit janë dhurata nga Perëndia. [Këto cilësi] vijnë kur [ne] e përdorim me drejtësi zgjedhjen [tonë] të lirë. . . . Me dëshirën për ta kënaqur Perëndinë, [ne duhet të] pranojmë] dobësitë [tona] dhe [të jemi] të gatshëm dhe entuziastë për t’u përvuajtur”.⁸

Bindja është jetike që të bëhemi më shumë si Krishti. Pa të ne nuk do të jemi në gjendje të zhvillojmë virtyte të tjera të rëndësishme. Të jesh i bindur nuk do të thotë dobësi, por do të thotë të sillesh me mirësi dhe ëmbëlsi, duke treguar forcë, qartësi, vetëvlerësim të shëndetshëm dhe vetëkontroll.

Bindja ishte një nga cilësitë më të bollshme në jetën e Shpëtimtarit. Ai Vetë u mësoi dishepujt e Tij: “Mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përvuajtur nga zemra”.⁹

Ne jemi të bekuar që jemi lindur me farën e bindjes në zemrën tonë. Ne duhet të kuptojmë se nuk është e mundur ta rrisim dhe ta zhvillojmë atë sa hap e mbyll sytë, por më tepër nëpërmjet procesin e kohës. Krishti na

kërkon të “marrim] çdo ditë kryqin [tonë]”¹⁰, duke nënkuptuar që ky duhet të jetë një përqendrim dhe dëshirë e vazhdueshme.

Presidenti Lorenzo Snou, profeti i pestë i periudhës sonë ungjillore, na mësoi: “Është detyra jonë të përvuajtur që të jemi të përvuajtur, . . . të përvuajtur-sohemi çdo ditë dhe të shohim ecurinë tonë javën e kaluar dhe t’i bëjmë gjërat më mirë këtë javë; t’i bëjmë gjërat më mirë sot nga sa i bëmë dje”¹¹. Kështu, hapi i parë për t’u bërë i bindur është të përvuajtur-sohemi ditë pas dite. Çdo ditë duhet të jemi më mirë sesa më parë, ndërsa shkojmë përpara nëpërmjet këtyre proceseve.

Presidenti Snou shtoi:

“Ne kemi marrëzitë tona të vogla dhe dobësitë tona; ne duhet të përvuajtur t’i kapërcejmë ato sa më shpejt që është e mundur, dhe . . . duhet [ta rrenjosim] këtë ndjenjë në zemrat e fëmijëve tanë . . . që ata të mund të mësojnë [të sillen] siç duhet përpara Tij në të gjitha rrethanat.

Nëse bashkëshorti mund të jetojë një ditë pa grindje me bashkëshorten e tij ose pa trajtuar njeri në mënyrë të pakëndshme ose pa e brengosur Shpirtin e Perëndisë . . . ; ai është deri këtu i përvuajtur. Atëherë lejoheni atë të përvuajtur të jetë po ashtu ditën tjetër. Por duke supozuar se ai do të dështojë në përvuajtjen e tij të ditës tjetër, kjo nuk është arsye që ai nuk duhet të ketë sukses duke e bërë këtë ditë të tretë.”¹²

Duke njohur përkushtimin dhe vendosmërinë tonë, Zoti do të na japë atë që nuk jemi në gjendje të arrijmë për shkak të papërvuajtjes dhe dobësive tona njerëzore.

Një hap tjetër i rëndësishëm për t’u bërë i bindur është të mësojmë se si ta kontrollojmë karakterin tonë. Ngaqë njeriu natyror është te secili prej nesh dhe ngaqë jetojmë në një botë plot me presion, të kontrollojmë e karakterit

tonë mund të bëhet një nga sfidat e jetës sonë. Mendoni për pak sekonda se si reagoni ju kur dikush nuk pajtohet me dëshirat tuaja në çastin që ju doni që ai të pajtohet. Çfarë ndodh kur njerëzit nuk janë dakord me idetë tuaja, edhe pse ju jeni absolutisht i sigurt që ato përfaqësojnë zgjidhjen e duhur për një problem? Cila është përgjigja juaj kur dikush ju ofendon, kritikon përpjekjet tuaja, apo është thjesht i ashpër ngaqë është në humor të keq? Në këto çaste dhe në situata të tjera të vështira, ne duhet të mësojmë ta kontrollojmë karakterin tonë dhe t'i përcjellim ndjenjat tona me durim dhe me bindje fisnike. Kjo është shumë e rëndësishme brenda shtëpive tona dhe në marrëdhëniet tona me shokun apo shoqen tonë të përjetshme. Gjatë 31 viteve të martesës sime me të dashurën time të zemrës, ajo shpesh më ka bërë kujtesa fisnike për këtë kur kemi përjetuar sfida tronditëse të jetës.

Midis mësimëve që gjenden në Letrën e Dytë drejtuar Timoteut, Apostulli Pal thoshte:

“Sepse shërbëtori i Zotit nuk duhet të zihet, por të jetë i butë me të gjithë, i aftë për të mësuar njerëzit dhe i durueshëm,

duke i mësuar me butësi kundërshtarët, me shpresë se Perëndia ua jep atyre të pendohen, që arrijnë të njohin të vërtetën,

dhe të vijnë në vete”¹³.

Duke kontrolluar reagimet tona, duke qenë të qetë dhe të përmbajtur dhe duke shmangur grindjen, ne do të fillojmë të kualifikohemi për dhuratën e bindjes. Presidenti Henri B. Ajring një herë tha: “Kur i kontrollojmë me besim inatet tona dhe e mposhtim krenarinë tonë, Fryma e Shenjtë jep miratimin e Tij dhe premtimet e besëlidhjet e shenjta bëhen të sigurta”¹⁴.

Një hap tjetër për të arritur bindjen është të bëhemi të përlurur. Zoti e udhëzoi Tomas B. Marshin nëpërmjet Profetit Jozef Smith, duke i thënë: “Ji i përlurur; dhe Zoti, Perëndia yt, do të të udhëheqë përdore dhe do t’u japë përgjigje lutjeve të tua”¹⁵.

Unë besoj se vetëm ata që janë të përlurur, janë në gjendje të njohin dhe të kuptojnë përgjigjet e Zotit ndaj lutjeve të tyre. Të përlururit janë të mësueshëm, duke njohur sa të varur janë nga Perëndia dhe duke dëshiruar të jenë të nënshtuar ndaj vullnetit të Tij. Të përlururit janë të bindur dhe kanë aftësinë të ndikojnë te të tjerët

që të jenë po ashtu. Premtimi i Perëndisë për të përlururit është që Ai do t’i udhëheqë ata përdore. Unë vërtet besoj se ne do t’i shmangim devijimet dhe bregën në jetën tonë për sa kohë do të ecim përdore me Zotin.

Një nga shembujt më të mrekullueshëm të bindjes në kohët moderne që mbaj parasysht, është ai i kthimit në besim të Vëllait Moisi Malangu. Kthimi i tij në besim filloi në 1964-ën, kur ai mori një kopje të Librit të Mormonit. Ai u mrekullua ndërsa lexonte këtë libër, por vetëm në fillimet e viteve 70 ai pa një shenjë të Kishës së Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme në një ndërtesë në Johannesburg të Afrikës së Jugut, ndërsa po ecte në një rrugë. Vëllai Malangu u intrigua dhe u fut në ndërtesë për të mësuar më shumë rreth Kishës. Atij iu tha me mirësi se nuk mund të merrte pjesë në shërbesat apo të pagëzohej për shkak se ligjet e vendit nuk e lejonin në atë kohë.

Vëllai Malangu e pranoi atë vendim me bindje, përlësi dhe pa u fyer, por ai vazhdoi të ketë një dëshirë të fortë për të mësuar më shumë rreth Kishës. Ai i pyeti udhëheqësit e Kishës nëse mund ta linin hapur një nga dritaret e shtëpisë së mbledhjeve gjatë

mbledhjeve të së dielës që ai të mund të ulej jashtë dhe t'i dëgjonte shërbesat. Për disa vite, familja e miqtë e Vëllait Malangu merrnin pjesë rregullisht “nga dritarja” në kishë. Një ditë në 1980-ën atyre iu tha se mund të merrnin pjesë në kishë dhe gjithashtu të pagëzoheshin. Çfarë ditë e lavdishme për Vëllanë Malangu.

Më vonë Kisha organizoi një degë në lagjen e tij në Soveto. Kjo u bë e mundur vetëm për shkak të vendosmërisë, kurajës dhe besnikërisë së njerëzve si Vëllai Malangu, që qëndruan besnikë për aq shumë vite në rrethana të vështira.

Një nga miqtë e Vëllait Malangu, që ishte bashkuar me Kishën në të njëjtën kohë, më tregoi këtë histori kur vizitova kunjin e Sovetos. Në fund të bisedës sonë, ai më përqafoi. Atë çast, vëllezër dhe motra, u ndjeva si të isha futur në krahët e dashur të Shpëtimtarit. Bindje buronte nga sytë e këtij vëllai të mirë. Me një zemër plot mirësi dhe mirënjohje të thellë, ai pyeti nëse mund vetëm t'i thoshja Presidentit Tomas S. Monson se sa mirënjohës dhe i bekuar ishte ai dhe shumë të tjerë që kishin ungjillin e vërtetë në jetën e tyre. Shembulli i bindjes i Vëllait Malangu dhe i miqve të tij ndikoi vërtet në shumë jetë njerëzish për mirë – veçanërisht timen.

Vëllezër dhe motra, unë besoj se Shpëtimtari Jezu Krisht është shembulli më i lartë i bindjes. Edhe gjatë çasteve të fundit të jetës së Tij të vdekshme, i akuzuar dhe i dënuar padrejtësisht, duke mbartur me dhimbje kryqin e Tij drejt Golgotës, i tallur dhe i mallkuar nga armiqtë e Tij, i braktisur nga shumë që e njihnin dhe patën dëshmuar për mrekullitë e Tij, Ai u gozhdua në kryq.

Edhe pas vuajtjes më të madhe fizike, Zoti iu drejtua Atit të Tij dhe i foli nga thellësia e zëmrës së Tij të bindur

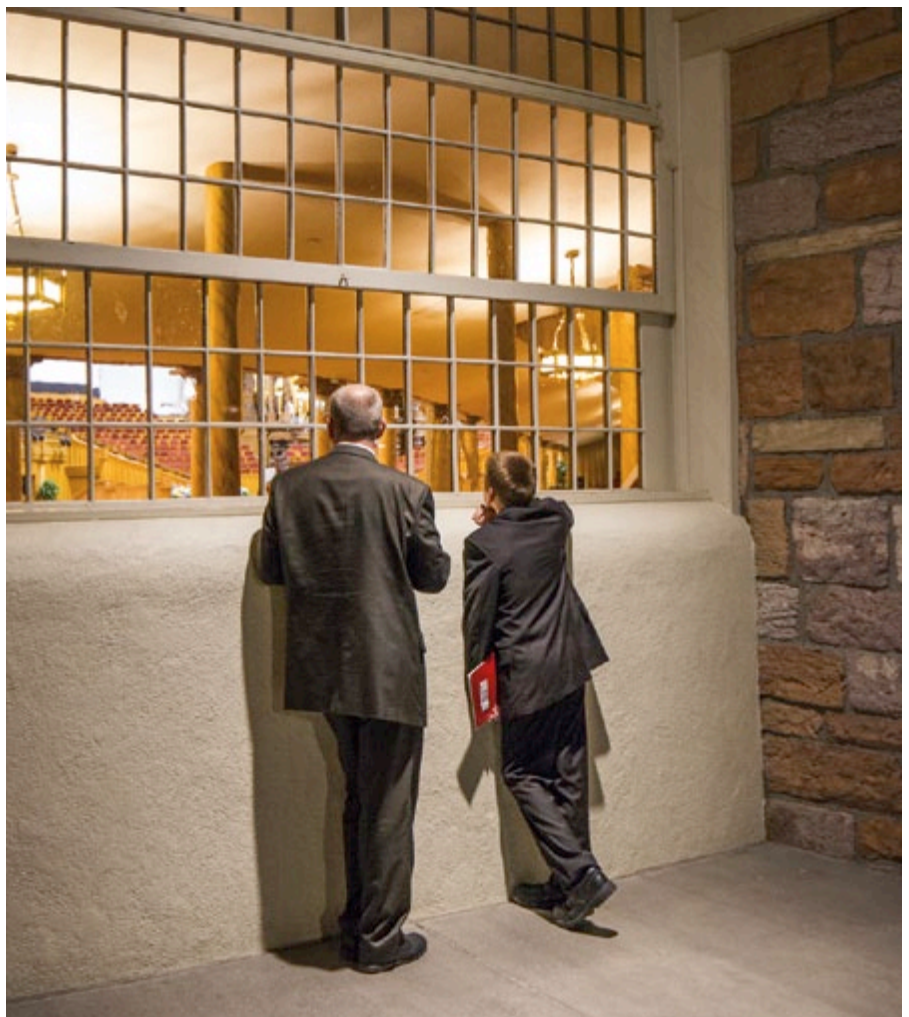
e të përulur: “O Atë, fali ata sepse nuk dinë ç’bëjnë”¹⁶. Krishti përjetoi një vuajtje të skajshme fizike dhe shpirtërore, duke na dhënë mundësinë neve që të ndryshojmë karakterin tonë shpirtëror e të bëhemi të bindur si Ai.

Unë lë dëshminë time që Jezu Krishti është Shpëtimtari ynë. Unë ju dëshmoj juve se, në saje të dashurisë së Tij, është e mundur të ndryshojmë. Është e mundur t'i lëmë dobësitë tona prapa. Është e mundur t'i kundërshtojmë ndikimet e liga në jetën tonë, të kontrollojmë inatin tonë, të bëhemi të bindur dhe të zhvillojmë cilësitë e Shpëtimtarit tonë. Ai na tregoi udhën. Ai na dha shembullin e përkryer dhe urdhëroi secilin nga ne që të bëhemi siç Ai është. Ftesa e Tij për ne është që të ndjekim Atë, të ndjekim shembullin

e Tij dhe të bëhemi si Ai. Për këto të vërteta unë lë dëshmi në emrin e Tij të shenjtë, madje Jezu Krishtin, amen. ■

SHËNIME

1. Moroni 7:43.
2. Moroni 7:44.
3. Guide to the Scriptures, “Meek, Meekness”, scriptures.lds.org.
4. Shih Galateasve 5:22–23.
5. Galateasve 5:25.
6. Mateu 5:48.
7. Moroni 10:32.
8. *Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues për Shërbimin Misionar* [2005], f. 119).
9. Mateu 11:29.
10. Lluca 9:23.
11. Lorenzo Snow, në Conference Report, prill 1898, f. 13.
12. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Lorenzo Snow* (2012), f. 104.
13. 2 Timoteut 2:24–26.
14. Henri B. Ajring, “Familje që Kanë Bërë Besëlidhje”, *Liahona*, Maj 2012, f. 65.
15. Doktrina e Besëlidhje 112:10.
16. Lluca 23:34.

Nga Karol M. Stevens,
Këshilltare e Parë në Presidencën e
Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës

A e Dimë se Çfarë Kemi?

Ordinancat dhe besëlidhjet e priftërisë sigurojnë të drejtën për tërësinë e bekimeve që na janë premtuar nga Perëndia, të cilat janë bërë të mundura me anë të Shlyerjes së Shpëtimtarit.

Te “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës”, Presidenca e Parë dhe Kuorumi i të Dymbëdhjetë Apostujve shpallin: “Të gjitha qeniet njerëzore – meshkuj e femra – janë krijuar sipas shëmbëlltysë së Perëndisë. Secili është një bir ose bijë shpirtërore e dashur e prindërve qiellorë dhe, si i tillë, secili ka një natyrë dhe destinacion hyjnor.”¹ Për ta arritur këtë destinacion hyjnor, çdo biri dhe bije të Perëndisë i duhen ordinancat dhe besëlidhjet e priftërisë.

Na duhet pagëzimi. Kur zhytemi në ujërat e pagëzimit, ne lidhim besë që të marrim emrin e Krishtit mbi vete, ta kujtojmë gjithmonë Atë, t’i mbajmë urdhërimet e Tij dhe t’i shërbejmë Atij deri në fund, që të mund të kemi gjithmonë Shpirtin e Tij me vete.²

Na duhet Dhurata e Frymës së Shenjtë. Përmes asaj ordinance, ne mund të kemi të drejtën e shoqërimit të vazhdueshëm të Shpirtit. Presidenti Uillford Udraf dha mësim: “Çdo burrë ose grua që ka hyrë ndonjëherë në Kishën e Perëndisë dhe është pagëzuar për heqjen e mëkateve, ka të drejtën për zbulesë, të drejtën për Shpirtin e Perëndisë, që t’i vijë në ndihmë në

punët e tyre, në drejtimin e fëmijëve të tyre, në këshillimin e fëmijëve të tyre dhe të atyre mbi të cilët janë thirrur të kryesojnë. Fryma e Shenjtë nuk është e kufizuar vetëm për burrat, as për apostujt apo profetët, ajo i përket çdo burri dhe gruaje besnike dhe çdo fëmije që është aq i rritur sa të marrë ungjillin e Krishtit.”³

Na duhet të marrim indaumentin e tempullit. Plaku M. Rasëll Ballard tha: “Kur burrat dhe gratë shkojnë në tempull, atyre të gjithëve [me indaumentin] u dhurohet e njëjta fuqi që, sipas përkufizimit, është fuqia e priftërisë. . . . Indaumenti është me të vërtetë një dhuratë fuqie.”⁴

Na duhet ordinanca e vulosjes, që na çon drejt jetës së përjetshme, “më e madhja nga të gjitha dhuratat e Perëndisë”⁵. Kjo ordinancë priftërie merret vetëm nga një burrë dhe një grua së bashku. Plaku Rasëll M. Nelson na mësoi: “Autoriteti i priftërisë është rivendosur që familjet të mund të vulosen përjetësisht”⁶.

Na duhet mundësia për t’i përtëritur besëlidhjet tona çdo javë kur marrim sakramentin. “Profetët dhe apostujt e ditëve të mëvonshme na kanë mësuar

se, kur e marrim sakramentin denjësisht, ne përtërijmë jo vetëm besëlidhjen tonë të pagëzimit, por ‘të gjitha besëlidhjet [në të cilat kemi hyrë] me Zotin’⁷.

Këto ordinanca dhe besëlidhje priftërie sigurojnë të drejtën për plotësinë e bekimeve që na janë premtuar nga Perëndia, të cilat janë bërë të mundura me anë të Shlyerjes së Shpëtimtarit. Ato i armatosin bijtë dhe bijat e Perëndisë me fuqi, me fuqinë e Perëndisë⁸ dhe na sigurojnë mundësinë për të marrë jetë të përjetshme – që të kthehemi në praninë e Perëndisë dhe të jetojmë me Të në familjen e Tij të përjetshme.

Kohët e fundit shkova me udhëheqësit e priftërisë për të vizituar shtëpitë e katër grave në Honduras. Këto motra dhe familjet e tyre kishin nevojë për çelësat dhe autoritetin e priftërisë, ordinancat dhe besëlidhjet e priftërisë dhe fuqinë e bekimet e priftërisë.

Ne vizituam një motër të dashur që është e martuar dhe ka dy fëmijë të bukur. Ajo është besnike dhe aktive në Kishë dhe po u mëson fëmijëve të zgjedhin të drejtën. I shoqi e mbështet veprimtarinë e saj në Kishë, por nuk është anëtar. Familja e tyre është e fortë, por për të gëzuar forcë më të madhe në shtëpinë dhe familjen e tyre iu duhen bekime priftërie shtesë. Atyre iu duhet që babai të marrë ordinancat e pagëzimit dhe dhuratën e Frymës së Shenjtë dhe t’i jepet priftëria. Atyre iu duhet fuqia e priftërisë që mund të vijë nëpërmjet indaumentit dhe vulosjes.

Vizita jonë pasuese ishte në shtëpinë e dy motrave beqare, gra me besim të madh. Një motër ka një djalë që po përgatitet për mision. Motra tjetër po merr një trajtim për kancer. Në kohë shkurajimi dhe dëshpërimi, ato kujtojnë Shlyerjen e Shpëtimtarit dhe mbushen me besim e shpresë. Atyre të dyjave u duhen bekimet e

tjera dhe fuqia e mundësuar përmes ordinancave të tempullit. Ne i nxitëm ato të bashkoheshin me misionarin e ardhshëm në shtëpinë e tyre që të përgatiteshin për t'i marrë ato ordianca.

Vizita jonë e fundit ishte në shtëpinë e një motre, bashkëshorti i së cilës vdiq kohët e fundit në një aksident tragjik. Si e sapokthyer në besim në Kishë, ajo nuk e kishte kuptuar se mund ta merrte indaumentin e saj dhe të vulosej me të shoqin. Kur ia mësuam se këto bekime mund të ishin në dispozicion të saj dhe të të shoqit të ndjerë, ajo u mbush me shpresë. Duke e ditur se, përmes ordinancave dhe besëlidhjeve të tempullit, familja e saj mund të vuloset së bashku, ajo

ka besim dhe vendosmëri për t'u bërë ballë sprovave që e presin.

I biri i kësaj vëjshë po përgatitet të marrë Priftërinë Aarone. Shugurimi i tij do të jetë një bekim i madh për të dhe familjen e saj. Ata do të kenë një mbajtës të priftërisë në shtëpi.

Kur i takova këto gra besnike në Honduras, munda të shihja se ato po përpiqeshin t'i mbanin familjet e tyre aktive në ungjill. Ato shprehën mirënjohje për anëtarët e lagjes, mbajtës të besëlidhjeve, të cilët përkujdesen për to me dhimbsuri dhe ndihmojnë për t'i mbështetur me nevojat e tyre materiale e shpirtërore. Megjithatë, secila prej këtyre motrave kishte nevoja që nuk ishin plotësuar tërësisht.

Në secilën prej tri shtëpive që

vizitua, një mbajtës i urtë i priftërisë e pyeti secilën motër nëse kishte marrë një bekim priftërie. Çdo herë, përgjigjja ishte jo. Çdo motër kërkoi dhe mori një bekim priftërie atë ditë. Çdonjëra u përlot ndërsa shprehu mirënjohje për ngushëllimin, drejtimin, inkurajimin dhe frymëzimin që i erdhi nga Ati i saj Qiellor përmes një mbajtësi të denjë të priftërisë.

Këto motra më frymëzuan. Ato treguan nderim për Perëndinë, për fuqinë dhe autoritetin e Tij. Isha mirënjohëse edhe për udhëheqësit e priftërisë që i vizituan këto shtëpi me mua. Kur u larguam nga secila shtëpi, ne u këshilluam së bashku rreth mënyrës se si t'i ndihmonim këto familje të merrnin ordinancat që iu nevojiteshin për të përparuar në shtegun e besëlidhjes dhe për t'i forcuar shtëpitë e tyre.

Sot, ekziston një nevojë e madhe që burrat dhe gratë të kultivojnë respekt për njëri-tjetrin si bij e bija të Perëndisë dhe nderim për Atin tonë në Qiell dhe priftërinë e Tij – fuqinë e autoritetin e Tij.

Ai ka një plan për ne dhe, kur e ushtrojmë besimin dhe mirëbesimin tonë në planin e Tij, nderimi ynë për Të dhe për fuqinë dhe autoritetin e priftërisë së Tij do të forcohet.

Në trajnimin mbarëbotëror të udhëheqjes mbi *Forcimin e Familjes dhe të Kishës përmes Priftërisë*, na u mësu se motrat që nuk kanë mbajtës të priftërisë në shtëpitë e tyre, nuk duhet të ndihen kurrë vetëm. Ato bekohen e forcohen përmes ordinancave që kanë marrë dhe besëlidhjeve që mbajnë. Ato nuk duhet të ngurrojnë të bëjnë përpjekje kur nevojitet ndihmë. Plaku M. Rasëll Ballard na mësoi se çdo grua në Kishë duhet të dijë se ajo e ka një peshkop, një president të kuorumit të pleqve, një mësues shtëpie dhe mbajtës të tjerë të priftërisë ku mund të mbështetet që mund t'i vijë në shtëpi

dhe ta ndihmojnë atë dhe, sikurse shtoi motra Rozmari M. Uiksom, “të jap[im] një bekim”⁹.

Plaku Ballard gjithashtu na mësoi: “Ati ynë në Qiell është bujar me fuqinë e Tij. Të gjithë burrat dhe gratë kanë qasje te kjo fuqi për ndihmë në jetën tonë vetjake. Të gjithë ata që kanë bërë besëlidhje të shenjta me Zotin e që i respektojnë ato besëlidhje, kanë të drejtë të marrin zbulësë vetjake, të bekohen nga shërbesa e engjëjve [dhe] të bashkëbisedojnë me Perëndinë.”¹⁰

Ne të gjithë kemi nevojë për njëri-tjetrin. Bijtë e Perëndisë kanë nevojë për bijat e Perëndisë dhe bijat e Perëndisë kanë nevojë për bijtë e Perëndisë.

Ne kemi dhurata të ndryshme dhe forca të ndryshme. Kapitulli 12 te Letra e Parë drejtuar Korintasve thekson nevojën për bijtë dhe bijat e Perëndisë, për secilin prej nesh, që të përmbushim rolet dhe përgjegjësitë tona individuale sipas planit të Zotit që të mund të përfitojnë të gjithë¹¹.

Bij të Perëndisë, a e dini cilët jeni? A e dini se çfarë keni? A jeni të denjë ta ushtroni priftërinë dhe të merrni fuqinë dhe bekimet e priftërisë? A i përqafojnë rolet dhe përgjegjësitë tuaja për

të forcuar shtëpitë si etër, gjyshër, bij, vëllezër dhe unjë? A tregoni respekt për gratë, të qenit grua dhe mëmësinë?

Bija të Perëndisë, a e dini cilat jeni? A e dimë se çfarë kemi? A jemi të denjë të marrim fuqinë dhe bekimet e priftërisë? A i marrim dhuratat që na japen me mirënjohje, hir dhe dinjitet? A i përqafojmë rolet dhe përgjegjësitë tona për t'i forcuar shtëpitë si nëna, gjyshe, bija, motra dhe emta? A tregojmë respekt për burrat, të qenit burrë dhe atësinë?

Si bij e bija të besëlidhjes, a kemi besim në Atin tonë Qiellor dhe në planin e Tij të përjetshëm për ne? A kemi besim te Jezu Krishti dhe te Shlyerja e Tij? A besojmë se kemi një natyrë dhe destinacion hyjnor? Dhe në përpjekjet tona për ta arritur këtë destinacion dhe për të marrë gjithçka që Ati ka¹², a e kuptojmë rëndësinë e marrjes së ordinancave të priftërisë dhe të bërjes, mbajtjes e përtëritjes së besëlidhjeve me Zotin?

Ne jemi bij dhe bija të dashura të prindërve qiellorë, me një natyrë e destinacion hyjnor. Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti na deshi aq sa dha jetën e Tij për ne. Shlyerja e Tij na siguron mënyrën që të përparojmë në shtegun drejt shtëpisë sonë qiellorë nëpërmjet

ordinancave dhe besëlidhjeve të shenjta të priftërisë.

Këto ordinanca dhe besëlidhje të priftërisë u rivendosën në tokë nëpërmjet Profetit Jozef Smith dhe sot, Presidenti Tomas S. Monson mban të gjithë çelësat e priftërisë në tokë.

Plaku D. Tod Kristoferson na mësoi: “Në Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme gjendet autoriteti i priftërisë për të administruar ordinancat me të cilat ne mund të hyjmë në besëlidhje me Atin tonë Qiellor në emrin e Birit të Tij të Shenjtë. . . . Perëndia do t'i mbajë premtimet e Tij ndaj jush kur ju do t'i respektoni besëlidhjet me Të.”¹³

Për këto gjëra unë dëshmoj, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. “Familja: Një Proklamata drejtuar Botës”, *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
2. Shih Moroni 4:3; 6:3.
3. *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* (2004), f. 49.
4. M. Russell Ballard, “Let Us Think Straight”, (Takim shpirtëror nga Java e Edukimit në Universitetin Brigham Jang, 20 gusht, 2013); speeches.byu.edu.
5. Doktrina e Besëlidhje 14:7; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 131:1–4.
6. Russell M. Nelson, “Nurturing Marriage”, *Liahona*, maj 2006, f. 37; ose në *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), f. 134.
7. Delbert L. Stapley, në Conference Report, tetor 1965, f. 14; cituar në L. Tom Perry, “As Now We Take the Sacrament”, *Liahona*, maj 2006, f. 41; shih edhe *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), f. 561; *The Teachings of Spencer W. Kimball*, red. Edward L. Kimball (1982), f. 220.
8. Shih Doktrina e Besëlidhje 109:22.
9. Shih M. Russell Ballard and Rosemary M. Wixom, “Blessings of the Priesthood in Every Home”, në *Strengthening the Family and the Church through the Priesthood* (trajnim mbarëbotëror i udhëheqësve, 2013); lds.org/broadcasts.
10. M. Russell Ballard, “Let Us Think Straight”; speeches.byu.edu.
11. Shih edhe Doktrina e Besëlidhje 46:9, 12.
12. Shih Doktrina e Besëlidhje 84:38.
13. D. Todd Christofferson, “Forca e Besëlidhjeve”, *Liahona*, maj 2009, f. 22.

Nga Plaku Eduard Dubi,

i Të Shtatëdhjetëve

Shihni Përpara dhe Besoni

Në sytë e Zotit, çështja nuk është aq shumë se çfarë kemi bërë apo ku kemi qenë, por shumë më tepër se ku jemi të gatshëm të shkojmë.

Ndërsa isha një djalosh që punoja në fusha me nënën time, ajo më mësoi një nga mësimet më të rëndësishme në jetë. Kjo ndodhi vonë në një mëngjes, dielli ishte lart dhe ne kishim prashitur për një kohë që unë mendoja se ishte shumë e gjatë. U ndala për të parë prapa atë që kishim kryer dhe i thashë nënës: “Shiko sa paskemi bërë!” Nëna nuk dha përgjigje. Duke menduar se nuk më dëgjoi, e përsërita pak më fort atë që kisha thënë. Ajo përsëri nuk u përgjigj. Duke e ngritur edhe ca zërin, e përsërita prapë. Më në fund, ajo u kthye dhe më tha: “Eduard, kurrë mos shiko prapa. Shiko përpara atë që kemi ende për të bërë.”

Të dashur vëllezër e motra të mia, besëlidhja që kemi bërë me Zotin kur u pagëzuam, që “të [qëndrojmë] si dëshmitarë të Perëndisë në të gjitha kohërat dhe në të gjitha gjërat dhe në të gjitha vendet që [ne] të [gjendemi]” (Mosia 18:9), është një zotim për të gjithë jetën. Presidenti Diter F. Uhtdorf këshilloi: “Ata që kanë hyrë në ujërat e pagëzimit dhe kanë marrë dhuratën e Frymës së Shenjtë, e kanë vendosur këmbën në shtegun e dishepullimit dhe porositën të vijnë rregullisht e

plotësisht në gjurmët e Shpëtimtarit tonë” (“Saints for All Seasons”, *Liahona*, shtator 2013, f. 5). Zoti, përmes shërbëtorëve të Tij, na thërret që të shërbejmë në thirrje të ndryshme, të cilat ne i pranojmë me zotim të plotë. Kur ofrohet një lirim dhe jepet thirrje në një detyrë të ndryshme, ne e pranojmë me gëzim, duke e ditur, sikurse të parët tanë, se “në shërbimin e Zotit çështja nuk është se ku, por se si shërbeni” (J. Reuben Clark Jr., në Conference Report, prill 1951, f. 154).

Pra, kur një president kunji apo peshkop lirohet, e pranon me gëzim lirimin e tij dhe, kur një thirrje i ofrohet për të shërbyer në çdo mënyrë që Zoti, përmes shërbëtorëve të Tij, e “sheh të përshtatshme” (Mosia 3:19), atë nuk e mbulon hija e përvojës së tij të mëparshme as sheh prapa e të mendojë se mjaft ka shërbyer. Ai “[nuk lodhet] së bëri mirë”, sepse e di se po “[ngre] themelin e një vepre të madhe”, me një pamje të qartë se përpjekje të tilla bekojnë jetë për përjetësi. Në këtë mënyrë, “nga gjëra të vogla vjen ajo që është e madhe” (DeB 64:33).

Të gjithë duhet të “[përfshihemi] me zell në një kauzë të mirë dhe të

[bëjmë] shumë gjëra me vullnetin [tonë] të lirë e të shkaktojnë shumë drejtësi” (DeB 58:27).

Plaku Xhefri R. Holland, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, këshilloi: “Së kaluarës është për t’i mësuar, jo për ta jetuar. Kthejmë kokën pas që t’i marrim prushin përvojave të ndritura, por jo hirin. Dhe, kur i kemi mësuar ato që na nevojiten dhe e kemi marrë me vete më të mirën që përjetuam, atëherë shikojmë përpara dhe mbajmë mend që *besimi gjithnjë drejtohet tek e ardhmja*” (“The Best Is Yet to Be”, *Liahona*, janar 2010, f. 18).

Teksa mësimi i nënës sime për të shikuar përpara ishte në drejtim të barërave të dukshme në fushë, kjo sfidë ishte e vogël në krahasim me atë që kaluan shenjtorët e hershëm. Plaku Jozef B. Uirthlin e përshkroi aq mirë këtë përvojë: “Më 1846, më shumë se 10.000 [njerëz] ikën nga qyteti i lulëzuar i Navusë që ishte ndërtuar në brigjet e lumit Misisipi. Me besim tek udhëheqësit profetë ata anëtarë të hershëm të Kishës e lanë ‘Qytetin e Bukur’ të tyre dhe shkuan në shkretëtirën e kufirit amerikan. Nuk e dinin me saktësi se ku po shkonin, pikërisht se sa kilometra shtriheshin përpara, se sa kohë do të kërkonte rrugëtimi apo se çfarë ruante e ardhmja për ta. Por *e dinin* se i udhëhiqte Zoti dhe shërbëtorët e Tij” (“Faith of Our Fathers”, *Ensign*, maj 1996, f. 33).

Ata e dinin se si ishte të shikoje përpara e të besojë. Një dekadë e gjysmë më parë disa nga këta anëtarë qenë të pranishëm kur u mor një zbulësë:

“Sepse, në të vërtetë, unë ju them, bekuar është ai që zbaton urdhërimet e mia, qoftë në jetë ose në vdekje; dhe ai që është besnik në mundime, shpërblimi i po atij është më i madh në mbretërinë e qiellit.

Ju nuk mund të shihni me sytë tuaj natyrorë, në këtë kohë, planin e Perëndisë tuaj lidhur me ato gjëra që

do të vijnë më pas dhe me lavdinë që do të pasojë pas shumë mundimesh” (DeB 58:2–3).

Ne gjithashtu mund të shohim përpara e të besojmë. Ne mund ta përqafojmë ftesën e Zotit tonë, i cili me duar të shtrira e të hapura na fton:

“Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t’ju jap çlodhje.

Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përrulur nga zemra; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtrat tuaj.

Sepse zgjedha ime është e ëmbël dhe barra ime është e lehtë” (Mateu 11:28–30).

Profeti ynë i dashur, Presidenti Tomas S. Monson, këshilltarët e tij dhe Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve kanë bërë ftesë që të gjithë ne të marrim pjesë në veprën e shpëtimit. Të kthyerit e rinj në besim, rinia, të rinjtë në moshë madhore, ata që janë tërhequr nga profesionet dhe misionarët

kohëplotë nevojitet njëlloj të marrin zgjedhën për të shpejtuar veprën e shpëtimit.

Presidenti Bojd K. Parker, i Kuorunit të Dymbëdhjetë Apostujve, njëherë ndoqi një garë tërheqesh me qe, nga ku nxori një mësim të ngjashëm. Ai tha për përvojën: “Një slitë druri ngarkohej me blloqe betoni: dhjetë mijë paund [4.535 kg] – pesë ton. . . . Qëllimi ishte që qetë ta zhvendosnin slitën tre këmbë [91 cm]. . . . Vura re një dyshe të mirëpërshtatur kafshësh të mëdha, të larme në blu-gri . . . ish-qetë e mëdha blu të herëve të kaluara.”

Duke folur për rezultatin e garës ai tha: “Dyset po skualifikoheshin një nga një. . . . Qetë e mëdha blu as nuk zunë ndonjë vend! Një dyshe kafshësh të vogla të padalluara, të përshtatura jo fort mirë në madhësi, e zhvendosi slitën plot tri herë.”

Atij më pas iu dha një shpjegim për rezultatin e papritur: “Qetë e mëdha blu ishin më të mëdha, më të forta e

më të përshtatura në madhësi, sesa dyshja tjetër. Por qetë e vogla patën një përpjekje dhe bashkërendim më të mirë. E ngisnin zgjedhën së bashku. Të dyja kafshët tërhiqnin përpara saktësisht në të njëjtën kohë dhe forca e zhvendosi ngarkesën” (“Equally Yoked Together”, fjalim i mbajtur në seminarin e përfaqësuesve rajonalë, 3 prill 1975; në *Teaching Seminary: Preservice Readings* (2004), f. 30).

Ndërsa shohim përpara dhe besojmë, neve na nevojitet i njëjti bashkëpunim për shpejtimin e veprës së shpëtimit kur ftojme të tjerët të vijnë të Krishti. Në pozitën tonë individuale ne duhet të ndjekim këshillën e Presidentit Diter F. Uhtdorf për të “qëndruar pranë së bashku dhe për të ngritur aty ku ndodhemi” (“Ngrini Atje Ku Ndodhemi”, *Liahona*, nëntor 2008, f. 56). Ne mund ta zbulojmë potencialin tonë të plotë, pikërisht sikurse ka vërejtur Plaku L. Tom Perri, i Kuorunit të Të Dymbëdhjetëve: “Kur udhëtoj

anëmbanë Kishës, mrekullohem nga të gjitha gjërat pozitive që po ndodhin. Ende, asnjëherë nuk mendoj se ne, si popull, po jetojmë mundësinë tonë të vërtetë. Ndjesia që kam është se nuk punojmë gjithmonë së bashku, që ende na interesojnë shumë aspiratat për nderime e sukses vetjak dhe tregojmë shumë pak interes në qëllimin e përbashkët të ndërtimit të mbretërisë së Perëndisë” (“United in Building the Kingdom of God”, *Ensign*, maj 1987, f. 35).

U bashkoshim në objektivin e përbashkët për “të [bërë] të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme e njeriut” (Moisiu 1:39).

Shpëtimtari ynë, Jezu Krishti, i cili sheh nga fillimi deri në fund, e dinte shumë mirë rrugën që do të bënte për në Gjetseman dhe Golgota kur shpalli: “Asnjëri që ka vënë dorë në parmen-dë dhe kthehet e shikon prapa, nuk është i përshtatshëm për mbretërinë e Perëndisë” (Luka 9:62). Në sytë e Zotit, çështja nuk është aq shumë se çfarë kemi bërë apo ku kemi qenë, por shumë më tepër që ku jemi të gatshëm të shkojmë.

Parimet tona udhëheqëse na u mësuan nga Profeti Jozef Smith: “Parimet themelore të besimit tonë janë dëshmia e Apostujve dhe Profetëve në lidhje me Jezu Krishtin, që Ai vdiq, u varros, u ngrit sërish ditën e tretë dhe u ngjit në qiell; dhe gjithë gjërat e tjera që i përkasin besimit tonë janë vetëm shtojca të kësaj” (*Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* (2009), f. 52).

Dëshmoj se, kur e ndjekim shembullin e Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit, dhe ngremë dorën në kënd të drejtë si veprim në mbështetje të profetit tonë të dashur, Presidentit Tomas S. Monson, do të gjejmë paqe, ngushëllim e gëzim dhe “do të [hamë] të mirat e tokës . . . në këto ditë të fundit” (DeB 64:34). Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Dejvid A. Bednar,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Pragjet e Qiellit

Bekime shpirtërore dhe materiale na vijnë në jetën tonë kur ne e jetojmë ligjin e së dhjetës.

Dua të përshkruaj dy mësim të rëndësishme që i kam mësuar rreth ligjit të së dhjetës. Mësimi i parë përqendrohet tek bekimet që u vijnë individëve dhe familjeve kur ata i binden me besnikëri këtij urdhërimi. Mësimi i dytë thekson rëndësinë e së dhjetës në rritjen e Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme në të gjithë botën. Lutem që Fryma e Shenjtë do t’ia pohojë secilit prej nesh vërtetësinë e parimeve që po diskutoj.

Mësimi Numër 1 – Bekime Domethënëse, por të Padukshme

Nëna e motrës Bednar është një grua besnike dhe një shtëpiake plot frymëzim. Që nga ditët e para të martesës së saj, ajo i ka mbajtur me kujdes dokumentet financiare të shtëpisë. Për dekada, ajo ka llogaritur në mënyrë të ndërgjegjshme të ardhurat dhe shpenzimet e familjes duke përdorur disa libra shumë të thjeshtë llogarish. Informacioni që ka mbledhur gjatë viteve, është tërësor dhe informues.

Kur motra Bednar ishte e re, nëna e saj i përdori të dhënat në librat e llogarive për të theksuar parime bazë të të jetuarit me kursim dhe të drejtimit me maturi të shtëpisë. Një ditë, ndërsa po shqyrtonin së bashku kategori të ndryshme shpenzimesh, nëna e saj

vuri re një model interesant. Kostot e vizitave mjekësore dhe të ilaçeve për familjen e tyre ishin shumë më të pakta sesa mund të ishin pritur. Ajo e lidhi këtë gjetje me ungjillin e Jezu Krishtit dhe i shpjegoi bijës së saj një të vërtetë të fuqishme: kur e jetojmë ligjin e së dhjetës, ne shpesh marrim bekime domethënëse, por të padukshme, të cilat nuk janë gjithmonë ato që presim dhe mund të shpërfillen me lehtësi. Familja nuk kishte marrë ndonjë shtesë të papritur ose të dukshme të të ardhurave familjare. Në vend të saj, një Atë i dashur Qiellor kishte dhënë bekime të thjeshta në mënyra të zakonata në dukje. Motra Bednar gjithmonë e ka kujtuar këtë mësim të rëndësishëm nga nëna e saj, rreth ndihmës që na vjen përmes pragjeve të qiellit, sikurse u premtua nga Malakia në Dhiatën e Vjetër (shih Malakia 3:10).

Shpesh, kur japim mësim dhe dëshmojmë rreth ligjit të së dhjetës, ne theksojmë bekimet materiale të menjëhershme, mbresëlënëse dhe të lehta për t’u dalluar, që ne marrim. Dhe sigurisht bekime të tilla vërtet ndodhin. Sidoqoftë disa nga bekimet e shumëllojshme që fitojmë, kur i bindemi këtij urdhërimi, janë domethënëse, por të padukshme. Të tilla bekime mund të dallohen vetëm nëse jemi shpirtërisht të vëmendshëm dhe

vëzhgues (shih 1 Korintasve 2:14).

Shëmbëlltyra e “pragjeve” të qiellit, e përdorur nga Malakia, është shumë udhëzuese. Dritaret [e vendosura mbi pragje] lejojnë dritë natyrale që të futet në ndërtesë. Në mënyrë të ngjashme, ndriçim dhe perspektivë shpirtërore derdhen përmes pragjeve të qiellit dhe në jetën tonë, kur ne e nderojmë ligjin e së dhjetës.

Për shembull, një bekim i padukshëm, por domethënës që marrim, është dhurata shpirtërore e mirënjohjes, e cila e bën të mundur vlerësimin tonë për atë që kemi, që t’i përmbajmë dëshirat për atë që duam. Një njeri mirënjohës është i pasur në kënaqësi. Një njeri mosmirënjohës vuan në varfërinë e pakënaqësisë së pafundme (shih Lluca 12:15).

Ne mund të kemi nevojë dhe mund të lutemi për ndihmë që të gjejmë punësim të përshtatshëm. Sy dhe veshë besimi (shih Ethëri 12:19) nevojiten, megjithatë, për ta njohur dhuratën shpirtërore të dallimit të shtuar, e cila mund të na fuqizojë për të përcaktuar mundësi punësimi që shumë njerëz të tjerë mund të mos i vënë re – ose bekimin e vendosmërisë më të madhe vetjake për të kërkuar më shumë dhe më gjatë për një punë, sesa njerëzit e tjerë janë të aftë apo të gatshëm ta bëjnë. Ne mund të dëshirojmë dhe presim një ofertë punësimi, por bekimi

që na vjen përmes pragjeve qiellore, mund të jetë aftësi më e madhe për të vepruar dhe për t’i ndryshuar vetë rrethanat tona, në vend që të presim që rrethanat tona të ndryshohen nga dikush ose diçka tjetër.

Ne, në mënyrën e duhur, mund të dëshirojmë dhe punojmë për të marrë një rritje rroge në punësimin tonë për t’i siguruar më mirë domosdoshmëritë e jetës. Sy dhe veshë besimi kërkohen, megjithatë, për të dalluar brenda vetes një aftësi të shtuar shpirtërore dhe materiale (shih Luka 2:52) për të bërë më shumë gjëra me më pak të ardhura, një aftësi më të mprehtë për të caktuar përparësi e për ta thjeshtëzuar jetesën dhe një aftësi të shtuar për të treguar kujdesin e duhur ndaj zotërimeve materiale që tashmë i kemi fituar. Ne mund të dëshirojmë dhe presim një rrogë më të madhe, por bekimi që na vjen përmes pragjeve qiellore, mund të jetë aftësi më e madhe për t’i ndryshuar vetë rrethanat tona, në vend që të presim që rrethanat tona të ndryshohen nga dikush ose diçka tjetër.

Luftëtarët e rinj në Librin e Mormonit (shih Alma 53: 56–58) u lutën me zell që Perëndia do t’i forconte dhe çlironte nga duart e armiqve të tyre. Në mënyrë interesante, përgjigjet e këtyre lutjeve nuk prodhuan më shumë armë ose një numër të shtuar të trupave. Përkundrazi, Perëndia u dha

këtyre luftëtarëve besnikë sigurinë se Ai do t’i çlironte, u dha paqe shpirtërore të tyre dhe besim e shpresë të madhe për çlirimin e tyre tek Ai (shih Alma 58:11). Prandaj, bijtë e Helamanit morën zemër, zgjodhën me vendosmëri t’i mposhtnin lamanitët dhe u hodhën me gjithë fuqinë e tyre kundër lamanitëve (shih Alma 58:12–13). Siguri, paqe, besim dhe shpresë fillimisht mund të mos duken si bekimet që mund t’i duan luftëtarët në betejë, por ato ishin pikërisht bekimet që u nevojiteshin këtyre të rinjve guximtarë për të shkuar përpara dhe për të dalë fitimtarë fizikisht dhe shpirtërisht.

Nganjëherë ne mund t’i kërkojmë Perëndisë sukses dhe ai na jep qëndrueshmëri fizike dhe mendore. Ne mund të lutemi për begati dhe marrim këndvështrim më të zgjeruar dhe durim më të shtuar, ose ne bëjmë kërkesë për rritje dhe bekohemi me dhuratën e hirit. Ai mund të dhurojë mbi ne bindje dhe mirëbesim, ndërkohë që përpiqemi për të arritur synime të denja. Dhe kur lutemi për lehtësim nga vështirësitë fizike, mendore dhe shpirtërore, Ai mund ta rrisë vendosmërinë dhe aftësinë tonë ripërtëritëse.

Ju premtoj se, kur ju dhe unë e mbajmë dhe e zbatojmë ligjin e së dhjetës, me të vërtetë pragjet e qiellit do të hapen dhe bekime shpirtërore e materiale do të derdhen, të tilla sa nuk do të ketë vend të mjaftueshëm ku t’i shtiem ato (shih Malakia 3:10). Ne gjithashtu do ta kujtojmë vërtet edhe deklarimin e Zotit:

“Duke qenë se mendimet e mia nuk janë mendimet tuaja, dhe as rrugët tuaja nuk janë rrugët e mia”, thotë Zoti.

‘Ashtu si qiejtë janë më të lartë se toka, kështu edhe rrugët e mia janë më të larta se rrugët tuaja dhe mendimet e mia janë më të larta se mendimet tuaja’ (Isaia 55:8–9).

Unë dëshmoj se, kur jemi të

vëmendshëm dhe të kujdesshëm shpirtërisht, ne vërtet do të bekohemi me sy që shohin më qartë, veshë që dëgjojnë në mënyrë më të qëndrueshme, dhe zemra që kuptojnë më plotësisht domethënien dhe padukshmërinë e rrugëve të Tij, mendimeve të Tij dhe bekimeve të Tij në jetën tonë.

Mësimi Numër 2 – Thjeshtësia e Rrugës së Zotit

Përpara thirrjes sime për të shërbyer si anëtar i Kuorumit të Të Dymbëdhjetëve, lexova shumë herë në Doktrinën e Besëlidhjet rreth këshillit të caktuar për të mbikëqyrur dhe shpërndarë fondet e shenjta të së dhjetës. Këshilli mbi Planifikimin e të Dhjetave u krijua me anë të zbulësës dhe përbëhet nga Presidenca e Parë, Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve dhe Peshkopata Kryesuese (shih DeB 120). Ndërsa u përgatita në dhjetorin e vitit 2004 për të marrë pjesë në mbledhjen time të parë të këtij këshilli, prisja me padurim për një mundësi shumë mbresëlënëse për të mësuar.

Ende më kujtohen gjërat që përjetova dhe ndjeva në atë këshill. Fitova një vlerësim dhe nderim më të madh për ligjet e Zotit mbi financën për individët, për familjet dhe për Kishën e Tij. Programi bazë financiar i Kishës së Jezus Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme – si për të ardhurat, edhe për shpërndarjen – përcaktohet në seksionet 119 dhe 120 të Doktrinës e Besëlidhjeve. Dy deklarime që gjenden në këto zbulësia, sigurojnë themelin për punët fiskale të Kishës.

Seksioni 119 thjesht thotë se të gjithë anëtarët “do të paguajnë një të dhjetën e gjithë interesit të tyre çdo vit; dhe ky duhet të jetë një ligj i qëndrueshëm për ta përgjithmonë, . . . thotë Zoti” (vargu 4).

Më pas, lidhur me shpërndarjen e autorizuar të së dhjetës, Zoti tha: “Ajo

do të përdoret nga një këshill, i përbërë nga Presidenca e Parë e Kishës dhe nga peshkopi e këshilli i tij dhe nga këshilli im i lartë; dhe me anë të zërit tim për ta, thotë Zoti” (DeB 120:1). “Peshkopi dhe këshilli i tij” dhe “këshilli im i lartë”, të përmendura në këtë zbulësia, njihen sot përkatësisht si Peshkopata Kryesuese dhe Kuorumi i Dymbëdhjetë Apostujve. Këto fonde të shenjta përdoren në një kishë me rritje të shpejtë për t’i bekuar shpirtërisht individët dhe familjet duke ndërtuar e mirëmbajtur tempuj dhe shtëpi adhurimi, duke mbështetur punën misionare, duke përkthyer e botuar shkrime të shenjta, duke nxitur kërkimin e historisë familjare, duke financuar shkollat dhe arsimin fetar, dhe duke përbushur shumë qëllime të tjera të Kishës siç drejtohen nga shërbëtorët e shuguruar të Zotit.

Mahnitem me qartësinë dhe shkurtësinë e këtyre dy zbulësive në

krahasim me udhëzimet e ndërlikuara financiare dhe procedurat administrative të përdorura në kaq shumë organizata dhe qeveri nëpër botë. Si mund të veprojnë çështjet materiale të një organizate kaq të madhe sa Kisha e rivendosur e Jezus Krishtit në mbarë botën, duke përdorur udhëzime të tilla të përmbledhura? Për mua përgjigjja është krejtësisht e qartë: kjo është puna e Zotit, Ai është në gjendje ta bëjë vetë punën e Tij (shih 2 Nefi 27:20) dhe Shpëtimtari i frymëzon e drejton shërbëtorët e Tij, ndërkohë që ata i zbatojnë udhëzimet e Tij dhe punojnë për kauzën e Tij.

Në atë mbledhje të parë të këshillit, më bëri përshtypje thjeshtësia e parimeve që i udhëhoqi diskutimet dhe vendimet tona. Në veprimet financiare të Kishës, vëzhgohen dy parime bazë dhe të pandryshueshme. Së pari, Kisha jeton brenda buxhetit të saj dhe

nuk harxhon më shumë sesa merr. Së dyti, një pjesë e të ardhurave vjetore vihet mënjanë si rezervë për raste urgjencash dhe për nevoja të paparashikuara. Për dekada, Kisha i ka mësuar anëtarësisë së saj parimin e vënies mënjanë të ushqimit, lëndës djegëse dhe parave shtesë për t'u kujdesur për raste urgjente që mund të dalin. Kisha, si institucion, thjesht ndjek të njëjtat parime që u mësohen në mënyrë të përsëritur anëtarëve.

Ndërsa vazhdonte mbledhja, e gjeta veten duke dëshiruar që të gjithë anëtarët e Kishës të mund ta vëzhgonin thjeshtësinë, qartësinë, rregullsinë, bamirësinë dhe fuqinë e vetë rrugës së Zotit (shih DeB 104:16) për drejtimin e punëve tokësore të Kishës së Tij. Tashmë kam marrë pjesë në Këshillin mbi Planifikimin e të Dhjetave për shumë vite. Mirënjohja dhe nderimi im për modelin e Zotit janë rritur çdo vit dhe mësimet e mësuara janë bërë edhe më të thella.

Zemra më mbushet me dashuri dhe admirim për anëtarët besnikë dhe të bindur të kësaj Kise nga çdo komb, fis, gjuhë dhe popull. Kur udhëtoj nëpër botë, unë mësoj rreth shpresave dhe ëndrrave tuaja, gjendjeve dhe kushteve tuaja të ndryshme të

të jetuarit dhe vështirësive tuaja. Kam marrë pjesë në mbledhje të Kishës me ju dhe kam vizituar disa prej shtëpive tuaja. Besimi juaj e forcon besimin tim. Përkushtimi juaj më bën mua më të përkushtuar. Dhe mirësia juaj dhe bindja juaj plot gatishmëri ndaj ligjit të së dhjetës më frymëzon të jem një burrë, bashkëshort, baba dhe udhëheqës më i mirë i Kishës. Ju kujtoj dhe mendoj për ju çdo herë që marr pjesë në Këshillin mbi Planifikimin e të Dhjetave. Ju falënderoj për mirësinë dhe besnikërinë tuaj, ndërsa ju i nderoni besëlidhjet tuaja.

Udhëheqësit e Kishës së rivendosi të Zotit ndiejnë një përgjegjësi të jashtëzakonshme që të kujdesen siç duhet për ofertat e përkushtuara të anëtarëve të Kishës. Ne jemi tepër të ndërgjegjshëm për natyrën e shenjtë të monedhës së të vesë.

“Dhe Jezusi u ul përballë arkës së thesarit dhe vërente se njerëzit hidhnin aty denar; shumë të pasur hidhnin shumë.

Erdhi një e ve e varfër dhe hodhi dy monedha të vogla, domethënë një kuadrant.

Dhe Jezusi i thirri dishepujt e vet pranë vetes dhe u tha atyre: ‘Ju them në të vërtetë se kjo e ve e varfër ka

hedhur në thesar më shumë se të gjithë të tjerët.

Sepse të gjithë hodhën aty nga teprica e tyre, kurse ajo, me skamjen e vet, hodhi gjithë sa kishte për të jetuar” (Marku 12:41–44).

Unë e di nga përvoja ime vetjake se Këshilli mbi Planifikimin e së Dhjetës është shumë i vëmendshëm që të kujdeset për monedhën e së vesë. Unë i shpreh mirënjohje Presidentit Tomas S. Monson dhe këshilltarëve të tij për udhëheqjen e tyre frytdhënëse në kryerjen e kësaj kujdestarie të shenjtë. Dhe unë e dalloj zërin (shih DeB 120:1) dhe dorën e Zotit që i mbështetin shërbëtorët e Tij të shuguruar në përmbushjen e detyrës për ta përfaqësuar Atë.

Një Ftesë dhe një Dëshmi

Pagimi i ndershëm i së dhjetës është shumë më tepër sesa një detyrë; është një hap i rëndësishëm në procesin e shenjtëritimit shpirtëror. Atyre prej jush që e paguani të dhjetën tuaj, ju përgëzoj.

Atyre prej jush që tashmë nuk po i bindeni ligjit të së dhjetës, ju ftoj t'i merrni parasysht rrugët tuaja dhe të pendoheni. Ju dëshmoj se nëpërmjet bindjes suaj ndaj këtij ligji të Zotit, pragjet e qiellit do të hapen për ju. Ju lutem, mos e shtyni ditën e pendimit tuaj.

Ju dëshmoj se bekime shpirtërore dhe materiale na vijnë në jetën tonë kur ne e jetojmë ligjin e së dhjetës. Ju jap dëshmi se të tilla bekime shpesh janë domethënëse, por të padukshme. Unë gjithashtu shpall se thjeshtësia e rrugës së Zotit, që është kaq e dukshme në çështjet materiale të Kishës së Tij, siguron modele që mund të na udhëheqin si individë dhe si familje. Unë lutem që secili prej nesh të mund të mësojë dhe përfitojë nga këto mësimet të rëndësishme, në emrin e shenjtë të Zotit Jezu Krisht, amen. ■

Nga Presidenti Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Ejani, Bashkohuni me Ne

Pavarësisht nga rrethanat tuaja, nga historia juaj personale ose forca e dëshmisë suaj, ka vend për ju në këtë Kishë.

Njëherë ishte një burrë që ëndërroi se ishte në një sallë të madhe, ku ishin mbledhur të gjitha fetë e botës. Ai e kuptoi se secila fe kishte shumë që dukej e dëshirueshme dhe me vlerë.

Ai takoi një çift dashamirës që përfaqësonin Kishën e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme dhe i pyeti: “Çfarë kërkonte *ju* nga anëtarët tuaj?”

“Ne nuk kërkojmë asgjë”, u përgjigjën ata. “Por *Zoti* kërkon që ne të përkushtojmë gjithçka.”

Çifti vijoi të shpjegonte rreth thirrjeve në Kishë, mësimit të shtëpisë dhe vizitës mësimore, misioneve kohëpër-kohë, mbledhjeve të përjavshme familjare, punës në tempull, shërbimit të mirëqenies, shërbimit humanitar dhe detyrave për të dhënë mësim.

“A i paguani njerëzit tuaj për gjithë punën që bëjnë?” pyeti burri.

“O, jo”, shpjegoi çifti. “Ata e ofrojnë lirisht kohën e tyre.”

“Gjithashtu”, vijoi çifti, “çdo gjashtë muaj, anëtarët e Kishës sonë kalojnë një fundjavë duke ndjekur në sallë ose duke parë 10 orë konference të përgjithshme.”

“Dhjetë orë me njerëz që japin biseda?” pyeti burri me mëdyshje.

“Po shërbimet tuaja javore në kishë? Sa zgjasin ato?”

“Tri orë, çdo të diel!”

“O, ç’thua”, tha burri. “A e bëjnë me të vërtetë anëtarët e kishës suaj atë që keni thënë?”

“Ato dhe më shumë. Ne madje nuk kemi përmendur historinë familjare, kampet e rinisë, takimet shpirtërore, studimin e shkrimeve të shenjta, trajnimin e udhëheqjes, veprimtaritë e të rinjve, seminarin herët në mëngjes, mirëmbajtjen e ndërtesave të Kishës dhe sigurisht kemi ligjin e Zotit për shëndetin, agjërimitin e përmuajshëm për të ndihmuar të varfrit dhe të dhjetën.”

Burri tha: “Tani, jam i hutuar. Përse dikush do të dëshironte të bashkohej me një kishë të tillë?”

Çifti buzëqeshi dhe tha: “Menduam se nuk do ta bëje kurrë atë pyetje”.

Përse Dikush do të Bashkohej me një Kishë të Tillë?

Në një kohë kur shumë kisha kudo në botë po përjetojnë pakësim të konsiderueshëm në anëtarë, Kisha e Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme – ndonëse e vogël në krahasim me shumë të tjera – është një prej kishave me rritje më të shpejtë

në botë. Që prej shtatorit 2013, Kisha ka më shumë se 15 milionë anëtarë nëpër botë.

Ka shumë arsye për këtë, por a mund të jap disa?

Kisha e Shpëtimtarit

Së pari, kjo Kishë u rivendos në kohën tonë nga Vetë Jezu Krishti. Këtu ju do të gjeni autoritetin për të vepruar në emrin e Tij – për të pagëzuar për heqjen e mëkateve, për të dhënë dhuratën e Frymës së Shenjtë dhe për të vulosur në tokë dhe në qiell.¹

Ata, të cilët bashkohen me këtë Kishë, e duan Shpëtimtarin Jezu Krisht dhe dëshirojnë ta ndjekin Atë. Ata gëzohen në njohurinë se Perëndia i flet njerëzimit sërish. Kur marrin ordonanca të shenjta të priftërisë dhe bëjnë besëlidhje me Perëndinë, ata mund ta ndiejnë fuqinë e Tij në jetën e tyre.² Kur hyjnë në tempullin e shenjtë, ata ndiejnë se janë në praninë e Tij. Kur i lexojnë shkrimet e shenjta³ dhe i jetojnë mësimet e profetëve të Tij, ata afrohen më pranë Shpëtimtarit që e duan kaq shumë.

Një Besim Aktiv

Një tjetër arsye është ngaqë Kisha ofron mundësi për të bërë mirë.

Besimi në Perëndi është i lavdërueshëm, por shumë njerëz duan të bëjnë më shumë sesa të dëgjojnë predikimet frymëzuese ose shtëpinë e tyre lart t’ëndërrojnë.⁴ Ata duan ta vënë në jetë besimin e tyre. Ata duan t’i përveshin mëngët dhe të përfshihen në këtë kauzë të madhërishtme.

Dhe kjo është ajo që ndodh kur ata bashkohen me ne – ata kanë shumë mundësi për t’i shndërruar talentet, dhembshurinë dhe kohën e tyre në punë të mira. Për shkak se ne nuk kemi klerikë vendorë me pagesë në grumbullimet tona mbarëbotërore, anëtarët tanë e kryejnë vetë punën e

shërbesës. Ata thirren nëpërmjet frymëzimit. Ndonjëherë ne dalim vullnetarë; ndonjëherë *na* “nxjerrin vullnetarë”. Ne i shohim detyrat e caktuara jo si barra, por si mundësi për t’i përmbushur besëlidhjet që i bëjmë gëzueshëm për t’i shërbyer Perëndisë dhe fëmijëve të Tij.

Bekime të Çmuara

Një arsye e tretë përse njerëzit bashkohen me Kishën, është sepse ecja në shtegun e dishepullimit të çon në bekime të çmuara.

Ne e shohim pagëzimin si pikën e nisjes në udhëtimin tonë të dishepullimit. Ecja jonë e përditshme me Jezu Krishtin çon drejt paqes dhe qëllimit në këtë jetë dhe drejt gëzimit të thellë dhe shpëtimit të përjetshëm në botën që vjen.

Ata, të cilët e ndjekin këtë shteg besnikërisht, shmangin shumë nga grackat, hidhërimet dhe keqardhjet e jetës.

Skamësit në frymë dhe të ndershmit në zemër gjejnë thesare të mëdha diturie këtu.

Ata që vuajnë ose brengosen, gjejnë shërim këtu.

Ata, të ngarkuar me mëkat, gjejnë falje, liri dhe çlodhje.

Atyre që Largohen

Kërkimi për të vërtetën i ka çuar miliona njerëz drejt Kishës së Jezu

Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Megjithatë, ka disa që largohen nga Kisha, që dikur e donin.

Dikush mund të pyesë: “Nëse ungjilli është kaq i mrekullueshëm, përse do të largohet dikush?”

Ndonjëherë mendojmë se ajo ndodh sepse janë fyer ose janë dembelë apo kanë mëkatuar. Në të vërtetë, nuk është aq e thjeshtë. Në fakt, nuk ka vetëm një arsye që zbatohet në morinë e situatave.

Disa nga anëtarët tanë të dashur ndeshen për vite me pyetjen nëse duhet të veçohen nga Kisha.

Në këtë Kishë që e respekton lirinë vetjake të zgjedhjes kaq fuqishëm, e cila u rivendos nga një djalë i ri që bëri pyetje dhe kërkoi përgjigje, ne i respektojmë ata që me ndershmëri kërkojnë për të vërtetën. Mund të na thyhet zemra kur udhëtimi i tyre i largon nga Kisha që ne duam dhe e vërteta që kemi gjetur, por ne e nderojmë të drejtën e tyre për të adhuruar Perëndinë e Plotfuqishëm sipas zërit të vetë ndërgjegjes së tyre, sikurse ne e shpallim atë privilegj për veten tonë.⁵

Pyetje të Papërgjigjura

Disa ndeshen me pyetje të papërgjigjura rreth gjërave që janë bërë ose thënë në të kaluarën. Ne e pranojmë hapur se në pothuaj 200 vjet të

historisë së Kishës – së bashku me një varg të pandërprerë ngjarjesh frymëzuese, nderuese dhe hyjnore – mund të jenë thënë dhe bërë disa gjëra që mund t’i bëjnë njerëzit të pyesin.

Ndonjëherë pyetjet ngrihen ngaqë ne thjesht nuk e kemi të gjithë informacionin dhe thjesht na duhet pak më shumë durim. Kur e gjithë e vërteta të njihet përfundimisht, gjërat që nuk kishin kuptim për ne më parë, do të zgjidhen për kënaqësinë tonë.

Nganjëherë ka një ndryshim të opinionit për atë se çfarë nënkuptojnë “faktet” në të vërtetë. Një pyetje që krijon dyshim te disa, pas kërkimit të kujdesshëm, mund të ndërtojë besim te të tjerë.

Gabime të Njerëzve të Papërsosur

Dhe, për të qenë përsosmërisht të sinqertë, ka pasur raste kur anëtarë ose udhëheqës në Kishë thjesht kanë bërë gabime. Mund të jenë thënë ose bërë gjëra që nuk ishin në përputhje me vlerat, parimet ose doktrinën tonë.

Mendoj se Kisha do të ishte e përsosur vetëm nëse do të drejtohej nga qenie të përsosura. Perëndia është i përsosur dhe doktrina e Tij është e pastër. Por Ai punon përmes nesh – fëmijëve të Tij të papërsosur – dhe njerëz të papërsosur bëjnë gabime.

Në faqen e titullit të Librit të Mormonit lexojmë: “Dhe tani, në qoftë se ka gabime, ato janë gabime të njerëzve; prandaj mos dënoni gjërat e Perëndisë, që të mund të gjendeni të panjollë në fronin e gjykimit të Krishtit”⁶.

Kjo është mënyra se si ka qenë përherë dhe do të jetë deri në ditën e përsosur kur Vetë Krishti mbretëron personalisht mbi tokë.

Është për të ardhur keq që disa janë penguar për shkak të gabimeve të bëra nga njerëzit. Por pavarësisht kësaj, e vërteta e përjetshme e ungjillit të rivendosur që gjendet në Kishën e

Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, nuk njolloset, dobësohet apo shkatërrohet.

Si Apostull i Zotit Jezu Krisht dhe si njëri që i ka parë drejtpërdrejt këshillat dhe punët e kësaj Kisha, unë jap dëshmi solemne se asnjë vendim me rëndësi që e ndikon këtë Kishë ose anëtarët e saj, nuk është bërë ndonjëherë pa kërkuar plot zell frymëzimin, drejtimin dhe miratimin e Atit tonë të Amshuar. Kjo është Kisha e Jezu Krishtit. Perëndia nuk do të lejojë që Kisha e Tij të shmanget nga drejtimi i saj i caktuar dhe as të dështojë për të përmbushur fatin e saj hyjnor.

Ka Vend Për Ju

Atyre që janë veçuar nga Kisha, unë u them, miqtë e mi të dashur, ka ende një vend për ju këtu.

Ejani dhe ua shtoni talentet, dhuratat dhe energjitë tuaja tonave. Si rezultat, ne të gjithë do të bëhemi vërtet më të mirë.

Disa mund të pyesin: “Por, ç’thua për dyshimet e mia?”

Është e natyrshme të kemi pyetje – fara e kërkimit të çiltër shpesh është çelur dhe është rritur në një dushk të madh të të kuptuarit. Ka pak anëtarë të Kishës të cilët, në një kohë apo në një tjetër, nuk janë munduar me pyetje serioze ose të ndjeshme. Një nga qëllimet e Kishës është të ushqejë dhe kultivojë farën e besimit – ndonjëherë edhe në tokën plot rërë të dyshimit dhe pasigurisë. Besimi është të shpresosh për gjëra që nuk shihen, por të cilat janë të vërteta.⁷

Prandaj, vëllezërit dhe motrat e mia të dashura – miqtë e mi të dashur – ju lutem, së pari kini dyshim të dyshimet tuaja përpara se të keni dyshim të besimi juaj.⁸ Ne kurrë nuk duhet ta lejojmë dyshimin që të na mbajë të burgosur dhe të na largojë nga dashuria hyjnore, paqja dhe dhuratat që

Guatemala-Siti, Guatemala

vijnë nëpërmjet besimit të Zoti Jezu Krisht.

Disa mund të thonë: “Unë thjesht nuk përshtatem me ju njerëz në Kishë”.

Nëse mund të shihnit në zemrën tuaj, ju ndoshta do të gjenit se përshtatimi më mirë sesa mendoni. Ju mund të çuditeni kur të zbuloni se ne kemi dëshira të zjarra, ndeshje dhe shpresa të ngjashme me tuajat. Formimi kulturor ose edukimi juaj mund të duket i ndryshëm nga ai që dalloni të shumë shenjtorë të ditëve të mëvonshme, por ky mund të jetë një bekim. Vëllezër e motra, miq të dashur, ne kemi nevojë për talentet dhe këndvështrimet tuaja të pashoqe. Shumëllojshmëria e njerëzve dhe e popujve përreth gjithë globit është një forcë për këtë Kishë.

Disa mund të thonë: “Nuk mendoj se mund të jetoj në përputhje me standartet tuaja”.

Akoma më shumë arsye për të ardhur! Kisha krijohet për ta ushqyer të papërsosurin, të munduarin dhe të rraskapiturin. Është e mbushur me njerëz që *dëshirojnë* me gjithë zemër t'i zbatojnë urdhërimet, edhe në qoftë se ata nuk i kanë *zotëruar* ato ende.

Disa mund të thonë: “Njoh një anëtar të Kishës suaj që është një hipokrit. Kurrë nuk mund të bashkohesha me një kishë që ka dikë si ai për anëtar.”

Nëse e përkufizoni *hipokritin* si dikë që nuk arrin të jetojë përsosmërisht sipas asaj që ai ose ajo beson, atëherë ne të gjithë jemi hipokritë. Asnjëri prej nesh nuk është tërësisht si Krishti, siç e dimë se duhet të jemi. Por ne me zell dëshirojmë t'i mposhtim gabimet tona dhe dëshirën për të mëkatur. Me zemër dhe shpirt ne dëshirojmë fort të bëhemi më të mirë me ndihmën e Shlyerjes së Jezu Krishtit.

Nëse këto janë dëshirat tuaja, atëherë, pavarësisht nga rrethanat tuaja, nga historia juaj personale ose forca e dëshmisë suaj, ka vend për ju në këtë Kishë. Ejani, bashkohuni me ne!

Ejani, Bashkohuni me Ne!

Pavarësisht nga të metat tona njerëzore, unë kam besim se do të gjeni mes anëtarëve të kësaj Kisha shumë nga shpirtrat më të mirë që ka kjo botë për të ofruar. Kisha e Jezu Krishtit duket të tërheqë bujarin dhe dashamirësin, të ndershmin dhe punëtorin.

Nëse prisni të gjeni njerëz të përsosur këtu, ju do të zhgënjeheni. Por nëse kërkon doktrinën e pastër të Krishtit, fjalën e Perëndisë “që shëron shpirtin e plagosur” dhe ndikimin shenjtëruar të Frymës së Shenjtë, atëherë këtu do t'i gjeni ato. Në këtë epokë të besimit të venitur – në këtë epokë kur kaq shumë

njerëz ndihen të larguar prej përqafimit qiellor – këtu do të gjeni një popull që ka ëndje për ta njohur Shpëtimtarin e tyre dhe për t’iu afruar më pranë Atij, nëpërmjet shërbimit ndaj Perëndisë dhe bashkëqenieve, sikurse ju. Ejani, bashkohuni me ne!

A Doni edhe Ju të Largoheni?

M’u kujtua një kohë në jetën e Shpëtimtarit kur shumë veta e braktisën Atë.¹⁰ Jezusi i pyeti dymbëdhjetë dishepujt e Tij:

“A doni edhe ju të largoheni?
Dhe Simon Pjetri iu përgjigj: ‘Zot,

te kush të shkojmë? Ti ke fjalë jete të përjetshme.’”¹¹

Ka raste kur ne duhet t’i përgjigjemi të njëjtës pyetje. A doni edhe ju të largoheni? Ose a do të mbahemi ne, sikurse Pjetri, fort te fjalët e jetës së përjetshme?

Nëse kërkonti të vërtetë, kuptim dhe një mënyrë për ta shndërruar besimin në veprim; nëse po kërkonti një vend që t’i përkisni: Ejani, bashkohuni me ne!

Nëse jeni larguar nga besimi që e përqafuat dikur: Kthehuni sërish. Bashkohuni me ne!

Nëse tundoheni të hiqni dorë: Qëndroni pra pak më gjatë. Ka vend për ju këtu.

Iu lutem të gjithë atyre që i dëgjojnë ose i lexojnë këto fjalë: Ejani, bashkohuni me ne. Ejani, dëgjoni thirrjen e Krishtit të dashur. Merrni kryqin tuaj dhe ndiqeni Atë.¹²

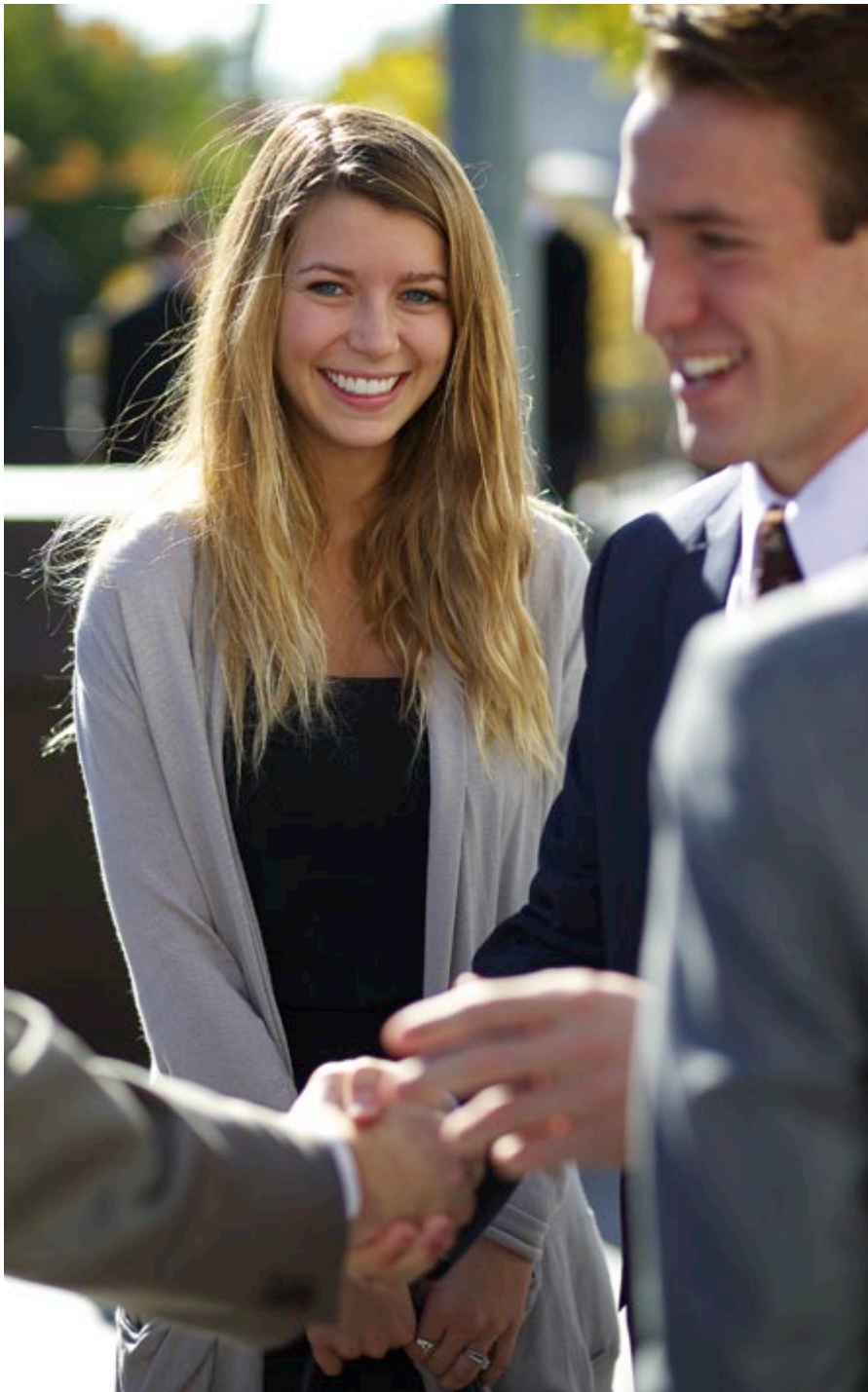
Ejani, bashkohuni me ne! Pasi këtu do të gjeni atë që është aq e çmuar sa s’ka të paguar.

Unë dëshmoj se këtu ju do të gjeni fjalët e jetës së përjetshme, premtimin e shëlbimit të bekuar dhe shtegun drejt paqes e lumturisë.

Unë lutem me zell që vetë kërkimi juaj për të vërtetën do të ngulisë në zemrën tuaj dëshirën për të ardhur dhe për t’u bashkuar me ne. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih Mateu 16:18–19; Helamani 10:7.
2. Shih Doktrina e Besëlidhje 84:20.
3. Shih 2 Nefi 33:10.
4. Shih “Have I Done Any Good?” *Hymns*, nr. 223.
5. Shih Nenet e Besimit 1:11.
6. Faqja e titullit e Librit të Mormonit; shih Mormoni 8:17.
7. Shih Hebrejve 11:1; Alma 32:21.
8. Shih F. F. Bosworth, *Christ the Healer* (1924), f. 23.
9. Jakobi [LiM] 2:8.
10. Shih Gjoni 6:66.
11. Gjoni 6:67–68.
12. Shih Mateu 16:24.

Paraqitur nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Mbështetja e Drejtuesve të Kishës

Propozohet që ne të mbështesim Tomas Spenser Monson, si profet, shikues dhe zbulues, si dhe si President të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme; Henri Benion Ajring, si Këshilltar të Parë në Presidencën e Parë; dhe Diter Fridrih Uhtdorf, si Këshilltar të Dytë në Presidencën e Parë.

Ata që janë dakord, mund ta tregojnë atë.

Ata që janë kundër, nëse ka, mund ta tregojnë atë.

Propozohet që ne të mbështesim Bojd Keneth Paker, si President të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, dhe ata që vijojnë, si anëtarë të atij kuorumi: Bojd K. Paker, L. Tom Peri, Rasëll M. Nelson, Dallin H. Ouks, M. Rasëll Ballard, Riçard G. Skot, Robert D. Hejls, Xhefri R. Holland, Dejvid A. Bednar, Kuentin L. Kuk, D. Tod Kristoferson dhe Nil L. Andersen.

Ata që janë dakord, lutemi ta tregojnë atë.

Ndonjë kundër mund ta tregojë në të njëjtën mënyrë.

Propozohet që ne të mbështesim këshilltarët në Presidencën e Parë dhe Dymbëdhjetë Apostujt si profetë, shikues e zbulues.

Të gjithë që janë dakord, ju lutem tregojeni atë.

Kundër, në qoftë se ka, me të njëjtën shenjë.

Propozohet që ne të lirojmë nga thirrja Pleqtë Xhon B. Dikson, Pol E. Kolliker dhe F. Majkëll Uatson, si anëtarë të Kuorumit të Parë të Të Shtatëdhjetëve dhe t'i caktojmë si Autoritete të Përgjithshme nderi.

Propozohet gjithashtu që të lirojmë nga thirrja Plakun Kent D. Uatson si anëtar të Kuorumit të Dytë të Të Shtatëdhjetëve.

Ne gjithashtu përsërisim dhe shprehim vlerësim për Pleqtë Sezar H. Huker dhe Kreig T. Rait, të cilët janë liruar nga shërbimi i tyre si Të Shtatëdhjetë Zonalë.

Ata që dëshirojnë të bashkohen me ne për t'u shprehur mirënjohje këtyre Vëllezërve për shërbimin e tyre të shkëlqyer, ju lutem ta tregojnë atë.

Propozohet që të mbështesim personat që vijojnë si Të Shtatëdhjetë Zonalë të rinj: Hulio A. Angulo, Pitër F. Evans dhe Xhenadi N. Podvodov.

Të gjithë që janë dakord, ju lutem tregojeni atë.

Ata që janë kundër, nëse ka.

Propozohet që ne të mbështesim Rendëll L. Rid si këshilltar të dytë në presidencën e përgjithshme të Të Rinjve.

Ata që janë dakord, mund ta tregojnë atë.

Ndonjë kundër, mund ta tregojë po ashtu.

Propozohet që ne të mbështesim Autoritetet e tjera të Përgjithshme, Të Shtatëdhjetët Zonalë dhe presidentat e përgjithshme të organizatave ndihmëse me përbërjen e tyre të tanishme.

Ata që janë dakord, lutemi ta tregojnë atë.

Ndonjë kundër mund ta tregojë.

Faleminderit, vëllezër dhe motra, për votimin tuaj mbështetës dhe për besimin e lutjet tuaja të vazhdueshme në emrin tonë. ■

Nga Presidenti Bojd K. Paker,
President i Kuorumi të Dymbëdhjetë Apostujve

Çelësi për Mbrojtjen Shpirtërore

Paqja mund të qëndrojë në zemrën e çdokujt që iu drejtohet shkrimeve të shenjta dhe zbulon premtimet e mbrojtjes dhe të shlyerjes.

Pak kohë më parë, vulosa një çift të ri në tempull. Ky çift e kishte ruajtur veten të denjë për të arritur ditën e mrekullueshme kur një bir dhe një bijë i lënë shtëpitë e rinisë së tyre dhe bëhen burra e grua. Në këtë rast të shenjtë, ata ishin të dëlirë e të pastër. Në kohën e duhur, ata do të fillojnë të rrisin fëmijë të tyre, në përputhje me modelin e krijuar nga Ati ynë në Qiell. Lumturia e tyre dhe lumturia e brezave [të tyre] të ardhshëm varet nga të jetuarit e atyre standardeve të vendosura nga Shpëtimtari dhe të shtjelluara në shkrimet e Tij të shenjta.

Prindërit sot pyesin veten nëse ka ndonjë vend të sigurt për të rritur fëmijët. *Ka* një vend të sigurt. Ai është në një vatër familjare të përqendruar tek ungjilli. Ne në Kishë përqendrohem te familja dhe i këshillojmë prindërit kudo që t'i rrisin fëmijët e tyre në drejtësi.

Apostulli Pal profetizoi dhe paralajmëroi se “në ditët e fundit do të vijë kohë të vështira,

sepse njerëzit do të jenë egoistë, lakmues parash, mburraveçë, krenarë, blasfemues, të pabindur ndaj prindërve, mosmirënjohës, të paudhë,

të padhembshur, të papajtueshëm, shpifës, të papërmbajtur, mizorë, që s’e duan të mirën, tradhtarë, kokëshkretë, fodullë, dëfrimdashës më fort se perëndidashës, të perëndishëm në dukje, por mohues të fuqisë së saj; edhe nga këta largohu”¹.

Pali gjithashtu profetizoi: “Njerëzit e këqij dhe mashtrues do të shkojnë keq e më keq, duke gënjer dhe duke u gënjer vetë”².

Këto vargje shërbejnë si paralajmërim, duke treguar se cilat modele të shmangen. Ne duhet të jemi ngaherë syçelët dhe të zellshëm. Ne mund ta shqyrtojmë secilën nga këto profeci dhe të vërtetojmë se janë aktuale dhe shqetësuese në botë sot:

Kohë të vështira – aktuale. Ne jetojmë në kohë shumë të rrezikshme.

Lakmues parash, mburraveçë, krenarë – të gjithë janë të pranishëm dhe mes nesh.

Blasfemues, të pabindur ndaj prindërve, mosmirënjohës, të paudhë, të padhembshur – të gjithë këta janë më se të pranishëm sot.

Të papajtueshëm, shpifës e kështu me radhë – të gjitha mund të

vërtetohen si aktuale nga faktet në rritje që gjenden gjithkund rreth nesh.

Moroni gjithashtu foli për ligësinë e kohës sonë kur paralajmëroi:

“Kur t’i shihni këto gjëra të vijnë mes jush, [do] të zgjoheni nga ndjenja e gjendjes suaj të tmerrshme. . . .

Prandaj, unë Moroni, jam urdhëruar t’i shkruaj këto gjëra, që e keqja të mund të zhduket dhe të vijë koha që Satani të mos ketë pushtet mbi zemrat e fëmijëve të njerëzve, por, që ata të binden të bëjnë vazhdimisht mirë, që ata të mund të shkojnë te burimi i të gjithë drejtësisë dhe të shpëtohen.”³

Përskrimet që Pali dhe Moroni i bëjnë kohës sonë, janë aq të sakta sa nuk mund të mos merren parasysh. Për shumë njerëz kjo mund të jetë mjaft shqetësuese, madje shkurajuese. Sidoqoftë, kur mendoj për të ardhmen, më kaplojnë ndjenja të mira optimizmi.

Në zbulesën e Palit, përveç listës së sprovave dhe problemeve, ai na tregon edhe se çfarë mund të bëjmë për ta mbrojtur veten:

“Qëndro në ato që mësove dhe u binde plotësisht, duke e ditur prej kujt i mësove,

dhe se që nga fëmijëria i njej Shkrimet e shenjta, të cilat mund të të bëjnë të ditur për shpëtimin me anë të besimit që është në Krishtin Jezus”⁴.

Shkrimet e shenjta mbartin çelësat e mbrojtjes shpirtërore. Ato përmbajnë doktrinën dhe ligjet e ordinancat që do ta bëjnë çdo fëmijë të Perëndisë të ketë një dëshmi për Jezu Krishtin si Shpëtimtari dhe Shëlbuesin.

Me vite përgatitjeje, është bërë një orvatje e pamasë për t’i prodhuar shkrimet e shenjta në çdo gjuhë me shënimet në fund të faqes dhe referencat kryq. Ne synojmë t’i bëjmë të disponueshme për të gjithë ata që dëshirojnë të mësojnë. Ato na mësojnë se ku të shkojmë dhe çfarë të bëjmë.

Ato japin shpresë dhe njohuri.

Vite më parë, Plaku S. Diluorth Jang, i Të Shtatëdhjetëve, më dha një mësim rreth leximit të shkrimeve të shenjta. Një kunj po ndeshej me tensione e vështirësi mes anëtarëve dhe duhej dhënë këshillë.

E pyeta Presidentin Jang: “Çfarë duhet të them?”

Ai u përgjigj thjesht: “U thoni që të lexojnë shkrimet e shenjta”.

E pyeta: “Cilat shkrime?”

Ai tha: “Në të vërtetë nuk ka rëndësi. U thoni, për shembull, që të hapin Librin e Mormonit dhe të fillojnë të lexojnë. Shpejt ndjenja e paqes dhe frymëzimi do të vijnë dhe një zgjidhje do të paraqitet.”

Bëjeni leximin e shkrimeve të shenjta pjesë të rutinës suaj të zakonshme dhe bekimet do të pasojnë. Në shkrimet e shenjta gjendet një zë paralajmërimi, por edhe përtëritje e mrekullueshme.

Nëse gjuha e shkrimeve të shenjta fillimisht ju duket e pazakontë, vazhdoni të lexoni. Shpejt do të arrini të dalloni bukurinë dhe fuqinë që gjendet në ato faqe.

Pali tha: “I gjithë shkrimi është i frymëzuar nga Perëndia dhe i dobishëm për mësim, bindje, ndreqje dhe për edukim me drejtësi”⁵.

Ju mund ta provoni këtë premtim vetë.

Ne jetojmë në kohë të vështira; sidoqoftë, ne mund të gjejmë shpresë e paqe për veten tonë dhe për familjet tona. Ata që jetojnë në hidhërim, duke e humbur shpresën te mundësia që fëmijët të shpëtohen prej vendit ku bota i ka çuar, kurrë nuk duhet të heqin dorë. “Mos ki frikë, vetëm ki besim”⁶. Drejtësia është më e fuqishme sesa ligësia.

Fëmijëve që u është mësuar një kuptueshmëri e shkrimeve të shenjta herët në jetë, do të arrijnë ta njohin shtegun në të cilin duhet të ecin dhe do të jenë më të prirur të qëndrojnë në atë shteg. Ata që dalin jashtë rrugës së drejtë, do të kenë aftësinë të kthehen dhe, me ndihmë, mund ta gjejnë rrugën e tyre të kthimit.

Bijtë e Mosias luftuan kundër Kishës për njëfarë kohe, por më vonë u penduan dhe iu nënshtuan një ndryshimi dramatik. Tek Alma lexojmë: “Këta djem të Mosias . . . ishin

përforcuar në njohurinë e së vërtetës; pasi ata ishin njerëz me kuptim të saktë dhe kishin kërkuar me zell shkrimet e shenjta, që ata të mund të dinin fjalën e Perëndisë”⁷.

Presidenti Jozef F. Smith ishte pesë vjeç kur i ati, Hajrëmi, u vra në burgun e Kartheixhit. Më vonë, Jozefi përshkoi rrafshinat me nënën e tij të ve.

Në moshën 15 vjeç, ai u thirr në mision për në Havai. Ai u ndje i humbur e i vetmuar dhe tha: “Isha mjaft i brengosur. . . U ndjeva si të isha kaq i zhytur në gjendjen time të varfërisë, mungesës së inteligjencës e njohurisë, thjesht si djalosh, sa as që guxoja ta shihja [ndonjë njeri] në sy.”

Një natë, teksa përsiaste gjendjen e tij të vështirë, Jozefi i ri ëndërroi sikur ishte në një udhëtim, duke u ngutur aq shpejt sa ia lejonte mundësia. Ai mbante me vete një bohçe të vogël. Më në fund, arriti tek një pallat i mrekullueshëm që ishte vendmbërritja e përcaktuar e tij. Ndërsa u qas, pa një shenjë që thoshte: “Banjë”. Sakaq ai u fut dhe u la. Hapi bohçen e tij të vogël dhe gjeti rroba të pastra, të bardha – “një gjë”, tha ai, “që nuk e kisha parë

Panama-Siti, Panama

prej shumë kohësh.” I veshi dhe nxitoi për te dera e pallatit.

“Trokita”, tha ai, “e dera u hap, dhe burri që qëndronte atje në këmbë ishte Profeti Jozef Smith. Ai më pa disi qortueshëm dhe fjalët e para që tha [ishin]: ‘Jozef, je vonë’. Sidoqoftë, unë pata vetëbesim dhe thashë:

‘Po, por jam i pastër – jam i pastër!’”⁸

Dhe po kështu mund të jetë për secilin prej nesh.

Nëse keni filluar në një udhë besimi dhe aktivizimi në Kishë, qëndroni në udhë dhe mbajini besëlidhjet tuaja. Vazhdoni përpara deri në kohën kur bekimet e Zotit do t’ju vijnë ju dhe Fryma e Shenjtë do të zbulohet si një forcë nxitëse në jetën tuaj.

Nëse tani jeni në një udhë që ju çon larg nga udha e përvijuar në shkrimet e shenja, më lejoni t’ju siguroj se ka një rrugë kthimi.

Jezu Krishti ka përshkruar një mënyrë shumë të qartë që ne të pendo hemi dhe të gjejmë shërim në jetën tonë. Mjekimi për shumicën e gabimeve mund të gjendet duke kërkuar falje përmes lutjes vetjake. Mirëpo, ka disa sëmundje shpirtërore, veçanërisht ato që lidhen me shkeljet e ligjit moral, të cilat patjetër kërkojnë ndihmën dhe trajtimin nga një mjek i kualifikuar shpirtëror.

Vite më parë, në zyrë më erdhi një e re dhe i ati i saj i moshuar. Ajo e

kishte sjellë atë prej disa qindra mijesh larg që të gjente shërim për fajin që ndiente. Kur qe i ri, kishte bërë një gabim të rëndë dhe në moshën e tij të thyer, iu kthye në mendje [ai] kujtim. Ai nuk mund ta shkundte tej ndjenjën e fajit. Ai nuk mund të kthehej dhe ta zhbente vetë problemin e rinisë së tij, por ai mund t’ia niste aty ku ishte dhe, me ndihmë, ta fshinte fajin që e kishte ndjekur tërë ato vite.

Isha mirënjohës që, duke i mësuar atij parimet nga Libri i Mormonit, ishte sikur një barrë e tmerrshme iu hoq nga supet. Kur ai dhe e bija u kthyen me makinë për në shtëpi për gjithë ato milje, burri i moshuar e kishte lënë pas fajin e shkeljes së shkuar.

Nëse “zgjoheni nga ndjenja e gjendjes suaj të tmerrshme”⁹ dhe dëshironi të ktheheni në shëndet të plotë shpirtëror, takoni peshkopin tuaj. Ai mban çelësat dhe mund t’ju ndihmojë përgjatë shtegut të pendimit.

Pendimi është individual, po kështu dhe falja. Zoti kërkon vetëm që një njeri të largohet nga mëkati vetjak dhe “[Ai] do ta falë paudhësinë e tyre dhe nuk do ta kujtoj[ë] më mëkatin e tyre”¹⁰.

Ndërsa përfundohet procesi i pendimit, ju do të arrini ta kuptoni domethënien e premtimit të Isaia rreth Shlyerjes: “Ejani, pra, dhe të diskutojmë bashkë, thotë Zoti, edhe sikur mëkatet tuaja të ishin të kuqe

flakë, do të bëhen të bardha si bora, edhe sikur të ishin të kuqe të purpur, do të bëhen si leshi”¹¹.

Ashtu si shkumësi mund të fshihet nga dërrasa e zezë, me pendim të singertë pasojat e shkeljes sonë mund të shuhet përmes Shlyerjes së Jezu Krishtit. Ai premtim gjen zbatim në çdo rast.

Ungjilli na mëson të jemi të lumtur, të kemi besim më shumë sesa frikë, të gjejmë shpresë dhe ta mposhtim dëshpërimin, ta lëmë errësirën dhe të kthehemi drejt dritës së ungjillit të përhershëm.

Pali dhe të tjerët na paralajmëruan për sprovat e kohës sonë dhe ditët që ende do të vijnë. Por paqja mund të qëndrojë në zemrën e çdokujt që iu drejtohet shkrimeve të shenja dhe zbulon premtimet e mbrojtjes dhe të shlyerjes që na mësohen aty. Ne i ftojmë të gjithë të kthehen te Shpëtimtari Jezu Krisht, te mësimet e Tij siç gjenden në Dhiatën e Vjetër, Dhiatën e Re, Librin e Mormonit, Doktrinën e Besëlidhjet dhe Perlën me Vlerë të Madhe.

Unë jap dëshmi të sigurt për shkrimet e shenja si një çelës për mbrojtjen tonë shpirtërore. Unë jap dëshmi edhe për fuqinë shëruese të Shlyerjes së Jezu Krishtit, “se nëpërmjet tij të gjithë mund të shpëtohen”¹². Kisha e Zotit është ngritur në tokë përsëri. Për vërtetësinë e ungjillit jap dëshmi. Për Të unë jam dëshmitar. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. 2 Timoteut 3:1–5.
2. 2 Timoteut 3:13.
3. Ethëri 8:24, 26.
4. 2 Timoteut 3:14–15.
5. 2 Timoteut 3:16.
6. Marku 5:36.
7. Alma 17:2.
8. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, bot. i 5-të (1939), f. 542.
9. Ethëri 8:24.
10. Jeremia 31:34.
11. Isaia 1:18.
12. Doktrina e Besëlidhje 76:42.

Nga Plaku D. Tod Kristoferson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Forca Morale e Grave

Intuita juaj është që të bëni mirë e të jeni të mira dhe, ndërsa ndiqni Shpirtin e Shenjtë, autoriteti dhe ndikimi juaj moral do të rritet.

Nga qëkur s'mbahet mend, shoqëritë janë mbështetur te forca morale e grave. Ndërkohë që me siguri nuk është i vetmi ndikim për mirë që vepron në shoqëri, themeli moral i siguruar nga gratë është vërtetuar dobiprurës në mënyrë të pashembullt për të mirën e përgjithshme. Ndoshta, për shkak se është domethënës, ky kontribut i grave shpesh nënvlerësohet. Dëshiroj të shpreh mirënjohje për ndikimin e grave të mira, të përcaktoj disa nga filozofitë dhe prirjet që kërcënojnë forcën dhe qëndresën e grave, dhe t'u bëj një lutje grave që ta kultivojnë fuqinë morale të lindur brenda tyre.

Gratë sjellin me vete në botë një farë virtyti, një dhuratë hyjnore që i bën ato të afta për t'i rrënjosur cilësi të tilla si besimi, guximi, dhembshuria dhe përmirësimi në marrëdhënie dhe kultura. Kur lëvdoi "besimin e sinqertë" që zbuloi te Timoteu, Pali vuri re se besimi i tij "më parë ishte te gjyshja [e tij] Loide dhe te nëna [e tij] Eunike"¹.

Vite më parë, ndërkohë që jetoja në Meksikë, e vura re drejtpërdrejt atë që donte të thoshte Pali. Më kujtohet një nënë e re e veçantë, një mes shumë grave të Kishës në Meksikë, besimi i të cilave në Perëndi e hijeshon kaq natyrshëm jetën e tyre sa ato nuk

duken thujse fare të vetëdijshme për këtë. Kjo grua e mirë rrezatonte një autoritet moral, që buronte nga mirësia, që ndikonte për mirë tek të gjithë njerëzit përreth saj. Me të shoqin, ajo sakrifikonte një numër kënaqësish dhe zotërimesh për përparësitë e tyre më të larta, me sa duket, pa u menduar dy herë. Aftësia e saj për të bërë akte heroike ngritjeje në krahë, përkuljeje dhe drejtpeshimi me fëmijët e saj që thujse mbinjerëzore. Përgjegjësitë që i rëndonin, qenë të shumta dhe detyrat e saj qenë shpesh të përsëritura e të zakonshme, prapëseprapë përpos gjithçkaje ajo kishte një qetësi të bukur, një ndjesi e të qenit e përfshirë në punën e Perëndisë. Sikurse me Shpëtimtarin, bekimi i të tjerëve me anë të shërbimit dhe sakrificës e kishte fisnikëruar atë. Ajo ishte dashuria vetë.

Jam bekuar jashtëzakonisht nga ndikimi moral i grave, në veçanti nga nëna dhe gruaja ime. Mes grave të tjera të cilat i shoh me mirënjohje, është Ena Deins. Ena dhe i shoqi, Henri, dhe katër fëmijët e tyre qenë mes pionierëve të Kishës në Nju-Xhersi, në Shtetet e Bashkuara. Në fillim të viteve 1930, kur Henri ishte student doktrate në Universitetin e Raxhërsit, ai dhe Ena bënë punë të palodhur me shkollën dhe organizatat civile në Metaçen, ku

jetonin, që të mposhtnin paragjykimin e rrënjosur thellë kundër mormonëve dhe që ta bënin komunitetin një vend më të mirë ku të gjithë prindërit t'i rrisnin fëmijët e tyre.

Ena, për shembull, doli vullnetare në Shoqatën e të Rinjve të Krishterë (SHRK) në Metaçen dhe e bëri veten të pazëvendësueshme. Brenda një viti ajo u caktua presidente e organizatës ndihmëse të nënave dhe më pas "iu kërkua të kandidonte për një nga tre pozicionet e grave në bordin e drejtuesve të SHRK-së. Ajo fitoi pa kundërshtime dhe kështu u bashkua me vetë këshillin që vetëm pak vite më parë nuk kishte pranuar t'i linte shenjtoret të takoheshin në ndërtesën e tyre!"²

Familja ime u shpërngul në Lagjen Nju-Brunsuik kur isha adoleshent. Motra Deins më vuri re dhe shprehu shpesh besimin e saj te aftësitë dhe potenciali im, gjë që më frymëzoi të arrija lart – më lart nga sa do të kisha arritur pa inkurajimin e saj. Një herë, për shkak të një paralajmërimi të menduar e në kohë prej saj, unë shmanga një situatë që me siguri do të më kishte çuar në pendesë. Edhe pse nuk është më këtu, ndikimi i Ena Deinsit vazhdon të ndihet dhe të pasqyrohet në jetën e pasardhësve të saj dhe njerëzve të tjerë të panumërt, përfshirë veten time.

Gjyshja ime, Adena Uornik Suenson, më mësoi të isha i ndërgjegjshëm për shërbimin në priftëri. Ajo më nxiti t'i mësoja përmendsh bekimet e sakramentit për bukën dhe ujin, duke shpjeguar se në këtë mënyrë mund t'i shprehja ato me kuptim e ndjenjë më të thellë. Vëzhgimi i mënyrës se si ajo e mbështeste gjyshin tim, që ishte patriark kunji, shkaktoi tek unë një nderim për gjërat e shenjta. Gjyshja Suenson nuk mësoi kurrë si ta ngiste makinën, por ajo mundi t'iu mësonte djemve se si të ishin burra të priftërisë.

Ndikimi moral i një gruaje nuk ndihet askund më fuqishëm apo nuk ushtrohet askund në mënyrë më të dobishme sesa në shtëpi. Nuk ka mjedis më të mirë për rritjen e brezit të ri sesa familja tradicionale, ku një baba dhe një nënë punojnë në harmoni për të siguruar të ardhura për fëmijët e tyre, për t'i mësuar e për t'i edukuar ata. Atje ku ky mjedis ideal nuk ekziston, njerëzit mundohen t'i riprodhojnë dobitë e tij sa më mirë të mundën për rrethanat e tyre të veçanta.

Në çdo rast, një nënë mund të shfaqë një ndikim të pakrahasueshëm me atë të çfarëdo personi tjetër në çfarëdo marrëdhënie tjetër. Me anë të fuqisë së shembullit dhe mësimdhënies së saj, bijtë e saj mësojnë të respektojnë të qenit grua dhe t'i mishërojnë disiplinën dhe standardet e larta morale në vetë jetën e tyre. Bijat e saj mësojnë të kultivojnë vetë virtytin e tyre dhe të luftojnë për atë që është e drejtë, pa reshtur, sado demode të jetë. Dashuria dhe pritshmëritë e larta të një nëne i bëjnë fëmijët e saj të veprojnë me përgjegjshmëri pa shfajësim, ta marrin seriozisht arsimimin e zhvillimin vetjak dhe të japin ndihmesa të vazhdueshme për mirëqenien e të gjithë njerëzve rreth tyre. Plaku Nil A. Maksuell pyeti një

herë: “Kur historia e vërtetë e njerëzimit të jetë shpalosur plotësisht, a do të pasqyrojë ajo ushtimat e të shtënave të armëve apo tingujt frymëzues të nullozave? Armëpushimet e mëdha të bëra nga burrat e ushtrisë apo paqebërjen e grave në shtëpi dhe në lagje? A do të vërtetohet se është më ndikuese ajo që ndodh në djepe e në kuzhina sesa ajo që ndodh në parlamente?”³

Më i shenjtë është roli i gruas në krijimin e jetës. Ne e dimë se trupat tanë fizikë kanë një prejardhje hyjnore⁴ dhe se duhet të përjetojmë si një lindje fizike ashtu edhe një rilindje shpirtërore që të arrijmë kupolat më të larta në mbretërinë çelestiale të Perëndisë.⁵ Kështu që, gratë luajnë një rol të nevojshëm (ndonjëherë duke vënë në rrezik jetën e tyre) në veprën dhe lavdinë e Perëndisë për “të bërë” të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme e njeriut”⁶. Si gjithë, nëna dhe modele shembullore, gratë kanë qenë rojat e burimit të jetës, duke i mësuar çdo brezi rëndësinë e pastërtisë seksuale – të dëlirësisë përpara martesës dhe të besnikërisë në martesë. Në këtë mënyrë, ato kanë qenë një ndikim qytetarizues në shoqëri; ato kanë nxjerrë më të mirën nga njerëzit; ato kanë përjetësuar mjedise

të shëndosha në të cilat të rriten fëmijë të sigurt e të shëndetshëm.

Motra, nuk dua t’ju lavdëroj më tepër nga ç’duhet sikurse bëjmë në bisedat për ditën e nënës që ju vënë në siklet. Ju nuk duhet të jeni të përsosura⁷, nuk pretendoj se jeni (me një përjashtim të mundshëm për një person që është ulur këtu afër në këtë çast). Ajo që dua të them është se, qoftë nëse jeni beqare apo të martuara, qoftë nëse keni lindur fëmijë apo jo, qoftë nëse jeni të moshuara, të reja apo ndërmjet këtyre, autoriteti juaj moral është jetik dhe se ndoshta ne kemi filluar ta marrim atë dhe ju si të mirëqena. Sigurisht që ka prirje dhe forca në veprim që do ta dobësonin e madje do ta zhduknin ndikimin tuaj, në dëm të madh të individëve, familjeve dhe shoqërisë në përgjithësi. Më lini të përmend tri, si porosi dhe paralajmërimë.

Një filozofi e dëmshme që minon ndikimin moral të grave, është zhvlerësimi i martesës dhe i mëmësisë, dhe i ndërtimit të familjes si karrierë. Disa e shohin ndërtimin e familjes me përbuzje të hapur, duke argumentuar se ajo i poshtëron gratë dhe se kërkesat e pashtershme lidhur me rritjen e fëmijëve janë një formë shfrytëzimi⁸. Ata e përqeshin si karrierë atë që

e quajnë “shtegu i mamit”. Kjo nuk është as e ndershme, as e drejtë. Ne nuk e ulim vlerën e asaj që gratë apo burrat arrijnë në çfarëdo përpjekje apo karriere të denjë – ne të gjithë përfitojmë prej atyre arritjeve – por prapëseprapë e pranojmë se nuk ka të mirë më të madhe se mëmësia dhe atësia në martesë. Nuk ka karrierë më të lartë dhe asnjë shumë parash, autoritet ose pëlqim publik që mund t’ua kalojë shpërblimeve përfundimtare të familjes. Çfarëdo gjëje tjetër që një grua mund të arrijë, ndikimi i saj moral nuk hyn në punë më mirë sesa këtu.

Qëndrimet ndaj seksualitetit një-rëzor e kërcënojnë autoritetin moral të grave në disa drejtime. Aborti për leverdi vetjake ose shoqërore i godet në zemër fuqitë më të shenja të një gruaje dhe e shkatërron autoritetin e saj moral. E njëjta gjë është e vërtetë për pamoralshmërinë seksuale dhe për veshjen e zbuluar që jo vetëm i ul gratë, por edhe e përforcon gënjeshtrën se seksualiteti i një gruaje është ai që përcakton vlerën e saj.

Ka pasur prej shumë kohësh një standard të dyfishtë që priste që gratë të ishin të matura nga ana seksuale, ndërkohë që e shfajësonte pamoralshmërinë mashkullore. Padrejtësia e një standardi të tillë të dyfishtë është e dukshme dhe është kritikuar e hedhur poshtë me të drejtë. Në atë mospranim, dikush do të kishte shpresuar se burrat do të ngriheshin në standardin e vetëm më të lartë, por ka ndodhur pikërisht e kundërta – gratë dhe vajzat tani nxiten të jenë po aq të pamoralshme sa ç’priste standardi i dyfishtë që të ishin burrat. Ndërkohë që dikur standardet më të larta të grave kërkonin zotim dhe përgjegjësi nga burrat, tani ne kemi marrëdhënie seksuale pa ndërgjegje, familje pa etër dhe varfëri në rritje. Sthurja me mundësi të barabarta thjesht u grabit grave ndikimin e

tyre moral dhe e shkatërron të gjithë shoqërinë⁹. Në këtë ujdi të zbrazët, janë burrat ata që “çlirohen” dhe gratë e fëmijët ata që vuajnë më shumë.

Një sferë e tretë shqetësimi vjen nga ata që, në emër të barazisë, dëshirojnë t’i fshijnë të gjitha ndryshimet mes mashkullores dhe femërores. Shpesh kjo merr formën e shtyrjes së grave që të përvetësojnë më tepër tipare mashkullore – të bëhen më agresive, më të forta dhe më ballafaquese. Është e zakonshme tani në filma dhe në videolojëra që t’i shikosh gratë në role tmerrësisht të dhunshme, që lënë trupa të vdekur e gjymtim përgjatë udhës së tyre. Të mpihet shpirti kur sheh burra në role të tilla dhe sigurisht, jo më pak, kur gratë janë ato që e kryejnë dhe e vuajnë dhunën.

Presidentja e mëparshme e përgjithshme e Të Rejave, Margaret D. Naduld, na mësoi: “Bota ka mjaft gra që janë të ashp[ra]; ne kemi nevojë për gra që janë të but[a]. Ka mjaft gra që janë të vrazhda; ne kemi nevojë për gra që janë të sjellsh[me]. Ka mjaft gra që janë të pasjellsh[me]; ne kemi nevojë për gra që janë të hijshme. Ne kemi mjaft gra që janë të famsh[me] dhe të pasur[a]; ne kemi nevojë për më shumë gra me besim. Ne kemi mjaft lakmi; ne kemi nevojë për më shumë mirësi. Ne kemi mjaft sqimë; ne kemi nevojë për më shumë virtyt. Ne kemi mjaft popullaritet; ne kemi nevojë për më shumë pastërti.”¹⁰ Kur i mjegullojmë ndryshimet mes femërores dhe mashkullores, ne i humbasim dhuratat e dallueshme, bashkëplotësuese të burrave e grave që së bashku prodhojnë një të tërë më të shkëlqyer.

Lutja ime për gratë dhe vajzat sot është që ta mbronin dhe kultivonin forcën morale që është brenda jush. Ruajeni atë virtyt të lindur dhe ato dhurata të pashoqe që sillni me vete në botë. Intuita juaj është që të bëni mirë e të

jeni të mira dhe, ndërsa ndiqni Shpirtin e Shenjtë, autoriteti dhe ndikimi juaj moral do të rritet. Të rejave u them, mos e humbisni atë forcë morale madje përpara se ta kenë në masën e saj të plotë. Bëni kujdes të veçantë që gjuha juaj të jetë e pastër, jo e vrazhdë; që veshja juaj të pasqyrojë thjeshtësi, jo sqimë; që sjellja juaj të tregojë dëlirësi, jo shthurje. Nuk mund t’i ngrini të tjerët te virtyti nga njëra anë, nëse nga ana tjetër po i jepeni vesit.

Motra, nga të gjitha shoqërimet tuaja, është marrëdhënia juaj me Perëndinë, burimin e fuqisë suaj morale, që duhet ta vini gjithnjë të parën në jetën tuaj. Mbani mend se fuqia e Jezusit erdhi përmes përkushtimit të Tij të vendosur ndaj vullnetit të Atit. Ai nuk u luhat kurrë nga ajo që i pëlqente Atit të Tij¹¹. Përpiquini të jeni ajo lloj pasuese e Atit dhe e Birit dhe ndikimi juaj nuk do të zbehet kurrë.

Dhe mos kini frikë ta vini në jetë atë ndikim pa druajtje apo shfajësim. “Jini gjithnjë gati për t’iu përgjigjur në mbrojtjen tuaj kujtdo [burri, gruaje dhe fëmijë] që ju kërkon shpjegime për shpresën që është në ju”¹². “Prediko[ni] fjalën, ngul[ni] këmbë me kohë e pa kohë, kritiko[ni] dhe qorto[ni], këshillo[ni] me çdo durim e doktrinë.”¹³ “Rri[tini] fëmijët tuaj në dritë e të vërtetë.”¹⁴ “Mësojini [ata] të lutën dhe të ecin drejt përpara Zotit.”¹⁵

Në këto nxitje ndaj grave, mos u keqkuptoftë askush me qëllim. Duke e lëvduar dhe e inkurajuar forcën morale të gratë, nuk po them që burrat dhe djemtë janë të shfajësuar disi nga vetë detyra e tyre për të qëndruar për të vërtetën dhe drejtësinë, që përgjegjësia e tyre për të shërbyer, sakrifikuar e shërbyer është në njëfarë mënyre më e vogël se ajo e grave apo që mund t’u lihet grave. Burra, le të qëndrojmë krah grave, t’i mbajmë barrat bashkë me to dhe të kultivojmë

autoritetin tonë moral si shoqërues.

Të dashura motra, ne mbështetemi te forca morale që i sillni botës, martesës, familjes, Kishës. Ne mbështetemi te bekimet që ju i zbrisni nga qielli me anë të lutjeve e besimit tuaj. Ne lutemi për sigurinë, mirëqenien dhe lumturinë tuaj e që ndikimi juaj të ketë mbështetje. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

- 2 Timoteut 1:5.
- Orson Scott Card, “Neighborliness: Daines Style”, *Ensign*, prill 1977, f. 19.
- Neal A. Maxwell, “The Women of God”, *Ensign*, maj 1978, f. 10–11.
- Shih Moisiu 2:27.
- Shih Moisiu 6:5–60.
- Moisiu 1:39.
- “Një shekull më parë, studiuesi i lidhjes nënë-fëmijë Xhon Baulbi, zbuloi se lidhja e krijuar përmes ndërveprimeve përkujdesëse të panumërta mes nënës e fëmijës është themeli vendimtar për zhvillimin shoqëro-emocional. . . . Dhe studiuesja feministe Sara Radik e përcaktonte ‘dashurinë e kujdesshme’ të nënës si bërthamën e të qenit prindër të efektshëm. Njëpërmjet ‘syrin të duruar të dashurisë’ nënat zhvillojnë një

njohuri të veçantë për fëmijët e tyre – një njohuri që u jep atyre mendjemprehtësi të pashembullt për ato që duhet të jenë vërtet ‘metodat më të mira’ për secilin fëmijë” (Jenet Jacob Erickson, “Love, Not Perfection, Root of Good Mothering”, *Deseret News*, 12 maj, 2013, f. G3).

8. Është e vërtetë që shumë gra gjatë shumë brezave janë shfrytëzuar ose janë ngarkuar me barra të padrejta si në familje ashtu edhe në punësim, por vetëmohimi dhe sakrificat nuk kanë përse dhe nuk duhet të bëhen abuzuese ose shfrytëzuese. Plaku Brus C. Heifën vëzhgoi: “Nëse të qenit ‘vetëmohuese’ do të thotë që një grua të heqë dorë nga identiteti i saj i brendshëm dhe rritja vetjake e saj, ai kuptim i vetëmohimit është i gabuar. . . . Por modeli i sotëm emancipues shkon shumë larg në anën tjetër, duke i karakterizuar gratë si tej mase të pavarura nga familjet e tyre. Një pikëpamje më e ndjeshme është se burrat dhe gratë janë të ndërruar nga njëri-tjetri. . . . Kritikuesit që i çuan nënat nga varësia te pavarësia, e anashkaluan tokën e ndërmjetme të frytshme të ndërvarësisë. Ato që i çuan gratë nga vetëmohimi tek egoizmi, anashkaluan tokën e ndërmjetme të frytshme të shërbimit të vetëzgjedhur që ndihmon në drejtim të rritjes vetjake të një gruaje. Për shkak të këtyre teprimeve, debatet rreth vlerës së mëmësisë, në mënyrë ironike, kanë shkaktuar që shoqëria në përgjithësi t’i ulë jo vetëm nënat, por gratë në përgjithësi” (“Motherhood and the Moral Influence of Women” [komente në Kongresin II Botëror të Familjeve, Gjenevë, Seanca Plenare IV, 16 nëntor 1999], http://worldcongress.org/wcf2_spkrs/wcf2_hafen.htm).
9. Një nënë, në një kryeartikull të gazetës *Wall Street Journal* vëzhgoi: “Me përjashtim të disa mormonëve, evangjelistëve dhe hebrenjëve ortodoksë, një mori prej nesh nuk di si t’u mësojë bijve dhe bijave tona që të mos i japin trupat e tyre kaq lehtë. . . . Prapëseprapë, në rrethin tim vetjak të shoqeve, dëshira për t’u kthyer prapa te dëlirësia është e fortë. Nuk njoh asnjë prej tyre që të mos ketë ndjenja të mbetura sikleti lidhur me të shkuarën e saj seksuale. Dhe asnjë grua që kam pyetur ndonjëherë rreth kësaj teme, nuk ka thënë që do të dëshironte të kishte ‘eksperimentuar’ më tepër” (Jennifer Moses, “Why Do We Let Them Dress Like That?”, *Wall Street Journal*, 19 mars, 2011, f. C3).
10. Margaret D. Nadauld, “The Joy of Womanhood”, *Liahona*, janar 2001, f. 18.
11. Shih Gjoni 8:29.
12. 1 Pjetër 3:15.
13. 2 Timoteut 4:2.
14. Doktrina e Besëlidhje 93:40.
15. Doktrina e Besëlidhje 68:28.

Nga Plaku S. Giford Nilsen,
i Të Shtatëdhjetëve

Përsheptimi i Planit të Veprimit të Zotit!

Secili prej nesh duhet të zhvillojë dhe zbatojë me entuziazëm planin e tij vetjak të veprimit për të shërbyer së bashku me misionarët kohëplotë.

Mjaft vite më parë, pata nevojë të flisja me gruan e njërit prej peshkopëve në kunjën tonë, prandaj thirra në telefon shtëpinë e tyre. Një djalë i ri u përgjigj në telefon. I thashë: “Përsheptetja. A e ke nënën në shtëpi?”

Përgjigja e tij: “Po, është. Po shkoj ta gjej. Kush jeni ju?”

Përgjigja ime: “I thuaj se është Presidenti Nilsen”.

Pati një heshtje të shkurtër dhe më pas, nga një zë plot gjallëri, dëgjova: “Ej, mami, Presidenti *Hinkli* është në telefon!”

Nuk mund ta përfytyroj se ç’duhet të ketë menduar ajo. Duhej të kishte qenë ecja më e gjatë drejt telefonit që bëri ndonjëherë. Mendimi më erdhi në mendje: “A ta bëj?” Nuk e bëra, por ne qeshëm shumë. Tani që mendoj për të, ajo duhet të ketë qenë kaq e zhgënjyer që po fliste me mua.

Çfarë do të bënit nëse profeti i Zotit me të vërtetë ju thërriste? Epo, ai ju ka thirrur! Presidenti Tomas S. Monson, siç bëri edhe një herë këtë mëngjes, e ka thirrur secilin prej nesh për një punë shumë të rëndësishme. Ai tha: “Tani është koha që anëtarët

dhe misionarët të mblidhen së bashku, të veprojnë së bashku, të punojnë së bashku në vreshtin e Zotit për t’i sjellë shpirta Atij” (“Faith in the Work of Salvation” [“Besim në Punën e Shpëtimit”], [bisedë e dhënë në një transmetim të veçantë, 23 qershor 2013]; lds.org/broadcasts).

A jemi duke dëgjuar?

Kudo nëpër të gjithë botën, kunjët, distriktet dhe misionet po përjetojnë një nivel të ri energjie, ndërsa po përmbushet deklarimi i Shpëtimtarit thënë Jozef Smithit në vitin 1832: “Vini re, unë do ta përsheptoj veprën time në kohë[n e saj]” (DeB 88:73).

Vëllezër dhe motra, ajo kohë është *tani!* Unë e ndiej dhe jam i sigurt se edhe ju e ndieni.

Dua ta vë në veprim emocionin tim dhe besimin tim te Jezu Krishti. Kur luaja futbollin amerikan, mendoja sipas planeve të lojës. Nuk kishte dyshim kur shkonim në një ndeshje se, nëse skuadra jonë u përgatit me planet e duhura të veprimit, ne do të ishim të suksesshëm. Megjithatë, kohët e fundit fola me trajnerin legjendar të UBJ-së, LëVell Eduards, rreth planeve tona të lojës dhe ai tha: “Nuk e vrisja mendjen

se ç’veprim bëje, për aq kohë sa ne t’i shënonim pikët!” Si një prej organizatorëve të tij, unë mendoja se ishte më e ndërlikuar se kaq, por ndoshta filozofia e tij e thjeshtë është arsyeja përse një stadiumi i është vënë emri i tij.

Përderisa ne të gjithë jemi në skuadrën e Zotit, a e kemi secili prej nesh planin tonë të veprimit për fitore? A jemi gati të veprojmë? Nëse ne, si anëtarë, me të vërtetë i duam familjet tona, miqtë dhe bashkëpunëtorët tanë, a nuk do të donim t’i ndanim dëshmitë tona për ungjillin e rivendosur me ta?

Në seminarin për presidentët e rinj të misioneve në qershor, një numër rekord presidentësh të rinj prej 173 vetash dhe bashkëshortet e tyre morën udhëzimet përfundimtare përpara fillimit të shërbimit të tyre. Që të 15 anëtarët e Presidencës së Parë dhe të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve i folën këtij grupi të veçantë.

Plaku L. Tom Perri shtoi komentet përfundimtare: “Kjo është epoka më mbresëlënëse në historinë e Kishës. Kjo është diçka që renditet me ngjarjet madhështore që kanë ndodhur në historinë e kaluar, si Vegimi i Parë, si dhurata e Librit të Mormonit, si Rivendosja e Ungjillit, si të gjitha gjërat që e ndërtuan atë themel për ne për të ecur përpara dhe për të dhënë mësim në mbretërinë e Atit tonë në Qiell” (“Concluding Remarks” [bisedë e dhënë në seminarin për presidentët e rinj të misioneve, 23 qershor 2013], f. 1, Biblioteka Historike e Kishës, Solt-Lejk-Siti).

Ne nevojitet të përfshihemi si kurrë më parë për t’iu përshtatur entuziazmit të udhëheqësve tanë dhe përkushtimit të misionarëve tanë kohëplotë. Kjo punë nuk do të ecë përpara sipas mënyrës së përcaktuar të Zotit pa ne! Siç ka thënë Presidenti Henri B. Ajring: “Pavarësisht nga mosha, aftësia, thirrja në Kishë ose vendndodhja jonë, ne të bashkuar thirrmi për punën që ta

ndihmojmë Atë për mbledhjen e shpirtave” (“Jemi të Bashkuar”, *Liahona*, maj 2013, f. 62).

A më lejoni të ndaj me ju një plan veprimi që kam pasur mbresa ta vë në jetë pas lutjes, leximit të kapitullit 13 të *Predikoni Ungjillin Tim* dhe pas përsiatjes së përvojave të shkuara? Ju ftoj t’i merrni parasysh këto tri pika, ndërkohë që mendoni rreth planit tuaj.

Së pari, lutuni në mënyrë të veçantë që të sillni dikë më pranë Shpëtimtarit dhe ungjillit të Tij çdo ditë. Ju mund ta bëni këtë duke i parë të gjithë njerëzit si bij dhe bija të Perëndisë që po e ndihmojnë njëri-tjetrin në udhëtimin e tyre drejt shtëpisë. Mendoni për miqtë e rinj që do të bëni.

Së dyti, lutuni për misionarët që shërbejnë në zonën tuaj dhe për kërkuesit e tyre, duke i përmendur me emër çdo ditë. E vetmja mënyrë për ta bërë këtë është t’i përshëndesim ata, ta shohim etiketën e tyre, t’i thërrasim me emër dhe t’i pyesim se kujt po i japin mësim. Plaku Rasëll M. Nelson kohët e fundit u shpreh: “Derisa ju ta njihni emrin dhe fytyrën e një personi, Zoti nuk mund t’ju ndihmojë të njihni zemrën e tij ose të saj”.

Unë mora pjesë në pagëzimin e një motre të mrekullueshme, e cila dha dëshminë e saj. Do ta kujtoj vërtetë përgjithmonë thënien e saj: “Nuk kam pasur kurrë kaq shumë njerëz që të lutën për mua. E di se kjo punë është e vërtetë.”

Së treti, ftojuni një mik në një aktivitet në shtëpinë tuaj ose jashtë saj. Kudo që shkoni ose çfarëdo që bëni, përsiatni se kush do ta pëlqejë veprimtarinë dhe më pas dëgjoni Shpirtin tekta Ai ju drejton.

Shpëtimtari më ka mësuar një mësim të thjeshtë në të mesuarin tim vetjak të ungjillit, i cili, besoj, i zbatohet fare mirë “përshpejtimit”. Kur unë jam i ngacmuar emocionalisht rreth diçkaje, ajo shfaqet në të shkruarin tim dhe shpesh përfundon me një pikëçuditje që, sipas përkufizimit përçon një “ndjenjë të fortë [ose një] tregues të një rëndësie të madhe” (*Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, bot. i 11 [2003], “exclamatory point” [“pikëçuditje”]).

M’u nxit kureshtja ngaqë shkrimet e shenjta lidhur me “mbledhjen”, që mbaruan me këtë shenjë pikësimi, filluan të më dalin parasysh, si lutja

e përzemërt e Almës: “O sikur të isha një engjëll dhe të mund të plotësoja dëshirën e zemrës sime, që të mund të shkoja dhe të njoftoja me borinë e Perëndisë, me një zë që tund tokën dhe të thërrisja pendim në çdo popull!” (Alma 29:1).

Kërkimi sugjeron se ka 65 pjesë që tregojnë këtë lloj emocioni të fortë misionar, duke përfshirë këto:

“Sa i madh është gëzimi i tij për shpirtin që pendohet! . . .

Dhe nëse është që ju duhet të punoni gjithë ditët tuaja për t’u shpallur pendim këtyre njerëzve dhe sillni qoftë edhe një shpirt tek unë, sa i madh do të jetë gëzimi juaj me të në mbretërinë e Atit tim!

Dhe tani, nëse gëzimi juaj do të jetë i madh me një shpirt që keni sjellë tek unë në mbretërinë e Atit tim, sa i madh do të jetë gëzimi juaj nëse do të më sillni shumë shpirtira!” (DeB 18:13, 15–16.)

Ndërgjegjësimi im për këto vargje të pashoqe luajti një rol të rëndësishëm në detyrën time të parë, të caktuar si një i Shtatëdhjetë Zonal. Isha paksa i shqetësuar të isha shoqëruari i një Apostulli, Plakut Kuentin L. Kuk, në një konferencë kunji. Kur hyra në zyrën e presidentit të kunjit për mbledhjen fillestare atë fundjavë, vura re një palë këpucë të grisura, të lyera me bronz në dollapin mbas tavolinës së tij të punës, të shoqëruara nga një shkrim i shenjtë që përfundonte me një pikëçuditje. Ndërsa e lexova, e ndjeva se Zoti e njihnte studimin tim, u ishte përgjigjur lutjeve të mia dhe se Ai e dinte pikërisht atë që më nevojitej për ta qetësuar zemrën time të trazuar.

I kërkova presidentit të kunjit të më tregonte historinë e këpucëve.

Ai tha:

“Këto janë këpucët e një të kthyeri në besim në Kishë, në moshë të re,

gjendja familjare e të cilit ishte e vështirë, por megjithatë ai ishte i vendosur të shërbente një mision të suksesshëm dhe e kreu atë në Guatemala. Kur u kthye, u takova me të për t'i dhënë një libër të nderuar dhe vura re se këpucët e tij ishin të grisura. Ky i ri i kishte dhënë gjithë ç'mundej Zotit, pa pasur shumë, ndoshta aspak, mbështetje nga familja.

E vuri re se po i shihja këpucët dhe më pyeti: 'President, ka ndonjë gjë që s'shkon?'

U përgjigja: 'Jo, Elldër, çdo gjë është në rregull! A mund të m'i japësh ato këpucë?'

Presidenti i kunjit vazhdoi: "Respekti dhe dashuria ime për këtë misionar të kthyer ishin të patregueshme! Doja ta përkujtoja përvojën, prandaj i mora këpucët e tij të bronza. Kur hyj në këtë zyrë është një kujtim për mua i përpjekjes që ne të gjithë duhet të bëjmë pavarësisht nga rrethanat tona. Vargu ishte nga Isaia: 'Sa të bukura janë mbi malet këmbët e lajmëtarit që sjell lajme të mira që njofton paqen, që sjell lajme të bukura mbi gjëra të mira, që shpall shpëtimin, që i thotë Sionit: "Perëndia yt mbretëron!" (Isaia 54:7).'

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, gruaja e mirë e peshkopit mund të ketë vuar mendjen përse profeti po e thërriste atë. Unë dëshmoj se ajo dhe ne nuk kemi përse ta vrasim mendjen – PIKËÇUDITJE!

E di se ne secili duhet të zhvillojmë dhe zbatojmë planin tonë vetjak të veprimit për të shërbyer me entuziazëm së bashku me misionarët kohëplotë – PIKËÇUDITJE!

Unë ia shtoj dëshminë time asaj të Profetit Jozef Smith: "Dhe tani, pas shumë dëshmime që janë dhënë për të, kjo është dëshmia, e fundit e të gjithave, që ne japim për të: Se ai jeton!" (DeB 76:22). Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Arnulfo Valencuela,
i Të Shtatëdhjetëve

Gjëra të Vogla dhe të Thjeshta

Le t'ua shtrijmë dorën të tjerëve me besim dhe dashuri.

Vëllezërit dhe motrat e mia të dashura, vetëm pak javë më parë unë isha në qendrën e trajnimit të misionarëve në Meksiko-Siti, për t'iu dhënë një mesazh misionarëve. Unë dhe bashkëshortja ime arritëm qëllimisht disa orë përpara. Ndërsa i vëzhgonim kopshtet e bukura dhe rrugët e mirëmbajtura të QTM-së, ishte e pamundur të mos e vije re lumturinë që rrezatonte nga fytyrat e qindra pleqve [misionarëve] të rinj dhe motrave të reja, secili i përqendruar në përvetësimin e aftësive të një gjuhe të re dhe të mësuarit për të vlerësuar më mirë qëllimin e tij ose të saj si misionar/e.

Ndërsa ndalova për ta parë me kujdes këtë pamje të mahnitshme, reflektova mbi fjalët e Almës kur e urdhëroi të birin, Helamanin, të mbante një histori të popullit të tij si pjesë e analeve që i ishin besuar dhe t'i mban-te të shenjta të gjitha këto gjëra, në mënyrë që një ditë ato t'i shkonin çdo kombi, fisi, gjuhe dhe populli.

Pastaj Alma i tha atij:

"Tani, ti mund të mendosh se kjo është marrëzi nga ana ime; por vër re, unë të them ty se nëpërmjet gjërave të vogla dhe të thjeshta gjëra të mëdha bëhen; dhe shpeshherë mjetet e thjeshta ngatërrojnë të urtët.

Dhe Zoti Perëndi vepron me anë të mjeteve, që të realizojë qëllimet e tij të mëdha dhe të përjetshme; dhe me mjete fare të vogla Zoti i ngatërroi të urtët dhe realizon shpëtimin e shumë shpirtrave" (Alma 37:6–7).

Pafajshmëria dhe rinia e misionarëve tanë e ilustron mënyrën e Zotit – se ata që janë të përlulur mund t'i "ftoljnë" të tjerët të vijnë te Krishti duke i ndihmuar ata të marrin ungjillin e rivendosur nëpërmjet besimit në Jezu Krisht dhe Shlyerjes së Tij, pendimit, pagëzimit, marrjes së dhuratës së Frymës së Shenjtë dhe durimit deri në fund" (*Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues për Shërbimin Misionar* [2004], f. 1).

Si anëtarë të Kishës ne jemi në gjendje, nëpërmjet vetë gjërave tona të vogla dhe të thjeshta, t'i "bind[im] shumë nga ata për gabimin e udhëve të tyre" dhe të ndihmojmë për t'i sjellë "ata në njohurinë e Perëndisë së tyre deri në shpëtimin e shpirtrave të tyre" (Alma 37:8).

Në një rast, unë shoqërova një president kunji dhe një peshkop për të vizituar një anëtar më pak aktiv. Ne i mësua atij, në një mënyrë shumë të thjeshtë, rreth bekimeve të ditës së Shabatit. Ne i shprehëm atij dashurinë tonë të sinqertë. Ai u përgjigj: "Gjithçka për

të cilën kisha nevojë, ishte që dikush të vinte dhe të më jepte një *abraco*, ose një përqaqim”. U ngrita menjëherë në këmbë dhe e përqafova atë. Dita pasuese ishte e diel. I njëjti vëlla erdhi në mbledhjen e sakramentit me të gjithë familjen.

Gjatë një vizite mësimore, Marta, një anëtare e lagjes sonë, i tha bashkeshortes sime dhe shoqes së saj të mos ktheheshin më. Ajo kishte vendosur të mos vinte më në kishë. Një nga mësueset vizitore e pyeti Martën nëse mund të këndonin një himn së bashku këtë herë të fundit, dhe ajo pranoi. Teksa këndonin, ndodhi diçka e veçantë. Pak nga pak, Shpirti filloi të mbushte dhomën. Secila prej tyre e ndjeu. Zemra e Martës filloi të zbutej. Me sytë e saj të mbushur me lot, ajo u shprehu mësueseve të veta vizitore ndjenjat e zemrës së saj. Në atë çast, ajo kuptoi se e dinte që ungjilli ishte i vërtetë. Tani ajo i falënderoi mësueset e saj vizitore dhe

shprehu dëshirën që ato të ktheheshin. Që nga ajo ditë e më pas, ajo i pranon-te ato me gëzim.

Marta filloi të merrte pjesë në kishë me vajzën e saj të vogël. Për vite ato morën pjesë rregullisht dhe Marta nuk e humbi kurrë shpresën se bashkeshorti i saj mund të zgjidhte përfundimisht të bashkohej me to. Më në fund, erdhi dita kur Zoti e preku zemrën e tij dhe ai filloi të merrte pjesë me to, ashtu siç bëri shpejt pas kësaj vajza tjetër e tyre. Kjo familje filloi të ndiente gëzimin e vërtetë që vjen nga të pasurit e beki-meve të ungjillit në shtëpinë e tyre. Marta, që nga ajo kohë, ka shërbyer besnikërisht si presidente e Shoqatës së Ndihmës së lagjes sonë dhe bashkeshorti i saj ka shërbyer mirë në disa thirrje brenda kunit. E gjitha kjo filloi me të kënduarin e një himni, një gjë e vogël dhe e thjeshtë që e preku zemrën e Martës.

Naamani ishte komandant i ushtrisë

së mbretit të Sirisë, një burrë i nderuar, një burrë i madh dhe trim, por ai ishte edhe lebroz (shih 2 Mbretërve 5:1). Pasi nuk arriti të gjente një kurë për lebrën e tij nga mbreti i Izraelit, Naamani shkoi te shtëpia e Eliseut, profetit. Eliseu i dërgoi atij një lajmëtar, duke i thënë:

“Shko të lahesh shtatë herë në Jordan dhe mishi yt do të kthehet si më parë dhe do të jesh i pastër.

Por Naamani u zemërua dhe iku, duke thënë: ‘Ja unë mendoja: Ai ka për të dalë me siguri përballë meje, do të ndalet, do të përmendë emrin e Zotit, Perëndisë së tij, do të lëvizë dorën mbi pjesët e sëmura dhe do të më shërojë nga lebra’. . . .

Por shërbëtorët e tij iu afruan dhe i folën, duke i thënë: ‘Ati ynë, në qoftë se profeti do të kishte urdhëruar një gjë të madhe, ti a do ta kishe bërë? Aq më tepër tani që të ka thënë: Lahu dhe do të pastrohesh?’

Atëherë ai zbriti dhe u zhyt shtatë herë në Jordan, sipas fjalës së njeriut të Perëndisë, mishi i tij u bë si mishi i një fëmije të vogël dhe ai u pastrua” (2 Mbretërve 5:10–11, 13–14).

Profeti ynë, Presidenti Tomas S. Monson, na ka ftuar të gjithëve ne të shkojmë përpara dhe t'i shpëtojmë vëllezërit dhe motrat tona. Ai tha: “Bota ka nevojë për ndihmën tuaj. Ka këmbë që ne mund t'i mbajmë, duar që mund t'i shtrëngojmë, mendje që mund t'i nxisim, zemra që mund t'i frymëzojmë dhe shpirtra që mund t'i shpëtojmë. Bekimet e përjetësisë ju presin” (“To the Rescue”, *Liahona*, korrik 2001, f. 57).

Unë dëshmoj se shumë prej atyre që kanë nevojë për ndihmën tonë, janë duke na pritur. Ata janë gati për vëllezërit dhe motrat e tyre të guximshme, që t'u zgjasin dorën dhe t'i shpëtojnë nëpërmjet mjeteve të vogla dhe të thjeshta. Unë vetë kam kaluar shumë orë duke i vizituar anëtarët më pak aktivë të Kishës, zemrat e të cilëve tashmë janë zbutur nga Zoti, që tani janë gati t'i marrin dëshmitë tona dhe shprehjen e dashurisë sonë të sinqertë. Kur ne u shtrijmë dorën dhe i ftojmë, ata do të kthehen në Kishë pa mëdyshje.

Le t'ua shtrijmë dorën të tjerëve me besim dhe dashuri. Le të kujtojmë premtimin e Zotit:

“Dhe nëse është që ju duhet të punoni gjithë ditët tuaja për t'u shpallur pendim këtyre njerëzve dhe sillni qoftë edhe një shpirt tek unë, sa i madh do të jetë gëzimi juaj me të në mbretërinë e Atit tim!

Dhe tani, nëse gëzimi juaj do të jetë i madh me një shpirt që keni sjellë tek unë në mbretërinë e Atit tim, sa i madh do të jetë gëzimi juaj nëse do të më sillni shumë shpirtra!” (DeB 18:15–16).

Unë dëshmoj për dashurinë e Zotit ndaj të gjithë fëmijëve të Tij. Unë e di se Ai jeton dhe se Ai është Shëlbuesi ynë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Timothy J. Daiks,
i Të Shtatëdhjetëve

A Dëshiron të Shërohesh?

Ndërsa pendohemi dhe kthehemi në besim te Zoti, ne shërohemi dhe faji ynë fshihet.

Gjatë një kohe kremtimi të gëzueshëm në Jerusalem, Shpëtimtari u largua nga turmat për të gjetur ata që ishin më shumë në nevojë. Ai i gjeti ata në Betesda, pellgun me pesë portikë afër portës së dhurve, i cili ishte i mirënjohur se tërhoqte të munduarit.

Ungjilli i Gjonit na tregon se pranë pellgut “dergjeshin një numër i madh të lënguarish: të verbër, të çalë dhe të paralizuar, të cilët prisnin lëvizjen e ujit.

Sepse një engjëll, kohë pas kohe, zbriste në pellg dhe e lëvizte ujin; dhe i pari që hynte, mbasi uji ishte lëvizur, shërohej nga çfarëdo sëmundje që të kishte” (Gjoni 5:3–4).

Vizita e Shpëtimtarit është ilustruar prej Karl Blokut në një pikturë të bukur të titulluar *Krishti Shëron të Sëmurët në Pellgun e Betesdës*. Bloku e paraqet Jezusin tek ngre me butësi një mbulojë çadre të përkohshme, duke zbuluar një të “lënguar” (Gjoni 5:7) që rrinte shtrirë pranë pellgut duke pritur. Këtu fjala *i lënguar* i referohet një personi që është i pafuqishëm dhe thekson mëshirën dhe hirin e Shpëtimtarit, i cili erdhi qetësisht për t'u shërbyer atyre që nuk mund t'i ndihnin vetvetes.

Në pikturë njeriu i munduar struket përdhe në gjysmerrësirë, i dërrmuar dhe i ligështuar, pasi e vuante lëngatën e tij prej 38 vitesh.

Teksa Shpëtimtari ngre anën e cohës me një dorë, Ai e shtrin tjetrën në shenjë ftese dhe bën një pyetje depërtuese: “A dëshiron të shërohesh?”

Burri përgjigjet: “Zot, unë s'kam njeri që, kur lëviz uji, të më fusë në pellg; dhe, ndërsa unë po shkoj, një tjetër zbratë para meje” (Gjoni 5:6–7).

Sprovës në dukje të pazgjdhshme të burrit, Jezusi i jep një përgjigje të thellë dhe të papritur:

“Çohu, merr vigun tënd dhe ec!

Njeriu u shërua në çast, mori vigun e tij dhe eci” (Gjoni 5:8–9).

Në një tjetër skenë të dhimbsur, Lluka na tregon se Shpëtimtari, ndërsa udhëtonte për në Jerusalem, takoi 10 lebrozë. Për shkak të sëmundjes së tyre ata “ndaluan larg” (Lluka 17:12). Ata ishin njerëz të dëbuar – të papastër dhe të padëshiruar.

“Mjeshtër, Jezus, ki mëshirë për ne”, thirrën ata (Lluka 17:13) – me fjalë të tjera, kërkuan me ngulm: “A nuk ka diçka që Ti mund të bësh për ne?”

Mjeku i Madh, gjithë dhembshuri, prapë e dinte se besimi duhej t'i

paraprinte mrekullisë dhe si rrjedhim u tha: “Shkoni e paraqituni te priftërinjtë” (Lluka 17:14).

Ndërsa shkuan në besim, mrekullia ndodhi. A mund ta përfytyroni gëzimin e jashtëzakonshëm pas çdo hapi ndërsa dëshmonin në kohë reale si trupat e tyre pastroheshin, shëroheshin dhe ktheheshin në gjendjen e mëparshme pikërisht përpara syve të tyre?

“Një nga ata, si e pa se u shërua, u kthye mbrapa dhe përlëvdonte Perëndinë më zë të lartë.

Dhe ra përmbys me fytyrë për tokë të këmbët e [Mësuesit], duke e falënderuar. . . .

Dhe [Jezusi] i tha atij: ‘Çohu dhe shko; besimi yt të shëroi’” (Lluka 17:15–16, 19).

Në punën time të mëparshme si mjek dhe kirurg, unë përqendrohesha te ndreqja dhe korrigjimi i fizikut. Jezu Krishti shëron trupin, mendjen dhe shpirtin dhe shërimi i Tij fillon me besimin.

A ju kujtohet kur besimi dhe gëzimi juaj ishin të plotë në kulm? Kujtoni çastin kur dalluat dëshminë tuaj ose kur Perëndia ju konfirmoi që ishit biri apo bija e Tij dhe se ju donte fort – dhe ju u ndiet i shëruar? Nëse ajo kohë ju duket e humbur, mund të gjendet sërish.

Shpëtimtari na këshillon se si të shërohemi – të jemi të plotësuar apo të bëhemi të shëndetshëm:

“Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t’ju jap çlodhje.

Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përlur nga zemra; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtat tuaj.

Sepse zgjedha ime është e ëmbël dhe barra ime është e lehtë” (Mateu 11:28–30).

“Eja, e më ndiq” (Lluka 18:22), na fton që të lëmë pas jetën e mëparshme dhe dëshirat e botës dhe të bëhemi një njeri i ri për të cilin “gjërat e vjetra kanë shkuar [dhe] të gjitha gjërat [janë bërë] të reja” (2 Korintasve 5:17), madje me një zemër të re e besnike. Dhe ne shërohemi sërish.

“M’u afroni pranë dhe unë do të afrohem pranë jush; kërkoni me zell dhe do të më gjeni; lypni dhe do të merrni; trokisini dhe do t’ju çelet” (DeB 88:63).

Ndërsa i afrohem Atij, ne e kuptojmë se vdekshmëri do të thotë vështirësi dhe se “kundërshtimi në të gjitha gjërat” (2 Nefi 2:11) nuk është një gabim nga pakujdesia në planin e shpëtimit. Përkundrazi, kundërshtimi është elementi i domosdoshëm i

vdekshmërisë dhe e forcon vullnetin tonë dhe i delir zgjedhjet tona. Peripetitë e jetës na ndihmojnë të krijojmë një marrëdhënie të përvetshme me Perëndinë – dhe të gdhendim shëmbëlltërinë e Tij në pamjen tonë ndërsa ia japim zemrat Atij (shih Alma 5:19).

“Bëni këtë në përkujtimin tim” (Lluka 22:19) është ajo çfarë kërkoi Shpëtimtari ynë kur vendosi atë që ne e quajmë sakrament. Kjo ordinancë me bukë e ujë përtërin besëlidhjet e shenjta që kemi bërë me Perëndinë dhe e fton fuqinë e Shlyerjes në jetën tonë. Ne shërohemi përmes braktisjes së zakoneve dhe të llojit të jetesës që i ashpërojnë zemrat dhe shkaktojnë kokëfortësi. Kur i ulim “armët e rebelimit” tonë (Alma 23:7), ne bëhemi “veprues për veten” (DeB 58:28), jo më të verbuar nga sofizmat e Satanit apo të shurdhuar nga zhurmat e vrazhda të botës laike.

Ndërsa pendohe mi dhe kthehem i në besim te Zoti, ne shërohemi dhe faji ynë fshihet. Ne mund të pyesim veten, siç bëri Enosi: “Si u bë ajo?” Zoti përgjigjet: “Për shkak të besimit tënd në Krishtin. . . . Prandaj shko, besimi yt të ka bërë ty të shëruar” (Enosi 1:7, 8).

Kori ten Bom, një grua e krishterë e përkushtuar holandeze, e gjeti një shërim të tillë pavarësisht se ishte

internuar në kampet e përqendrimit gjatë Luftës së II-të Botërore. Ajo vuajti së tepërmi, por, ndryshe nga motra e saj e dashur Betsi, e cila u zhduk në një nga kampet, Kori mbijetoi.

Pas lufte shpesh foli publikisht për përvojat e saj dhe për shërimin e faljen. Në një rast, një ish-rojë naziste që kish-te qenë pjesërisht shkak i vetë burgosjes së rëndë të Korit në Ravensbryk të Gjermanisë, iu qas, duke u gëzuar nga mesazhi i saj për faljen dhe dashurinë e Krishtit.

“Sa mirënjohës jam për mesazhin tuaj, *Frojlain* [Zonjushë], tha ai. “Të mendoj, siç thua ti, që Ai i ka pastruar mëkatet e mia!”

‘Dora e tij u zgjat për të shtrënguar timen’, kujtoi Kori. ‘Dhe unë, që kisha predikuar kaq shpesh . . . për nevojën për të falur, e mbajta dorën në ijë.

Madje ndërsa mendimet zemëraqe, hakmarrëse zienin përbrenda meje, e shihja mëkatën në to. . . . Zot Jezus, u luta, më fal dhe më ndihmo ta fal atë.

U orvata të qesh [dhe] u përpoqa shumë ta ngrija dorën. Nuk mundesha. Nuk ndjeva asgjë, as shkëndijën më të zbehtë të ngrohtësisë apo dashurisë. Dhe kështu përsëri pëshpërita një lutje të heshtur. Jezus, nuk mund ta fal atë. Më jep faljen Tënde.

Ndërsa shtrëngova dorën e tij, ndodhi gjëja më e pabesueshme. Një rrymë nga shpatulla ime, përgjatë krahut dhe përmes dorës sime, u duk të kalonte nga unë tek ai, ndërsa në zemrën time gufoi një dashuri për këtë të huaj e cila pothuaj më pushtoi.

Dhe kështu zbulova që nuk varet nga falja jonë, aq më pak nga mirësia jonë, shërimi i botës, por nga e Tija. Kur na thotë që t’i duam armiqët tanë, Ai, bashkë me urdhrin, jep vetë dashurinë.’”¹

Kori ten Bom u shërua.

Presidenti Tomas S. Monson ka thënë: “Është një jetë që i mbështet ata

që janë të trazuar apo të rënduar me dhembje e pikëllim – madje Zoti Jezu Krisht”².

Nëse ndiheni të papastër, të padëshiruar, të palumtur, të padenjë ose të pashëruar, kujtoni se “githçka që është e padrejtë në jetë, mund të ndreqet me anë të Shlyerjes së Jezu Krishtit”³. Kini besim dhe durim te ritmi dhe qëllimet e Shpëtimtarit për ju. “Mos ki frikë, vetëm ki besim” (Marku 5:36).

Kini sigurinë që Shpëtimtari ende përpiqet të ndreqë shpirtrat tanë dhe të shërojë zemrat tona. Ai pret te dera dhe troket. Le të përgjigjemi duke filluar sërish të lutemi, të pendohemi, të falim dhe të harrojmë. Le ta duam Perëndinë dhe t’i shërbejmë fqinjët tonë dhe të qëndrojmë në vende të shenjta me një jetë të pastruar. Njeriu i pafuqi në pellgun e Betesdës, lebrozi rrugës për në Jerusalem dhe Kori ten Bom u shëruan. “A Dëshiron të Shërohesh?”

Çohu dhe ec. “Hiri [i Tij] mjafton” (2 Korintasve 12:9) dhe ju nuk do të ecni i vetëm.

Kam arritur ta di që Perëndia jeton. E di se ne jemi të gjithë fëmijët e Tij dhe se Ai na do për ata që jemi dhe për ata që mund të bëhemi. Unë e di se Ai e dërgoi Birin e Tij në botë që të ishte sakrifica shlyese për të gjithë njerëzimin dhe se ata që e përqafojnë ungjillin e Tij dhe e ndjekin Atë, do të shërohen dhe do të arrijnë plotësimin – “në vetë kohën e tij dhe në vetë mënyrën e tij, dhe sipas vetë vullnetit të tij” (DeB 88:68), nëpërmjet mëshirave të Tij të dhembshura. Kjo është dëshmia ime për ju në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Corrie ten Boom, *The Hiding Place* (1971), f. 215.
2. Thomas S. Monson, “Meeting Life’s Challenges”, *Ensign*, nëntor 1993, f. 71.
3. *Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues për Shërbimin Misionar* (2005), f. 52.

Nga Plaku Xhefri R. Holland,

i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Si një Vazo e Thyer

Si të përgjigjeni më mirë kur sfida mendore apo emocionale ju vihen përballë juve ose atyre që doni?

Apostulli Pjetër shkroi se dishepujt e Jezu Krishtit duhet të jenë “të dhembshur [njëri për tjetrin]”¹. Me atë ndjenjë, unë dëshiroj t’iu flas atyre që vuajnë nga ndonjë formë e sëmundjeve mendore ose e çrregullimeve emocionale, qofshin ato vuajtje të lehta apo të rënda, me një kohëzgjatje të shkurtër apo të vazhdueshme gjatë një jete të tërë. Ne e ndiejmë ndërlikimin e çështjeve të tilla kur dëgjojmë njerëz profesionistë të flasin për neurozat dhe psikozat, për prirje gjenetike dhe defekte kromozomale, për bipolaritet, paranojë dhe skizofreni. Megjithatë, sado çoroditëse të mund të jetë gjithë kjo, këto vuajtje janë disa nga realitetet e jetës në vdekshmëri dhe nuk duhet të ketë më shumë turp në pranimin e tyre sesa pranimi i një beteje me tensionin e lartë të gjakut ose me shfaqjen e papritur të një tumori malinj.

Duke u përpjekur për ca paqe dhe mirëkuptim në këto çështje të vështira, është thelbësore të kujtojmë se ne po jetojmë – dhe zgjedhëm të jetonim – në një botë të rënë ku, për qëllime hyjnore, kërkimi ynë drejt perëndishmërisë do të vihet në provë dhe do të provohet herë pas here. Siguria më e madhe në planin e Perëndisë është se u premtua një Shpëtimtar, një Shëlbues, i cili, nëpërmjet besimit tonë tek Ai, do

të na ngrejë triumfues mbi ato sprovat dhe vështirësi, edhe pse çmimi për ta bërë atë do të ishte i pamatshëm si për Atin që e dërgoi Atë, edhe për Birin që erdhi. Është veçse një vlerësim i kësaj dashurie hyjnore që vetë vuajtjen tonë më të paktë do ta bëjë së pari të durueshme, më pas të kuptueshme dhe më së fundi shëlbuese.

Më lejoni të mos flas për sëmundjet e jashtëzakonshme që kam përmendur, por të përqendrohem tek ÇMD-ja – “çrregullimi madhor depresiv” – ose, më zakonisht, “depresioni”. Kur flas për këtë, nuk po flas për ditë kur flokët s’na duken mirë, për afatet e pagimit të taksave apo për çaste shkurajuese që i kemi të gjithë. Gjithsecili do të jetë në ankth apo i ligështuar herë pas here. Libri i Mormonit thotë se Amoni dhe vëllezërit e tij ishin të dëshpëruar në një kohë shumë të vështirë² dhe po ashtu mund të jemi edhe ne të gjithë. Por sot, unë po flas për diçka më serioze, për një vuajtje kaq të rëndë që e kufizon së tepërmi aftësinë e një njeriu që të funksionojë në mënyrë të plotë, për një krater kaq të thellë në mendje sa askush nuk mund të sugjerojë me përgjegjësi se ajo vuajtje do të largohet me siguri, në qoftë se ato viktime thjesht do ta ngrënë kokën lart dhe do të mendojnë në mënyrë më pozitive – edhe pse unë jam një përkrahës i

fuqishëm i ngritjes lart të kokës dhe i të menduarit pozitiv!

Jo, kjo natë e errët e mendjes dhe e shpirtit është më shumë sesa thjesht shkurajimi. E kam parë atë t’i vijë një burri tërësisht ëngjëllor kur ndërroi jetë bashkëshortja e tij e dashur e 50 viteve. E kam parë tek nëna të reja me atë që me eufemizëm quhet “trishtimi pas lindjes”. E kam parë t’iu bjerë studentëve plot ankth, veteranëve ushtarakë dhe gysheve që shqetësohen për mirëqenien e fëmijëve të tyre të rritur.

Dhe e kam parë atë tek etërit e rinj që po përpiqen të sigurojnë për familjet e tyre. Nga kjo pikëpamje, dikur e pashë atë në mënyrë tmerruese tek vetja ime. Në një kohë në jetën tonë martesore, kur frikat financiare u ndeshën me lodhjen tronditëse, unë mora një goditje psikike që ishte po aq e papritur, sa ishte e vërtetë. Me hirin e Perëndisë dhe me dashurinë e familjes sime, vazhdova të veproja dhe vazhdova të punoja, por edhe pas gjithë këtyre viteve vazhdoj të ndiej keqardhje të thellë për njerëz të tjerë, të brengosur me një zymti të tillë në mënyrë më kronike ose më të thellë sesa isha unë. Në çdo rast, ne të gjithë kemi marrë kurajë prej atyre që, sipas fjalëve të Profetit Jozef, “kërk[uan] e . . . sodi[tën] humnerën më të errët”³ dhe me këmbëngulje ia dolën mbanë asaj – jo më pak të rëndësishmit prej të cilëve ishin Abraham Linkoln, Uinston Çurçilli dhe Plaku Xhorxh Albert Smith, ky i fundit duke qenë një prej burrave më zemërgjerë dhe më të ngjashëm me Krishtin të periudhës sonë ungjillore, i cili u ndesh me depresion të vazhdueshëm për disa vjet përpara se të bëhej më pas profeti dhe Presidenti i tetë i Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme, i dashur prej të gjithëve.

Prandaj, si të përgjigjeni më mirë kur sfida mendore apo emocionale ju

vihen përballë juve ose atyre që doni? Mbi të gjitha, kurrë mos e humbisni besimin tek Ati juaj në Qiell, i cili ju do më shumë sesa mund ta merrni me mend. Sikurse u tha Presidenti Monson me aq emocion motrave të Shoqatës së Ndhmës mbrëmjen e së shtunës së kaluar: “Ajo dashuri nuk ndryshon kurrë. . . . Është atje për ju kur jeni të trishtuara ose të lumtura, pa kurajë ose plot shpresë. Dashuria e Perëndisë është atje për ju, pavarësisht nëse ju ndieni se e meritoni apo jo [atë]. Është thjesht gjithmonë atje.”⁴ Kurrë, asnjëherë mos e dyshoni atë dhe kurrë mos e ngurtësoni zemrën tuaj. Plot besnikëri vazhdoni praktikën e përkushtuara, të sprovuara nga koha, të cilat e sjellin Shpirtin e Zotit në jetën tuaj. Kërkoni këshillën e atyre që mbajnë çelësa për mirëqenien tuaj shpirtërore. Kërkojini dhe mbajini të gjalla bekimet e priftërisë. Merrni sakramentin çdo javë dhe mbahuni fort tek premtimet përkryese të Shlyerjes së Jezu Krishtit. Besoni te mrekullitë. Kam parë shumë prej tyre të vijnë kur çdo tregues tjetër do të thoshte se shpresa ishte humbur. Shpresa nuk humbet *kurrë*. Nëse ato mrekulli nuk vijnë shpejt ose plotësisht, apo duket s’e nuk vijnë aspak, kujtoni shembullin e pikëlluar të vetë Shpëtimtarit: nëse kupa e hidhur nuk hiqet, pijeni atë dhe jini të fortë, duke pasur besim për ditë më të mira përpara.⁵

Për ta parandaluar sëmundjen kurdoherë që është e mundshme, jini të vëmendshëm ndaj treguesve të stresit në veten tuaj dhe në të tjerët, që mund të jeni të gjendje t’i ndihmoni. Sikurse me makinën tuaj, jini vigilentë ndaj temperaturave në rritje, shpejtësisë së tepruar apo një serbatori me pak karburant. Kur hasni “dëshpërim shterues”, bëni rregullimet e duhura. Lodhja është armiku i zakonshëm për ne të gjithë – prandaj, ngadalësohuni,

pushoni, rivendosni dhe rimbushni vetveten. Mjekët na premtojnë se, në qoftë se nuk harxhojmë kohë që të jemi mirë, në mënyrën më të sigurt ne vërtet do të harxhojmë kohë më vonë kur të jemi të sëmurë.

Nëse gjërat vazhdojnë të jenë dobësuese, kërkoni këshillën e njerëzve të respektuar, me trajnim të vërtetuar, me aftësi profesionale dhe vlera të mira. Jini të ndershëm me ta rreth historisë suaj dhe vështirësive tuaja. Me lutje dhe përgjegjësi merrni parasysh këshillën që japin dhe zgjidhjet që rekomandojnë ata. Nëse do të kishit apendicit, Perëndia do të priste që ju të kërkonit një bekim të priftërisë dhe të merrnit përkujdesin më të mirë mjekësor të gjindshëm. Po ashtu edhe me çrregullimet emocionale. Ati ynë në Qiell pret nga ne që t’i përdorim të gjitha dhuratat e mrekullueshme që Ai ka dhënë në këtë periudhë të lavdishme ungjillore.

Nëse ju jeni njeriu që vuan ose një përkujdesës për atë njeri, përpuni të mos tronditeni nga madhësia e detyrës suaj. Mos hamendësoni se mund të rregulloni gjithçka, por rregulloni atë

që mundeni. Nëse ato janë vetëm fitore të vogla, jini mirënjohës për to dhe jini të durueshëm. Shumë herë në shkrimet e shenjta, Zoti e urdhëron dikë që të “qëndrosh në heshtje” ose të “rriljë i qetë” – dhe të presë.⁶ T’u bëjmë ballë me durim disa gjërave është pjesë e shkollimit tonë në vdekshmëri.

Për përkujdesësit, në përpjekjen tuaj të përkushtuar që të ndihmoni për shëndetin e dikujt, mos shkatërroni veten tuaj. Në tërë këto gjëra jini të urtë. Mos vraponi më shpejt se sa keni fuqi.⁷ Pavarësisht nga çfarëdo gjëje tjetër që mund të jeni në gjendje të siguronit apo jo, ju mund të jepni lutjet tuaja dhe mund të jepni “dashuri [të] pashtirur”⁸. “Dashuria hyjnore është e duruar dhe është e mirë; . . . [i] mban të gjitha gjërat; . . . shpreson të gjitha gjërat, duron të gjitha gjërat. Dashuria hyjnore nuk dështon *kurrë*.”⁹

Gjithashtu le të kujtojmë se, përmes çdo sëmundjeje apo sfide të vështirë, ka ende shumë në jetë për të cilën të jemi plot shpresë dhe mirënjohje. Ne jemi pafundësisht më shumë se kufizimet apo vuajtjet tona! Stefani

Klark Nilson dhe familja e saj kanë qenë miqtë tanë për më shumë se 30 vjet. Më 16 gusht 2008, Stefania dhe burri i saj, Kristiani, ishin në një rrëzim avioni dhe si pasojë në një zjarr që e la atë me plagë aq të tmerrshme sa vetëm thonjtë e gishtave të këmbëve, të lyera me manikyr, ishin të dallueshme kur anëtarët e familjes erdhën për t'i identifikuar viktimat. Nuk kishte pothuajse asnjë shans që Stefania mund të jetonte. Pas tre muajsh në një komë të shkakuar nga mjekët, ajo u zgjua për të parë vetveten. Së bashku me të, erdhi depresioni i tmerrshëm dhe plagosës për mendjen. Ngaqë kishte katër fëmijë nën moshën shtatëvjeçare, Stefania nuk dëshironte që ata ta shihnin më kurrë. Ndjeu se do të ishte më mirë të mos jetonte. “Mendova se do të ishte më e lehtë”, më tha njëherë Stefania në zyrën time, “nëse ata thjesht më harronin dhe unë qetësisht të largohesha nga jeta e tyre”.

Por për nderin e saj të përjetshëm dhe me lutjet e bashkëshortit, familjes, miqve, katër fëmijëve të bukur të saj

dhe një të pesti që i lindi çiftit Nilson vetëm 18 muaj më parë, Stefania, duke luftuar, e gjeti udhën e saj të kthimit nga humnera e shkatërrimit për të qenë një nga “mamit që mbajnë faqe vetjake interneti” më të famshmet në Shtetet e Bashkuara, duke u shpallur haptazi më shumë se katër milionë njerëzve që e ndjekin faqen e saj, se “qëllimi i saj hyjnor” në jetë është të jetë nënë dhe ta gëzojë *çdo ditë* që i është dhënë në këtë tokë të mrekullueshme.

Cilado qoftë beteja juaj, vëllezërit dhe motrat e mia – mendore apo emocionale, ose fizike apo diçka tjetër – mos votoni kundër jetës që është kaq e çmueshme, duke i dhënë fund asaj! Mirëbesoni te Perëndia. Mbahuni fort te dashuria e Tij. Djeni se një ditë, agimi do të çajë plot shkëlqim dhe të gjitha hijet e vdekshmërisë do të largohen. Edhe pse mund të ndihemi se jemi “si një vazo e thyer”, sikurse tha Psalmisti¹⁰, ne duhet të kujtojmë se ajo vazo është në duart e poçarit hyjnor. Mendjet e thyera mund të shërohen, në po të njëjtën mënyrë si shërohen

kockat e thyera dhe zemrat e thyera. Ndërsa Perëndia është në punë duke i bërë ato riparime, ne të tjerët mund të ndihmojmë duke qenë të mëshirshëm, dashamirës dhe duke mos gjykuar.

Ju dëshmoj për Ringjalljen e shenjtë, atë dhuratë themeltare të papërshkrueshme në Shlyerjen e Zotit Jezu Krisht! Me Apostullin Pal, unë dëshmoj se ajo që u mboll në prishje, një ditë do të ngrihet në paprishje dhe se ajo që u mboll në dobësi, më së fundi do të ngrihet në fuqi.¹¹ Unë jap dëshmi për atë ditë kur të dashurit tanë, të cilët e dinim se kishin paaftësi në vdekshmëri, do të qëndrojnë përpara nesh të përlevduar dhe të madhërishtëm, të përsosur në mënyrë mahnitëse në trup dhe në mendje. Çfarë çasti drithërues do të jetë ai! Nuk e di nëse vërtet do të jemi më të lumtur për veten tonë ngaqë e kemi dëshmuar atë mrekulli, apo më të lumtur për ta ngaqë ata do të jenë tërësisht të përsosur dhe përfundimisht “të lirë më së fundi”¹². Deri në atë orë kur dhurata tërësore e Krishtit të jetë e dukshme për ne të gjithë, le të jetojmë me anë të besimit, të mbahemi fort tek shpresa dhe të jemi “të dhembshur [njëri për tjetrin]”¹³, unë lutem, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. 1 Pjetër 3:8.
2. Shih Alma 26:27; shih edhe Alma 56:16.
3. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smithi* (2009), f. 280.
4. Tomas S. Monson, “Ne nuk Ecim Kurrë Vetëm”, *Liahona*, nëntor 2013, f. 123, 124.
5. Shih Mateu 26:39.
6. Shih, për shembull, Psalmëve 4:4; Doktrina e Besëlidhje 101:16.
7. Shih Mosia 4:27.
8. Doktrina e Besëlidhje 121:41.
9. 1 Korintasve 13:4, 7–8; theksimi i shtuar; shih edhe Moroni 7:45–46.
10. Psalmëve 31:12.
11. Shih 1 Korintasve 15:42–43.
12. “Free at Last”, në John W. Work, përmb., *American Negro Songs: 230 Folk Songs and Spirituals, Religious and Secular* (1998), f. 197.
13. 1 Pjetër 3:8.

Nga Plaku M. Rasëll Ballard,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Kini Besim te Zoti

Përfshihuni në bërjen e asaj që mundeni për të ndarë mesazhin e mrekullueshëm të Rivendosjes së ungjillit të Jezu Krishtit.

Kohët e fundit, unë dhe Motra Ballard u kthyem nga një detyrë në pesë vende në Europë. Atje ne patëm privilegjin të takoheshim me shumë prej misionarëve tanë, ndoshta disa prej bijve dhe bijave tuaja. Që nga njoftimi i Presidentit Tomas S. Monson për uljen e moshës për të rinjtë dhe të rejat tona që të shërbenin, kam pasur privilegjin të takoj mbi 3.000 prej tyre. Drita e Krishtit rrezaton në fytyrat e tyre dhe ata kanë mjaft dëshirë ta çojnë punën përpara – të gjejnë e të mësojnë, të pagëzojnë, të aktivizojnë, të forcojnë dhe të ndërtojnë mbretërinë e Perëndisë. Duke u takuar me ta, një person shpejt arrin të dallojë, sidoqoftë, se ata nuk mund ta bëjnë këtë punë të vetëm. Sot dëshiroj t'u flas të gjithë anëtarëve të Kishës, sepse ka një ngutje për çdonjërin prej nesh që të angazhohet në ndarjen e ungjillit.

Siç është cituar shumë herë, Profeti Jozef Smith shpalli se “pas gjithçkaje që është thënë, detyra më e madhe dhe më e rëndësishme është të predikojmë Ungjillin” (*Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* [2009], f. 352).

Në vitin 1974 Presidenti Spenser W. Kimball tha këtë: “Ndoshta arsyeja më e madhe për punën misionare është që t'i japë botës mundësinë vetjake për ta dëgjuar e pranuar ungjillin. Shkrimet

e shenja janë plot me urdhra e premtime dhe thirrje e shpërblime për mësimdhënien e ungjillit. E përdor me qëllim fjalën *urdhër* pasi duket të jetë një udhëzim ngulmues nga i cili ne, veç e veç dhe bashkërisht, nuk mund të shpëtojmë” (“When the World Will Be Converted”, *Ensign*, tetor 1974, f. 4).

Në korrik të po atij viti, unë dhe Motra Ballard u larguam me fëmijët tanë për të kryesuar në Misionin e Kanadasë, Toronto. Fjalët e Presidentit Kimball po më kumbonin në veshë, sidomos kur tha: “Vëllezërit e mi, pyes veten nëse po bëjmë gjithçka mundemi. A jemi të vetëkënaqur në qasjen tonë për të mësuar të gjithë botën? Tanimë, kemi qenë duke kthyer njerëz në besim për 144 vjet. A jemi gati të hedhim hapa më të mëdhenj? Të zgjerojmë largpamësinë tonë?” (*Ensign*, tetor 1974, f. 5).

Ai gjithashtu na kërkoi ta përshpejtojmë ritmin tonë, duke punuar bashkërisht për të ndërtuar Kishën dhe mbretërinë e Perëndisë.

Këtë qershor të kaluar, Presidenti Tomas S. Monson u përsëriti saktësisht të njëjtën thirrje anëtarëve të Kishës. Presidenti tha: “Tani është koha që anëtarët dhe misionarët të mblidhen së bashku . . . [dhe] të punojnë në vreshtin e Zotit për t'i sjellë shpirta Atij.

Ai ka përgatitur mjetet që ne ta ndajmë ungjillin në një mori mënyrash dhe Ai do të na ndihmojë në punët tona nëse ne vërtet do të të veprojmë me besim për ta përmbushur punën e Tij” (“Faith in the Work of Salvation” [fjalim dhënë në një transmetim të veçantë, 23 qershor 2013]; lds.org/broadcasts).

Vëllezër dhe motra, është mirë të reflektojmë mbi mësimet e profetëve nga koha e Jozef Smithit deri sot. Ata i kanë inkurajuar e i kanë kërkuar udhëheqjes dhe anëtarëve të Kishës të përfshihen me zell në çuarjen e mesazhit të Rivendosjes së ungjillit të të gjithë fëmijët e Atit tonë Qiellor në të gjithë botën.

Mesazhi im këtë pasdite është se Zoti *po* e përshpejton punën e Tij. Në kohën tonë, kjo mund të bëhet vetëm kur çdo anëtar i Kishës arrin që me dashuri të ndajë të vërtetat e ungjillit të rivendosur të Jezu Krishtit. Ne duhet të punojmë së bashku në bashkëpunim me 80.000 misionarët tanë që po shërbejnë tani. Informacioni mbi këtë punë të madhe, veçanërisht mbi detyrat për udhëheqësit e këshillave të kunjeve dhe të lagjeve, përvijohet qartë në faqen e internetit LDS.org të titulluar “Hastening the Work of Salvation” [“Përshpejtimi i Punës së Shpëtimit”].

Ne e dimë nga kërkimi ynë se shumica e anëtarëve aktivë të Kishës dëshirojnë që bekimet e ungjillit të jenë pjesë e jetës së të tjerëve të cilët ata i duan, edhe të atyre që nuk i kanë takuar ndonjëherë. Por ne gjithashtu e dimë se shumë anëtarë ngurrojnë të bëjnë punë misionare dhe të ndajnë ungjillin për dy arsye themelore.

- E para është frika. Shumë anëtarë madje as nuk lutën për mundësi për të ndarë ungjillin, duke u druajtur se mund të marrin nxitje hyjnore për të bërë diçka që ata mendojnë se nuk janë të aftë ta bëjnë.

- Arsyeja e dytë është keqkuptimi i asaj se çfarë është puna misionare.

Ne e dimë se kur dikush ngrihet për të dhënë një bisedë në mbledhjen e sakramentit dhe thotë: “Sot do të flas për punën misionare”, ose ndoshta edhe kur Plaku Ballard ngrihet në konferencën e përgjithshme dhe thotë të njëjtën gjë, disa prej jush duke dëgjuar mund të mendojnë: “O jo, jo më; e kemi dëgjuar këtë më parë”.

Tani, ne e dimë se askujt nuk i pëlqen të ndihet fajtor. Ndoshta mendoni se mund t’ju kërkohet të bëni gjëra jorealiste në marrëdhëniet tuaja me miqtë ose fqinjët. Me ndihmën e Zotit, më lejoni t’ju heq çdo frikë që ju apo cilido nga misionarët tanë kohëplotë mund të ketë për ndarjen e ungjillit me të tjerët.

Merrni vendimin për të bërë atë që Jezu Krishti na ka kërkuar të bëjmë. Shpëtimtari ka thënë:

“Lypni dhe do t’ju jepet; kërkoni dhe do të gjeni; trokitni dhe do t’ju çelet.

Sepse kush lyp merr, kush kërkon gjen dhe do t’i çelet atij që troket.

A ka midis jush ndonjë njeri që, po t’i kërkojë i biri bukë, t’i japë një gur?

Ose po t’i kërkojë një peshk, t’i japë një gjarpër?

Në qoftë se ju . . . dini t’u jepni dhurata të mira bijve tuaj, aq më tepër Ati juaj, që është në qiej, do t’u japë gjëra të mira atyre që ia kërkojnë” (Mateu 7:7–11).

Vëllezër dhe motra, frika do të zëvendësohet me besim dhe mirëbesim kur anëtarët dhe misionarët kohëplotë gjunjëzohen në lutje dhe i kërkojnë Zotit t’i bekojë ata me mundësi misionare. Atëherë, ne duhet të tregojmë besimin tonë dhe të shohim për mundësi për t’ua paraqitur ungjillin e Jezu Krishtit fëmijëve të Atit tonë Qiellor dhe me siguri këto mundësi do të vijnë. Këto mundësi nuk do të kërkojnë asnjëherë një përgjigje të detyruar apo të sajuar. Ato do të rrjedhin si pasojë normale e dashurisë sonë për vëllezërit dhe motrat tona. Thjesht jini të vërtetë dhe ata me të cilët flisni, do ta ndiejnë dashurinë tuaj. Ata nuk do ta harrojnë asnjëherë atë ndjenjë edhe pse koha mund të mos jetë e përshtatshme për ta për ta përfaqësuar ungjillin. Edhe kjo mund të ndryshojë në të ardhmen, kur rrethanat e tyre të ndryshojnë.

Është e pamundur për ne të dështojmë kur bëjmë maksimumin tonë kur jemi në punën e Zotit. Edhe pse përfundimi është pasojë e ushtrimit të lirisë së zgjedhjes vetjake, ndarja e ungjillit është përgjegjësia jonë.

Mirëbesoji Zotit. Ai është Bariu i Mirë. Ai i njeht delet e Tij dhe delet e Tij e njohin zërin e Tij; dhe sot, zëri i Bariut të Mirë është zëri juaj dhe zëri im. Dhe nëse nuk jemi të përfshirë, shumë njerëz që do t’ia vinin veshin mesazhit të Rivendosjes do anashkalohej. E thënë thjesht, është çështje besimi dhe veprimi nga ana jonë.

Parimet janë mjaft të thjeshta – lutuni, më vete dhe në familjen tuaj, për mundësi misionare. Zoti ka thënë te Doktrina e Besëlidhje që shumë njerëz janë mbajtur larg nga e vërteta vetëm “ngaqë nuk dinë se ku ta gjejnë atë” (DeB 123:12).

Ju nuk keni përse të jeni një njeri miqësor ose një mësues i gojës, bindës. Në qoftë se keni një dashuri të qëndrueshme dhe shpresë brenda jush, Zoti ka premtuar se nëse “ia ngrini zërat tuaj këtij populli [dhe] flisni mendimet që [Ai] do të vë[rë] në zemrat tuaja . . . ju nuk do të ngatërroheni përpara njerëzve;

[Dhe] do t’ju jepet në orën e duhur . . . në çastin e duhur, se çfarë duhet të thoni” (DeB 100:5–6).

Predikoni Ungjillin Tim na kujton të gjithëve ne se “asgjë nuk ndodh në punën misionare derisa të gjej[më] dikë për ta mësuar. Flisni me sa më shumë njerëz që të mundeni çdo ditë. Është e natyrshme të jeni pak i frikësuar për të folur me njerëzit, por mund të luteni për besimin dhe forcën, për të qenë më të guximshëm kur të hapni gojën për të shpallur ungjillin e rivendosur” ([2005], f. 163). Ju, misionarë kohëplotë, nëse dëshironi të jepni më shumë mësim, duhet të flisni me më shumë njerëz çdo ditë. Kjo ka qenë gjithnjë ajo që Zoti i ka dërguar misionarët të bëjnë.

Zoti na njeht. Ai e di se ne kemi sfidat tona. E marr me mend se disa prej jush mund të ndihen shumë të ngarkuar, por unë lutem që asnjëri prej jush nuk do të ndiejë ndonjëherë se përpjekja për ta ndarë ungjillin në mënyra normale e të këndshme do të jetë ndonjëherë një barrë. Përkundrazi, është një privilegj! Nuk ka gëzim më të madh në jetë sesa të jesh i përfshirë me zell në shërbim të Zotit.

Çelësi është që të jeni të frymëzuar nga Perëndia, që t’i kërkonit Atij drejtim dhe më pas të shkoni e të veproni siç

ju nxit Shpirti. Kur anëtarët e shohin punën e shpëtimit si përgjegjësinë e tyre të vetme, ajo mund të jetë frikësuese. Kur e shohin atë si një ftesë për të ndjekur Zotin në çuarjen e shpirttrave tek Ai për t'u mësuar nga pleqtë [misionarët] dhe motrat kohëplota, ajo është frymëzuese, gjallëruese dhe lartësuese.

Ne nuk po i kërkojmë gjithsecilit të bëjë gjithçka. Ne thjesht po u kërkojmë të gjithë anëtarëve të lutën, duke e ditur se nëse secili anëtar, i ri dhe i vjetër, do të arrijë te vetëm "një person" midis ditës së sotme dhe Krishtlindjes, miliona do ta ndiejnë dashurinë e Zotit Jezu Krisht. Dhe çfarë dhurate e mrekullueshme për Shpëtimtarin!

Gjashtë javë më parë, mora një letër nga një familje misionare, anëtare e Kishës, shumë e suksesshme, familja Muns nga Florida. Ata shkruanin:

"I dashur Plaku Ballard, 30 minuta pas transmetimit mbarëbotëror mbi përshpejtimin e punës së shpëtimit, ne mbajtëm këshillin tonë familjar si misionarë. Ne u ngazëllyem kur zbuluam se nipërit e mbesat tona adoleshente dëshironin të përfshiheshin. Jemi të lumtur të njoftojmë se që nga mbledhja jonë e këshillit, ne e kemi zgjeruar grupin tonë të mësimdhënies si familje me 200 përqind.

Ne kemi pasur nipër e mbesa që kanë sjellë miq në kishë, jemi kënaqur në mbledhjet e sakramentit me disa prej miqve tanë më pak aktivë dhe kemi pasur disa prej kontakteve tona të reja të zotohen të dëgjojnë diskutimet e misionarëve. Një nga motrat tona më pak aktive jo vetëm që është kthyer në kishë, por ka sjellë kërkues të rinj me vete.

Askush nuk e ka refuzuar ftesën

për të dëgjuar diskutimet e misionarëve. Çfarë kohe emocionuese të jesh anëtar i kësaj Kishë" (letër personale, 15 gusht 2013).

Dëgjojini nxitjet e Shpirtit. Përgjërojuni Zotit në lutje të fuqishme. Përfshihuni në bërjen e asaj që mundeni për të ndarë mesazhin e mrekullueshëm të Rivendosjes së ungjillit të Jezu Krishtit.

Po citoj nga një tjetër anëtar misionar i suksesshëm, Klejton Kristenseni: "Çdo herë që merrni dikë në mënyrë figurative për dore dhe e prezantoni atë me Jezu Krishtin, ju do të ndieni se sa thellësisht ju do Shpëtimtari juve dhe personin dora e të cilit është tek e juaja" (*The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel* [2013], f. 1).

Zoti ju bekoftë, vëllezër dhe motra, për të gjetur gëzimin e madh që vjen nga të përjetuarit e mrekullive përmes besimit tuaj. Sikurse na mësohet te Moroni, kapitulli 7:

"Krishti ka thënë: Në qoftë se ju do të keni besim në mua, ju do të keni fuqi të bëni çfarëdolloj gjëje që unë ta shoh të përshtatshme. . . .

. . . Pasi është nëpërmjet besimit që mrekullitë bëhen; dhe është nëpërmjet besimit që engjëjt u shfaqen dhe u shërbejnë njerëzve; prandaj, në qoftë se këto gjëra kanë pushuar, mjerë fëmijët e njerëzve, pasi është për shkak të mosbesimit dhe e gjitha është e kotë" (Moroni 7:33, 37).

Nga vetë përvoja ime unë mund t'ju dëshmoj se Zoti do t'i dëgjojë lutjet tuaja dhe ju do të keni shumë mundësi tani dhe për vitet që do të vijnë ta paraqisni ungjillin e Jezu Krishtit te fëmijët e çmuar të Atit Qiellor. Presidenti Monson, ne të kemi dëgjuar. Ne të gjithë do të kërkojmë ta gjejmë personin. Lutem që të gjithë ne mund të përjetojmë gëzimin e madh që vjen nga shërbimi misionar, në emrin e shenjtë të Zotit Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku L. Tom Peri,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Doktrinat dhe Parimet që Përmbahen në Nenet e Besimit

Çdo nen i besimit i shton vlerë të veçantë të kuptuarit tonë për ungjillin e Jezu Krishtit.

Kur m'u caktua detyra për të folur në sesionin e priftërisë të konferencës së përgjithshme, mendova menjëherë për një mësuese të mrekullueshme të Filllores. Dëshira e saj e madhe ishte që të na përgatiste për të qenë të denjë për marrjen e priftërisë. Ajo na pyeste pa pushim lidhur me kërkesat, dikur në vend të diplomimit nga Filllorja – të mësonim përmendsh emrat e anëtarëve të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve dhe Nenet e Besimit. Ajo na bëri gjithashtu një premtim – nëse ne të gjithë do të mund të thonim përmendsh të trembëdhjetë Nenet e Besimit, ne mund ta zgjidhnim vendin dhe të shkonim në një ekskursion për orën tonë të fundit mësimore.

Ne vendosëm për një vend të veçantë që na pëlqente për marshime në shpatet shkëmbore, pikërisht sipër digës së parë në hyrje të kanionit të Loganit, në veri të Jutas. Një hapësirë e vogël dhe e rrafshët gjendej në këto

rrëpira shkëmbore që kishte një vend natyror për të bërë zjarr, ku mund të piqnit sallam dhe mafishe. Megjithatë, kur e zgjodhëm vendin, ne nuk e morëm parasysh mësuesen tonë, e cila ishte e moshuar dhe sigurisht jo një tip sportiv. Nëse do të kishim menduar për atë më me kujdes, duhej të na kishte shkuar në mendje se ajo do të kishte vështirësi për ta bërë marshimin. Mirëpo premtimi i saj ishte marrëveshja e saj dhe ajo na ndoqi me guxim.

Së pari, ne iu ngjitëm kodrinës. Në kohën tonë nuk kishte tela elektrike për të parandaluar hyrjen atje. Me pak ndihmë, mësuesja jonë ia doli t'i ngjitej kodrinës. Pasi arritëm në majë, ne zbritëm në një kreshtë shkëmbore për te një vend që e quanim "Kurrizi i Breshkës".

Pasi arritëm, mësueses sonë iu desh pak kohë për të marrë frymë më me lehtësi. Ndërkohë që u përgatitëm për t'u ulur dhe për të ngrënë, ajo e kishte marrë veten mjaftueshëm për të na

mësuar mësimin e fundit. Ajo na tha se sa shumë ishte kënaqur që na kishte dhënë mësim në Filllore në dy vitet e fundit. Ajo na përgëzoi për mënyrën se si i kishim përvetësuar Nenet e Besimit. Ajo mund të zgjidhte cilindo numër prej tyre dhe ne mund t'ia citonim asaj përsëri. Më pas ajo tha se mësimi përmendsh i Neneve të Besimit nuk do të thoshte asgjë më shumë sesa disa fjalë, në qoftë se nuk i kuptonim doktrinat dhe parimet që përmbaheshin në to. Ajo na nxiti ta studionim doktrinën e ungjillit të dhënë mësim në secilin Nen të Besimit. Ajo na shpjegoi se doktrina e gjendur te Nenet e Besimit ishte e ndarë në pjesë.

I. Kreu-Perëndi dhe Doktrina Themelore e Krishtit

Ne mësojmë nga neni i parë i besimit se Kreu-Perëndi është tre persona: Perëndia, Ati; Jezusi, Krishti; dhe Fryma e Shenjtë.

Neni i dytë na mëson se ne jemi përgjegjës për vetë veprimet tona në tokë.

I treti jep një këndvështrim të misionit të Shpëtimtarit për shpëtimin e fëmijëve të Atit në Qiell.

I katërti na mëson rëndësinë e parimeve dhe ordinancave themelore.

Fuqia e fjalëve të mësueses sonë ka qenë një burim frymëzimi për mua, për shkak të theksit që ajo vuri mbi studimin e ungjillit. Shkrimet e shenjta na drejtojnë te një standard i së vërtetës me anë të të cilit ne mund të gjykojmë njohurinë që po marrim, nëse është e vërtetë apo e rreme. Doktrina e vërtetë vjen nga Perëndia, burimi dhe themeli i gjithë të vërtetave. Mësimet dhe konceptet e doktrinës së vërtetë gjenden në ungjillin e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë. Mësimet e rreme vijnë nga Satani, ati i gjithë gënjeshtreve. Dëshira e tij është që të shtrembërojë, ndryshojë dhe tjetërsojë të vërtetat e zbuluara. Ai dëshiron të na mashtrtojë,

kështu që disa prej nesh do ta humbasin rrugën tonë përgjatë udhëtimit të kthimit për te shtëpia jonë qiellore.

Shkrimet e shenjta na mësojnë se si t'i shmangim mësimet e rreme. Për shembull, në letrën e Palit drejtuar Timoteut, ne lexojmë:

“I gjithë shkrimi është i frymëzuar nga Perëndia dhe i dobishëm për mësim, bindje, ndreqje dhe për edukim me drejtësi,

që njeriu i Perëndisë të jetë i përkryer, tërësisht i pajisur për çdo veper të mirë” (2 Timoteut 3:16–17).

Kjo doktrinë është për Kishën ashtu si është një bateri për celularin. Kur e hiqni baterinë nga celulari juaj, ai bëhet i papërdorshëm. Një kishë, në të cilën nuk mësohet më doktrina e vërtetë, është po ashtu e padobishme. Ajo nuk mund të na udhëheqë për t'u kthyer tek Ati ynë Qiellor dhe shtëpia jonë e përjetshme.

II. Organizimi dhe Urdhri i Priftërisë

Pasi fillojmë ta kuptojmë doktrinën themelore të Krishtit, neni i pestë dhe i gjashtë i besimit na mësojnë për organizimin dhe urdhrin e priftërisë. Nën drejtimin e Zotit, Jozef Smithi organizoi Kishën e Shpëtimtarit duke përdorur autoritetin e priftërisë – fuqinë e Perëndisë. Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme është e njëjta organizatë që Krishti

organizoi dhe drejtoi kur ishte në tokë.

Ç'ditë e lavdishme ishte për Jozef Smithin dhe Oliver Kaudrin në maj të 1829-ës, kur ata shkuan në pyll për t'u lutur rreth doktrinës së pagëzimit për heqjen e mëkateve, që ata e kishin lexuar ndërsa përkthenin Librin e Mormonit! Në fillimet e 1800-ës kishte shumë mësim rreth pagëzimit që mësoheshin nga kisha të ndryshme, dhe Jozefi e Oliveri e dinin se nuk mund të ishin të gjitha të vërteta. Ata donin të dinin rreth mënyrës së saktë të pagëzimit dhe gjithashtu se kush e kishte autoritetin për të pagëzuar.

Në përgjigje të lutjeve të tyre drejtuar Zotit, një lajmëtar nga qielli, Gjon Pagëzori, iu shfaq atyre. Ai i vendosi duart e tij mbi kokat e tyre dhe u dha atyre autoritetin për të pagëzuar me këto fjalë: “Mbi ju, bashkëshërbëtorët e mi, në emër të Mesias, unë jap Priftërinë e Aaronit” (DeB 13:1).

Ç'ditë e mrekullueshme në historinë e botës! Priftëria u rivendos në tokë.

Kur marrim priftërinë, ne marrim autoritetin për të vepruar në emrin e Perëndisë dhe për të udhëhequr në udhët e së vërtetës dhe të drejtësisë. Ky autoritet është një burim jetik i fuqisë dhe ndikimit të drejtë për përfitimin e fëmijëve të Perëndisë në tokë dhe do të zgjasë përtej velit. Ishte e nevojshme që priftëria të rivendosej përpara se të mund të organizohej Kisha e vërtetë e

Jezu Krishtit. Ky është mësimi themelor që mësojmë nga nenet e pestë dhe të gjashtë të besimit.

III. Burime të Përjetshme në një Udhëtim në Vdekshmëri

Tre nenet vijuese të besimit – shtatë, tetë dhe nëntë – përvijojnë burime që janë të gjindshme për të na udhëzuar në udhëtimin tonë në vdekshmëri. Neve na janë dhënë dhurata shpirtërore që të na udhëheqin ndërsa ndjekim mësimet e Zotit dhe që të na mbrojnë nga e liga. Shkrimet e shenjta janë një tjetër udhëzues; nëse e lexojmë me kujdes fjalën e Perëndisë, Ai do të zbulojë shtegun tonë drejt jetës së përjetshme.

Neni i nëntë i besimit na mëson se Perëndia ka zbuluar, vërtet zbulon dhe do t'i zbulojë në të ardhmen shumë të vërteta të mëdha e të rëndësishme profetëve, shikuesve dhe zbuluesve të Tij. Ne mësojmë se, përveç dëgjimit të zërit të qetë e të vogël të Shpirtit dhe leximit të shkrimeve të shenjta, një tjetër burim udhëzimi janë udhëheqësit e Kishës, të cilët zgjidhen, thirren dhe veçohen për ta bekuar jetën tonë nëpërmjet mësimëve që na japin.

IV. Misionarët Anëtarë

Nenet e dhjetë, të njëmbëdhjetë dhe të dymbëdhjetë të besimit na udhëzojnë se si të bëjmë punë

misionare dhe ta ndajmë ungjillin në një botë me shumë kombe dhe ligje të ndryshme. Ne mësojmë rreth mbledhjes së Izraelit në përgatitje për Ardhjen e Dytë të Shpëtimtarit. Ne udhëzohemi se burrat dhe gratë janë veprues për vete dhe se ata mund ta pranojnë ose ta hedhin poshtë fjalën e Perëndisë sipas vetë ndërgjegjjes së tyre. Së fundi, mësojmë se, ndërsa e shpërndajmë ungjillin e Jezu Krishtit në të katër skajet e tokës, ne duhet të respektojmë qeveritë e çdo kombi ku hyjmë. Me të vërtetë, ne besojmë në bindjen ndaj ligjit të çdo vendi, në nderimin dhe mbështetjen e tij.

V. Cilësi për t'u Synuar

Neni i trembëdhjetë i besimit jep një këndvështrim të veçantë se si duhet ta drejtojmë jetën tonë dhe si ta paraqesim veten. Aty thuhet: “Ne besojmë në qenien të ndershëm, të vërtetë, të dëlirë, mirëdashës, të virtutshëm dhe në bërjen mirë të gjithë njerëzve; në të vërtetë, ne mund të themi se ndjekim

këshillën e Palit – Ne besojmë të gjitha gjërat, ne shpresojmë të gjitha gjërat, ne i kemi duruar të gjitha gjërat dhe shpresojmë të jemi në gjendje t'i durojmë të gjitha gjërat. Në qoftë se ka diçka të virtutshme, të dashur ose me famë të mirë apo të denjë për t'u lavdëruar, ne i kërkojmë këto gjëra.”

Të gjithë ne duhet të synojmë mishërimin e këtyre cilësive dhe të jetojmë jetë që i shfaqin ato. Të vërtetat e mësuara te Nenet e Besimit ndërtohen mbi njëra-tjetrën, ashtu si pjesët përbërëse të një celulari e mbështesin në mënyrë të ndërsjelltë njëra-tjetrën. Ashtu si procesi prodhues i detajuar që i shton pjesë përbërëse një celulari, Nenet e Besimit na furnizojnë me doktrinat kyçe të Rivendosjes. Çdo nen i besimit i shton vlerë të veçantë të kuptuarit tonë për ungjillin e Jezu Krishtit.

Mësuesja ime e Fillores nguliti tek unë vendosmërinë për t'i studiuar doktrinat e mbretërisë. Ajo më mësoi të kërkoj kuptimin e thellë që përmbahet

në këto Nene të thjeshta të Besimit. Ajo më premtoi se, nëse do të investoja në të mësuarit e këtyre të vërtetave të shenjta, njohuria që do të merrja, do ta ndryshonte jetën time për më mirë dhe ju dëshmoj se e ka ndryshuar.

Pas mësimin të mrekullueshëm të mësueses sime në atë mal në kaniopin e Loganit, ne vumë re se kishim qëndruar pak më shumë sesa e kishim planifikuar. Po afrohej mbrëmja dhe e kuptuam se kishim një problem.

Mësuesja ime kishte pasur vështirësi të arrinte te vendi ynë i veçantë, por kthimi paraqiste një sfidë madhore për ne. Kjo e bëri më të gabuar përzgjedhjen tonë për të shkuar në atë vend për ekskursion. Zbritja ishte e vështirë për ne, por edhe më shumë për një njeri në moshën e saj.

Ndërsa po përpiqeshim që ta ndihmonim për të zbritur kodrinën, u shfaqën dy policë. Presidentja e Fillores i kishte dërguar për të na gjetur, me frikën se kishim humbur. Ngjarja dramatike dhe mësimet e dhëna e bënë atë një përvojë të paharrueshme në jetën time.

Ju të rinj – unë ju nxis t'i përdorni mendjet tuaja të ndritura për të studiuar dhe mësuar Nenet e Besimit dhe doktrinat që na mësojnë. Ato janë midis deklarimeve më të rëndësishme dhe me siguri më të sakta të doktrinës në Kishë. Nëse do t'i përdorni si udhëzues për të drejtuar studimet tuaja të ungjillit të Jezu Krishtit, ju do ta gjeni veten tuaj të përgatitur për t'i shpallur botës dëshminë tuaj për të vërtetën e rivendosur. Ju do të jeni në gjendje të deklaroni në mënyra të thjeshta, të drejtpërdrejta dhe të thella bindjet kryesore që i çmoni shumë si një anëtar i Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme.

Unë shtoj dëshminë time për vërtetësinë e trembëdhjetë Neneve të Besimit, në emrin e Zotit dhe Shpëtimtarit tonë, madje Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Peshkopi Zherald Kosé,
Këshilltar i Parë në Peshkopatën Kryesuese

Nuk Jeni më të Huaj

Në këtë Kishë nuk ka të huaj dhe të dëbuar. Ka vetëm vëllezër e motra.

Shumë prej nesh, në një moment ose tjetër, kanë qenë në një situatë që ishte e re për ne, ku u ndiem të huaj dhe të pasigurt. Kjo situatë i ndodhi familjes sonë rreth pesë vjet më parë, pasi Presidenti Tomas S. Monson më ofroi thirrjen për të shërbyer si Autoritet i Përgjithshëm i Kishës. Kjo thirrje kërkoi shpërnguljen e familjes sonë nga vendi i bukur që ne kishim gëzuar për më shumë se dy dekada. Bashkëshortja ime dhe unë ende e kujtojmë reagimin e menjëhershëm të fëmijëve tanë kur mësuan për ndryshimin. Djali ynë 16-vjeçar thirri: “Nuk është aspak problem. Ju mund të ikni; unë do të rri!”

Pastaj, me shpejtësi vendosi të na shoqëronte dhe e përqafoi besnikërisht këtë mundësi të re në jetën e tij. Të jetuarit në ambiente të reja gjatë disa viteve të fundit është kthyer në një përvojë të gëzueshme të mësuarit për familjen tonë, veçanërisht për shkak të pritjes së ngrohtë dhe mirësisë së shenjtorëve të ditëve të mëvonshme. Ndërsa kemi jetuar në vende të ndryshme, ne kemi arritur të vlerësojmë se uniteti i popullit të Perëndisë kudo në tokë është diçka e vërtetë dhe e prekshme.

Thirrja ime më ka bërë që të udhëtoj në shumë vende dhe më ka dhënë privilegjin e veçantë për të kryesuar në shumë mbledhje. Ndërsa shikoj

grumbullime të ndryshme, unë shpesh shoh anëtarë që përfaqësojnë shumë vende, gjuhë dhe kultura. Një aspekt i mrekullueshëm i periudhës sonë ungjillore, është se ajo nuk është e kufizuar në një zonë gjeografike apo për një grup kombesh. Ajo është botërore dhe e përgjithshme. Ajo është përgatitja për kthimin e lavdishëm të Birit të Perëndisë duke mbledhur “fëmijët e tij nga të katër anët e tokës”¹.

Megjithëse anëtarësia e Kishës po rritet në larminë e saj, trashëgimia jonë e shenjtë i kapërcen dallimet tona. Si anëtarë të Kishës, ne pranojemi në shtëpinë e Izraelit. Ne bëhemi vëllezër e motra, trashëgimtarë të barabartë për të njëjtën prejardhje shpirtërore. Perëndia i premtoi Abrahamit se “të gjithë ata që e marrin këtë Ungjill, do të quhen sipas emrit [të tij] e do të llogariten si fara [e tij] dhe do të ngrihen e do [ta] bekojnë [atë], si atin e tyre”².

Çdokujt që bëhet anëtar i Kishës, i është bërë një premtim: “Ju, pra, nuk jeni më të huaj, as bujtës, por bashkëqytetarë të shenjtorëve dhe pjesëtarë të familjes së Perëndisë”³.

Fjala *i huaj* vjen nga fjala latine *extraneus*, e cila do të thotë “i jashtëm” ose “nga jashtë”. Përgjithësisht, ajo tregon dikë që është “i jashtëm” për arsye të ndryshme, qoftë për shkak të origjinës, kulturës, mendimeve apo

fesë. Si dishepuj të Jezu Krishtit që përpiqemi të jemi në botë por jo të botës, ndonjëherë ndihemi si të jashtëm. Ne, më mirë se shumë [të tjerë], e dimë se disa dyer mund t’u mbyllen atyre që konsiderohen se janë të ndryshëm.

Gjatë gjithë kohës njerëzit e Perëndisë janë urdhëruar të kujdesen për të gjithë personat që janë të huaj apo që mund të shihen si të ndryshëm. Në kohët e lashta një i huaj përfitonte nga të njëjtat detyrime të mikpritjes ashtu si një e ve ose një jetim. Si ata, i huaji ishte në një situatë cenueshmërie të madhe dhe mbijetesa e tij varej nga mbrojtja që merrte nga popullsia vendase. Populli i Izraelit mori udhëzime të sakta mbi këtë çështje: “Të huajin që banon midis jush ta trajtoni njëjloj si ai që ka lindur midis jush; ti do ta duash si veten tënde, sepse edhe ju ishit të huaj në vendin e Egjiptit”⁴.

Gjatë shërbesës së Tij të vdekshme, Jezusi ishte shembull i atij që shkoi përtej detyrimit të thjeshtë të mikpritjes dhe tolerancës. Atyre që

Panama-Siti, Panama

Santiago, Kili

përfashtoheshin nga shoqëria, atyre që refuzoheshin dhe konsideroheshin si të papastër nga ata që e mbanin veten si të drejtë, iu dha dhembshuria dhe respekti i Tij. Ata morën pjesë të barabartë nga mësimet dhe shërbesa e Tij.

Për shembull, Shpëtimtari shkoi kundër zakoneve të vendosura të kohës së Tij për t'iu drejtuar gruas nga Samaria, duke i kërkuar asaj pak ujë. Ai u ul për të ngrënë me tagrambledhësit dhe mbledhësit e taksave. Ai nuk ngurroi t'i afrohej lebrozit, ta prekte e ta shëronte atë. Duke admiruar besimin e centurionit romak, Ai i tha turmës: “Në të vërtetë po ju them, se askund në Izrael nuk e gjeta një besim aq të madh”⁵.

Jezusi na ka kërkuar të mbajmë ligjin e dashurisë së përkryer, e cila është një dhoratë e përbotshme dhe e pakushtëzuar. Ai tha:

“Sepse, po të doni vetëm ata që ju duan, çfarë shpërblimi do të kenë? A nuk bëjnë kështu edhe tagrambledhësit?”

Dhe nëse përshëndetni vetëm vëllezërit tuaj, çfarë bëni të veçantë? A nuk bëjnë kështu edhe tagrambledhësit?

Jini, pra, të përkryer, ashtu siç është i përsosur Ati juaj, që është në qiej.”⁶

Në këtë Kishë nuk ka të huaj dhe

të dëbuar. Ka vetëm vëllezër e motra. Njohuria që ne kemi për një Atë të Amshuar, na ndihmon të jemi më të ndjeshëm ndaj vëllazërisë dhe motërisë që duhet të ekzistojë mes të gjithë burrave dhe grave mbi tokë.

Një fragment nga romani *Të Mjerët* ilustron se si mund t'i trajtojnë mbajtësit e priftërisë ata persona që shihen si të huaj. Zhan Valzhani sapo ishte liruar si i burgosur. I raskapitur nga një udhëtim i gjatë dhe duke vdekur nga uria dhe etja, ai arriti në një qytet të vogël duke kërkuar një vend që të gjente ushqim dhe strehë për natën. Kur përhapet lajmi i mbërritjes së tij, një nga një të gjithë banorët ia mbyllin dyert e tyre. As hoteli, as hani, madje as burgu nuk do ta ftonë atë. Ai refuzohet, përzihet, dëbohet. Më në fund, me kurrfarë force, ai bie te porta kryesore e peshkopit të qytetit.

Kleriku i mirë ishte plotësisht i vetëdijshëm për të kaluarën e Valzhanit, por ai e fton endacakun në shtëpinë e tij me këto fjalë të dhembshura:

“Kjo nuk është shtëpia ime; kjo është shtëpia e Jezu Krishtit. Kjo derë nuk i kërkon atij që hyn a ka emër, por a ka hidhërim. Ju vuani, ju jeni i uritur dhe i etur; jeni i mirëpritur. . . . Ç'nevojë kam ta di emrin tuaj? Përveç

kësaj, përpara se të më thoshit [emrin tuaj], ju kishit një emër që e dija.’

[Valzhani] i hapi sytë me habi.

‘Vërtet? Ju e dinit si më quajnë?’

‘Po’, u përgjigj Peshkopi, ‘ju quheni vëllai im.’”⁷

Në këtë Kishë lagjet tona dhe kuorumet tona nuk na përkasin neve. Ato i përkasin Jezu Krishtit. Kushdo që hyn në shtëpitë tona të mbledhjeve duhet të ndihet si në shtëpi. Përgjegjësia për të mirëpritur çdokënd ka rëndësi në rritje. Bota në të cilën jetojmë, po kalon përmes një periudhe trazire të madhe. Për shkak të gjindshmërisë së shtuar të transportit, shpejtësisë së komunikimit dhe globalizimit të ekonomive, toka po bëhet një fshat i madh ku njerëzit dhe kombet takohen, lidhen dhe përzihen si kurrë më parë.

Këto ndryshime shumë të mëdha mbarëbotërore u shërbejnë qëllimeve të Perëndisë së Plotfuqishëm. Mbledhja e të zgjedhurve të Tij nga të katër anët e tokës po ndodh jo vetëm duke dërguar misionarë në vende të largëta, por edhe me ardhjen e njerëzve nga zona të tjera në vetë qytetet dhe lagjet tona. Shumë njerëz, pa e ditur, po drejtohen nga Zoti për në vende ku mund të dëgjojnë ungjillin dhe të vijnë në tufën e Tij.

Ka shumë të ngjarë që personi tjetër i kthyer në besim në ungjill në lagjen tuaj do të jetë dikush që nuk vjen nga rrethi juaj i zakonshëm i miqve dhe njohjeve. Ju mund ta vini re këtë nga pamja, gjuha, mënyra e veshjes ose ngjyra e tij apo e saj e lëkurës. Ky individ mund të jetë rritur në një fe tjetër, me rrethana të ndryshme apo stil jetese të ndryshëm.

Shoqërimi është një përgjegjësi e rëndësishme priftërie. Kuorumet e Priftërisë Aarone dhe Melkizedeke duhet të veprojnë në harmoni me motrat nën drejtimin e peshkopit, për

t'u siguruar që çdo individ të mirëpritet me dashuri e përzemërsi. Mësuesit e shtëpisë dhe mësueset vizitore do të jenë të kujdesshëm për t'u siguruar që asnjë nuk harrohet apo shpërfilllet.

Ne të gjithë kemi nevojë të punojmë së bashku për të ndërtuar unitetin shpirtëror brenda lagjeve dhe degëve tona. Një shembull i unitetit të përkryer ekzistoi midis popullit të Perëndisë pasi Krishti vizitoi kontinentet amerikane. Anali shënon se nuk kishte "Lamanitë, as ndonjë lloj tjetër -itësh; por ata ishin të gjithë një, fëmijë të Krishtit dhe trashëgimtarë të mbretërisë së Perëndisë"⁸.

Uniteti nuk arrihet duke shpërfillur e duke izoluar anëtarët që duken të ndryshëm ose më të dobët, dhe duke u shoqëruar vetëm me njerëz që janë si ne. Përkundrazi, uniteti fitohet duke i mirëpritur dhe duke u shërbyer atyre që janë të rinj dhe që kanë nevoja të veçanta. Këta anëtarë janë bekim për Kishën dhe na japin mundësira që t'u shërbejmë fqinjëve tanë dhe kështu të pastrojmë vetë zemrat tona.

Kështu që, vëllezërit e mi, është detyra juaj që t'i shtrini dorën çdokujt që shfaqet te porta e ndërtesës suaj të Kishës. Mirëpritini ata me mirënjohje dhe pa paragjykime. Nëse njerëz që ju nuk i njihni, hyjnë në një nga mbledhjet tuaja, përshëndetini me ngrohtësi dhe ftojini të ulen me ju. Ju lutem, bëjeni lëvizjen e parë për t'i ndihmuar ata të ndihen të mirëpritur dhe të dashur, në vend që të prisni që ata të vijnë tek ju.

Pas mikpritjes suaj fillestare, merrni parasysh mënyra se si ju mund të vazhdoni t'u shërbeni atyre. Njëherë dëgjova për një lagje ku, pas pagëzimit të dy motrave të shurdhra, dy motra të mrekullueshme të Shoqatës së Ndimës vendosën të mësojnë gjuhën e shenjave, kështu që të mund të komunikonin më mirë me këto të kthyerë të reja në besim. Çfarë shembulli i mrekullueshëm i dashurisë për bashkëvëllezërit dhe motrat në ungjill!

Unë jap dëshmi se asnjë nuk është i huaj për Atin tonë Qiellor. Nuk ka asnjë [person], shpirti i të cilit nuk është

i çmuar për Të. Me Pjetrin, unë dëshmoj se "Perëndia nuk tregohet i anshëm; por, në çfarëdo kombi, ai që ka frikë prej tij dhe që vepron drejtësisht, është i pranuar nga ai"⁹.

Lutem që, kur Zoti të mbledhë delet e Tij në ditën e fundit, Ai të mund t'i thotë secilit prej nesh: "Isha i huaj dhe më pritët".

Pastaj ne do t'i themi Atij: "Kur të pamë të huaj dhe të pritëm?"

Dhe Ai do të na përgjigjet: "Në të vërtetë po ju them: sa herë ia keni bërë këtë ndonjërit prej këtyre vëllezërve të mi më të vegjël, këtë ma bëte mua"¹⁰.

Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. 1 Nefi 22:25.
2. Abraham 2:10; theksimi i shtuar.
3. Efesianëve 2:19.
4. Levitiku 19:34.
5. Mateu 8:10; shih edhe Mateu 8:2-3; Marku 1:40-42; 2:15; Gjoni 4:7-9.
6. Mateu 5:46-48.
7. Viktor Hygo, *Të Mjerët*, përkth. Isabel F. Hapgood, 5 vëll. (1887), 1:73.
8. 4 Nefi 1:17.
9. Veprat e Apostujve 10:34-35.
10. Mateu 25:35, 38, 40.

Nga Plaku Rendi D. Fank,
i Të Shtatëdhjetëve

Thirrur Për të Njoftuar Fjalën e Tij

Nëse jeni të përlurur e të bindur dhe ia vini veshin zërit të Shpirtit, do të gjeni lumturi të madhe në shërbimin tuaj si misionar.

Kur më mbështetën si Autoritet të Përgjithshëm, prillin e kaluar, po shërbeja si president misioni në Indi. Unë e vura re vetë atë që më kishte thënë një president misioni i mëparshëm: “Misionarët e kësaj Kishe janë thjesht të mahnitshëm”¹.

Njëri prej shumë misionarëve të dalluar me të cilët unë dhe Motra Fank kemi shërbyer, ishte Plaku Pokhrel nga Nepali. Pasi kishte qenë anëtar i Kishës për vetëm dy vjet, u thirr që të shërbente në Misionin Indian të Bangalorit, mision ku flitej anglisht. Do t’ju thoshte se nuk qe fort i përgatitur. Kjo kuptohej. S’kishte parë kurrë një misionar derisa u bë vetë, sepse në Nepal nuk shërben asnjë misionar i ri. Nuk e lexonte anglishten aq mirë sa t’i kuptonte udhëzimet që përmbante thirrja e tij. Kur raportoi mbërritjen te qendra e trajnimit të misionarëve, në vend që të kishte sjellë pantallona të hijshme, këmisha të bardha e kollare, kishte sjellë, sipas fjalëve të veta, “pesë palë xhinse të ashpra, ca bluza dhe shumë xhel flokësh”².

Madje edhe pasi mori veshje të përshtatshme, ai tha se ndihej si i papërshtatshëm çdo ditë gjatë disa javëve të

para. Ai përshkroi atë kohë të misionit të tij: “Jo vetëm që anglishtja ishte e vështirë, por edhe puna ishte po aq kërkuese. . . . Përveç gjithë kësaj, kisha uri, lodhje dhe mall për shtëpinë. . . . Megjithëse rrethanat ishin të ashpra, unë isha i vendosur. Ndiheja i dobët dhe i papërshtatshëm. Ato kohë lutesha që Ati Qiellor të më ndihmonte. Pa përjashtim, sa herë që lutesha, do të ngushëllohesha.”³

Megjithëse puna misionare ishte gjë e re dhe kërkuese për Plakun Pokhrel, ai shërbeu me besim e besnikëri të madhe, duke u përpjekur t’i kuptonte e t’i zbatonte ato që po mësonte nga shkrimet e shenjta, *Predikoni Ungjillin Tim* dhe udhëheqësit e tij të misionit. Ai u bë një mësues i fuqishëm i ungjillit – në anglisht – dhe një udhëheqës i shkëlqyer. Pas misionit dhe pas ca kohe qëndrimi në Nepal, u kthye në Indi për të vazhduar shkollimin. Që nga janari ka shërbyer si president dege në Delhin e Ri. Në saje të rritjes së vërtetë që përjetoi si misionar, ai vazhdon të kontribuojë për rritjen e vërtetë të Kishës në Indi.

Si ndodhi që një i ri që nuk kishte parë kurrë një misionar, u bë një

misionar me fuqi të tillë shpirtërore? Si do të merrni ju fuqi shpirtërore si misionar për të hapur dyert, kutitë postare elektronike dhe zemrat e njerëzve në misionin ku do të shërbeni? Si zakonisht, përgjigjet gjenden në shkrimet e shenjta dhe fjalët e profetëve e apostujve të gjallë.

Kur ungjilli u predikua për së pari në Angli, në korrik 1837, Zoti zbuloi: “Këdo që do ta dërgoni në emrin tim, me anë të zërit të vëllezërve tuaj, të Dymbëdhjetëve, të rekomanduar dhe të autorizuar siç duhet nga ju, do të ketë fuqi për të hapur derën e mbretërisë sime për cilindo komb ku ju do t’i dërgoni ata”⁴.

Kudo ku të dërgoheni, në cilindo mision që të caktoheni, dijini se një pjesëtar i Të Dymbëdhjetëve e ka rekomanduar siç duhet atë emërim dhe ju thirrreni nga profeti i Zotit. Ju thirrreni “me anë të profecisë dhe me anë të vënies së duarve”⁵.

Pastaj Zoti dha kushtet që ky premtim të përmbushej. Ai tha: “Për aq sa [që do të thotë se premtimi do të përmbushet *nëse*] ata [domethënë misionarët që dërgohen] do të [1] përlulen përpara meje dhe [2] do t’i binden fjalës sime e [3] do t’ia vënë veshin zërit të Shpirtit tim”⁶.

Premtimet e Zotit janë të qarta. Që të keni fuqinë shpirtërore të nevojshme për të hapur derën e mbretërisë së Perëndisë në kombin ku dërgoheni, duhet të jeni të përlurur e të bindur dhe të keni aftësinë ta dëgjoni e ta ndiqni Shpirtin.

Këto tri cilësi janë të bashkëlidhura ngushtë. Nëse jeni të përlurur, do të dëshironi të jeni të bindur. Nëse jeni të bindur, do të ndieni Shpirtin. Shpirti është thelbësor, sepse, siç ka mësuar Presidenti Ezra Taft Benson: “Pa Shpirtin, ju kurrë nuk do të përparoni, *pavarësisht* nga talenti dhe aftësitë tuaja”⁷.

Si president misioni, herë pas here intervistojta misionarë që kishin

vështirësi ngaqë nuk ishin ende plotësisht të pastër. Ata jetonin nën fuqinë e tyre shpirtërore. Pavarësisht se sa fort punonin apo sa të mira kryenin, ishin të paaftë të ndienin paqe e të gëzonin shoqërinë e Frymës së Shenjtë, derisa të përuleshin, të pendoheshin plotësisht e të merrnin mëshirën dhe hirin e Shpëtimtarit.

Zoti i udhëzon shërbëtorët e Tij të jenë të përlulur ngaqë procesi i shërimit shpirtëror fillon me një zemër të thyer. Mendoni për të mirën që vjen nga gjërat e thyera: Dheu thyhet për të mbjellë grurë. Gruri thyhet për të bërë bukë. Buka thyhet për t'u bërë simbol i sakramentit. Kur një njeri që është i penduar e merr sakramentin me zemër të thyer dhe shpirt të penduar, shërohet.⁸ Kur pendohemi dhe shërohemi nëpërmjet Shlyerjes së Jezut Krishtit, kemi shumë më tepër për t'i dhuruar Shpëtimtarit ndërsa i shërbejmë. "Po, ejani tek ai dhe dhuroni tërë shpirtrat tuaj si një dhuratë ndaj tij."⁹

Nëse jeni të rënduar me mëkat dhe duhet të pendoheni, ju lutem bëjeni këtë menjëherë. Kur Shpëtimtari shëronte të munduarit, shpeshherë i ftonte të çoheshin. Shkrimet e shenjta shënojnë se ata vepronin kështu

drejtpërdrejt ose menjëherë.¹⁰ Që të shëroheni nga mundimet tuaja shpirtërore, ju lutem pranojeni ftesën e Tij për t'u çuar. Pa vonesë, flisni me peshkopin, presidentin e degës ose presidentin tuaj të misionit dhe fillojeni procesin e pendimit tani.

Fuqia shëruese e Shlyerjes do t'i sjellë paqe shpirtit tuaj dhe do t'ju bëjë të aftë të ndieni Shpirtin e Shenjtë. Sakrificat e Shpëtimtarit është e pamashë, por mëkatet tona, megjithëse të shumta dhe të rëndanë, mund të numërohen dhe të rrëfohen, të braktisen dhe të falen. "Dhe sa i madh është gëzimi i tij për shpirtin që pendohet!"¹¹

Ky premtim te Doktrina e Besëlidhje është i fuqishëm: "Virtyti duhet t'i stolisë mendimet e tua pa pushim; atëherë do të forcohet vetëbesimi yt në prani të Perëndisë"¹². Kur bëni një jetë të virtytshme, do të ndieni një vetëbesim të qetë për pozitën tuaj para Perëndisë dhe do të keni qëndrimin e fuqisë së Shpirtit me ju.¹³

Disa të cilët janë anëtarë më të rinj të Kishës apo që janë ribërë së fundi plotësisht aktivë, mund të thonë: "Tani jam i denjë dhe kam dëshirë të shërbej, por nuk e di nëse di mjaft". Në prill, Presidenti Tomas S. Monson

na mësoi: "Një dituri për të vërtetën dhe përgjigjet për pyetjet tona më të mëdha na vijnë kur jemi të bindur ndaj urdhërimeve të Perëndisë"¹⁴. Sa siguridhënese që është të dimë se nëpërmjet bindjes sonë marrim diturinë.

Të tjerë mund të mendojnë se kanë pak talente, aftësi apo përvojë për të ofruar. Nëse keni shqetësime të tilla, kujtoni përvojën e Plakut Pokhrel. Përgatituni aq mirë sa mundeni dhe dini se Ati ynë Qiellor do t'i zmadhojë përpjekjet tuaja të thjeshta e të bindura. Plaku Riçard G. Skot dha këtë këshillë inkurajuese: "Kur iu bindemi urdhërimeve të Zotit dhe u shërbejmë fëmijëve të Tij pa egoizëm, pasoja e natyrshme është fuqi nga Perëndia – fuqi për të bërë më shumë se ç'mund të bëjmë të vetëm. Mendimet tona, talentet tona, aftësitë tona zgjerohen, ngaqë ne marrim forcë dhe fuqi nga Zoti."¹⁵

Kur ju i mirëbesoni Zotit dhe mirësisë së Tij, Perëndia i Plotfuqishëm do t'i bekojë fëmijët e Tij përmes jush.¹⁶ Plaku Holings nga Nevada e mësoi këtë që në fillim të misionit të tij. Një ditë pas mbërritjes së tij në Indi, ai udhëtoi me mua dhe Motrën Fank drejt Raxhamundrit, zonës së tij të parë. Atë pasdite Plaku Holings dhe

Plaku Ganaparam shkuan që të vizitonin një anëtare të Kishës dhe nënën e saj. Nëna dëshironte të mësonte për Kishën ngaqë kishte parë se si e bekoj ungjilli jetën e së bijës. Motra Fank shkoi me ta që të ofronte shoqëri. Ngaqë mësimi do të bëhej në anglisht dhe nëna fliste vetëm teluguisht, një vëlla nga dega ishte aty për të përkthyer mësimdhënien.

Detyra e Plakut Holings pikërisht në takimin e tij të parë mësimor ishte që të jepte mësim Vegimin e Parë duke përdorur fjalët e Profetit Jozef. Në atë pikë të mësimi, ai iu drejtua Motrës Fank dhe e pyeti: “Mos duhet ta them fjalë për fjalë”, meqë e dinte se do të përkthehej.

Ajo iu përgjigj: “Thuaje fjalë për fjalë, që Shpirti të dëshmojë për ato që ti thua”.

Kur ky misionar i ri e dha çiltërisht mësimin e Vegimit të Parë, duke përdorur fjalët e Profetit, fytyra e asaj motre të dashur ndryshoi. Ajo lotoi. Kur Plaku Holings e përfundoi atë mesazh të lavdishëm dhe përpara se fjalët e tij të përktheheshin, ajo përmes lotëve pyeti në gjuhën e saj amtare: “A mund të pagëzohem? Dhe a do ta mësoni tim bir?”

Bashkëshërbëtorë të mi të rinj, dyer dhe zemra i hapen çdo ditë mesazhit të ungjillit – një mesazh që u sjell shpresë, paqe dhe gëzim fëmijëve të Perëndisë anembanë botës. Nëse jeni të përulur e të bindur dhe ia vini veshin zërit të Shpirtit, do të gjeni lumturi të madhe në shërbimin tuaj si misionar.¹⁷ Ç’kohë e mrekullueshme që është të jesh misionar – një kohë kur Zoti po e përshpejton veprën e Tij!

Unë jap dëshmi për Shpëtimtarin tonë, Jezu Krishtin, dhe për “urdhriton hyjnor”¹⁸ të Tij: “Shkoni, pra, dhe bëni dishepuj nga të gjithë popujt”¹⁹. Kjo është Kisha e Tij. Ai e udhëheq nëpërmjet profetëve dhe apostujve të gjallë. Gjatë orës tjetër Presidenca e Parë do të na mësojë. Qofshim “[të] shpejtë për të vënë re”²⁰, siç ishte Mormoni, që kur thirrja të vijë, të jemi të denjë e të zotë për të shpallur me fuqinë e Shpirtit: “Vini re, unë jam një dishepull i Jezu Krishtit, Birit të Perëndisë. Unë u thirra prej tij të njoftoj fjalën e tij mes popullit të tij, që ata të mund të kenë jetë të përjetshme.”²¹ Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Biseda personale me Dennis C. Brimhall, president i Misionit të Kentakit, Luisvil, 2005–2008.
2. Ashish Pokhrel, “My Name Is Ashish Pokhrel and This Is My Story” (histori personale e pabotuar, shtator 2011).
3. Pokhrel, “My Name Is Ashish Pokhrel”.
4. Doktrina e Besëlidhje 112:21.
5. Nenet e Besimit 1:5.
6. Doktrina e Besëlidhje 112:22.
7. Ezra Taft Benson, te *Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues Për Shërbimin Misionar* (2005), f. 182.
8. Ide të marra prej një bisede të dhënë nga Plaku Xhefri R. Holland në konferencën e Kunjtit të Bauntifulit, Juta Veriore, 8–9 qershor 2013.
9. Omni 1:26.
10. Shih Marku 5:41–42; Gjoni 5:8–9.
11. Doktrina e Besëlidhje 18:13.
12. Doktrina e Besëlidhje 121:45.
13. Shih Doktrina e Besëlidhje 121:46.
14. Tomas S. Monson, “Bindja Sjell Bekime”, *Liahona*, maj 2013, f. 89.
15. Riçard G. Skot, “Për Paqe në Shtëpi”, *Liahona*, maj 2013, f. 30.
16. Duke përshkruar atë që misionarët e rinj të shumtë do të bëjnë, Plaku Rasëll M. Nelson tha: “Ata do të bëjnë atë që misionarët kanë bërë gjithmonë. Ata do të predikojnë ungjillin! Ata do të bekojnë fëmijët e Perëndisë së Plotfuqishëm!” (“Kapeni Valën”, *Liahona*, maj 2013, f. 45).
17. Shih *Predikoni Ungjillin Tim*, faqe v.
18. Tomas S. Monson, “Ejani, Bij t’Per’ndis’”, *Liahona*, maj 2013, f. 66.
19. Mateu 28:19.
20. Mormoni 1:2.
21. 3 Nefi 5:13.

Nga President Diter F. Uhtdorf,
Këshilltar i Dytë në Presidencën e Parë

Ti Mund t'ia Dalësh Tani!

Për sa kohë që jemi të gatshëm të ngrihemi në këmbë dhe të vazhdojmë në shtegun, . . . ne mund të mësojmë diçka nga dështimi dhe të bëhemi më të mirë dhe më të lumtur.

Kur isha i vogël, rrëzimi dhe ngritja në këmbë dukej se ishin një gjë dhe e njëjta lëvizje. Me kalimin e viteve, sidoqoftë, kam arritur në përfundimin turbullues se ligjet e fizikës kanë ndryshuar – dhe jo për përfitimin tim.

Jo shumë kohë më parë, po bëja ski me nipin tim 12-vjeçar. Po e shijonim kohën tonë së bashku, kur rrëshqita në një vend ku bora ishte bërë akull dhe përfundova duke bërë një përplasje spektakolare në një shpat të pjerrët.

Provova çdo marifet për t'u ngritur, por nuk mundesha – isha rrëzuar dhe nuk mund të ngrihesha.

Ndihesha shumë mirë fizikisht, por egoja ime ishte mavijosur pak. Ndaj u sigurova që kaska dhe syzet e mia të ishin në vend, duke qenë se parapëlqeva shumë që skiatorët e tjerë të mos më njihnin. Mund ta përfytyroja veten të ulur aty të pafuqishëm teksa ata bënëin ski në mënyrë të hijshme duke thirrur me gëzim: “Përsëndetje, Vëllai Uhtdorf!”

Nisa të vrisja mendjen se çfarë do të duhej për të më shpëtuar. Ky ishte çasti kur nipi më erdhi pranë. I tregova atë që ndodhi, por nuk dukej shumë i

interesuar për shpjegimet e mia rreth arsyes përse nuk mund të ngrihesha. Më pa në sy, u afrua, më kapi për dore dhe, me një ton të vendosur, tha: “Gjysh, ti mund t'ia dalësh tani!”

Aty për aty, unë qëndrova në këmbë.

Ende e kam të vështirë ta besoj këtë. Ajo që ishte dukur e pamundur vetëm një çast përpara, u bë realitet menjëherë, për shkak se një djalë 12-vjeçar m'u afrua dhe tha: “Ti mund t'ia dalësh tani!” Për mua, kjo ishte një shtytje sigurie, entuziazmi dhe force.

Vëllezër, mund të ketë kohë në jetën tonë kur ngritja në këmbë dhe të vazhduarit më tej mund të duket përtej aftësisë sonë. Atë ditë në një shpat të mbuluar nga dëbora, unë mësova diçka. Edhe kur mendojmë se nuk mund të çohemi, ende ka shpresë. Dhe ndonjëherë, na duhet thjesht dikush që të na shohë në sy, të na kapë për dore dhe të thotë: “Ti mund t'ia dalësh tani!”

Iluzioni i të Qenit të Fortë

Ne mund të mendojmë se ka më shumë gjasa që gratë të kenë ndjenja papërshtatshmërie dhe dështimi – që këto ndjenja i prekin ato më shumë

sesa ne. Nuk jam i sigurt se kjo është e vërtetë. Burrat përjetojnë ndjenja faji, depresioni dhe dështimi. Ne mund të bëjmë sikur këto ndjenja nuk na shqetësojnë, por ato na shqetësojnë. Ne mund të ndihemi kaq të rënduar nga dështimet dhe cenet tona, sa që mund të fillojmë të mendojmë se nuk do të jemi kurrë në gjendje t'ia dalim mbanë. Ne madje mund të hamendësojmë që për shkak se jemi rrëzuar përpara, rrëzimi është fati ynë. Ashtu siç e shprehu një shkrimtar: “Ne mundohemi, barka kundër rrymës, duke u mbartur pa-reshtur prapa në të shkuarën”¹.

Kam vështruar burra të mbushur me potencial dhe hir të shkëputen nga puna sfiduese e ndërtimit të mbretërisë së Perëndisë, për shkak se kishin dështuar një apo dy herë. Ata ishin burra premtues, të cilët mund të kishin qenë mbajtës të priftërisë dhe shërbëtorë të jashtëzakonshëm të Perëndisë. Por, ngaqë u penguan dhe u shkurajuan, ata u tërhoqën nga zotimet e tyre të priftërisë dhe ndoqën rrugëtime të tjera, por më pak të denja.

Dhe kështu, ata vazhdojnë, duke jetuar vetëm një hije të jetës që mund të kishin bërë, duke mos u ngritur kurrë në potencialin që është e drejta e tyre e trashëgimisë. Sikurse vajtoi poeti, ata janë pjesë e atyre shpirtrave të pafat që “vdesin me pjesën [më të madhe] të muzikës [ende] brenda tyre”².

Askujt nuk i pëlqen të dështojë. Dhe neve veçanërisht nuk na pëlqen kur të tjerët – sidomos ata që i duam – na shohin të dështojmë. Të gjithë duam të respektohem dhe vlerësohem. Ne duam të jemi kampionë. Por ne të vdekshmit nuk bëhemi kampionë pa përpjekje dhe disiplinë ose pa bërë gabime.

Vëllezër, fati ynë nuk përcaktohet nga numri i herëve që pengohemi, por nga numri i herëve që ngrihemi, shkundojmë pluhurin dhe lëvizim përpara.

Trishtimi Sipas Perëndisë

Ne e dimë se kjo jetë tokësore është një provë. Por, ngaqë Ati ynë Qiellor na do me një dashuri të përsosur, Ai na tregon se ku t'i gjejmë përgjigjet. Ai na e ka dhënë hartën që na lejon të lundrojmë në terren të pasigurt dhe në sprovat e papritura që has secili prej nesh. Fjalët e profetëve janë pjesë e asaj harte.

Kur humbasim rrugën – kur rrezohe mi ose largohemi nga udha e Atit tonë Qiellor – fjalët e profetëve na tregojnë si të ngrihemi sërish e të kthehemi në rrugën e duhur.

Nga të gjitha parimet e dhëna mësim nga profetët përgjatë shekujve, njëri që është theksuar pa pushim, është mesazhi shpresëdhënës dhe ngushëllues që njerëzimi mund të pendohet, të ndryshojë drejtim dhe të kthehet në shtegun e vërtetë të dishepullimit.

Kjo nuk do të thotë që ne duhet të ndihemi rehat me dobësitë, gabimet apo mëkatet tona. Dhe ka një ndryshim të rëndësishëm mes trishtimit për mëkatën që çon drejt pendimit, dhe trishtimit që çon drejt dëshpërimit.

Apostulli Pal na mësoi se “*trishtimi sipas Perëndisë . . . sjell pendim për shpëtim . . . por trishtimi i botës shkakton vdekje*”³. *Trishtimi sipas Perëndisë* frymëzon ndryshim dhe shpresë nëpërmjet Shlyerjes. *Trishtimi i botës* na tërheq poshtë, na e shuan shpresën dhe na bind t'i dorëzohemi tundimit të mëtejshëm.

Trishtimi sipas Perëndisë çon në kthim në besim⁴ dhe në ndryshim të zemrës⁵. Ai bën që ne ta urrejmë mëkatin dhe ta duam mirësinë⁶. Na nxit që të ngrihemi në këmbë dhe të ecim në dritën e dashurisë së Krishtit. Pendimi i vërtetë ka të bëjë me shndërrimin, jo me torturimin apo mundimin. Po, keqardhja e ndier dhe brejtja e vërtetë e ndërgjegjes për mosbindjen, shpesh, janë hapa të dhembshëm e shumë të rëndësishëm në procesin e shenjtë të pendimit. Por kur faji na çon në neveritje të vetes ose na pengon të çohemi sërish, ai bëhet pengesë në vend që të japë shtysë për pendimin tonë.

Vëllezër, ka një mënyrë më të mirë. Le të ngrihemi e të bëhemi burra të Perëndisë. Ne e kemi një kampion, një Shpëtimtar, që eci nëpër luginën e hijes së vdekjes në emrin tonë. Ai e dha Veten e Tij si një çmim për mëkatet tona. Askush nuk ka pasur dashuri më të madhe se kjo – Jezu Krishti, Qengji pa të meta, u shtri me gatishmëri në altarën e flijimit dhe pagoi çmimin për mëkatet tona deri në “qindarkën e fundit”⁷. Ai e mori mbi vete vuajtjen tonë. Ai i mori barrat tona, fajin tonë mbi shpatullat e Tij. Miqtë e mi të dashur, kur vendosim të vijmë tek Ai, kur marrim mbi vete emrin e Tij dhe ecim trimërisht në shtegun e dishepullimit, atëherë nëpërmjet Shlyerjes, na premtohet jo vetëm lumturi e “paqe në këtë botë”, por edhe “jetë të përjetshme në botën që vjen”⁸.

Kur bëjmë gabime, kur mëkatojmë dhe biem, le të mendojmë rreth asaj se çfarë do të thotë të pendohesh me të vërtetë. Do të thotë ta kthejmë zemrën e vullnetin tonë te Perëndia dhe të heqim dorë nga mëkati. Pendimi i vërtetë, i ndier në zemër sjell me vete sigurimin qiellor se “ne mund t’ia dalim tani”.

Cili Je Ti?

Një nga metodat e kundërshtarit për të na ndaluar të përparojmë, është të na ngatërrojë rreth faktit se cilët jemi në të vërtetë dhe asaj që dëshirojmë vërtet.

Ne duam të kalojmë kohë me fëmijët tanë, por duam edhe të merremi me veprimtaritë tona të parapëlqyera burrërore. Ne duam të biem në peshë, por duam edhe të shijojmë ushqimet që na pëlqejnë tej mase. Ne duam të bëhemi si Krishti, por duam edhe t’ia tregojmë qejfin atij që na zë rrugën në trafik.

Qëllimi i Satanit është që të na tundojë t’i shkëmbejmë perlat e paçmueshme të lumturisë së vërtetë dhe të vlerave të përjetshme me një xhingël të rreme plastike, që është vetëm një iluzion dhe falsifikim i lumturisë dhe gëzimit.

Një metodë tjetër që kundërshtari përdor për të na shkurajuar që të mos ngrihemi, është të na bëjë t’i mendojmë urdhërimet si gjëra që na janë dhënë me detyrim. Mendoj se është në natyrën njerëzore që t’i bëjmë qëndresë çdo

gjëje që nuk duket të jetë ideja jonë nga fillimi.

Nëse i shohim të ngrënin e shëndetshëm dhe ushtrimet fizike vetëm si diçka që mjeku ynë pret prej nesh, ne do të dështojmë. Nëse i shohim këto zgjedhje për atë që jemi dhe kush duam të bëhemi, ne kemi një shans më të madh për ta ruajtur drejtimin dhe për t'ia dalë mbanë.

Nëse e shohim mësimin e shtëpisë vetëm si synimin e presidentit të kunjtit, ne mund t'i japim një vlerë më të ulët kryerjes së saj. Nëse e shohim atë si synimin tonë – diçka që ne dëshirojmë të bëjmë në mënyrë që të bëhemi më shumë si Krishti dhe t'u shërbejmë të tjerëve – ne jo vetëm do ta përmbushim zotimin tonë, por edhe do ta arrijmë atë në një mënyrë që i bekon vërtet familjet që vizitojmë dhe tonën gjithashtu.

Mjaft shpesh, ne jemi ata që po marrim ndihmë nga miqtë ose familja. Por nëse shohim përreth me sy vëzhgues dhe shtysën e një zemre përkujdesëse, ne do t'i dallojmë mundësitë që Zoti na vë përpara për t'i ndihmuar të tjerët të ngrihen dhe të ecin drejt potencialit të tyre të vërtetë. Shkrimet e shenjta sugjerojnë: “Çdo gjë që të bëni, ta bëni me dëshirë të mirë, si për Zotin dhe jo për njerëzit”⁹.

Është një burim i madh fuqie shpirtërore që të jetojmë jetë me integritet moral e drejtësi dhe t'i mbajmë sytë atje ku dëshirojmë të jemi në përjetësi. Edhe sikur të mund ta shohim këtë vendmbërritje hyjnore vetëm me syrin e besimit, ajo do të na ndihmojë ta mbajmë drejtimin.

Kur vëmendja jonë përqendrohet kryesisht në sukseset apo dështimet tona të përditshme, ne mund ta humbasim udhën tonë, mund të endemi dhe të rrëzohemi. Mbatja e shikimit të synimeve më të larta do të na ndihmojë të bëhemi bij e vëllezër më të mirë,

etër më të butë dhe bashkëshortë më të dashur.

Edhe ata që i vënë zemrat e tyre në synime hyjnore, mund të rrëzohen me raste, por nuk do të mposhten. Ata u mirëbesojnë premtimeve të Perëndisë dhe mbështeten tek ato. Ata do të ngrihen sërish në këmbë me një shpresë të ndritur te një Perëndi e drejtë dhe te vegimi frymëzues për një të ardhme të shkëlqyer. Ata e dinë që mund t'ia dalin tani.

Ti Mund t'ia Dalësh Tani

Çdo njeri, i ri dhe i moshuar, ka pasur përvojën e tij vetjake me rrëzimin. Rrëzimi është ajo çka bëjmë ne të vdekshmit. Por, për sa kohë që jemi të gatshëm të ngrihemi dhe të vazhdojmë në shtegun drejt synimeve shpirtërore që Perëndia na ka dhënë, ne mund të mësojmë diçka nga dështimi dhe të bëhemi më të mirë dhe më të lumtur si rrjedhim.

Vëllezërit e mi të dashur, miqtë e mi të dashur, do të ketë kohë kur do të *mendoni* se nuk mund të qëndroni në këmbë ose të vazhdoni më tej. Mirëbesojini Shpëtimtarit dhe dashurisë së Tij. Me besim te Zoti Jezu Krisht, me fuqinë dhe shpresën e ungjillit të rivendosur, ju *do të jeni* në gjendje të ecni të sigurt dhe të vazhdoni më tej.

Vëllezër, ne ju duam. Ne lutemi për ju. Sikur të mundeshit ta dëgjonit Presidentin Monson të lutet për ju. Qoftë nëse jeni një baba i ri, një mbajtës i moshuar i priftërisë ose një dhjak i saposuguruar, ne ju kemi në mendje. Zoti ju ka në mendje!

Ne e pranojmë se shtegu juaj ndonjëherë do të jetë i vështirë. Por, unë ju bëj këtë premtim në emrin e Zotit: ngrihuni dhe ndiqini hapat e Shëlbuesit dhe Shpëtimtarit tonë, dhe një ditë, do të shihni prapa dhe do të mbusheni me mirënjohje të përjetshme që zgjodhët t'i mirëbesonit Shlyerjes dhe fuqisë së saj për t'ju ngritur e e për t'ju dhënë forcë.

Miqtë dhe vëllezërit e mi të dashur, pavarësisht sa herë keni rrëshqitur apo jeni rrëzuar, ngrihuni! Fati juaj është një fat i lavdishëm! Qëndroni në këmbë dhe ecni në dritën e ungjillit të rivendosur të Jezu Krishtit! Jeni më të fortë nga sa e kuptoni. Jeni më të aftë nga sa mund ta përfytyroni. Ju mund t'ia dilni tani! Për këtë dëshmoj në emrin e shenjtë të Mësuesit dhe Shëlbuesit tonë, Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. F. Scott Fitzgerald, *The Great Gatsby* (1925), f. 180.
2. “The Voiceless”, në *The Complete Poetical Works of Oliver Wendell Holmes* (1908), f. 99.
3. 2 Korintasve 7:10; theksimi i shtuar.
4. Shih Veprat e Apostujve 3:19.
5. Shih Ezekieli 36:26; 2 Korintasve 5:17; Mosia 3:19.
6. Shih Mosia 5:2.
7. Mateu 5:26.
8. Doktrina e Besëlidhje 59:23.
9. Kolosianëve 3:23.

Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Lidhjuani Plagët

Unë lutem që ne të mund ta përgatisim veten për të dhënë çfarëdo shërbimi priftërie që Zoti mund të vërë përpara nesh në udhëtimin tonë në vdekshmëri.

Të gjithë ne jemi bekuar me përgjegjësi për të tjerët. Të mbash priftërinë e Perëndisë do të thotë të mbahesh përgjegjës nga Perëndia për jetën e përvetshme të fëmijëve të Tij. Kjo është e vërtetë, kjo është e mrekullueshme dhe ndonjëherë mund të duket mbingarkuese.

Ka presidentë të kuorumeve të pleqve që po dëgjojnë sonete, të cilët e dinë çfarë dua të them. Ja çfarë i ndodhi njërit prej jush. Ka gjasë t'i ketë ndodhur shumë vetave prej jush – dhe më tepër se një herë. Hollësitë mund të ndryshojnë, por situata është e njëjta.

Një plak që nuk e njihni mirë, kërkoi ndihmën tuaj. Ai sapo kishte marrë vesh që duhet të lëvizte me të shoqen dhe vogëlushin brenda ditës, nga apartamenti ku kishin jetuar, te një tjetër aty pranë.

Ai dhe e shoqja i kanë kërkuar tashmë një miku nëse mund t'i huante një kamion për atë ditë që t'i lëviznin sendet e tyre shtëpiake dhe vetjake. Miku ua dha hua kamionin. Babai i ri filloi të ngarkonte gjithçka që ata zotëronin brenda kamionit, por që në minutat e para, ai dëmtoi shpinën. Miku, që i dha hua kamionin, ishte shumë i zënë për ta ndihmuar. Babai i ri u ndje i dëshpëruar. Ai mendoi për ty, presidentin e tij të kuorumit të pleqve.

Në kohën kur ai të kërkoi ndihmë, ishte pasdite herët. Ishte dita e një mbledhjeje të pasdites në Kishë. Ti i kishe premtuar tashmë bashkëshortes sate që do ta ndihmoje me punët e shtëpisë atë ditë. Fëmijët të kanë kërkuar të bësh diçka me ta, por ende nuk ke pasur kohë ta bësh.

Ti gjithashtu e dije se anëtarët e kuorumit tënd, veçanërisht më besnikët, ata që zakonisht i thërret për ndihmë, kishte gjasë të kishin të njëjta angazhime kohore që kishe dhe ti.

Zoti e dinte se ti do të kishe ditë të tilla kur të thirri në këtë detyrë, ndaj Ai të dha një histori për të të inkurajuar. Është një shëmbëlltyrë për mbajtësit e mbingarkuar të priftërisë. Ne ndonjëherë e quajmë atë historia e Samaritanit të Mirë. Por ajo në të vërtetë është historia e një mbajtësi të shkëlqyer të priftërisë në këto ditë të fundit, të ngarkuara.

Historia i shkon përsosmërisht për shtat shërbëtorit të mbingarkuar të priftërisë. Thjesht kujtoni se ju jeni Samaritani dhe jo prifti apo leviti që kaloi pranë njeriut të plagosur.

Ju mund të mos e kenë menduar atë histori kur u përballët me sfida të tilla. Por lutem që do ta bëni kur ditë të tilla të vijnë sërish, sepse sigurisht që do të vijnë.

Nuk na tregohet në shkrimin e shenjtë përse Samaritani po udhëtonte në rrugën nga Jerusalemi për në Jeriko. Nuk ka gjasë që ai po shkonte lart e poshtë i vetëm duke qenë se duhet ta dinte që hajdutët rrinin në pritë për dikë të shkujdesur. Ai ishte në një udhëtim të rëndësishëm, dhe siç ishte zakoni, kishte me vete një kafshë mbartëse si dhe vaj e verë.

Me fjalët e Zotit, Samaritani, kur e pa burrin e plagosur, ndaloi sepse “kishte dhembshuri”.

Më tepër sesa vetëm të ndiente dhembshuri, ai veproi. Kujtojini përherë veçantitë e rrëfimit:

“Dhe [ai] mbasi iu afrua, ia lidhi plagët duke ia larë me vaj dhe me verë; pastaj e vuri mbi kafshën e vet, e çoi në një han dhe u kujdesua për të.

Dhe të nesërmen, para se të nisej], nxori dy denarë dhe ia dha hanxhiut duke i thënë: ‘Kujdesu për të dhe ç’të shpenzosh më shumë, do të të jap kur të kthehem.’”¹

Ju dhe mbajtësit e priftërisë të cilët jeni thirrur t'i udhëhiqni, mund të kenë së paku tri siguri. Së pari, nëse i kërkoni, Zoti do t'ju japë ndjenjat e dhembshurisë që Ai ndien për njerëzit në nevojë. Së dyti, Ai do të gjejë njerëz të tjerë, si hanxhiu, që të bashkohen me ju në shërbesën tuaj. Dhe së treti, Zoti, njësoj si Samaritani i Mirë, do t'i shpërblejë dyfish të gjithë ata që bashkohen në dhënien e ndihmës ndaj njerëzve në nevojë.

Ju presidentë të kuorumeve ka gjasë të kenë vepruar në përputhje me këto siguri më tepër se një herë. Ju i kërkuat ndihmë të tjerëve nga priftëria e Zotit, me besim se ata do të përgjigjen me dhembshuri. Ju nuk u druajtët që t'u kërkonit ndihmë atyre që janë përgjigjur më shpesh në të kaluarën, sepse e dinit që ata ndiejnë dhembshuri lehtësisht. Ju ua kërkuat atyre duke e ditur se, në të shkuarën, ata kanë ndier

zemërgjerësinë e Zotit kur zgjodhën të ndihmonin. Ju ua kërkuat disave që tashmë kanë barra të rënda, duke e ditur se sa më e madhe sakrificë, aq më i madh shpërblimi që do të marrin nga Zoti. Ata që kanë ndihmuar në të kaluarën, e kanë ndier mirënjohjen vërshuese të Shpëtimtarit.

Ju fare mirë mund të keni qenë të frymëzuar për të mos i kërkuar dikujt të ndihmojë për ta ngarkuar dhe më pas shkarkuar atë kamion. Si udhëheqës ju i njihni mirë anëtarët e kuorumit tuaj dhe familjet e tyre. Zoti i njuh ata në mënyrë të përsosur.

Ai e di se bashkëshortja e kujt nuk mbante më për shkak se i shoqi nuk mund të gjente kohë për të bërë atë që duhej të bënte për t'u kujdesur për nevojat e saj. Ai e di se cilët fëmijë do të bekoheshin duke e parë të atin të shkonte edhe një herë për t'i ndihmuar të tjerët ose nëse fëmijëve iu nevojitej ndjenja se ata kanë aq rëndësi për të atin sa ai do të kalonte kohë me ta atë ditë. Por Ai e di edhe se kujt i duhet ftesa për të shërbyer emund të mos duket një kandidat i mundshëm apo i gatshëm.

Ju nuk mund t'i njihni përsosmërisht mirë të gjithë anëtarët e kuorumit tuaj, por Zoti i njuh. Pra, ashtu siç keni bërë shumë herë, ju u lutët për të ditur se kujt t'i kërkonit të ndihmonte për t'u shërbyer të tjerëve. Zoti e di se kush do të bekohet duke iu kërkuar të ndihmojë dhe se familja e kujt do të bekohet duke mos iu kërkuar. Kjo është zbulësia që mund të prisni t'ju vijë teksa udhëhiqni në priftëri.

E pashë atë të ndodhte kur isha i ri. Unë isha ndihmësi i parë në kuorumin e priftërinjve. Peshkopi më telefonoi një ditë në shtëpi. Ai tha se dëshironte që të shkoja me të për të vizituar një vejtash në nevojë të madhe. Ai tha se kishte nevojë për mua.

Teksa prisja që ai të më merrte në shtëpi, u shqetësova. E dija se peshkopi kishte këshilltarë të fortë e të mençur. Njëri ishte gjykatës i famshëm. Tjetri drejtonte një kompani të madhe dhe do të bëhej më vonë Autoritet i Përgjithshëm. Vetë peshkopi një ditë do të shërbente si Autoritet i Përgjithshëm. Pse peshkopi po i thoshte një prifti të papërvajës: “Më duhet ndihma jote?”

Epo, tani e di më mirë se çfarë mund të më kishte thënë ai mua: “Zoti ka nevojë të të bekojë”. Në shtëpinë e vejtashës, e pashë atë t'i thoshte gruas se ajo nuk do të merrte ndihmë nga Kisha derisa të plotësonte formularin e buxhetit që ai i kishte lënë më parë. Rrugës për në shtëpi ai nënqeshi prej habitës sime dhe tha: “Hal, kur t'i marrë në kontroll shpenzimet e saj, ajo do të jetë në gjendje të ndihmojë të tjerët”.

Në një rast tjetër, peshkopi im më mori me vete në shtëpinë e dy prindërve të alkoolizuar të cilët dërguan dy vogëlushe të frikësuar të na takonin te dera. Pasi u takuam me dy vogëluset, u larguam dhe ai më tha: “Ne nuk mund t'ua ndryshojmë

ende tragjedinë në jetën e tyre, por ato mund ta ndiejnë se Zoti i do”.

Një mbrëmje tjetër më mori në shtëpinë e një burri që nuk kishte ardhur në kishë prej vitesh. Peshkopi i tha atij sa shumë e donte dhe sa nevojë kishte lagjja për të. Nuk u duk se pati shumë efekt te burri. Por ajo herë dhe çdo herë që peshkopi më mori me vete, pati një efekt të madh tek unë.

Nuk ka ndonjë mënyrë se si ta zbuloj nëse peshkopi u lut për ta ditur se cili prift do të bekohej nga ato vizita. Ai mund të ketë marrë dhe priftërinj të tjerë me vete shumë herë. Por Zoti e dinte se unë një ditë do të isha peshkop dhe do t'i ftojta ata, besimi i të cilëve ishte ftohur, që të ktheheshin në ngrohtësinë e ungjillit. Zoti e dinte se unë një ditë do të ngarkohesha me përgjegjësi në priftëri për qindra dhe madje mijëra fëmijë të Atit Qiellor që ishin në nevoja të skajshme materiale.

Ju të rinj, nuk mund ta dini se çfarë veprash shërbimi në priftëri po ju përgatit Zoti që të jepni. Por sfida më e madhe për çdo mbajtës priftërie është të japë ndihmë shpirtërore. Të gjithë ne e kemi atë detyrë. Ajo vjen nga të qenit anëtar i një kuorumi. Ajo

vjen nga të qenit pjesëtar i një familjeje. Nëse besimi i ndonjërit në kuorumin ose në familjen tuaj sulmohet nga Satani, ju do të ndieni dhembshuri. Thua se njësoj si shërbimi dhe mëshira e dhënë nga Samaritani, edhe ju do t'u shërbeni atyre me balsam shërues për plagët e tyre në kohë nevojë.

Në shërbimin tuaj si misionar kohëplotë, ju do të shkoni te mijëra njerëz në nevojë të madhe shpirtërore. Shumë njerëz, derisa ju t'i mësoni, as nuk do ta dinë që kanë plagë shpirtërore që, nëse lihen pa u trajtuar, do të sjellin mjerim të pafund. Ju do të vazhdoni punën e Zotit për t'i shpëtuar ata. Vetëm Zoti mund t'ua lidhë plagët shpirtërore teksa ata i pranojnë ordnancat që çojnë në jetën e përjetshme.

Si anëtar kuorumi, si mësues shtëpie dhe si misionar, ju nuk mund t'i ndihmoni njerëzit të riparojnë dëmin shpirtëror nëse vetë besimi juaj nuk është i gjallë. Ajo nënkupton shumë më tepër sesa leximi i shkrimeve të shenjta rregullisht dhe lutja rreth tyre.

Lutja e çastit dhe hedhje shikimesh të shpejta në shkrimet e shenjta nuk janë përgatitje e mjaftueshme. Sigurimi për atë që do t'ju nevojitet vjen me këtë këshillë nga seksioni i 84-t të Doktrina e Besëlidhje "As mos u shqetësoni që më parë se çfarë do të thoni; por mblidhni vazhdimisht si thesar në mendjet tuaja fjalët e jetës dhe do t'ju jepet në çastin e duhur ajo pjesë që do t'i shpërndalet çdo njeriu"².

Ai premtim mund të kërkohet vetëm nëse ne i "mbl[edhim] . . . si thesar" fjalët e jetës dhe e bëjmë këtë vazhdimisht. Ruajta si thesar e këtij shkrimi të shenjtë për mua ka nënkuptuar një çështje të të ndierit të diçkaje rreth fjalëve. Për shembull, kur kam shkruar të ndihmoj dikë që po lëkundej në besimin e tij apo të saj rreth thirrjes hyjnore të Profetit Jozef Smith, ndjenjat më rikthehen.

Nuk janë vetëm fjalët nga Libri i Mormonit. Është një ndjenjë sigurie për të vërtetën që vjen sa herë që lexoj qoftë edhe pak rreshta nga Libri i Mormonit. Nuk mund të premtoj se

ajo do t'i vijë çdo njeriu të infektuar me dyshim rreth Profetit Jozef ose Librit të Mormonit. Por unë e di se Jozef Smithi është Profeti i Rivendosjes. E di se Libri i Mormonit është fjala e Perëndisë, sepse e kam ruajtur atë si thesar.

E di nga përvoja se, ju mund ta merrni sigurinë për të vërtetën nga Shpirti, sepse ajo më ka ardhur mua. Ju dhe unë duhet ta kemi atë siguri përpara se Zoti të na vendosë në rrugën e një udhëtari që e duam, i cili është plagosur nga armiqtë e së vërtetës.

Ka një përgatitje tjetër që duhet të bëjmë. Është karakteristikë e njeriut që të ngurtësohet përpara dhembjeve të të tjerëve. Kjo është një nga arsyet përse Shpëtimtari bëri kaq shumë për të treguar për Shlyerjen e Tij dhe për marrjen mbi Vete prej Tij të dhembjeve dhe të pikëllimeve të të gjithë fëmijëve të Atit tonë Qiellor që Ai të mund t'iu vijë në ndihmë atyre tani.

As më të mirët nga mbajtësit e vdekshëm të priftërisë të Atit Qiellor nuk e arrijnë atë standard dhembshurie

me lehtësi. Prirja jonë njerëzore është të jemi të paduruar me njeriun që nuk mund ta shohë të vërtetën që është kaq e qartë për ne. Ne duhet të jemi të kujdesshëm që padurimi ynë të mos interpretohet si dënim apo mospranim.

Teksa përgatitemi t'i vijmë në ndihmë Zotit si shërbëtorët e Tij në priftëri, ka një shkrim të shenjtë për të na udhërrëfyer. Ai përmban një dhuratë që do të na duhet për udhëtimin tonë, kudo që Zoti do të na dërgojë. Samaritani i mirë e kishte atë dhuratë. Ne do të na duhet ajo dhe Zoti na e ka treguar si mund ta gjejmë:

“Prandaj, vëllezër të mi të dashur, në qoftë se nuk keni dashuri hyjnore, ju s’jeni asgjë, pasi dashuria hyjnore nuk dështon kurrë. Prandaj, kapuni pas dashurisë hyjnore që është më e madhja e të gjithave, pasi të gjitha gjërat duhet të dështojnë –

Por, dashuria hyjnore është dashuria e pastër e Krishtit dhe nuk ka mbarim; dhe kushdo që gjendet i zotëruar prej saj në ditën e fundit, do të jetë mirë me të.

Prandaj, vëllezër të mi të dashur, lutiuini Atit me gjithë fuqinë e zemrës suaj, që të mbusheni me këtë dashuri që ai ua jep të gjithë atyre që janë pasues të vërtetë të Birit të tij Jezu Krisht; që ju të mund të bëheni bijtë e Perëndisë; që kur ai të shfaqet, ne të jemi si ai, pasi ne do ta shohim atë ashtu sikurse është; që të mund të kemi këtë shpresë; që ne të mund të pastrohemi, madje ashtu si ai është i pastër.”³

Unë lutem që ne të mund ta përgatisim veten për të dhënë çfarëdo shërbimi priftërie që Zoti mund të vërë përpara nesh në udhëtimin tonë në vdekshmëri. Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Lluca 10:33–35.
2. Doktrina e Besëlidhje 84:85.
3. Moroni 7:46–48.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Barinj të Vërtetë

Mësimi i shtëpisë u përgjigjet shumë lutjeve dhe na lejon të shohim ndryshimet që mund të ndodhin në jetën e njerëzve.

Sonte në Qendrën e Konferencave në Solt-Lejk-Siti dhe në vendndodhje larg e pranë janë mbledhur ata që mbajnë priftërinë e Perëndisë. Me të vërtetë ju jeni një “priftëri mbretërore” – madje një “[brez] i zgjedhur”, sikurse shpalli Apostulli Pjetër.¹ Jam i nderuar që kam privilegjin t’ju drejtohem juve.

Kur po rritesha, çdo verë familja jonë do të ngiste makinën përmes kanionit të Provos, rreth 72 km në jug dhe paksa në lindje të Solt-Lejk-Sitit, ku ne do të qëndronim në një kabinë të familjes për disa javë. Ne djemtë gjithmonë mezi prisnim që të shkonim te rrëkeja e peshkimit ose te pellgu i notimit dhe do të përpiqeshim ta shtynim makinën që të ecte pak më shpejt. Në ato ditë, automjeti që ngiste babai im, ishte një Oldsmobil i vitit 1928. Nëse ai e ngiste më shumë se me 56 km në orë, nëna do të thoshte: “Ule shpejtësinë! Ule shpejtësinë!” Unë do të thoja: “Shtype pedalin e gazit, babi! Shtype!”

Babai do të ecte me 56 km në orë gjithë rrugën duke iu ngjitur kanionit të Provos ose derisa të arrinim te një kthesë në rrugë dhe udhëtimi ynë do të ndalej nga një tufë delesh. Do të shihnim se si qindra dele kalonin pas nesh, në dukje pa një bari, ca qenë duke lehur prapa tyre teksa ecnin përgjatë rrugës. Mjaft larg në fund

ne mund të shihnim ruajtësin e deleve mbi kalë – pa një kapistër te kali, por me një litar. Me raste, ai do të kërrusej mbi samar duke marrë një sy gjumë, ngaqë kali e dinte se ç’rrugë të bënte dhe qentë lehës e bënin punën.

Krahasojeni atë me një skenë që e pashë në Mynih, në Gjermani, shumë vite më parë. Ishte një mëngjes të diele dhe ne ishim në rrugë e sipër për në një konferencë misionarësh. Kur hodha sytë jashtë dritares së makinës së presidentit të misionit, pashë një bari me një kërrabë në dorë, duke i drejtuar delet. Ato e ndiqnin kudo që ai shkonte. Nëse lëvizte në të majtë, ato e ndiqnin në të majtë. Nëse lëvizte në të djathtë, ato e ndiqnin në atë drejtim. Unë bëra krahasimin midis bariut të vërtetë që i udhëheq delet e tij dhe ruajtësit të deleve që me raste ngiste kalin prapa deleve të tij.

Jezusi tha: “Unë jam bari i mirë, dhe i njoh delet e mia”.² Ai jep për ne shembullin e përkryer se si duhet të jetë një bari i vërtetë.

Vëllezër, si priftëria e Perëndisë, ne kemi përgjegjësi që të jemi barinj. Urtësia e Zotit ka siguruar udhëzime sipas të cilave ne mund të jemi barinj për familjet e Kishës, ku ne mund t’u shërbejmë, mund t’u japim mësim dhe mund t’u dëshmojmë atyre. Një udhëzim i tillë quhet mësimi i shtëpisë

dhe është rreth këtij që unë dëshiroj t'ju flas sonte.

Peshkopi i secilës lagje në Kishë mbikqyr caktimin e mbajtësve të priftërisë si mësues shtëpie për t'i vizituar shtëpitë e anëtarëve çdo muaj. Ata shkojnë në dyshe. Ku është e mundur, një i ri i cili është një prift ose mësues në Priftërinë Aarone, e shoqëron një të rritur mbajtës të Priftërisë Melkizedeke. Kur shkojnë në shtëpitë e atyre për të cilët janë përgjegjës, mbajtësi i Priftërisë Aarone duhet të marrë pjesë në mësimdhënien që ndodh. Një detyrë e tillë do të ndihmojë për t'i përgatitur këta të rinj për misione, si edhe për një jetë të tërë të shërbimit të priftërisë.

Programi i mësimi të shtëpisë është një përgjigje ndaj zbulësës moderne, duke i porositur ata që

shugurohen në priftëri, që “të jap[in] mësim, të sqaroj[në], të këshilloj[në], të pagëzoj[në] . . . dhe të vizitoj[në] shtëpinë e çdo anëtar, dhe t'i nxis[in] ata të lutën me zë e në fshehtësi, dhe të ndjekin të gjitha detyrat e tyre familjare, . . . dhe të vëzhgoj[në] mbi kishën gjithmonë, dhe të je[në] me ta e t'i forcoj[në] ata; dhe të kujdesen[ë] që nuk ka paudhësi në kishë, as ashpërsi me njëri-tjetrin, as gënjeshtër, të folur pas shpine apo të folur dashakeqës”³.

Presidenti Dejvid O. Mek-Kei këshilloi: “Mësimi i shtëpisë është një prej mundësive tona më të ngutshme dhe më shpërblyese për t'i ushqyer shpirtërisht dhe për t'i nxitur, për t'i këshilluar dhe drejtuar fëmijët e Atit tonë. . . . Është një shërbim hyjnor, një thirrje hyjnore. Është detyra jonë si Mësues të Shtëpisë për ta çuar . . . shpirtin në çdo shtëpi dhe zemër. Dashuria për punën dhe bërja e gjithçkaje mundemi, do t'i sjellin paqe, gëzim dhe kënaqësi të pakufishme [një mësuesi fisnik] të përkushtuar të fëmijëve të Perëndisë.”⁴

Nga Libri i Mormonit lexojmë se Alma i “shenjtëroi të gjithë priftërinjtë e tyre dhe të gjithë mësuesit e tyre; dhe asnjë nuk u shenjtërua po të mos ishte burrë i drejtë.

Prandaj, ata u kujdesën për njerëzit e tyre dhe i ushqyen me gjëra që kishin të bënin me drejtësinë.”⁵

Në kryerjen e përgjegjësive tona të mësimi të shtëpisë, ne jemi të urtë nëse i mësojmë dhe i kuptojmë sfidat e anëtarëve të secilës familje, që ne të mund të jemi më të efektshëm në mësimdhënie dhe në sigurimin e ndihmës së duhur.

Një vizitë e një mësimi të shtëpisë gjithashtu ka më shumë mundësi të jetë e suksesshme nëse një takim caktohet që më parë. Për ta ilustruar këtë pikë, më lejoni t'ju tregoj për një përvojë që pata disa vite më parë. Në atë kohë, Komiteti Ekzekutiv i

Misionarëve përbëhej nga Spenser W. Kimball, Gordon B. Hinkli dhe Tomas S. Monson. Një mbrëmje Vëllai dhe Motra Hinkli shtruan një darkë në shtëpinë e tyre për anëtarët e komitetit dhe bashkëshortet e tyre. Sapo kishim mbaruar një darkë të mirë kur pati një trokitje në derë. Presidenti Hinkli hapi derën dhe gjeti një prej mësuesve të tij të shtëpisë duke qëndruar atje. Mësuesi i shtëpisë tha: “E di se nuk caktova një takim për të ardhur dhe nuk e kam me vete shokun tim, por ndjeva se duhej të vija sonte. Nuk e dija se do të kishe njerëz për vizitë.”

Presidenti Hinkli plot hir e ftoi mësuesin e shtëpisë të vinte brenda dhe të ulej e t'i udhëzonte tre Apostujt dhe gratë e tyre lidhur me detyrën tonë si anëtarë. Me një farë ankthi, mësuesi i shtëpisë bëri sa mundi. Presidenti Hinkli e falënderoi që erdhi, pas së cilës ai doli jashtë me nxitim.

Do të përmend një shembull tjetër të mënyrës jo të saktë për ta kryer mësimin e shtëpisë. Presidenti Marion G. Romney, që ishte këshilltar në Presidencën e Parë disa vite të shkuara, tregoi rreth mësuesit të tij të shtëpisë i cili njëherë shkoi te shtëpia e familjes Romney një natë të ftohtë dimri. Ai e mbajti kapelen e tij në duar dhe lëvizi me nervozizëm kur u ftua të ulej dhe të jepte mesazhin e tij. Ndërsa ngeli në këmbë, ai tha: “Epo, do të ta them, Vëllai Romney, është ftohtë jashtë dhe e kam lënë motorin e makinës të ndezur me qëllim që të mos ndalojë. Erdha thjesht që të mund t'i thoja peshkopit se i kisha bërë vizitat e mia.”⁶

Presidenti Ezra Taft Benson, pasi e tregoi përvojën e Presidentit Romney në një mbledhje të mbajtësve të priftërisë, më pas tha: “Ne mund të bëjmë më tepër se aq, vëllezër – shumë më tepër!”⁷ Jam dakord.

Mësimi i shtëpisë është më shumë sesa një vizitë mekanike një herë në

Autoritetet e Përgjithshme të Kishës së Jezu Krishtit të Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme

PRESIDENCA E PARË

Henri B. Ajring
Këshilltar i Parë

Tomas S. Monson
President

Dieter F. Uchtdorf
Këshilltar i Dytë

KUORUMI I DYMBËDHJETË APOSTUJVE

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Riçard G. Skot

Robert D. Hays

Xhefiri R. Holland

Dejvid A. Bednar

Kuentin L. Kuk

D. Tod Kristoferson

Nil L. Andersen

PRESIDENCA E TË SHTATËDHJETËVE

Ronald A. Rasband

L. Ulmi Klejton

Donald L. Hallstrom

Ted R. Keliester

Riçard J. Alenis

Kreig C. Kristensen

Ulises Soaresh

KUORUMI I PARË I TË SHITATËDHJETËVE

(sipas rendit alfabetik)

Markos A. Adlakakis

Haze L. Alonso

Karlos H. Amador

Jan S. Andern

Mervin B. Arnold

Dejvid S. Balsler

Shein M. Bowen

Keig A. Cardon

Jun Huo Çoi

Don R. Clark

Karl B. Kuk

Lorens E. Korbinix

Klaudio R. M. Kosta

LeGrand R. Kurris i Riu

Benjamin De Hoops

Eduard Dubi

Kevin R. Dankan

Leri J. Eko Houk

Stenli G. Ellis

Dejvid L. Evans

Enrike R. Falabella

Eduardo Gavaret

Robert C. Gøi

Karlos A. Gooði

Kristofer Golden

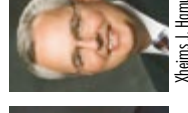
Gent W. Gong

Uolher F. Gonzales

C. Skot Grou

Xhejms J. Hamula

Danile L. Xhanson

Pol V. Xhanson

Patrik Xharon

Erik W. Xopisheke

Markus B. Nosh

S. Giford Nilson

Brent H. Nilson

Alan F. Pakar

Kevin W. Pison

Entoni D. Petkins

Pol B. Pajper

Rafoel E. Pino

Brus D. Porter

Dejli G. Renlund

Mjckell T. Ringud

Lin G. Robins

Xhozef W. Sirañ

Shiven E. Sinau

Mjckell Xhon U. Teh

Zhaze A. Tejsheira

Huan A. Uceda

Uilford W. Andersen

Koçij Joqogji

Rendall K. Benet

J. Devn Kornish

Timothi J. Danks

Bredli D. Foster

O. Vinsent Hatak

Kevin S. Hamilton

Leni R. Lorens

Xhejms B. Marriño

Jaro Maccagardi

Adrián Oçoa

Gregori A. Shvrer

Terens M. Vinson

Leni Y. Uison

Bus A. Karlson

Rend D. Frank

Per G. Malm

Kent F. Rigards

PESHKOPATA KRYESESUE

Zhejdi Kosë
Këshilltar i Përë

Geri E. Sivensson
Peshkopi Kryesues

Djin M. Dejvis
Këshilltar i Dytë

Raportimi i konferencës së përgjithshme, sipas fjalëve të Presidentit Tomas S. Monson, mbërriti “te njerëzit kudo përmes kontinenteve”. Te fotografitë sipas drejtimit të akrepave të orës nga e majta lart janë anëtarët dhe misionarët në Romë, Itali; Kavit, Filipine; Limë, Peru; Kolejvill, Teksas; Foz do Iguaçu, Brazil; Londër, Angli; Arraijan, Panama; dhe Lion, Francë.

muaj. E jona është përgjegjësia për të dhënë mësim, për të frymëzuar, për të nxitur dhe atje ku i vizitojmë ata që s'janë aktivë, për t'i sjellë drejt aktivizimit dhe më së fundi drejt ekzaltimit të bijve dhe bijave të Perëndisë.

Për të na ndihmuar në përpjekjet tona, unë ndaj këtë këshillë të urtë që sigurisht gjen zbatim te mësuesit e shtëpisë. Vjen nga Abraham Linkoln, i cili tha: “Nëse do ta fitoni një njeri për kauzën tuaj, së pari bindeni atë se jeni miku i tij i sinqertë”⁸. Presidenti Ezra Taft Benson nxiti: “Mbi të gjitha, jini një mik i çiltër ndaj individëve dhe familjeve që u jepni mësim. . . . Një mik bën më shumë sesa një vizitë çdo muaj për shkak të detyrës. Një mik është më i shqetësuar rreth të ndihmuarit të njerëzve sesa marrjes së lavdërimit. Një mik përkuqdeset. Një mik [tregon] dashuri. Një mik dëgjon dhe një mik ndihmon.”⁹

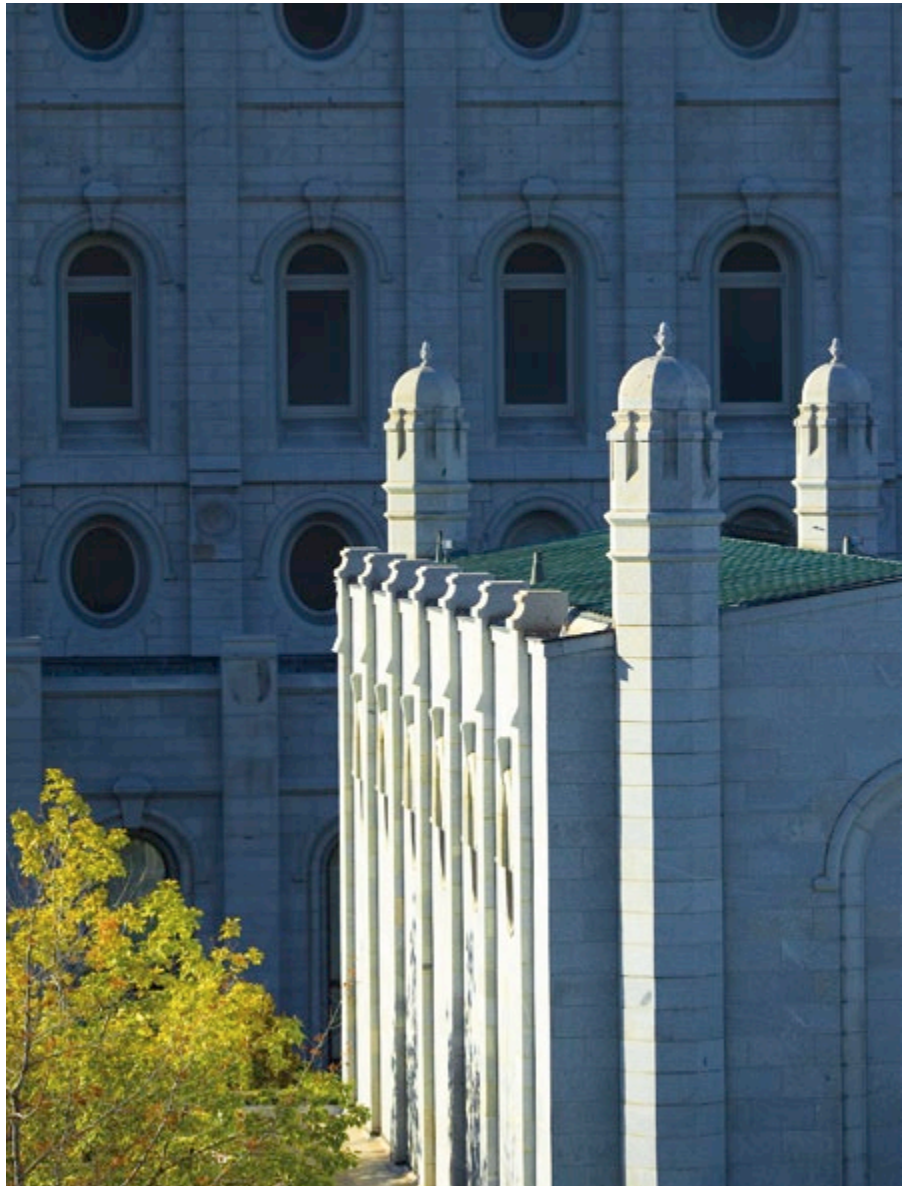
Mësimi i shtëpisë u përgjigjet shumë lutjeve dhe na lejon të shohim ndryshimet që mund të ndodhin në jetën e njerëzve.

Një shembull i kësaj do të ishte Dik Hemër, i cili erdhi në Jutë me Trupat e Ruajtjes së Tokave gjatë periudhës së Depresionit. Ai takoi një të re shenjto-re të ditëve të mëvonshme dhe u martua me të. Ai hapi Kafenenë e Dikut në Seint- Xhorxh të Jutas, e cila u bë një pikë e mirënjohur takimesh.

I caktuar si mësues shtëpie për familjen Hemër ishte Uillërd Milln, një miku im. Ngaqë e njihja edhe Dik Hemërin, sepse i shtypa menutë e kafenesë së tij, unë e pyesja mikun tim, Vëllain Milln, kur vizitoja Seint-Xhorxhin: “Si po përparon miku ynë Dik Hemër?”

Përgjigja në përgjithësi ishte: “Po përparon, por ngadalë”.

Kur Uillërd Millni dhe shoku i tij e vizitonin shtëpinë e familjes Hemër çdo muaj, ata gjithmonë ia dilnin mbanë që

të paraqisnin një mesazh të ungjillit dhe të ndanin dëshmitë e tyre me Dikun dhe familjen.

Vitet kaluan dhe më pas, një ditë, Uillërd më mori në telefon me lajmin e mirë. “Vëllai Monson”, filloi ai, “Dik Hemëri është kthyer në besim dhe do të pagëzohet. Ai është tani 90 vjeç dhe kemi qenë miq gjatë gjithë jetës sonë si të rritur. Vendimi i tij ma ngroh zemrën. Kam qenë mësuesi i tij i shtëpisë për shumë vite.” Uillërdit iu mor zëri kur përcolli lajmin e tij të mirëpritur.

Vëllai Hemër vërtet u pagëzua dhe një vit më vonë hyri në atë tempull të bukur të Seint- Xhorxhit dhe atje mori indaumentin dhe bekimet e tij të vulosjes.

E pyeta Uillërdin: “A e humbe ndonjëherë kurajën si mësuesi i tij i shtëpisë për një kohë kaq të gjatë?”

Ai u përgjigj: “Jo, ia vلente çdo përpjekje. Ndërkohë që dëshmoj gëzimin që u ka ardhur anëtarëve të familjes Hemër, zemra më mbushet me mirënjohje për bekimet që ungjilli ka sjellë në jetën e tyre dhe për privilegjin që kam pasur për të ndihmuar në njëfarë mënyre. Jam një njeri i lumtur.”

Vëllezër, do të jetë privilegji ynë përmes viteve që të vizitojmë dhe mësojmë shumë individë – ata që janë më pak aktivë, si edhe ata që janë tërësisht të zotuar. Nëse jemi të vetëdijshëm për thirrjen tonë, ne vërtet do të kemi shumë mundësi për të bekuar

jetë. Vizitat tona tek ata që e kanë larguar vetveten nga aktiviteti në Kishë, mund të jenë kyçi që më së fundi do të hapë dyert për kthimin e tyre.

Me këtë mendim në mendje, le të drejtohem tek ata për të cilët jemi përgjegjës dhe t'i sjellim tek tryeza e Zotit për t'u ushqyer me bollëk me fjalën e Tij dhe për të gëzuar shoqërimin e Shpirtit të Tij e për të "[mos qenë] më të huaj, as bujtës, por bashkëqytetarë të shenjtoreve dhe pjestarë të familjes së Perëndisë"¹⁰.

Nëse ndonjë prej jush ka rrëshqitur në vetëkënaqësi lidhur me vizitat tuaja të mësimit të shtëpisë, më lejoni t'ju them se nuk ka kohë si koha e tanishme që ta përkushtoni përsëri vetveten për t'i përmbushur detyrat tuaja të mësimit të shtëpisë. Merrni vendim tani që të bëni çfarëdo përpjekje që është e nevojshme për t'i ndihmuar ata për të cilët ju është dhënë përgjegjësi. Ka raste kur mund të jetë e nevojshme pak më shumë nxitje gjithashtu, për ta ndihmuar shokun tuaj të mësimit të shtëpisë për të gjetur kohën për të ardhur me ju, por nëse jeni këmbëngulës, do t'ia dilni me sukses.

Vëllezër, përpjekjet tona në mësimin e shtëpisë janë të vazhdueshme. Puna nuk do të përfundohet kurrë derisa Zoti dhe Mësuesi ynë të thotë: "Mjaf-ton". Ka jetë për t'u ndriçuar. Ka zemra për t'u prekur. Ka shpirta për t'u shpëtuar. I yni është privilegji i shenjtë për t'i ndriçuar, për t'i prekur dhe për t'i shpëtuar ata shpirta të çmuar që iu besuan përkujdesit tonë. Ne duhet ta bëjmë këtë me besnikëri dhe me zemra të mbushura me gëzim.

Në mbyllje, unë i kthehem një shembulli të veçantë për ta përshkruar llojin e mësuesit të shtëpisë që ne duhet të jemi. Ka një Mësues, jeta e të cilit qëndron mbi gjithë jetët e tjera. Ai na mësoi për jetën dhe vdekjen, për detyrën dhe fatin. Ai jetoi jo që t'i shërbenin por që të shërbente, jo që të merrte por që të jepte, jo që të shpëtonte jetën e Tij por që ta flijonte atë për të tjerët. Ai përshkroi një dashuri më të mrekullueshme sesa epshi, një varfëri më të pasur sesa thesari. U tha për këtë Mësues se Ai dha mësime me autoritet dhe jo siç bënë skribët.¹¹ Ligjet e Tij nuk u shkruan mbi gur, por mbi zemra njerëzore.

Unë flas për Mësuesin Mjeshtër, madje Jezu Krishtin, Birin e Perëndisë,

Shpëtimtarin dhe Shëlbuesin e gjithë njerëzimit. Rrëfimi biblik thotë për Të, Ai "[shkoi] duke bërë mirë"¹². Me Të si udhërrëfyesin dhe shembullin tonë të padështueshëm, ne do të cilësohemi për ndihmën e Tij hyjnore në mësimin tonë të shtëpisë. Jetë do të bekohen. Zemra do të ngushëllohen. Shpirta do të shpëtohen. Ne sigurisht do të bëhemi barinj të vërtetë. Qoftë kjo kështu, unë lutem në emrin e atij Bariu të madhërishtëm, Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. 1 Pjetër 2:4.
2. Gjoni 10:14.
3. Doktrina e Besëlidhje 20:42, 47, 53–54.
4. David O. McKay, në *Priesthood Home Teaching Handbook*, bot. rishik. (1967), f. ii, iii.
5. Mosia 23:17–18.
6. Cituar në Marion G. Romney, bisedë dhënë në një seminar të priftërisë për mësimin e shtëpisë, 9 gusht 1963.
7. Ezra Taft Benson, "To the Single Adult Brethren of the Church", *Ensign*, maj 1987, f. 50.
8. Abraham Lincoln, në David Decamp Thompson, *Abraham Lincoln, the First American* (1895), f. 226.
9. Ezra Taft Benson, *Ensign*, maj 1987, f. 50.
10. Efesianëve 2:19.
11. Shih Mateu 7:28–29.
12. Veprat e Apostujve 10:38.

Nga Presidenti Henri B. Ajring,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Parë

Nipërve dhe Mbesave të Mia

Ka një urdhërim mbizotërues që do të na ndihmojë për t'i përballuar sfidat dhe për të na çuar drejt thelbit të një jete familjare të lumtur.

Sivjet do të martohen dy mbesat tona të para. Brenda pak vitesh, gati 10 prej kushërinjve të tyre ka mundësi të arrijnë në një pikë në jetën e tyre ku ata do të hyjnë në botën e mrekullueshme të krijimit të familjes.

Ajo mundësi e lumtur më ka shkakuar të zhytem thellë në mendime, kur ata më kanë kërkuar këshillë. Në thelb kanë pyetur: “Çfarë zgjedhesh mund të bëj që do të më çojnë drejt lumturisë?” Dhe nga ana tjetër: “Cilat zgjedhje ka mundësi të më çojnë drejt *mungesës së lumturisë?*”

Ati Qiellor e ka bërë secilin prej nesh të pashoq. Nuk ka dy prej nesh saktësisht me të njëjtat përvoja. Nuk ka dy familje të ngjashme. Prandaj nuk është e habitshme që është e vështirë të jepet këshillë se si të zgjedhim lumturi në jetën familjare. Sidoqoftë, një Atë i dashur Qiellor ka përcaktuar të njëjtin shteg lumturie për të gjithë fëmijët e Tij. Cilatdo qofshin tiparet tona personale ose cilatdo qofshin përvojat tona, ka vetëm një plan lumturie. Ai plan është t'i ndjekim të gjitha urdhërimet e Perëndisë.

Për të gjithë ne, duke përfshirë nipërit dhe mbesat e mia që mendojnë për martesën, ka një urdhërim mbizotërues që do të na ndihmojë për t'i përballuar sfidat dhe për të na çuar drejt thelbit të një jete familjare të lumtur. Ai gjen zbatim tek të gjitha marrëdhëniet pavarësisht nga rrethanat. Ai përsëritet gjatë gjithë shkrimeve të shenja dhe në mësimet e profetëve të kohës sonë. Ja ku janë fjalët e Biblës për këshillën e Zotit drejtuar të gjithë atyre që dëshirojnë të jetojnë së bashku përgjithmonë në lumturi plot dashuri:

“Dhe një nga ata, mësues i ligjit, e pyeti për të vënë në provë, duke thënë:

‘Mësues, cili është urdhërimi i madh i ligjit?’

Dhe Jezusi i tha: ‘Duaje Zotin, Perëndinë tënde me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd dhe me gjithë mendjen tënde.’

Ky është urdhërimi i parë dhe i madh.

Dhe i dyti, i ngjashëm me këtë, është: ‘Duaje të afërmin tënd porsivetveten’.

Nga këto dy urdhërimet varet i tërë ligji dhe profetët.”¹

Nga ai deklaram i thjeshtë nuk është e vështirë të përmbledh gjithçka që kam mësuar se cilat zgjedhje çojnë drejt lumturisë në familje. E filloj me pyetjen: “Cilat zgjedhje më kanë çuar drejt dashurisë për Zotin me gjithë zemrën time, me gjithë shpirtin tim dhe me gjithë mendjen time?” Për mua, ka qenë që të zgjedh ta vendos veten time atje ku ndjeva gëzimin e faljes nëpërmjet Shlyerjes së Zotit.

Vite më parë pagëzova një djalë të ri në Albakërki, Nju-Meksiko, që e kishim mësuar unë dhe shoku im misionar. E ula të riun poshtë në ujë dhe e nxora lart. Duhej të kishte qenë i gjatë sa unë, sepse më foli drejt e në vesh. Me ujë që i binte nga balli e lot që i zbrisnin në fytyrë dhe me gëzim në zërin e tij, ai tha: “Jam i pastër, jam i pastër”.

I kam parë po ato lot lumturie në sytë e dikujt që përsëriti fjalët e një Apostulli të Perëndisë. Ai i kishte thënë asaj, pas një interviste tërësore dhe plot mirësi: “Unë të fal në emrin e Zotit. Ai do të të japë sigurinë e faljes së Tij në vetë kohën e Tij dhe në vetë mënyrën e Tij”. Dhe Ai e bëri.

E kam kuptuar përse Zoti mund të thotë se, kur mëkatet falen, Ai nuk do t'i kujtojë më ato. Me anë të fuqisë së Shlyerjes, njerëzit që i njoh mirë dhe i dua, u bënë [krijesa] të reja dhe ndikimet e mëkatit u fshinë. Zemra ime është mbushur me dashuri për Shpëtimtarin dhe Atin e dashur që e dërgoi Atë.

Ai bekim i madh ka ardhur duke i nxitur njerëzit që i dua, që të shkojnë te Shpëtimtari për lehtësim nga dhembja, një lehtësim të cilin vetëm Ai mund ta japë. Ajo është arsyeja përse unë i këshilloj ata që i dua, ta pranojnë dhe ta lartësojnë çdo thirrje që u ofrohet në Kishë. Ajo zgjedhje është një nga kyçet madhore për lumturinë familjare.

Trysni të në çdo fazë të jetës mund të na tundojnë të mos i pranojmë ose t'i lëmë pas dore thirrjet për t'i shërbyer Shpëtimtarit. Kjo do të na vërë në rrezik shpirtëror për veten tonë, bashkëshortët tanë e bashkëshortet tona dhe familjet tona. Disa prej atyre thirrjeve mund të duken të parëndësishme, por jeta *ime* dhe familja ime u ndryshuan për më mirë nëpërmjet pranimit të një thirrjeje nga unë për t'i dhënë mësim një kuorumi dhjakësh. Unë e ndjeva dashurinë e atyre dhjakëve për Shpëtimtarin dhe dashurinë e Tij për ta.

E kam parë atë të ndodhë në jetën e një presidenti të dikurshëm kunji dhe misioni, i cili u thirr nga Ai për të këshilluar një kuorum mësuesish. Njoh edhe dikë tjetër që ka qenë peshkop dhe më pas i Shtatëdhjetë Zonal, i cili u përdor nga Zoti për të ndihmuar një djalë në një kuorum mësuesish që u dëmtua në një aksident. Mrekullitë nga ai shërbim prekën shumë jetë, duke përfshirë timen, dhe e shtuan dashurinë e tyre për Shpëtimtarin.

Ndërsa u shërbejmë të tjerëve, ka më shumë mundësi të lutemi për shoqërimin e Frymës së Shenjtë. Suksesi në shërbimin ndaj Zotit gjithmonë prodhon mrekulli përtej vetë fuqive tona. Prindi që ndeshet me një fëmijë në rebelim të rëndë, e di se kjo është e vërtetë, ashtu sikurse e di mësuesja vizitore së cilës i drejtohet një grua duke kërkuar ngushëllim, kur bashkëshorti i saj i tha se po e linte. Të dy shërbëtorët janë mirënjohës që iu lutën atë mëngjes Zotit për t'u dërguar Frymën e Shenjtë si shoqërues.

Është vetëm nëpërmjet shoqërimit të Frymës së Shenjtë që ne mund të shpresojmë për t'u lidhur në mënyrë të barabartë në një martesë pa mosmarrëveshje. E kam parë se si ai shoqërim është vendimtar për lumturinë në një martesë. Mrekullia e të qenit të bashkuar kërkon ndihmën e qiellit dhe kërkon

kohë. Qëllimi ynë është të jetojmë së bashku përgjithmonë në praninë e Atit Qiellor dhe Shpëtimtarit tonë.

Ati im dhe nëna ime ishin shumë të ndryshëm nga njëri-tjetri. Nëna ime ishte këngëtare dhe artiste. Babai im pëlqente kiminë. Njëherë, në një koncert simfonik, nëna ime u befusua kur babai im u ngrit dhe u nis të largohej përpara se të fillonin duartrokitjet. Nëna e pyeti se ku po shkonte. Përgjigjja e tij ishte, gjithë pafajësi: "Epo, mbaroi, apo jo?" Vetëm ndikimi i urtë i Frymës së Shenjtë, në radhë të parë, e çoi atje me të dhe e risolli përsëri në koncerte edhe shumë herë të tjera.

Nëna ime jetoi në Nju-Xhersi për 16 vjet me qëllim që babai të mund ta mbështeste familjen duke bërë kërkime shkencore dhe duke dhënë mësim kimie. Për atë ishte sakrificë që të ishte e ndarë nga nëna e saj e ve dhe nga motra e saj e pamartuar, e cila ishte kujdesur për të në shtëpinë

e vjetër në fermën e familjes së tyre. Ato që të dyja vdiqën ndërkohë që nëna ishte shumë larg në Nju-Xhersi. Ato ishin të vetmet herë që unë e pashë ndonjëherë nënën time të qante.

Vite më vonë, babait tim iu ofrua një punë në Juta. Ai e pyeti nënën time, përsëri gjithë pafajësi: "Milldred, ç'mendon se duhet të bëj?"

Ajo tha: "Henri, bëj atë që mendon se është më e mira".

Ai nuk e pranoi ofertën. Të nesërmen në mëngjes, ajo i shkroi atij një letër që do të doja ta kisha ende. Më kujtohet që ajo i tha atij: "Mos e hap këtu. Shko në zyrë dhe hape atje." Fillonte me një qortim. Ai i kishte premtuar vite më parë se, nëse do të mundej ndonjëherë, ai do ta çonte të ishte pranë familjes së saj. Ai u habit nga shprehja e saj e acarimit. Atij nuk i kujtohej dëshira e zemrës së saj. Ai menjëherë dërgoi lajm se e pranonte ofertën e punës.

Ai tha: "Milldred, përse nuk më the?"

Ajo u përgjigj: "Ti duhej ta mbaje mend".

Ai gjithmonë fliste për atë zgjedhje për të lëvizur në Juta si për zgjedhjen e vet, kurrë si një sakrificë të karrierës së tij profesionale. Ata e kishin marrë mrekullinë e të qenit të bashkuar. Do të kishte qenë më mirë nëse babi do të ishte kujtuar nga Fryma e Shenjtë për premtimin që kishte bërë vite më parë. Por ai vërtet e lejoi Frymën e Shenjtë t'ia zbuste zemrën kështu që zgjedhja e saj u bë zgjedhja e tij.

Ati Qiellor ka largpamësi të përsosur, e njeh secilin prej nesh dhe e njeh të ardhmen tonë. Ai i di se cilat vështirësi do të përjetojmë ne vërtet. Ai e dërgoi Birin e Tij të vuante në mënyrë që Ai të mund të dinte se si të na ndihmonte në të gjitha sprovat tona.

Ne e dimë se Ati Qiellor ka fëmijë shpirtërorë në këtë botë që nganjëherë zgjedhin mëkat dhe hidhërim

të madh. Ajo është arsyeja përse Ai dërgoi të Parëlindurin e Tij për të qenë Shëlbuesi ynë, veprimi më i madhërishtëm i dashurisë në të gjithë krijimin. Kjo është arsyeja përse duhet të presim që do të kërkojë ndihmën e Perëndisë dhe kohë për të na përgatitur për jetën e përjetshme, për të jetuar me Atin tonë.

Jeta në familje do të na vërë në provë. Ky është një nga qëllimet përse Perëndia na dha dhuratën e jetës në vdekshmëri – për të na forcuar duke kaluar përmes provave. Do të jetë veçanërisht e vërtetë në jetën familjare, ku ne vërtet do të gjejmë gëzim të madh dhe hidhërim e sfida të mëdha, të cilat nganjëherë mund të duken përtej fuqisë sonë për t'i duruar.

Presidenti Xhorxh Q. Kenën tha këtë rreth mënyrës se si Perëndia na ka përgatitur ju, mua dhe fëmijët tanë për provat që vërtet do të hasim: “Nuk ka asnjë prej nesh mbi të cilin nuk është shtrirë dashuria e Perëndisë. Nuk ka asnjë prej nesh për të cilin Ai nuk është kujdesur dhe përkujdesur. Nuk ka asnjë prej nesh të cilin Ai nuk ka dashur ta shpëtojë dhe për të cilin nuk ka krijuar një mënyrë për ta shpëtuar. Nuk ka asnjë prej nesh për të cilin Ai nuk

u ka dhënë detyrë engjëjve të Tij. Ne mund të jemi të parëndësishëm dhe të përbuzhëm në sytë tanë dhe në sytë e të tjerëve, por e vërteta mbetet se ne jemi fëmijët e Perëndisë dhe se Ai me të vërtetë u ka dhënë engjëjve të Tij – qenieve të padukshme të fuqisë dhe forcës – përgjegjësi lidhur me ne dhe ata na vëzhgojnë dhe na kanë nën kujdes.”²

Ajo që na mësoi Presidenti Kenën, është e vërtetë. Do të keni nevojë për atë siguri, sikurse kam pasur unë nevojë për të dhe jam mbështetur tek ajo.

Jam lutur me besim që dikush që e doja, do të kërkonte dhe do ta ndiente fuqinë e Shlyerjes. Jam lutur me besim që engjëj njerëzorë do t'u vinin në ndihmë dhe ata erdhën.

Perëndia ka krijuar një mënyrë për ta shpëtuar secilin prej fëmijëve të Tij. Për shumë veta, ajo përfshin vendosjen me një vëlla apo motër ose një gjysh apo gjyshe që i do ata pavarësisht nga ajo që bëjnë.

Vite më parë, një miku im foli për gjyshen e tij. Ajo kishte jetuar një jetë të drejtë, gjithmonë besnike ndaj Zotit dhe ndaj Kishës së Tij. Megjithatë, njëri prej nipërve të saj zgjodhi një jetë krimi. Më së fundi, ai u dënua me

burgim. Miku im më tregoi se gjyshes së tij, ndërkohë që ngiste makinën përgjatë autostradës për ta vizituar nipin e saj në burg, i dilnin lot nga sytë teksa lutej me ankth: “Jam përpjekur të jetoj një jetë të mirë. Përse, përse ta kem këtë tragjedi për një nip, i cili duket se e ka shkatërruar jetën e tij?”

Përgjigjja i erdhi në mendje me këto fjalë: “Unë ta dhashë atë ty, sepse e dija se ti mund ta doje dhe do ta doje pavarësisht nga ajo që bëri”.

Ky është një mësim i mrekullueshëm për ne të gjithë. Udhë për prindërit dhe gjyshërit e dashur dhe për të gjithë shërbëtorët e Perëndisë nuk do të jetë e lehtë në një botë që po priset. Ne nuk mund t'i detyrojmë fëmijët e Perëndisë që të zgjedhin udhën drejt lumturisë. Perëndia nuk mund ta bëjë atë për shkak të lirisë së zgjedhjes që Ai na ka dhënë.

Ati Qiellor dhe Biri i Tij i Dashur i duan të gjithë fëmijët e Perëndisë pavarësisht nga ajo që zgjedhin të bëjnë ose nga ajo që bëhen. Shpëtimtari e pagoi çmimin për të gjitha mëkatet, pavarësisht se sa të urryera janë ato. Edhe pse duhet të ketë drejtësi, jepet mundësia për mëshirë, e cila nuk do ta grabitë drejtësinë.

Alma ia shprehu atë shpresë birit të tij, Koriantonit, me këto fjalë: “Prandaj, sipas drejtësisë, plani i shëlbimit nuk mund të realizohej, vetëm në kushtet e pendimit të njerëzve në këtë gjendje prove, po, në këtë gjendje përgatitore; pasi po të mos ishte për këto kushte, mëshira do të ishte e padobishme përveçse do të shkatërronte punën e drejtësisë. Tani, puna e drejtësisë nuk mund të shkatërrohej; nëse do të ishte kështu, Perëndia do të pushonte së qeni Perëndi.”³

Mesazhi im, atëherë, për mbesat e mia dhe për të gjithë ne që po përpiqemi të farkëtojmë familje të përjetshme, është se ka gëzim të garantuar për besnikët. Që përpara se bota të ishte, një Atë i dashur në Qiell dhe Biri i Tij i Dashur i deshën dhe punuan me ata, të cilët Ata e dinin se do të endeshin. Perëndia do t'i dojë ata përgjithmonë.

Ju keni përparësinë të dini se ata e mësuan planin e shpëtimit nga mësimet që morën në botën e shpirtrave. Ata dhe ju ishit besnikë aq sa të lejohehit të vinit në botë kur shumë të tjerë nuk u lejuan.

Me ndihmën e Frymës së Shenjtë, të gjitha të vërtetat do të na sillen në kujtesën tonë. Ne nuk mund t'ua detyrojmë ato të tjerëve, por mund t'i lejojmë ata t'i shohin ato në jetën tonë. Ne gjithmonë mund të gjejmë kurajë nga sigurimi se ne të gjithë dikur e ndiem gëzimin e të qenit së bashku si anëtarë të familjes së dashur të Atit tonë Qiellor. Me ndihmën e Perëndisë ne të gjithë mund ta ndiejmë atë shpresë dhe atë gëzim përsëri. Lutem që të mund të jetë kështu për ne të gjithë, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Mateu 22:35–40.

2. George Q. Cannon, “Our Pre-existence and Present Probation”, *Contributor*, tetor 1890, f. 476.

3. Alma 42:13.

Nga Plaku Dallin H. Oaks,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Nuk do të Kesh Perëndi të Tjerë

A po u shërbejmë përparësive ose perëndive të tjerë përpara Perëndisë, të cilin shpallim se e adhurojmë?

Dhjetë Urdhërimet janë thelbësore për besimet e krishtera dhe judease. Të dhënë nga Perëndia fëmijëve të Izraelit nëpërmjet profetit Moisi, dy të parët prej këtyre urdhërimeve drejtojnë adhurimin dhe përparësitë tona. Tek i pari, Zoti urdhëroi: “Nuk do të kesh perëndi të tjerë para meje” (Eksodi 20:3). Shekuj më vonë, kur Jezusi u pyet: “Cili është urdhërimi i madh i ligjit?” Ai u përgjigj: “Dua-je Zotin, Perëndinë tënde me gjithë zemrën tënde, me gjithë shpirtin tënd dhe me gjithë mendjen tënde” (Mateu 22:36–37).

I dyti prej Dhjetë Urdhërimeve shtjellon imtësisht udhëzimin për të mos pasur perëndi të tjerë dhe përcakton se cila duhet të jetë përparësia më e madhe në jetën tonë si fëmijë të Tij. “Nuk do të bësh skulpturë ose shëmbëlltyrë të asnjë gjëje” në qiej apo tokë (Eksodi 20:4). Urdhërimi më pas shton: “Nuk do të përkulesh para tyre dhe as do t'i shërbesh” (Eksodi 20:5). Më shumë sesa thjesht ndalimin e idhujve fizikë, kjo shpreh një përparësi themelore për të gjithë kohën. Jehova shpjegon: “Sepse unë, Zoti, Perëndia yt, jam një Perëndi xheloz . . . unë përdor dashamirësi . . . për ata

që më duan dhe që zbatojnë urdhërimet e mia” (Eksodi 20:5–6). Kuptimi i fjalës *xheloz* nxjerr në pah disa gjëra. Origjina e saj hebraike do të thotë “ndjenja delikate zotëruese e të thella” (Eksodi 20:5, shih shënimin *b* në fund të faqes në Biblën shdm në anglisht). Si rrjedhojë, ne e fyejmë Perëndinë kur “u shërbejmë” perëndive të tjerë – kur kemi përparësi të tjera të para.¹

I.

Cilave përparësi të tjera po “u shërbejnë” njerëzit përpara Perëndisë – madje edhe njerëzit fetarë – në kohën tonë? Merrini parasysh këto mundësi, të gjitha të zakonshme në botën tonë:

- Traditat kulturore dhe familjare
- Korrektësia politike
- Synimet për karrierë
- Zotërimet materiale
- Veprimtaritë e kohës së lirë
- Pushteti, ngritja në përgjegjësi dhe fama

Nëse asnjëri prej këtyre shembujve nuk duket se gjen zbatim për asnjë prej nesh, ne ndofta mund të sugjerojmë të tjerë që e bëjnë. Parimi është më i rëndësishëm se shembujt

e mëvetësishëm. Pyetja nuk është a kemi ose jo përparësi të tjera. Pyetja e shtruar nga urdhërimi i dytë është “Cila është përparësia jonë *më e madhe*?” A po u shërbejmë përparësive ose perëndive të tjerë përpara Perëndisë, të cilin shpallim se e adhurojmë? A kemi harruar ta ndjekim Shpëtimtarin që na mësoi se nëse e duam Atë, do t’i mbajmë urdhërimet e Tij? (shih Gjoni 14:15). Nëse po, përparësitë tona janë kthyer përmbys nga plogështia shpirtërore dhe orekset e padisiplinuara kaq të zakonshme në kohën tonë.

II.

Për shenjtoret e ditëve të mëvonshme, urdhërimet e Perëndisë bazohen dhe janë të pandashme nga plani i Perëndisë për fëmijët e Tij – plani i madh i shpëtimit. Ky plan, i quajtur ndonjëherë “plani [i] madh [i] lumturisë” (Alma 42:8), shpjegon origjinën dhe fatin tonë si fëmijë të Perëndisë – nga erdhëm, përse jemi këtu dhe ku do të shkojmë. Plani i shpëtimit shpjegon qëllimin e krijimit dhe kushtet e vdekshmërisë, përfshirë urdhërimet e Perëndisë, nevojën për një Shpëtimtar dhe rolin jetik të familjeve të vdekshme e të përjetshme. Nëse ne, shenjtoret e ditëve të mëvonshme, që na është dhënë kjo njohuri, nuk i vendosim përparësitë tona në përputhje me këtë plan, rrezikojmë t’u shërbejmë perëndive të tjerë.

Njohuria për planin e Perëndisë për fëmijët e Tij u jep shenjtorëve të ditëve të mëvonshme një pikëpamje të pashoqe mbi martesën dhe familjen. Ne njihemi saktësisht si një kishë e përqendruar te familja. Teologjia jonë fillon me prindër qiellorë dhe qëllimi ynë më i lartë është të marrim plotësinë e ekzaltimit të përjetshëm. Ne e dimë se kjo është e mundur vetëm në një lidhje familjare. E dimë se martesë

mes një burri dhe një gruaje është e nevojshme për përmbushjen e planit të Perëndisë. Vetëm kjo martesë do të sigurojë mjedisin e miratuar për lindjen në vdekshmëri dhe përgatitjen e pjesëtarëve të familjes për jetë të përjetshme. Ne e shohim martesën e rritjes dhe edukimin e fëmijëve si pjesë të planit të Perëndisë dhe si një detyrë e shenjtë e atyre që u është dhënë mundësia për ta bërë atë. Ne besojmë se thesaret më të mëdha në tokë dhe në qiell janë fëmijët dhe pasardhësit tanë.

III.

Për shkak të asaj që kuptojmë rreth rolit të mundshëm të përjetshëm të familjes, ne brengosemi nga numrat gjithnjë e në zbritje të dukshme të lindjeve dhe martesave në shumë vende perëndimore, kulturat historike të të cilave janë të krishtera dhe judease. Burimet përgjegjëse për këtë raportojnë sa vijon:

- Shtetet e Bashkuara tani kanë normën më të ulët të lindjeve në historinë e vet² dhe në shumë kombe të Bashkimit European dhe shtete të tjera të zhvilluara normat e lindjeve janë nën nivelin e nevojshëm për të ruajtur popullatat e tyre³. Kjo kërcënon mbijetesën e kulturave dhe madje të kombeve.

- Në Amerikë, përqindja e të rinjve në moshë madhore të moshave 18 deri 29 vjeç ra nga 59 përqind në vitin 1960, në 20 përqind deri në vitin 2010.⁴ Moshë mesatare e martesës së parë tani është në nivelin më të lartë në histori: 26 vjeç për gratë dhe pothuajse 29 vjeç për burrat.⁵
- Në shumë vende dhe kultura
 - 1) familja tradicionale e një nëne e babai të martuar dhe fëmijëve sa vjen e po bëhet përjashtimi sesa rregull, 2) ndjekja e karrierës në vend të martesës dhe rritjes së fëmijëve është një zgjedhje gjithnjë e në rritje e shumë të rejave dhe 3) roli dhe nevoja e kuptueshme për etërit po zvogëlohet.

Në mes të të gjitha këtyre prirjeve shqetësuese, ne gjithashtu jemi të vetëdijshëm se plani i Perëndisë është për të gjithë fëmijët e Tij dhe se Perëndia i do të gjithë fëmijët e Tij, anëmbanë.⁶ Kapitulli i parë i Librit të Mormonit deklaroi se “fuqia, dhe mirësia, dhe mëshira [e Perëndisë] janë mbi të gjithë banorët e tokës” (1 Nefi 1:14). Një kapitull i mëvonshëm deklaroi se “[Ai] u[a] ka dhënë lirisht [shpëtimin e tij] të gjithë njerëzve” dhe se “të gjithë njerëzit gëzojnë të njëjtin privilegj si njëri, ashtu edhe tjetri dhe asnjëri nuk është i ndaluar” (2 Nefi 26:27–28). Për pasojë, shkrimet

e shenjta japin mësim se ne jemi përgjegjës për të qenë të dhembshur dhe dashamirës (të dashur) me të gjithë njerëzit (shih 1 Thesalonikasve 3:12; 1 Gjonit 3:17; DeB 121:45).

IV.

Ne jemi gjithashtu plot respekt ndaj besimeve fetare të të gjithë njerëzve dhe madje atyre numrave gjithnjë e në rritje që shpallin mosbesim në Perëndi. Ne e dimë se, nëpërmjet fuqisë së zgjedhjes së dhënë nga Perëndia, shumë do të mbajnë bindje në kundërshtim me tonat, por ne shpresojmë se të tjerët do të kenë po aq respekt për bindjet tona fetare dhe të kuptojnë se bindjet tona na shtojnë drejt disa zgjedhjeve e sjelljeve të ndryshme nga të tyret. Për shembull, ne besojmë se, si një pjesë thelbësore e planit të Tij të shpëtimit, Perëndia ka vendosur një standard të përjetshëm se marrëdhëniet seksuale duhet të ndodhin vetëm mes një burri dhe një gruaje që janë të martuar.

Fuqia për të krijuar jetë në vdekshmëri është fuqia më e ekzaltuar që Perëndia u ka dhënë fëmijëve të Tij.

Përdorimi i saj iu dha me anë të urdhërimit të parë të Perëndisë Adamit dhe Evës (shih Zanafilla 1:28), por u dhanë urdhërime të tjera të rëndësishme për të ndaluar keqpërdorimin e saj (shih Eksodi 20:14; 1 Thesalonikasve 4:3). Theksi që vendosim te ligji i dëlirësisë, shpjegohet nga të kuptuarit prej nesh të qëllimit të fuqive tona krijuese në përmbushjen e planit të Perëndisë. Jashtë lidhjeve të martesës mes një burri dhe një gruaje, të gjithë përdorimet e fuqive tona krijuese janë, në një shkallë apo një tjetër, mëkat dhe në kundërshtim me planin e Perëndisë për ekzaltimin e fëmijëve të Tij.

Rëndësia që i bashkëngjitem ligjit të dëlirësisë, shpjegon zotimin tonë për modelin e martesës që i ka fillimet me Adamin dhe Evën si dhe ka vazhduar përgjatë epokave si modeli i Perëndisë për marrëdhënien riprodhuese midis bijve dhe bijave të Tij dhe për edukimin e fëmijëve të Tij. Fatmirësisht, shumë njerëz të bashkuar me besime ose organizata të tjera bien dakord me ne për natyrën dhe rëndësinë e martesës, disa bazuar te doktrina fetare dhe të

tjerët bazuar tek ajo që ata mendojnë se është më e mira për shoqërinë.

Njohuria jonë për planin e Perëndisë për fëmijët e Tij⁷ shpjegon përse jemi në ankth se gjithnjë e më shumë fëmijë po lindin jashtë martese – aktualisht 41 përqind të të gjitha lindjeve në Shtetet e Bashkuara⁸ – dhe se numri i çifteve që jetojnë së bashku pa u martuar, është rritur ndjeshëm në gjysmëshekullin e kaluar. Pesë dhjetëvjeçarë më parë, vetëm një përqindje e vogël e martesave të para u paraprinë nga bashkëjetesa. Tani, bashkëjetesa u paraprin 60 përqind të martesave.⁹ Dhe kjo pranohet gjithnjë e më tepër, sidomos mes adoleshentëve. Të dhënat e një studimi të fundit zbuluan rreth 50 përqind të adoleshentëve që shprehën se rritja e fëmijëve jashtë martese ishte një “mënyrë jetese e denjë”¹⁰.

V.

Ka shumë trysni politike e shoqërore për ndryshime ligjore dhe rregulloresh për të themeluar sjellje në kundërshtim me dekretet e Perëndisë rreth moralshmërisë seksuale dhe në

kundërshtim me natyrën e përjetshme të qëllimeve të martesës dhe rritjes së fëmijëve. Këto trysni kanë autorizuar tashmë martesa mes të njëjtës gjini në shtete dhe kombe të ndryshme. Trysni të tjera do ta përshtjellonin gjininë ose do t'i asgjësonin ato ndryshime mes burrave dhe grave që janë thelbësore për të përmbushur planin e madh të Perëndisë për lumturinë.

Të kuptuarit e planit të Perëndisë dhe doktrinës së Tij prej nesh, na jep një këndvështrim të përjetshëm që nuk na lejon t'i anashkalojmë sjellje të tilla ose të gjejmë justifikime të ligjet që i lejojnë ato. Dhe, ndryshe nga organizatat e tjera që mund t'i ndryshojnë rregulloret e madje dhe doktrinën e tyre, rregullorja jonë vendoset nga të vërtetat që Perëndia i ka përcaktuar si të pandryshueshme.

Neni ynë i dymbëdhjetë i besimit shpreh bindjen tonë në të qenit të nënshtruar ndaj autoritetit civil dhe "në bindjen, nderimin dhe mbështetjen e ligjit". Por ligjet e njeriut nuk mund ta bëjnë të moralshme atë që Perëndia e ka deklaruar të pamoralshme. Zotimi ndaj përparësive tona më të larta – dashurisë dhe shërbimit ndaj Perëndisë – kërkon që ne ta shikojmë ligjin e Tij si standardin tonë të sjelljes. Për shembull, ne mbetemi nën urdhrin hyjnor për të mos kryer shkelje kurore ose lavirësi madje edhe kur ato vepra nuk janë më krime sipas ligjeve të shteteve ose vendeve ku banojmë. Në mënyrë të ngjashme, ligjet që e bëjnë të ligjshme të ashtuquajturën "martesë mes të njëjtës gjini", nuk e ndryshojnë ligjin e Perëndisë për martesën ose urdhërimet e Tij dhe standardet tona lidhur me të. Ne mbetemi në besëlidhje që ta duam Perëndinë dhe t'i mbajmë urdhërimet e Tij dhe të përmbahemi nga shërbimi ndaj perëndive e përparësive të tjera – edhe atyre që po bëhen të përhapura në kohën dhe vendin tonë të posaçëm.

Nga kjo vendosmëri, ne mund të keqkuptohemi dhe mund të hasim akuza për fanatizëm, të vuajmë diskriminim, ose të na duhet të durojmë ndërhyrje në ushtrimin tonë të lirë të fesë. Nëse ndodh kështu, mendoj se duhet të kujtojmë përparësinë tonë të parë – t'i shërbejmë Perëndisë – dhe, si pararendësit tanë pionierë, t'i shtyjmë karrot tona vetjake të dorës përpara me të njëjtën forcë morale që ata treguan.

Një mësim i Presidentit Tomas S. Monson gjen zbatim në këtë rrethanë. Në këtë konferencë, 27 vjet më parë, ai deklaroi trimërisht: "Paçim guxim për t'iu kundërvënë mendimit të përgjithshëm, guximin për t'i qëndruar parimit. Guximi, jo kompromisi, e sjell buzëqeshjen e miratimit të Perëndisë. Guximi bëhet një virtyt i gjallë dhe tërheqës kur konsiderohet jo vetëm si një gatishmëri për të vdekur si burrë, por si vendosmëria për të jetuar denjësisht. Një burracak moral është dikush që ka frikë të bëjë atë që e di se është e drejtë sepse të tjerët nuk do të jenë dakord ose do të qeshin. Mbani mend se të gjithë njerëzit kanë frikë, por edhe ata që përballen me frikën e vet me dinjitet kanë guxim."¹¹

Lutem që të mos i lejojmë sfidat e përkohshme të vdekshmërisë të na bëjnë t'i harrojmë urdhërimet dhe përparësitë e mëdha që na janë dhënë nga Krijuesi e Shpëtimtari ynë. Ne nuk duhet t'i vendosim kaq shumë zemrat tona mbi gjërat e botës dhe të synojmë nderet e njerëzve (shih DeB 121:35) sa të ndalojmë së përpjekuri për të arritur fatin tonë të përjetshëm. Ne që

e dimë planin e Perëndisë për fëmijët e Tij – ne që kemi bërë besëlidhje për të marrë pjesë në të – kemi një përgjegjësi të qartë. Ne nuk duhet t'i shmangemi asnjëherë dëshirës sonë më të madhe, që është të arrijmë jetën e përjetshme.¹² Ne asnjëherë nuk duhet ta nënvlerësojmë përparësinë tonë të parë – të mos kemi perëndi të tjerë dhe të mos u shërbejmë përparësive të tjera përpara Perëndisë, Atit dhe Birit të Tij, Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit.

Na ndihmoftë Perëndia ta kuptojmë këtë përparësi dhe të kuptohemi nga të tjerët teksa kërkojmë ta ndjekim atë në një mënyrë të urtë e dashamirëse, lutem unë në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shih, për shembull, Doktrina e Besëlidhje 124:84.
2. Shih Joyce A. Martin and others, "Births: Final Data for 2011", *National Vital Statistics Reports*, vëll. 62, nr. 1 (28 qershor 2013), f. 4; Gloria Goodale, "Behind a Looming Baby Bust", *Christian Science Monitor Weekly*, 4 shkurt 2013, f. 21, 23.
3. Shih Population Reference Bureau, "2012 World Population Data Sheet", www.prb.org/Publications/Datasheets/2012/world-population-data-sheet/data-sheet.aspx.
4. Shih D'Vera Cohn and others, "Barely Half of U.S. Adults Are Married – a Record Low", Pew Research Center, Social and Demographic Trends, 14 dhjetor 2011, e disponueshme te www.pewsocialtrends.org/2011/12/14/barely-half-of-u-s-adults-are-married-a-record-low; "Rash Retreat from Marriage", *Christian Science Monitor*, 2 dhe 9 janar 2012, f. 34.
5. U.S. Census Bureau, "Estimated Median Age at First Marriage, by Sex: 1890 to Present", e disponueshme te www.census.gov/population/socdemo/hh-fam/ms2.xls.
6. Shih Dallin H. Oaks, "All Men Everywhere", *Liahona*, maj 2006, f. 77–80.
7. Shih Dallin H. Oaks, "The Great Plan of Happiness", *Ensign*, nëntor 1993, f. 72–75.
8. Shih Martin, "Births: Final Data for 2011", f. 4.
9. Shih *The State of Our Unions: Marriage in America, 2012* (2012), f. 76.
10. Shih *The State of Our Unions*, f. 101, 102.
11. Thomas S. Monson, "Courage Counts", *Ensign*, nëntor 1986, f. 41.
12. Shih Dallin H. Oaks, "Dëshirë", *Liahona*, maj 2011, f. 42–45.

Nga Boni L. Oskarson,
Presidente e Përgjithshme e Të Rejave

Kthehuni në Besim

Kthimi i vërtetë në besim ndodh ndërsa vazhdoni të veproni në përputhje me doktrinat të cilat e dini se janë të vërteta dhe i mbani urdhërimet, dita-ditës, çdo muaj.

Vëllezër dhe motra, sa përvojë përulëse është të qëndrosh tek ky podium ku kanë qëndruar kaq shumë heronj të jetës sime. Do të dëshiroja të ndaja me ju disa nga ndjenjat e zemrës sime dhe t'ia drejtoja ato në mënyrë të veçantë rinisë.

Një nga heronjtë e mëdhenj nga Dhiata e Vjetër ishte profeti luftëtar Jozueu. Ai iu bëri këtë ftesë fëmijëve të Izraelit, të cilët i udhëhiqte: “Zgjidhni sot kujt doni t’i shërbeni, . . . sa për mua dhe për shtëpinë time do t’i shërbejmë Zotit”¹. Deklarata e Jozueut tregon kthim të vërtetë në besim tek ungjilli. Për Jozueun dhe për të gjithë ne, kthimi në besim te parimet e ungjillit vjen përmes të jetuarit me drejtësi të parimeve të ungjillit dhe të qenit të vërtetë ndaj besëlidhjeve tona me Zotin.

Dëshiroj të tregoj një rrëfim të kthimit në besim nga historia ime familjare për një tjetër heroinë timen. Emri i saj është Agnes Hogan dhe ajo dhe burri i saj u bashkuan me Kishën në Skoci në vitin 1861. Duke përjetuar përndjekje të madhe në mëmëdheun e tyre, ata imigruan në Amerikë me fëmijët e tyre. Disa vite më vonë, Agnesi mbeti e ve me tetë fëmijë për të mbajtur dhe punonte fort për t’i mbajtur të ushqyer dhe të veshur. E bija e saj 12-vjeçare, Izabela, qe mjaft me fat sa të gjente

punë si shërbëtoreshë për një familje të pasur, jo-shdm.

Izabela jetonte në shtëpinë e tyre të madhe dhe ndihmonte duke u kujdesur për fëmijët e tyre më të vegjël. Në shkëmbim të shërbimeve të saj, nënës së saj i paguhej çdo javë një pagë e vogël. Izabela shpejt u pranua si anëtare e familjes dhe filloi të gëzonte shumë prej të njëjtave privilegje të tyre, të tilla si marrja e mësimëve të vallëzimit, veshja e rrobave të bukura dhe frekuentimi i teatrit. Kjo marrëveshje vijoi për katër vjet, derisa familja për të cilën punonte Izabela u dërgua në një shtet tjetër. Ata kishin arritur ta pëlqenin aq shumë Izabelën sa iu qasën të ëmës, Agnesit, dhe i kërkuan leje që ta birësonin ligjërisht atë. Ata prematuan se do t’i siguronin arsimim të mirë, do të kujdeseshin që të kishte një martesë të volitshme dhe do ta bënë trashëgimtare të pronës së tyre me vetë fëmijët e tyre. Gjithashtu do të vijonin t’i jepnin pagesa Agnesit.

Kjo vejtje dhe nënë në vështirësi duhet të merrte një vendim të vështirë, por ajo nuk ngurroi për asnjë çast. Dëgjoni fjalët e mbesës së saj, shkruar shumë vite më vonë: “[Edhe] nëse dashuria e saj nuk do ta kishte detyruar të thoshte jo, ajo kishte një arsye akoma më të madhe – ajo kishte bërë

gjithë atë rrugë nga Skocia dhe kishte kaluar vuajtje e sfida për Ungjillin, dhe nuk kishte qëllim, nëse do të qe njerëzisht e mundur, të linte një fëmijë të saj in të humbiste atë për të cilën ajo kishte ardhur aq larg që ta fitonte”². Familja e pasur përdori çdo argument të mundshëm dhe vetë Izabela qau e u lut që t’i lejohej të shkonte, por Agnesi qëndroi e vendosur. Siç mund ta përfytyroni, Izabela 16-vjeçare u ndje sikur i ishte shkatërruar jeta.

Izabela Hogan është stërgjyshja ime dhe unë jam tepër mirënjohëse për dëshminë dhe bindjen që digjej aq me zjarr në zemrën e nënës së saj, të cilat nuk e lejuan që ta tregonte anëtarësinë e të bijës në Kishë me premtimet e botës. Sot, qindra nga pasardhësit e saj, të cilët gëzojnë bekimet nga anëtarësia në Kishë, janë përfituesit e besimit të ngulitur thellë dhe të kthimit në besim të Agnesit.

Miq të rinj, ne jetojmë në kohë të vështira dhe vendimet që detyroheni të merrni çdo ditë, apo madje çdo orë, kanë rrjedhoja të përjetshme. Vendimet që merrni në jetën tuaj të përditshme, do të përcaktojnë atë çfarë ju ndodh më vonë. Nëse nuk keni ende një dëshmi dhe bindje të rrënjësor fort se Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme është mbretëria e Perëndisë në tokë, tashti është koha të bëni atë çfarë duhet për ta fituar atë bindje. Të vononi bërjen e përpjekjes së kërkuar për ta fituar atë lloj bindjeje, mund të jetë e rrezikshme për shpirtin tuaj.

Kthimi i vërtetë në besim është më shumë se sa thjesht të pasurit e një njohurie mbi parimet e ungjillit dhe përfshin shumë më tepër se sa vetëm të pasurit e një dëshmie mbi ato parime. Është e mundur të kesh një dëshmi për ungjillin pa e jetuar atë. Të qenit vërtetë të kthyer në besim do të thotë se po veprojmë sipas asaj që

besojmë dhe po e lejojmë atë që të krijojë “një ndryshim të madh te ne, ose në zemrat tona”³. Te libërthi *Të Vërtetë ndaj Besimit* mësojmë se “kthimi [në besim] është një proces, jo një ndodhi. Ju ktheheni [në besim] si rezultat i përpjekjeve . . . të drejta për të ndjekur Shpëtimtarin.”⁴ Kjo kërkon kohë, përpjekje dhe punë. Katragjyshja ime kishte një bindje të fuqishme se ungjilli ishte më i rëndësishëm për fëmijët e saj sesa gjithçka që bota kishte për të ofruar në formën e pasurisë dhe të rehatisë, ngaqë ajo kishte sakrifikuar [e] duruar për ungjillin dhe e kishte jetuar atë. Kthimi i saj në besim erdhi nga të jetuarit e parimeve të ungjillit dhe të sakrifikuarit për to.

Ne duhet të kalojmë përmes po të njëjtit proces nëse dëshirojmë të fitojmë po atë lloj bindjeje. Shpëtimtari dha mësim: “Në qoftë se dikush don të bëjë vullnetin e tij, do ta njohë nëse kjo doktrinë vjen nga Perëndia apo që unë flas nga vetja ime”⁵. Ndonjëherë përpiqemi ta bëjmë këtë së prapthi. Për shembull, ne mund të shfaqim këtë qasje: Unë do të jem e lumtur ta jetoj ligjin e të dhjetës, por së pari duhet të di nëse është i vërtetë. Ndoshta lutemi madje që të fitojmë një dëshmi për ligjin e të dhjetës dhe shpresojmë që Zoti do të na bekojë me atë dëshmi përpara se të kemi plotësuar ndonjëherë një mandat të së dhjetës. Vetëm se nuk funksionon në këtë mënyrë. Zoti pret nga ne që të ushtrojmë besim. Ne duhet të paguajmë rregullisht një të dhjetë të plotë dhe të ndershme në mënyrë që të fitojmë dëshmi për të dhjetën. Po i njëjti model zbatohet për të gjitha parimet e ungjillit qoftë ai ligji i dëlirësisë, parimi i thjeshtësisë, Fjala e Urtësisë, apo ligji i agjërimit.

Do të dëshiroja të tregoja një shembull se si të jetuarit e një parimi na ndihmon të arrijmë të kthehemi në besim lidhur me atë parim. Në vitet ‘60-të,

isha një e re dhe e vetmja vajzë shdm në shkollën time të mesme. Qe një periudhë revolucionare e karakterizuar nga hedhja poshtë e parimeve morale tradicionale, nga përdorimi i drogës dhe një botëkuptim i tipit “gjithçka lejohet”. Shumë prej bashkëmohatarëve të mi ishin njerëz të mirë, por qe e lehtë të binin pre e entuziazmit për këtë moralshmëri të re, e cila në fakt ishte thjesht imoraliteti i vjetër. Prindërit dhe mësuesit e mi në kishë më kishin ngulitur vlerën e trajtimit të trupit tim me respekt, të pasurit të një mendjeje të kthjellët dhe, mbi të gjitha, të mësuarit për ta vendosur besimin tek urdhërimet e Zotit. Mora vendimin t’i shmangia situatat ku e dija se do të ishte i pranishëm alkooli dhe t’i qëndroja larg duhanit dhe drogave. Kjo shpesh nënkuptonte se nuk përfshihesha në festa dhe dilja rrallë në takime. Përdorimi i drogës po bëhej gjithmonë e më i rëndomtë mes të rinjve dhe rreziqet nuk ishin aq të njohura mirë sa janë sot. Më vonë, shumë prej bashkëmohatarëve të mi vuajtën nga dëmi i përhershëm prej drogave me ndikim në mendje ose ranë pre e varësive të rënda. Isha mirënjohëse që në shtëpi më ishte mësuar ta jetoja Fjalën e Urtësisë dhe fitova një

dëshmi të thellë për atë parim të ungjillit ndërsa ushtrova besim dhe e jetova atë. Ndjenja e mirë që më erdhi nga të jetuarit e një parimi të vërtetë të ungjillit ishte Shpirti i Frymës së Shenjtë që më pohoi se parimi ishte i vërtetë. Ky [është çasti] kur fillon të ndodhë kthimi i vërtetë në besim.

Profeti Moroni, te Libri i Mormonit, dha mësim: “Unë do t’i tregoj botës se besimi qëndron në gjërat që shpresohen dhe nuk shihen; prandaj, mos dyshoni, sepse nuk shihni, pasi ju nuk do të merrni asnjë dëshmi, deri pas provës së besimit tuaj”⁶. Në botën tonë, ku shpresa qëndron te marrja e kënaqësisë së menjëhershme, ne shpesh jemi fajtorë që presim shpërblim pa na u dashur të punojmë për të. Unë besoj që Moroni po na thotë se, së pari duhet bëjmë punën dhe të ushtrojmë besim duke e jetuar ungjillin, dhe pastaj do të marrim dëshminë se ai është i vërtetë. Kthimi i vërtetë në besim ndodh ndërsa vazhdoni të vepëroni në përputhje me doktrinën të cilat e dini se janë të vërteta dhe i mbani urdhërimet, dita-ditës, çdo muaj.

Kjo është një periudhë e lavdishme për të qenë i ri në Kishë. Ju jeni të parët që merrni pjesë në programin

mësimor të rinisë *Eja, Më Ndiq*, i cili ka si një nga qëllimet e tij kryesore kthimin tuaj në besim tek ungjilli i Jezu Krishtit. Është mirë të mbahet mend se pavarësisht se sa të frymëzuar mund të jenë prindërit tuaj dhe udhëheqësit e rinisë, “ju keni përgjegjësinë kryesore për kthimin [tuaj] personal [në besim]. Askush nuk mund të kthehet [në besim] në vend tuaj dhe asnjë nuk mund t’ju detyrojë për t’u kthyer [në besim]”⁷. Kthimi në besim ndodh kur jemi të zellshëm në bërjen e lutjeve tona, në studimin e shkrimeve tona të shenjta, në frekuentimin e kishës dhe në të qenit të denjë për të marrë pjesë në ordinancat e tempullit. Kthimi në besim vjen ndërsa veprojmë sipas parimeve të drejta që mësojmë në shtëpitë tona dhe në klasë. Kthimi në besim vjen ndërsa bëjmë jetë të dëlira e të virtytshme dhe gëzojmë shoqërinë e Frymës së Shenjtë. Kthimi në besim vjen ndërsa e kuptojmë Shlyerjen e Jezu Krishtit, e pranojmë Atë

si Shpëtimtarin dhe Shëlbuesin tonë dhe e lejojmë Shlyerjen të veprojë në jetët tona.

Kthimi juaj vetjak në besim do t’ju ndihmojë ndërsa përgatiteni të bëni besëlidhjet në tempull, të shërbeni në misione dhe të ngrini vetë shtëpitë tuaja të ardhshme. Ndërsa ktheheni në besim, ju do të keni dëshirë t’u tregoni të tjerëve atë çfarë keni mësuar dhe vetëbesimi e aftësia juaj për t’u dëshmuar të tjerëve me bindje dhe fuqi do të rritet. Kjo dëshirë për ta ndarë ungjillin me të tjerët dhe vetëbesimi për të dëshmuar me guxim janë rrjedhime të natyrshme të kthimit të vërtetë në besim. Shpëtimtari e mësoi Pjetrin: “Kur të jesh kthyer [në besim], forco vëllezërit e tu”⁸.

Ju kujtohet Jozueu, profeti luftëtar? Ai jo vetëm që ishte kthyer vetë në besim, por punoi pa u lodhur deri në fund të jetës së tij për t’i sjellë fëmijët e Izraelit te Perëndia. Ne lexojmë te Dhiata e Vjetër: “Izraeli i shërbeu Zotit

gjatë gjithë jetës së Jozueut”⁹. Një individ që ka përjetuar kthimin e vërtetë në besim, e përdor fuqinë e Shlyerjes dhe merr shpëtim për vetë shpirtin e tij apo të saj, pastaj përpiqet për të shfaqur një ndikim të fuqishëm mbi të gjithë ata që e njohin.

Të jetuarit e ungjillit dhe të qëndruarit në vende të shenjta nuk është përherë i lehtë apo i rehatshëm, por dëshmoj se ia vlen! Zoti e këshilloi Ema Smithin që t’i “[inte] mënjanë gjërat e kësaj bote dhe të kërko[nte] gjërat e një më të mire”¹⁰. Dyshoj se nuk mund [as] të fillojmë ta përfytyrojmë pikërisht se sa të shkëlqyeshme janë ato “gjërat e një [bote] më të mirë”!

Dëshmoj se kemi një Atë të dashur Qiellor, dëshira më e madhe e të cilit është që të na ndihmojë e të na bekojë në përpjekjet tona për ta jetuar ungjillin dhe për t’u kthyer në besim. Ai e ka thënë qartë se në qendër të vëmendjes së Tij dhe puna kryesore e Tij është “pavdekësia dhe jeta e përjetshme”¹¹ për ne. Ai dëshiron të na marrë në shtëpi në praninë e Tij. Dëshmoj se, teksa veprojmë në përputhje me doktrinat e ungjillit dhe i vëmë ato në zbatim përditë, ne do të kthehemi në besim dhe do të bëhemi mjetet e përmbushjes së mjaft të mirave në familjet tona dhe në botë. Qofshim të gjithë të bekuar në përpjekjet tona të përditshme për ta arritur atë qëllim është lutja ime, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Jozueu 24:15.
2. Fuschia Stringham, “Sketch of the Life of Isabelle Hunter Hoggan Stringham” (histori personale e pabotuar, 1934), f. 4.
3. Mosia 5:2.
4. *Të Vërtetë ndaj Besimit: Një Referim për Ungjillin* (2005), f. 72.
5. Gjoni 7:17.
6. Ethëri 12:6.
7. *Të Vërtetë ndaj Besimit*, f. 74.
8. Lluca 22:32.
9. Jozueu 24:31.
10. Doktrina e Besëlidhje 25:10.
11. Moisiu 1:39.

Nga Plaku Riçard J. Meinis,
i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve

Forca për të Duruar

Aftësia jonë për të duruar deri në fund me drejtësi do të jetë në përpjesëtim të drejtë me forcën e dëshmisë sonë dhe thellësinë e kthimit tonë në besim.

Çdo mëngjes kur zgjohemi, përballemi me një ditë të re të mbushur me sfidat e jetës. Këto sfida vijnë në shumë forma: sfida fizike, pengesa financiare, vështirësi në marrëdhënie, sprova emocionale dhe madje mundime me besimin tonë.

Shumë prej sfidave që hasim në jetë, mund të zgjidhen dhe të mposhten; megjithatë, të tjera mund të jenë të vështira për t'u kuptuar dhe të pamundura për t'u mposhtur dhe do të na shoqërojnë derisa të kalojmë në jetën tjetër. Ndërsa i durojmë përkohësisht sfidat që mund të zgjidhim, dhe ndërsa vazhdojmë të durojmë sfidat që nuk mund të zgjidhim, është e rëndësishme të kujtojmë se forca shpirtërore që zhvillojmë do të na ndihmojë të durojmë me sukses të gjitha sfidat që hasim në jetë.

Vëllezër dhe motra, ne kemi një Atë të dashur Qiellor, i cili ka hartuar ekzistencën tonë tokësore në mënyrë që ne të mund të mësojmë individualisht mësimet që duhet të mësojmë për t'u kualifikuar për jetë të përjetshme në praninë e Tij.

Një episod në jetën e Profetit Jozef Smith e ilustron këtë parim. Profeti dhe disa shokë qenë të burgosur në Liberti, Misuri, për muaj. Ndërsa po vuanin në burg, Profeti Jozef i kërkoi

Zotit me lutje të përlurur që shenjtorët të mund të lehtësoheshin nga vuajtja e tyre aktuale. Zoti iu përgjigj duke i mësuar Profetit Jozef, dhe ne të gjithëve, se sfidat që hasim, nëse durohen me sukses, do të jenë për të mirën tonë përfundimtare. Kjo është përgjigjja e Zotit ndaj kërkesës së Jozefit:

“Biri im, paqe i qoftë shpirtit tënd; fatkeqësia jote dhe mjerimet e tua do të jenë veçse një çast i shkurtër;

Dhe atëherë, në qoftë se i duron mirë ato, Perëndia do të të lartësojë nga lart”¹.

Ati Qiellor ka organizuar udhëtimin tonë përmes jetës që të jetë një provë e karakterit tonë. Ne jemi të ekspozuar ndaj ndikimeve si të mira edhe të liga dhe më pas na është dhënë liria morale e zgjedhjes për të zgjedhur për veten tonë se cilin shteg do të ndjekim. Sikurse dha mësim profeti i lashtë i Librit të Mormonit, Samueli: “Ju jeni të lirë; ju jeni të lejuar të veproni nga vetja juaj; pasi vini re, Perëndia ju ka dhënë njohuri dhe ju ka bërë të lirë”².

Ati Qiellor gjithashtu e kuptoi se, për shkak të vdekshmërisë sonë, ne jo gjithmonë do të bënim zgjedhje të sakta ose të drejta. Ngaqë nuk jemi të përsosur dhe ngaqë bëjmë gabime, neve na nevojitet ndihmë për t'u kthyer në praninë e Tij. Ndhimja e nevojshme është dhënë përmes mësimëve,

shembullit dhe sakrificës shlyese të Jezu Krishtit. Sakrifica shlyese e Shpëtimtarit e bën të mundur shpëtimin dhe ekzaltimin tonë të ardhshëm përmes parimit të pendimit. Nëse pendohemi me ndershmëri dhe me sinqeritet, Shlyerja mund të na ndihmojë të bëhemi të pastër, të ndryshojmë natyrën tonë dhe të durojmë me sukses sfidat tona.

Durimi është një parim i rëndësishëm që gjendet brenda doktrinës së Jezu Krishtit. Është i rëndësishëm sepse cilësia e së ardhmes sonë të përjetshme është e përpjesshme me aftësinë tonë për të duruar me drejtësi.

Te 2 Nefi 31 profeti Nefi na mëson se, pasi marrim të njëjtën ordinancë shpëtuese të pagëzimit që mori Jezu Krishti dhe më pas marrim dhuratën e Frymës së Shenjtë, ne duhet të “shkoljmë] përpara, duke u ushqyer me bollëk mbi fjalën e Krishtit dhe të durojmë] deri në fund, [dhe atëherë] vini re, kështu thotë Ati: [Ne] do të ke[mil] jetën e përjetshme”³.

Prandaj, për të marrë më të madhin e të gjitha bekimeve të Atit tonë Qiellor, që është jeta e përjetshme, ne duhet të plotësojmë punën e duhur për ordinancat dhe më pas të vazhdojmë të mbajmë besëlidhjet shoqërore. Me fjalë të tjera, ne duhet të durojmë me sukses.

Aftësia jonë për të duruar deri në fund me drejtësi do të jetë në përpjesëtim të drejtë me forcën e dëshmisë sonë dhe thellësinë e kthimit tonë në besim. Kur dëshmitë tona janë të forta dhe jemi të kthyer me të vërtetë në besim tek ungjilli i Jezu Krishtit, zgjedhjet tona do të frymëzohen nga Fryma e Shenjtë, ato do të jenë të përqendruara te Krishti dhe do të mbështesin dëshirën tonë për të duruar me drejtësi. Nëse dëshmitë tona janë të dobëta dhe kthimi ynë në besim i cekët, rreziku është shumë më i madh që ne të joshemi nga traditat e rreme të botës për të bërë zgjedhje të varfra.

Do të doja të tregoja një përvojë që ilustron përpjekjen e kërkuar për të duruar fizikisht dhe më pas ta krahasoj atë me përpjekjen e kërkuar për të duruar shpirtërisht. Pas kthimit nga misioni im, pata mundësinë të luaja basketboll për një trajner mjaft të respektuar dhe autor në një koleji në Kaliforni. Ky trajner ishte shumë serioz që lojtarët e tij të ishin të formë përpara fillimit të sezonit të basketbollit. Një prej kushteve të tij paraprake të trajnimit, përpara se ndonjëri prej nesh të mund të prekte një top basketbolli në fushën e stërvitjes, ishte të vrapoje në një itinerar në natyrë në kodrat pranë shkollës, brenda një kohe të caktuar dhe shumë të shkurtër. Më kujtohet përpjekja ime e parë fare duke vrapuar në këtë itinerar në natyrë menjëherë pas kthimit nga terreni i misionit: Mendova se do vdisja.

U deshën javë trajnimi serioz me qëllim që përfundimisht të arrihej koha që trajneri vendosi si synim. Ishte një ndjenjë e mrekullueshme që jo vetëm të jesh në gjendje të vraposh sipas itinerarit, por edhe të përshpejtosh drejt vijës fundore.

Që të luash basketboll me sukses, ti duhet të jesh në formë të mirë. Të qenit në gjendje të mirë fizike vjen me një çmim dhe ai çmim është përkushtimi, këmbëngulja dhe vetëdisiplinimi. Edhe durimi shpirtëror vjen me një çmim. Është i njëjti çmim: përkushtimi, këmbëngulja dhe vetëdisiplinimi.

Një dëshmi, sikurse trupi juaj, duhet të jetë në formë nëse dëshironi që të durojë. Pra, si i mbajmë dëshmitë tona

në formë? Ne nuk mund t'i mbajmë trupat tanë në formë të mirë për basketboll thjesht duke parë basketboll në televizor. Po ashtu, ne nuk do të jemi në gjendje t'i mbajmë në formë dëshmitë tona thjesht duke e parë në televizor konferencën e përgjithshme. Ne duhet t'i studiojmë dhe mësojmë parimet themelore të ungjillit të Jezu Krishtit dhe më pas duhet të bëjmë më të mirën tonë për t'i jetuar ato. Kjo është mënyra se si ne bëhemi dishepuj të Jezu Krishtit, dhe kjo është mënyra se si ne e ndërtojmë një dëshmi të qëndrueshme.

Kur hasim vështirësi në jetë dhe dëshira jonë është të imitojmë cilësitë e Jezu Krishtit, është thelbësore të jemi shpirtërisht të përgatitur. Të jemi shpirtërisht të përgatitur do të thotë se ne kemi zhvilluar qëndresë ose forcë shpirtërore – ne do të jemi në formë të mirë shpirtërore. Ne do të jemi në formë kaq të mirë shpirtërore saqë do të zgjedhim vazhdimisht të drejtën. Do

të bëhemi të palëkundur në dëshirën e aftësinë tonë për ta jetuar ungjillin. Sikurse tha dikur një autor anonim: "Ju duhet të bëheni shkëmbi që lumi nuk mund ta lëvizë".

Për shkak se hasim sfida çdo ditë, është e rëndësishme që ne të punojmë me qëndresën tonë shpirtërore çdo ditë. Kur ne zhvillojmë qëndresë shpirtërore, traditat e rreme të botës, si dhe sfidat tona të përditshme vetjake, do të kenë pak ndikim negativ në aftësinë tonë për të duruar me drejtësi.

Shembuj të mrekullueshëm të qëndresës shpirtërore vijnë nga vetë historitë tona familjare. Midis historive të shumta nga paraardhësit tanë, ne do të jemi në gjendje të gjejmë shembuj që shfaqin karakteristikat pozitive të durimit.

Një ndodhi nga vetë historia ime familjare e ilustron këtë parim. Stërgjyshi im, Jozef Uatson Meinis, u lind në vitin 1856 në Hall, Jorkshir, të Anglisë. Familja e tij u bashkua me Kishën në Angli dhe më pas udhëtuan për në Solt-Lejk-Siti. Ai u martua me Emili Kipin në 1883-shin dhe u bënë prindër të tetë fëmijëve. Jozefi u thirr të shërbente një mision kohëplotë në qershor të 1910-ës, kur ishte 53 vjeç. Me mbështetjen e së shoqes dhe të tetë fëmijëve, ai u kthye në vendlindjen

Jozef Uatson Meinisi (në të djathtë) me shokun e tij të misionit, Gilpin S. Uollei.

e tij, Angli, për të shërbyer në mision.

Pasi shërbeu me besnikëri për afro dy vjet, ai po ngiste biçikletën së bashku me shokun e tij të misionit për shërbimet e Shkollës të së Dieles në Glostër të Anglisë, kur iu çka goma. Ai zbriti nga biçikleta për të parë dëmin. Kur e pa që ishte i rëndë dhe do të kërkonte pak kohë të rregullohej, ai i tha shokut të tij të vazhdonte dhe ta fillonte shërbimin e së dieles dhe ai do të ishte atje pas pak. Sapo mbaroi së thëni këtë, ai ra në tokë. Kishte vdekur papritur nga një infarkt në zemër.

Jozef Uatson Meinisi kurrë nuk i pa më të shoqen dhe tetë fëmijët në këtë jetë. Ata qenë në gjendje ta transportonin trupin sërish në Solt-Lejk-Siti dhe e mbajtën shërbimin mortor në Sallën e vjetër të Mbledhjes Uotërlu. Një deklaratë e bërë në shërbimin e tij mortor nga Plaku Entëni W. Ivins, i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, na jep një mesazh të rëndësishëm për jetën, vdekjen dhe durimin: “Kjo është ajo që na jep ungjilli – jo imunitet nga vdekja, por fitore mbi të përmes shpresës që ne kemi në një ringjallje të lavdishme. . . . Ajo zbatohet për [Jozef Meinis]. . . . Është një kënaqësi dhe një përmbushje e gëzim të dimë që njerëzit sakrifikojnë jetën e tyre me drejtësi, me besim, të vërtetë ndaj besimit.”⁴

Kjo histori familjare më frymëzon që të përpiqem në maksimum për të ndjekur shembullin e durimit dhe të qëndrësës shpirtërore të ilustruar nga stërgjyshi im. Jam njëlloj i frymëzuar nga besimi i bashkëshortes së tij, Emili, jeta e së cilës pas vdekjes së Jozefit ishte sigurisht një barrë e rëndë për t’u mbajtur. Dëshmia e saj qe e fortë dhe kthimi i saj në besim i plotë ndërsa e kaloi pjesën e mbetur të jetës së saj e vërtetë ndaj besimit, i mbështeste e vetme tetë fëmijët e saj.

Apostulli Pal shpalli: “[Le të] hedh[im] tej çdo barrë dhe mëkatin që na qarkon

vazhdimisht duke na joshur, le të rendim me durim në udhën që është përpara nesh”⁵. Gara që është vendosur përpara nesh në këtë tokë është një garë durimi e mbushur me pengesa. Pengesat në këtë garë janë sfidat me të cilat zgjohemi çdo mëngjes. Ne jemi këtu në tokë për të vrapuar në garë, për të ushtruar lirinë tonë morale të zgjedhjes dhe për të zgjedhur midis të drejtës dhe të gabuarës. Për ta përfunduar garën me nder e me sukses dhe për t’u kthyer tek Ati ynë Qiellor, do të na duhet të paguajmë çmimin e përkushtimit, këmbënguljes dhe vetëdisiplinimit. Ne duhet të arrijmë formën shpirtërore. Ne duhet të zhvillojmë qëndrësën shpirtërore. Neve na nevojiten dëshmi të forta që do të çojnë në kthim të vërtetë në besim, dhe si pasojë ne do të gjejmë brenda vetes paqen e brendshme dhe forcën e nevojshme për të duruar çfarëdo sfidash që mund të hasim.

Kështu që, çfarëdoqofshin sfidat me të cilat zgjoheni çdo mëngjes, kujtoni – me forcën shpirtërore që zhvillon,

së bashku me ndihmën e Zotit, në fund të garës ju do të jeni në gjendje të gëzoni besimin që shprehu Apostulli Pal kur tha:

“Sa për mua, po derdhem si ofertë pije, dhe koha e nisjes sime arriti.

Luftën e mirë e luftova, e përfundova vrapimin, e ruajta besimin.

Pas kësaj më pret gati kurora e drejtësisë që Perëndia, gjykatësi i drejtë, do të ma japë atë ditë.”⁶

Jap dëshminë dhe dëshmimin tim për realitetin e një Ati të dashur Qiellor dhe planin e Tij të madh e të përjetshëm të lumturisë, që na solli në këtë tokë në këtë kohë. Shpirti i Zotit na frymëzoftë ne të gjithëve që të zhvillojmë brenda vetes forcën për të duruar. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Doktrina e Besëlidhje 121:7–8.

2. Helamani 14:30.

3. 2 Nefi 31:20.

4. Anthony W. Ivins, shënime në shërbimin mortor për Joseph Watson Maynes (shënime personale për familjen Meinis).

5. Hebrejve 12:1.

6. 2 Timoteut 4:6–8.

Nga Plaku Riçard G. Skot,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Fuqia Vetjake nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit

Nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit, secili prej nesh mund të bëhet i pastër dhe barra e rebelimit tonë do të hiqet.

Kohët e fundit, unë isha i bekuar të takoja një grup shumë mbresëlënës të rinjsh nga Ajdaho. Një e re e virtutshme më pyeti se çfarë ndieja se është gjëja më e rëndësishme që ata duhet të bënin në jetën e tyre pikërisht tani. Unë sugjerova se duhet të mësonin të njihnin fuqinë e Shlyerjes së Jezu Krishtit në jetën e tyre. Sot unë po shpjegoj një aspekt të asaj fuqie, që është forca vetjake që mund të marrim nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit.

Në Librin e Mormonit ne lexojmë për Amonin dhe vëllezërit e tij që u mësonin ungjillin e Jezu Krishtit një popull që ishte “popull [i] egër, [i] ngurtësuar dhe gjakatar”¹. Shumë nga njerëzit u kthyen në besim dhe zgjodhën ta lënë prapa sjelljen e tyre mëkatore. Aq i plotë ishte kthimi i tyre në besim sa që ata i groposën armët e tyre dhe bënë besëlidhje me Zotin që nuk do t’i përdornin kurrë më.²

Më vonë, shumë nga vëllezërit e tyre të pakthyer në besim u sulën mbi ta dhe filluan t’i vrisnin. Populli, besnik tashmë, zgjodhi të dorëzohej përpara

shpatës në vend që të rrezikonte jetën e vet shpirtërore duke marrë armët. Shembulli i tyre i drejtë ndihmoi edhe më shumë njerëz që të ktheheshin në besim dhe të linin mënjanë armët e rebelimit.³

Nëpërmjet Amonit, Zoti i drejtoi të strehoheshin mes nefitëve dhe ata u bënë të njohur si populli i Amonit.⁴ Nefitët i mbrojtën për shumë vite, por më në fund ushtria nefite filloi të dobësohej dhe përforcimet qenë tepër të nevojshme.⁵

Populli i Amonit që në një çast kritik të jetës së vet shpirtërore. Ata kishin qenë të vërtetë në besëlidhjen e tyre për të mos i marrë armët kurrë më. Por ata e kuptonin se etërit janë përgjegjës që të sigurojnë mbrojtje për familjet e tyre.⁶ Ajo nevojë dukej aq e madhe sa të meritonte shqyrtim shkëlqej dhe besëlidhjes së tyre.⁷

Udhëheqësi i tyre i mençur i priftërisë, Helamani, e dinte se thyerja e një besëlidhjeje me Zotin kurrë nuk justifikohet. Ai ofroi një alternativë të frymëzuar. Ai u kujtoi se bijtë e tyre

nuk kishin qenë kurrë fajtorë për të njëjtat mëkate dhe prandaj nuk kishin nevojë të bënin të njëjtën besëlidhje.⁸ Edhe pse bijtë ishin shumë të rinj, ata ishin të fortë fizikisht dhe, më e rëndësishmja, ata ishin të virtutshëm dhe të dëlirë. Bijtë ishin përforcuar nga besimi i nënave të tyre.⁹ Nën drejtimin e udhëheqësit të tyre profet, këta të rinj zunë vendin e etërve të tyre në mbrojtje të familjeve dhe të shtëpive të tyre.¹⁰

Ngjarjet që lidheshin me këtë vendim jetik, demonstrojnë se si Shlyerja e Jezu Krishtit sjell forcë vetjake në jetën e fëmijëve të Perëndisë. Përfytyroni ndjenjat e dhembshura të atyre etërve. Si duhet të jenë ndier ata kur kanë mësuar se veprimet rebele të së kaluarës së tyre u ndalonin të mbronin bashkëshortet dhe fëmijët e tyre në atë çast nevojë? Duke i njohur personalisht mizoritë me të cilat do të përballëshin tani bijtë e tyre, ata fshehurazi duhet të kenë qarë. Etërit, jo fëmijët, pritët të mbrojnë familjet e tyre!¹¹ Hidhërimi i tyre duhet të ketë qenë i thellë.

Përse udhëheqësi i tyre i frymëzuar i priftërisë i trembej shqyrtimit prej tyre të rimarrjes së armëve, “se po ta bënin . . . , ata do të humbnin shpirtrat e tyre?”¹² Zoti ka shpallur: “Vini re, ai që është penduar për mëkatet e tij, po ai falet dhe unë, Zoti, nuk i kujtoj më ato”¹³. Këta etër besnikë ishin penduar prej kohësh për mëkatet e tyre dhe ishin bërë të pastër nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit, pra, përse qenë këshilluar të mos i mbronin familjet e tyre?

Është një e vërtetë themelore që nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit ne mund të pastrohemi. Ne mund të bëhemi të virtutshëm dhe të dëlirë. Sidoqoftë, ndonjëherë zgjedhjet tona të dobëta na lënë me pasoja afatgjata. Një nga hapat jetikë për të plotësuar pendimin është të durojmë pasojat afatshkurtra dhe afatgjata të mëkateve tona të kaluara. Zgjedhjet e tyre të

kaluara i patën ekspozuar këta etër amonitë ndaj një dëshire trupore e cila mund të bëhej sërish një pikë cenueshmërie që Satani do të përpiqej ta shfrytëzonte.

Satani do të përpiqet ta përdorë kujtesën tonë për çfarëdo faji të mëparshëm që të na rikthejë nën ndikimin e tij. Ne duhet të jemi gjithmonë syçelët për t'i shmangur ndjelljet e tij. Kështu ishte rasti i etërve besnikë amonitë. Edhe pas vitesh jetese besnike, ishte e domosdoshme për ta që ta mbronin shpirtërisht veten nga çfarëdo tërheqje nga kujtesa e mëkatave të kaluara.

Në intervalet midis shumë betejave, Kapiteni Moroni drejtoi fortifikimin

e qyteteve më të dobëta. "Ai bëri që të ndërtonin një parapet prej trarësh në bregun e brendshëm të hendekut; dhe hodhën dhë nga hendeku kundër parapetit prej trarësh . . . derisa ata e rrethuan qytetin . . . me një mur të fortë trarësh dhe dheu . . . me një lartësi mjaft të madhe."¹⁴ Kapiteni Moroni e kuptoi rëndësinë e fortifikimit të zonave të dobëta për të krijuar forcë.¹⁵

Këta etër amonitë qenë thujse në të njëjtën gjendje. Ata kishin nevojë për fortifikime më të larta dhe më të gjera midis jetës së tyre besnike dhe sjelljes së padrejtë të së kaluarës së tyre. Bijtë e tyre, që qenë bekuar me tradita të drejta, nuk qenë aq të cenueshëm nga po ato tundime. Ata qenë

në gjendje t'i mbronin familjet e tyre besnikërisht pa e rrezikuar mirëqenien e tyre shpirtërore.

Lajmi i gëzuar për këdo që dëshiron të çlirohet nga pasojat e zgjedhjeve të dobëta të së kaluarës është se Zoti i sheh dobësitë ndryshe nga mënyra se si e sheh rebelimin. Ndërsa Zoti paralajmëron se rebelimi pa pendesë do të sjellë ndëshkim,¹⁶ kur Zoti flet për dobësitë, flet gjithmonë me mëshirë.¹⁷

Pa dyshim, ka një justifikim që etërve amonitë iu ishin mësuar traditat e rreme të prindërve të tyre, por të gjithë fëmijët e Atit në Qiell vijnë në vdekshmëri me Dritën e Krishtit. Pavarësisht nga shkakut e akteve të tyre mëkatore, pasoja që zhvillimi i një cenueshmërie shpirtërore që Satani do të tentonte ta shfrytëzonte.

Mëshirshëm, atyre iu mësuua ungjilli, u penduan dhe, nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit, u bënë shpirtërisht shumë më të fortë sesa ndjelljet e Satanit. Ka gjasa që ata nuk e patën ndier tundimin për t'u rikthyer tek e kaluara e tyre brutale, sidoqoftë duke ndjekur udhëheqësin e tyre profet, ata nuk i dhanë mundësi Satanit që t'i "gënje[nte] shpirtat e tyre dhe [t'i çonte] me kujdes poshtë në ferr"¹⁸. Shlyerja e Shpëtimtarit jo vetëm i pastroi nga mëkati, por për shkak të bindjes së tyre ndaj këshillës së udhëheqësit të tyre të priftërisë, Shpëtimtari ishte në gjendje t'i mbronte ata nga dobësitë e tyre dhe t'i forconte. Angazhimi i tyre i përulur, gjatë gjithë jetës për të braktisur mëkatet e tyre bëri më shumë për t'i mbrojtur familjet e tyre sesa çfarëdo gjëje që mund të kishin bërë në fushën e betejës. Bindja e tyre nuk i privoi ata nga bekimet. Ajo i forcoi ata dhe bekoji shumë breza të ardhshëm.

Fundi i historisë nxjerr në pah se si mëshira e Zotit i bëri "gjërat e dobëta, të bëhen të forta"¹⁹. Ata etër besnikë i dërguan bijtë e tyre nën kujdesin e

Helamanit. Edhe pse bijtë luftuan në beteja të ashpra ku të gjithë morën të paktën ndonjë plagë, asnjë jetë nuk humbi.²⁰ Të rinjtë vërtetuan se ishin një mbështetje jetike për ushtrinë e lodhur nefite. Ata qenë besnikë dhe shpirtërisht më të fortë kur u kthyen në shtëpi. Familjet e tyre qenë bekuar, mbrojtur dhe forcuar.²¹ Në kohën tonë, studiues të panumërt të Librit të Mormonit janë lartësuar nga shembulli i këtyre bijve të dëlirë dhe të drejtë.

Secili prej nesh ka pasur raste në jetën e tij kur ka bërë zgjedhje të dobëta. Ne të gjithë jemi në nevojë të dëshpëruar për fuqinë shëlbuese të Shlyerjes së Jezu Krishtit. Secili nga ne duhet të pendohet për çfarëdo rebelimi. “Sepse unë, Zoti, nuk mund ta shoh mëkatin as me shkallën më të vogël të lejimit.”²² Ai nuk mundet sepse Ai e di se çfarë duhet që të bëhesh si Ai.

Shumë prej nesh kanë lejuar që dobësia të zhvillohet në karakterin e tyre. Nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit, ne, si amonitët, mund të ndërtojmë fortifikata shpirtërore midis vetes dhe çfarëdo gabimesh të së kaluarës që Satani tenton të shfrytëzojë. Mbrojtjet shpirtërore të ndërtuara përreth etërve amonitë bekuan dhe forcuan ata vetë, familjet e tyre, vendin e tyre dhe brezat e ardhshëm. Kështu mund të ndodhë edhe me ne.

Pra, si i ndërtojmë ne këto fortifikata të përjetshme? Hapi i parë duhet të jetë një pendesë e sinqertë, tërësore

dhe e plotë. Nëpërmjet Shlyerjes së Jezu Krishtit, secili prej nesh mund të bëhet i pastër dhe barra e rebelimit tonë do të hiqet. Kujtoni, pendimi nuk është ndëshkim. Ai është një udhë e mbushur me shpresë për një të ardhme më të lavdishme.

Ati në Qiell na ka siguruar mjete që na ndihmojnë të ndërtojmë fortifikata midis cenueshmërive tona dhe besnikërisë sonë. Merrni parasysh sugjerimet që vijojnë:

- Bëni besëlidhje dhe merrni ordina nca për veten. Pastaj, qëndrueshëm dhe vazhdimisht, punoni për të siguruar ordina nca në tempull për vetë paraardhësit tuaj.
- Ndani ungjillin me jo-anëtarë ose me anëtarë familjesh më pak aktive apo me miq. Ndarja e këtyre të vërtetave mund të sjellë një entuziazëm të përtërirë në jetën tuaj.
- Shërbeni besnikërisht në të gjitha thirrjet e Kishës, veçanërisht në detyrat e mësimit të shtëpisë dhe të vizitës mësimore. Mos jini thjesht një mësues shtëpie apo mësuese mësimore për 15 minuta në muaj. Përkundrazi, ndihmoni çdo anëtar të veçantë të familjes. Njihini ata personalisht. Jini një mik i vërtetë. Nëpërmjet veprave të shpirtmërisë, tregojuni se sa shumë kujdeseni për secilin prej tyre.
- Më e rëndësishmja, shërbejuni anëtarëve të familjes suaj. Bëjeni zhvillimin shpirtëror të bashkëshortit apo

bashkëshortes dhe të fëmijëve një përparësi shumë të epërme. Jini të vëmendshëm në gjërat që mund të bëni për ta ndihmuar secilin. Jepni lirshëm nga koha dhe vëmendja juaj.

Në secilin nga këto sugjerime, ka një gjë të përbashkët: mbusheni jetën tuaj me shërbim për të tjerët. Ndërsa e humbisni jetën tuaj në shërbim të fëmijëve të Atit në Qiell,²³ tundimet e Satanit e humbasin fuqinë në jetën tuaj.

Ngaqë Ati juaj në Qiell ju do thellësisht, Shlyerja e Jezu Krishtit e bën të mundur atë forcë. A nuk është e mrekullueshme? Shumë nga ju kanë ndier barrën e zgjedhjeve të dobëta dhe secili prej jush mund të ndiejë fuqinë lartësuese të faljes, të mëshirës dhe të forcës së Zotit. Unë e kam ndier atë dhe unë dëshmoj se ajo është e gjindshme për secilin prej jush, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Alma 17:14; shih edhe Alma 17–27.
2. Shih Alma 23:4–7; 24:5–19.
3. Shih Alma 24:20–27.
4. Shih Alma 27.
5. Shih Alma 53:8–9; 56:10–17.
6. Shih “Familja: Një Proklamata Drejtuar Botës”, *Liahona*, nëntor 2010, 129.
7. Shih Alma 53:10–13.
8. Shih Alma 53:14–16.
9. Shih Alma 56:48.
10. Shih Alma 53:17–22; 56:3–10, 30–57.
11. Shih *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
12. Alma 53:15.
13. Doktrina e Besëlidhje 58:42.
14. Alma 53:4.
15. Shih Ethëri 12:27.
16. Shih 1 Samueli 12:15; Isaia 1:20; 1 Nefi 2:23; Mosia 15:26; Alma 9:24; Doktrina e Besëlidhje 76:25; Moisiu 4:3.
17. Shih Fjalët e Urta 28:13; 1 Korintasve 2:3; 15:43; 2 Korintasve 13:4; Jakobi 3:17; 2 Nefi 3:13; Jakobi 4:7 [LiM]; Alma 34:17; 3 Nefi 22:8; Ethëri 12:26–28; Doktrina e Besëlidhje 24:11; 35:17; 38:14; 62:1.
18. 2 Nefi 28:21.
19. Ethëri 12:27.
20. Shih Alma 57:25; 58:39.
21. Shih Alma 58:40.
22. Doktrina e Besëlidhje 1:31.
23. Shih Mateu 16:25; Doktrina e Besëlidhje 88:125.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

“Nuk do të të Lë, As Nuk do të të Braktis”

Ati ynë Qiellor, . . . e di se ne mësojmë, rritemi dhe bëhemi më të fortë teksa përballemi dhe u mbijetojmë sprovave që duhet të kalojmë.

Në ditarin tim sonte, do të shkruaj: “Ky ka qenë një nga sesionet më frymëzuese të çdo konference të përgjithshme që kam marrë pjesë. Gjithçka ka qenë e natyrës më të mrekullueshme dhe jashtë mase shpirtërore.”

Vëllezër e motra, gjashtë muaj më parë, ndërkohë që u takuam së bashku në konferencën tonë të përgjithshme, bashkëshortja ime e ëmbël, Frensis, u shtrua në spital pasi kishte pësuar një rrëzim shkatërrues vetëm pak ditë më parë. Në maj, pas disa javësh përpjekjeje me guxim për t'i mposhtur dëmtimet e saj, ajo kaloi në përjetësi. Humbja e saj ka qenë e thellë për mua. Ajo dhe unë u martuam në tempullin e Solt-Lejkut më 7 tetor 1948. Nesër do të kishte qenë përvjetori ynë i 65-të i martesës. Ajo ishte dashuria e jetës sime, njeriu im i besuar dhe shoqja ime më e ngushtë. Të them që më mungon, as nuk fillon ta përçojë thellësinë e ndjenjave të mia.

Kjo konferencë shënon 50 vite që kur u thirra në Kuorumin e Dymbëdhjetë Apostujve nga Presidenti Dejvid O. Mek-Kei. Gjatë gjithë këtyre viteve nuk kam ndier asgjë veç mbështetjes së

plotë dhe tërësore të shoqes sime të ëmbël. Të panumërta janë sakrificat që ajo bëri në mënyrë që unë të mund ta përmbushja thirrjen time. Asnjëherë nuk dëgjova një fjalë ankese nga ajo duke qenë se më kërkohej shpesh të kaloja ditë e ndonjëherë javë larg prej saj dhe fëmijëve tanë. Ajo ishte një engjëll, me të vërtetë.

Dëshiroj të shpreh falënderimet e mia, si dhe ato të familjes sime, për shprehjen e jashtëzakonshme të dashurisë që na ka ardhur që kur Frensis ndërroi jetë. Qindra kartolina e letra u dërguan nga e gjithë bota duke shprehur admirim për të dhe ngushëllime për familjen tonë. Ne morëm duzina kurora lulesh të mrekullueshme. Jemi mirënjohës për kontributet e shumta që janë ofruar në emrin e saj në Fondin e Përgjithshëm për Misionarët e Kishës. Në emër të atyre që ajo la pas, ju shpreh mirënjohje të thellë për shprehjet tuaja të mira e të ndiera.

Ngushëllimi më i madh për mua gjatë kësaj kohe të dhimbsur të ndarjes, ka qenë dëshmia ime për ungjillin e Jezu Krishtit dhe njohuria që kam se e dashura ime Frensis jeton ende. E di se ndarja jonë është e përkohshme.

Ne u vulosëm në shtëpinë e Perëndisë nga dikush me autoritet për të lidhur në tokë e në qiell. E di se një ditë do të ribashkohemi dhe nuk do të ndahemi më kurrë. Kjo është njohuria që më mban.

Vëllezër e motra, mund të merret me mend fare mirë se askush nuk ka jetuar ndonjëherë plotësisht i lirë nga vuajtja dhe pikëllimi, as nuk ka pasur ndonjë periudhë në historinë njerëzore që nuk ka pasur pjesën e vet të plotë të trazirave dhe të mjerimit.

Kur shtegu i jetës merr një drejtim mizor, vjen tundimi për të bërë pyetjen: “Përse mua?” Nganjëherë duket se nuk ka dritë në fund të tunelit, nuk ka lindje dielli që t'i japë fund errësirës së natës. Ne ndihemi të rrethuar nga zhgënjimi i ëndrrave të copëtuara dhe dëshpërimi i shpresave të zhdukura. Ne bashkohemi në shqiptimin e lutjes biblike: “A nuk ka vallë ndonjë balsam në Galaad?”¹ Ne ndihemi të braktisur, zemërthyer, të vetmuar. Ne priremi t'i shikojmë fatkeqësitë tona vetjake përmes prizmit të shtrembëruar të pesimizmit. Ne bëhemi të paduruar për një zgjidhje të problemeve tona, duke harruar se kërkohet vazhdimisht virtyti qiellor i durimit.

Vështirësitë që na vijnë, na paraqesin provën e vërtetë të aftësisë sonë për të duruar. Një pyetje themelore mbetet për të marrë përgjigje nga secili prej nesh: A do të ligështohem apo do t'i shkoj deri në fund? Disa ligështohen ngaqë e gjejnë veten në pamundësi për t'u ngritur mbi sfidat e tyre. T'i shkosh deri në fund përfshin durimin deri në mbarimin e vetë jetës.

Teksa i përsiatim ngjarjet që mund të na ndodhin të gjithëve, ne mund të themi me Jobin e lashtësisë: “Njeriu lind për të vuajtur”². Jobi ishte një burrë “i ndershëm dhe i drejtë” që “kishte frikë nga Perëndia dhe i largohej së keqes”³. I prerë në sjelljen e tij, i begatë

në pasurinë e tij, Jobi u përball me një provë që do të mund të kishte shkatërruar çdokënd. I zhveshur nga zotërimet e tij, i përbuzur nga miqtë, i prekur nga vuajtja, i lënduar nga humbja e familjes së tij, ai u nxit ta “mallko[nte] Perëndinë dhe [të] vdis[te]”⁴. Ai i bëri ballë këtij tundimi dhe deklaroi nga thellësia e shpirtit të tij fisnik:

“Që tani, ja, dëshmitari im është në qiell, garanti im është lart”⁵.

“Unë e di që Shpëtimtari im jeton.”⁶

Jobi e ruajti besimin. A do të bëjmë ne të njëjtën gjë teksa përballemi me ato sfida që do të jenë tonat?

Kurdoherë që priremi të ndihemi të rënduar nga fshikullimat e jetës, le të kujtojmë se të tjerët kanë kaluar nga e njëjta rrugë, kanë duruar dhe më pas e kanë dalë fitimtarë.

Historia e Kishës në këtë periudhë ungjillore, periudhën e plotësisë së kohërave, është e mbushur me përvoja të atyre që janë përpjekur dhe që prapëseprapë kanë mbetur të patundur dhe kanë marrë zemër. Arsyeja? Ata e kanë bërë ungjillin e Jezu Krishtit qendren e jetës së tyre. Kjo është ajo që do të na bëjë të durojmë pavarësisht nga ajo që na e pret rrugën. Ne prapëseprapë do të përjetojmë sfida të vështira, por do të jemi në gjendje të ndeshemi me to, t’u bëjmë ballë atyre me kurajë dhe të dalim fitimtarë.

Nga shtrati i dhembjes, nga jastëku i lagur me lot, ne ngrihemi drejt qiellit

prej atij sigurimi hyjnor dhe premtimi të çmuar: “Nuk do të të lë, as nuk do të të braktis”⁷. Një ngushëllim i tillë është i paçmueshëm.

Ndërsa kam udhëtuar kryq e tërthor nëpër botë duke përmbushur përgjegjësitë e thirrjes sime, kam arritur të di shumë gjëra – ku jo më pak e rëndësishmja është që trishtimi dhe vuajtja janë universale. Nuk mund të filloj të mas tërë dhembjen e pikëllimin që kam dëshmuar teksa kam vizituar ata që po ndeshen me hidhërimin, po përjetojnë sëmundje, po përballen me divorcin, po mundohen me një bir apo bijë të pabindur, ose po vuajnë pasojat e mëkatit. Lista mund të vazhdojë pa fund, sepse ka probleme të panumërta që mund të na ndodhin. Veçimi i një shembulli është i vështirë dhe prapëseprapë, kurdoherë që mendoj për sfidat, mendimet e mia shkojnë te vëllai Brems, një nga mësuesit e Shkollës të së Dieles në djalërinë time. Ai ishte anëtar besnik i Kishës, një njeri me zemër të artë. Ai dhe e shoqja, Seidi, kishin tetë fëmijë, shumë prej të cilëve ishin në po të njëjtën moshë si fëmijët në familjen time.

Pasi Frensis dhe unë u martuam dhe u shpërngulëm nga lagjja, ne i pamë vëllanë e motrën Brems dhe pjesëtarët e familjes së tyre në dasma e varrime, si dhe në ribashkime të lagjes.

Në vitin 1986, vëllai Brems humbi të shoqen, Seidin. Edhe dy nga tetë

fëmijët e tij ndërruan jetë me kalimin e viteve.

Një ditë, afro 13 vjet më parë, mbesa më e madhe e vëllait Brems më telefonoi. Ajo shpjegoi se gjyshi i saj kishte arritur ditëlindjen e tij të 105-të. Ajo tha: “Jeton në një azil të vogël, por takohet me të gjithë familjen çdo të diel, ku u zhvillon edhe një mësim nga ungjilli”. Ajo vazhdoi: “Të dielën e kaluar, gjyshi na lajmëroi: “Të dashurit e mi, unë do të vdes këtë javë. A do t’i telefononi Tomi Monsonit, ju lutem? Ai do të dijë se ç’duhet të bëjë.”

I shkova për vizitë vëllait Brems pikërisht në mbrëmjen që pasoi. Nuk e kisha parë për shumë kohë. Nuk mund t’i flisja, sepse e kishte humbur dëgjimin. Nuk mund t’i shkruaja një mesazh që ta lexonte, sepse kishte e humbur shikimin. M’u tha se familja komunikonte me të duke ia marrë gishtin e dorës së djathtë e duke vijuar me gisht në pëllëmbën e dorës së tij të majtë emrin e personit që kishte ardhur për vizitë. Çfarëdo mesazhi duhej të jepej në po këtë mënyrë. E ndoqa procedurën duke ia marrë gishtin dhe duke germëzuar “TOMI MONSON”, emrin me të cilin ai më kishte njohur ngaherë. Vëllai Brems u gëzua dhe m’i mori duart dhe i vendosi në kokën e tij. E dija se dëshira e tij ishte të merrte një bekim priftërie. Shoferi që më kishte çuar te qendra e përkujdesjes, u bashkua me mua ndërsa vendosëm duart në kokën e vëllait Brems dhe i dhamë bekimin e dëshiruar. Pas kësaj, nga sytë e tij të verbër rrodhën lotë. Ai na i shtrëngoi duart në shenjë mirënjohjeje. Edhe pse nuk e kishte dëgjuar bekimin që i dhamë, Shpirti ishte i fortë dhe besoj se ai u frymëzua që të dinte se ne i kishim dhënë bekimin që i nevojitej. Ky njeri i ëmbël nuk mund të shihte më. Ai nuk mund të dëgjonte më. Ai ishte i mbyllur natë e ditë në një dhomë të

vogël në një qendër përkujdesjeje. Dhe prapëseprapë, buzëqeshja në fytyrën e tij dhe fjalët që ai tha, më prekën në zemër. “Faleminderit”, tha ai. “Ati im Qiellor ka qenë shumë i mirë me mua.”

Brenda një jave, pikërisht ashtu siç kishte parashikuar, vëllai Brems ndërroi jetë. Ai nuk u kap kurrë tek ajo që i mungonte, përkundrazi, ai ishte përherë thellësisht mirënjohës për bekimet e tij të shumta.

Ati ynë Qiellor, që na jep kaq shumë gjëra në të cilat të gjejmë gëzim, gjithashtu e di se ne mësojmë, rritemi dhe bëhemi më të fortë teksa përballlemi dhe u mbijetojmë sprovave që duhet të kalojmë. Ne e dimë se ka kohë kur do të përjetojmë pikëllim zemërthyes, kur do të hidhërohemi dhe kur mund të vihemi në provë deri në skajet tona. Megjithatë, vështirësi të tilla na lejojnë të ndryshojmë për më mirë, ta rindërtojmë jetën tonë në mënyrën që na mëson Ati ynë Qiellor dhe të bëhemi diçka ndryshe nga ajo që ishim – më të mirë seç ishim, më të kuptueshëm seç ishim, më të dhimbsur seç ishim, me dëshmi më të forta seç kishim më parë.

Ky duhet të jetë qëllimi ynë – të këmbëngulim e të vazhdojmë, po, por edhe të bëhemi më të përmirësuar shpirtërisht ndërsa e çajmë rrugën tonë përmes haresë dhe hidhërimit. Po të mos ishte për sfidat që duhen kapërcyer dhe problemet që duhen zgjidhur, ne do të mbeteshim pak a shumë siç jemi, me pak ose aspak përparim drejt synimit tonë të jetës së përvetshme. Poeti shprehu pak a shumë të njëjtin mendim në këto fjalë:

*Trungu i mirë nuk rritet lehtë,
Sa më e fortë era, aq më të forta pemët.
Sa më larg qielli, aq më e madhe
lartësia,
Sa më e dendur stuhia, aq më
e madhe fuqia.*

*Prej shiut dhe dëborës, prej diellit
e të ftohtit,
Rriten trungje të mirë te pemët
e te njerëzit⁸.*

Vetëm Mësuesi i njeh thellësitë e sprovave tona, dhembjen tonë dhe vuajtjen tonë. Vetëm Ai na ofron paqe të përvetshme në kohë fatkeqësie. Vetëm Ai i prek shpirtat tanë të torturuar me fjalët e Tij ngushëlluese:

“Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t’ju jap çlodhje.

Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse unë jam zemërbutë dhe i përvulur nga zemra; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtat tuaj.

Sepse zgjedha ime është e ëmbël dhe barra ime është e lehtë!”⁹

Qoftë nëse janë kohët më të mira apo më të këqijat, Ai është me ne. Ai ka premtuar se kjo nuk do të ndryshojë kurrë.

Vëllezërit e motrat e mia, paçim një zotim ndaj Atit tonë Qiellor që të mos luhatet me vitet apo krizat e jetës sonë. Ne nuk duhet të na nevojitet të përjetojmë vështirësi që ta kujtojmë Atë dhe nuk duhet të çohemi drejt

përvulësisë përpara se t’i japim Atij besimin dhe mirëbesimin tonë.

U përpjekshim përherë që të jemi pranë Atit tonë Qiellor. Për ta bërë këtë, ne duhet t’i lutemi Atij dhe ta dëgjojmë Atë çdo ditë. Ne vërtet na duhet Ai çdo orë, qofshin ato orë me diell apo me shi. Qoftë premtimi i Tij motoja jonë përherë: “Nuk do të të lë, as nuk do të të braktis”¹⁰.

Me gjithë fuqinë e shpirtit tim, dëshmoj se Perëndia jeton dhe na do, se Biri i Tij i Vetëmlindur jetoi e vdiq për ne dhe se ungujlli i Jezu Krishtit është ajo dritë përshkuese që ndriçon nëpër errësirën e jetës sonë. Qoftë përherë kështu, unë lutem në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Jeremia 8:22.
2. Jobit 5:7.
3. Jobit 1:1.
4. Jobit 2:9.
5. Jobit 16:19.
6. Jobit 19:25.
7. Jozueut 1:5.
8. Douglas Malloch, “Good Timber”, cituar në Sterling W. Sill, *Making the Most of Yourself* (1971), f. 23.
9. Mateu 11:28–30.
10. Jozueut 1:5.

Nga Plaku Kuentin L. Kuk,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Vajtimet e Jeremias: Ruhuni nga Skllavërimi

Sfida jonë është që t'i shmangemi skllavërimin të çfarëdo lloji, ta ndihmojmë Zotin për t'i mbledhur të zgjedhurit e Tij dhe të sakrifikojmë për brezin e ri.

Herët në martesën tonë, gruaja ime, Meri, dhe unë vendosëm që, për aq sa mundeshim, do të zgjidhnim veprimtari që mund t'i ndiqnim së bashku. Ne gjithashtu donim të ishim të matur me buxhetin tonë. Merit i pëlqen shumë muzika dhe pa dyshim u shqetësua se unë mund të mbithekoja veprimtaritë sportive, prandaj ra dakord që për të gjitha veprimtaritë që do të ndiqnim me pagesë, do të kishte dy shfaqje muzikore, opera ose veprimtari kulturore për secilën ndeshje sportive që do ta paguanim vetë.

Fillimisht, pata kundërshtim ndaj pjesës së operas, por me kalimin e kohës e ndryshova mendimin tim. Veçanërisht arrita të pëlqej operat e Xhuzepe Verdit.¹ Këtë javë do të jetë 200-vjetori i lindjes së tij.

Në rininë e tij, Verdit i ngjalli kureshje profeti Jeremia dhe në 1842, në moshën 28-vjeçare, ai u bë i famshëm me operan *Nabuko*, një formë e shkurtuar në italisht e emrit Nebukadnetsar, mbretit të Babilonisë. Kjo opera përmban ide të marra nga librat e Jeremias, Vajtimeve dhe Psalmëve në Dhiatën e Vjetër.

Opera përfshin pushtimin e Jerusalemit dhe robërinë e skllavërimin e judenjve. Psalmi 137 është frymëzuesi për “Korin e Skllavëve Hebrenj”, një kor prekës dhe emocionues i Verdit. Kreu i këtij psalmi në shkrimet tona të shenjta [në gjuhën angleze] është shumë dramatik: “Ndërsa në robëri, judenjtë vajtuën pranë lumenjve të Babilonisë – Për shkak të hidhërimit, ata nuk guxonin t'i këndonin këngë Sionit”.

Qëllimi im është të rishikoj shumë forma të skllavërimin dhe nënshtrimit. Do të krahasoj sigurisht disa rrethana të kohës sonë me ato në ditët e Jeremias përpara rënies së Jerusalemit. Duke e paraqitur këtë zë paralajmërimi, jam mirënjohës që shumica e anëtarëve të Kishës po e shmangin me drejtësi sjelljen që ishte kaq fyese ndaj Zotit në kohën e Jeremias.

Profecitë dhe vajtimet e Jeremias janë të rëndësishme për shenjtoret e ditëve të mëvonshme. Jeremia dhe Jerusalemi i kohës së tij janë prapaska e kapitujve fillestarë në Librin e Mormonit. Jeremia ishte një bashkëkohës i profetit Lehi.² Në mënyrë

dramatike, Zoti e njoftoi Jeremian për parashugurimin e tij: “Para se unë të të formoja në barkun e nënës sate, të kam njohur; para se ti të dilje nga barku i saj, të kam shenjtëruar dhe të kam caktuar profet të kombeve”³.

Lehi pati një thirrje, mision dhe detyrë të ndryshme, të caktuar nga Zoti. Ai nuk u thirr në rininë e tij, por në pjekurinë e tij. Fillimisht, zëri i tij ishte një zë paralajmërimi, por pasi shpalli besnikërisht të njëjtin lajm sikurse Jeremia, Lehi u urdhërua nga Zoti të merrte familjen e tij dhe të niseshin për në vendin e shkretëtë.⁴ Duke e bërë këtë, Lehi bekoi jo vetëm familjen e tij, por edhe të gjithë njerëzit.

Gjatë viteve përpara shkatërrimit të Jerusalemit⁵, lajmet që Zoti i dha Jeremias, s'të hiqen nga mendja. Ai tha:

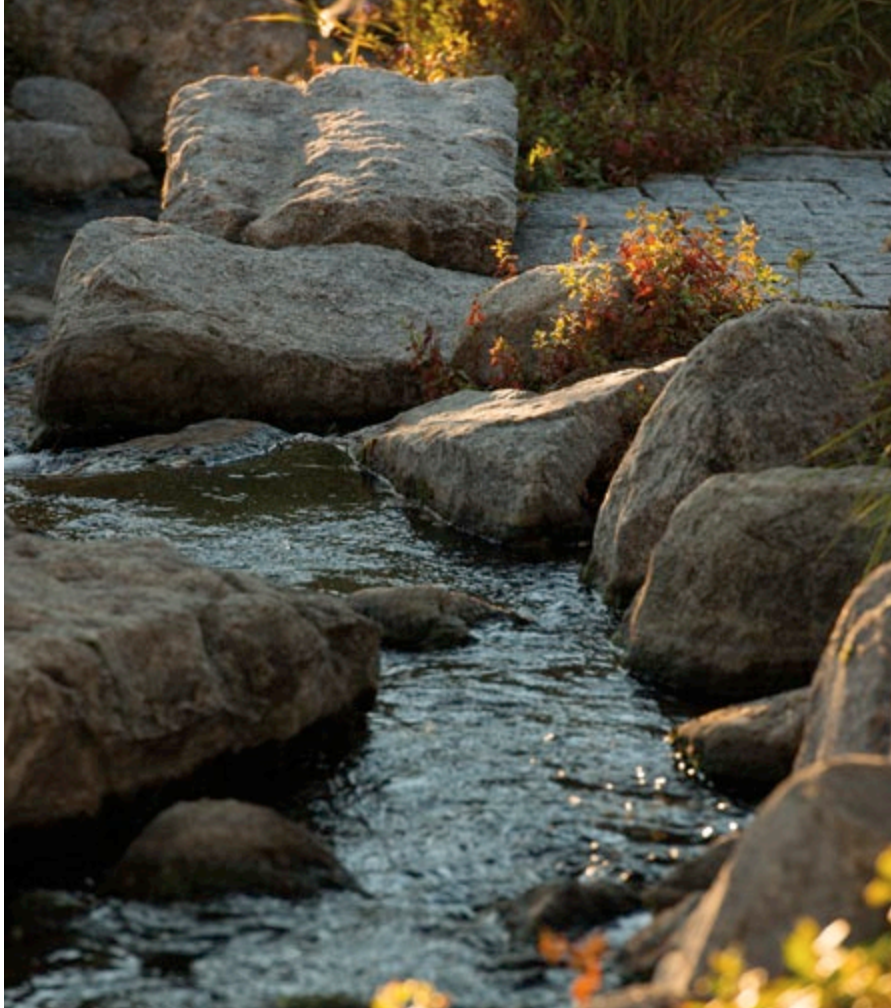
“Populli im e ka ndërruar lavdinë e tij për diçka që nuk vlen asgjë. . . .

. . . Më ka braktisur mua, burimin e ujit që rrjedh, për të hapur . . . sterna të prishura, që nuk e mbajnë ujin.”⁶

Duke folur për fatkeqësitë që do t'u vinin banorëve të Jerusalemit, Zoti vajtoi: “[Për ta] korrja ka mbaruar, vera ka marrë fund dhe [ata] nuk [janë] shpëtuar”⁷.

Perëndia kishte si qëllim që burrat dhe gratë do të ishin të lirë për të bërë zgjedhje midis së mirës dhe së ligës. Kur zgjedhjet e liga bëhen tipari mbizotërues i një kulture apo kombi, ka pasoja të rënda si në këtë jetë, edhe në jetën që vjen. Njerëzit mund të bëhen të skllavëruar ose ta vendosin vetveten nën skllavërim jo vetëm prej lëndëve të dëmshme, varësuese, por edhe prej filozofive të dëmshme, varësuese, të cilat i largojnë nga të jetuarit e drejtë.

Largimi nga adhurimi i Perëndisë së vërtetë e të gjallë dhe të adhuruarit e perëndive të rreme, sikurse pasuria e fama, dhe përfshirja në sjellje të pamoralshme e të padrejtë përfundojnë në skllavërim në të gjitha mënyrat

tinëzare të shfaqjes së tij. Këto përfshijnë skllavërim shpirtëror, fizik e intelektual dhe nganjëherë sjellin shkatërrim. Jeremia dhe Lehi gjithashtu na mësojnë se ata që janë të drejtë, duhet ta ndihmojnë Zotin për ta ngritur Kishën dhe mbretërinë e Tij dhe për ta mbledhur Izraelin e shpërndarë.⁸

Këto mesazhe kanë jehuar dhe janë ritheksuar përmes shekujve në të gjitha periudhat ungjillore. Ato janë thelbi i Rivendosjes së ungjillit të Jezu Krishtit në këtë, periudhën ungjillore përfundimtare.

Robërimi i judenjve dhe shpërndarja e fiseve të Izraelit, duke përfshirë dhjetë fiset, janë faktorë doktrinorë të rëndësishëm në Rivendosjen e ungjillit. Dhjetë fiset e humbura përbënin Mbretërinë Veriore të Izraelit dhe u morën robër nga Asiria në vitin 721 PR.K.. Ata shkuan drejt vendeve veriore.⁹ Neni ynë i dhjetë i besimit shpall: "Ne besojmë në mbledhjen aktuale të Izraelit dhe në rivendosjen e Dhjetë Fiseve"¹⁰. Ne gjithashtu besojmë se, si pjesë e besëlidhjes që Zoti e bëri me

Abrahamin, do të bekohej jo vetëm linja e prejardhjes së Abrahamit, por gjithashtu do të bekoheshin që të gjithë njerëzit e tokës. Siç ka thënë Plaku Rasëll M. Nelson, mbledhja "nuk është një çështje e vendndodhjes fizike; është një çështje e zotimit individual. Njerëzit mund të 'sillen në njohurinë e Zotit' [3 Nefi 20:13] pa u larguar nga vendlindjet e tyre".¹¹

Doktrina jonë është e qartë: "Zoti i shpërndau dhe goditi me fatkeqësi dymbëdhjetë fiset e Izraelit për shkak të padrejtësisë dhe rebelimit të tyre. Megjithatë, Zoti gjithashtu e përdori këtë shpërndarje të popullit të tij të zgjedhur mes kombeve të botës për t'i bekuar ato kombe."¹²

Ne mësojmë mësimet e vlefshme nga kjo periudhë tragjike. Ne duhet të bëjmë gjithçka kemi në dorë për ta shmangur mëkatit dhe rebelimit që çojnë drejt skllavërisë.¹³ Ne gjithashtu dallojmë se të jetuarit e drejtë është një kusht paraprak për ta ndihmuar Zotin në mbledhjen e të zgjedhurve të Tij dhe në një mbledhje aktuale të Izraelit.

Skllavërimi, nënshtrimi, varësitë dhe robëria vijnë në shumë forma. Ato mund të jenë skllavëri e drejtpërdrejtë fizike, por edhe mund të jenë humbje ose cenim i lirisë së zgjedhjes morale, që mund ta pengojnë përparimin tonë. Jeremia është i qartë se padrejtësia dhe rebelimi ishin arsye kryesore për shkatërrimin e Jerusalemit dhe robërinë në Babiloni.¹⁴

Lloje të tjera skllavërimi janë po aq shkatërruese për shpirtin njerëzor. Liria e zgjedhjes morale mund të keqpërdoret në shumë mënyra.¹⁵ Do të përmend katër mënyra që janë veçanërisht shkatërruese në kulturën e sotme.

Së pari, varësitë që e pengojnë lirinë e zgjedhjes, që bien në kundërshtim me bindjet morale dhe që e shkatërron shëndetin e mirë, shkaktojnë skllavërim. Ndikimi i drogave dhe alkoolit, imoraliteti, pornografia, kumari, nënshtrimi financiar dhe vuajtje të tjera ngarkojnë mbi njerëzit që gjenden në skllavërim dhe mbi shoqërinë një barrë të një peshe të tillë që është pothuajse e pamundur për t'u matur.

Së dyti, disa varësi ose parapëlqime që, edhe pse nuk janë tërësisht të liga në vetvete, mund ta zënë pjesën tonë të çmuar të kohës, e cila përndryshe mund të përdorej për të përmbushur qëllime të vërtetshme. Këto mund të përfshijnë përdorimin e tepërt të mediave shoqërore, videove dhe lojërave dixhitale, sporteve, argëtimit dhe shumë të tjera.¹⁶

Mënyra se si e ruajmë kohën për familjen është një nga problemet më të rëndësishme që ne e ndeshim në shumicën e kulturave. Në një kohë kur unë isha i vetmi anëtar i Kishës në firmën tonë avokatore, një avokate më shpjegoi se si ajo gjithmonë u ndje si zhonglere duke u përpjekur të mbante tre topa në ajër në të njëjtën kohë. Njëri top ishte praktika e saj avokatore, një ishte martesja e saj dhe një ishin fëmijët

e saj. Ajo pothuajse kishte hequr dorë nga koha për veten e saj. Ishte shumë e shqetësuar se njëri nga topat ishte gjithmonë përtokë. Sugjerova që të mblidheshim si grup dhe t'i diskutonim përparësitë tona. Ne vendosëm që arsyeja kryesore përse po punonim, ishte që t'i mbështesnim familjet tona. Ramë dakord se të fitonim më shumë para, nuk ishte po aq e rëndësishme sa familjet tona, por vumë në dukje se ishte thelbësore t'u shërbenim klientëve tanë sa më mirë që mundeshim. Diskutimi më pas u zhvendos tek ajo që bënim në punë, e cila nuk ishte e nevojshme dhe nuk përputhej me lejimin e kohës për familjen. A kishte presion për ta kaluar kohën në vendin e punës, kohë që s'ishte thelbësore?¹⁷ Vendosëm që synimi ynë do të ishte një mjedis miqësor ndaj familjes, si për gratë edhe për burrat. Le të jemi në pararojë të mbrojtjes së kohës për familjen.

Së treti, nënshtrimi më mbarëbotëror i periudhës sonë kohore, sikurse ka qenë përgjatë gjithë historisë, është ideologjia ose bindjet politike që nuk përputhen me ungjillin e Jezu Krishtit. Të zëvendësuarit e së vërtetës së ungjillit me filozofitë e njerëzve mund të na largojë nga thjeshtësia e mesazhit të Shpëtimtarit. Kur Apostulli Pal vizitoi Athinën, ai u përpoq t'u mësonte për Ringjalljen e Jezu Krishtit. Për këtë përpjekje ne lexojmë në Veprat e Apostujve: "Atëherë gjithë Athinasit dhe të huajt që banonin atje nuk e kalonin kohën më mirë sesa duke folur ose duke dëgjuar *ndonjë fjalë të re*".¹⁸ Kur turma e kuptoi natyrën e thjeshtë fetare të mesazhit të Palit, i cili nuk ishte i ri, ata nuk e pranuan atë.

Kjo është simbolizuese për vetë kohën tonë, ku të vërteta të ungjillit shpesh nuk pranohen ose shtrembërohen për t'i bërë ato nga ana intelektuale më tërheqëse ose më të përshtatshme me drejtimet e tanishme kulturore dhe

filozofitë intelektuale. Nëse nuk jemi të kujdesshëm, ne mund të pushtohemi prej këtyre drejtimeve dhe ta vendosim vetveten nën skllavërim intelektual.

Ka shumë zëra tani, të cilat u tregojnë grave se si të jetojnë.¹⁹ Ata shpesh bien në kundërshtim me njëri-tjetrin. Të një shqetësimi të veçantë janë filozofitë që kritikojnë ose e zvogëlojnë respektin për gra që zgjedhin të bëjnë sakrificat e nevojshme për të qenë nëna, mësuese, edukuese apo mikeshka ndaj fëmijëve.

Pak muaj më parë, dy mbesat tona më të rejat na vizituan – secila për një javë. Isha në shtëpi dhe iu përgjigja derës. Gruaja ime, Meri, ishte në një dhomë tjetër. Në të dy rastet, pas një përfaqimi, ato thanë pothuajse të njëjtën gjë. Panë përreth dhe pastaj thanë: "Më pëlqen shumë të jem në shtëpinë e gjyshes. Ku është gjyshja?" Nuk ua thashë atyre, por po mendoja: "S'është kjo edhe shtëpia e gjyshit?" Por e kuptova se, kur isha fëmijë, familja jonë shkonte te shtëpia e gjyshes. Fjalët e një kënge të njohur më erdhën në mendje: "Përmbi lumë dhe përmes pyllit, te shtëpia e gjyshes shkojmë".

Tani, më lejoni ta them qartazi se ngazëllem me mundësitë arsimore

dhe mundësi të tjera që janë në dispozicion të grave. E çmoj pa masë faktin se puna raskapitëse dhe angaritë shtëpiake që kërkohen prej grave, janë pakësuar në pjesën më të madhe të botës për shkak të pajisjeve moderne dhe se gratë po bëjnë ndihmesa kaq të mahnitshme në çdo fushë orvatjeje. Por nëse e lejojmë kulturën tonë që ta pakësojë marrëdhënien e veçantë që fëmijët kanë me nënat, gjyshet dhe të tjerat që i edukojnë ata, ne vërtet do të ndiejmë keqardhje për të në fund të fundit.

Së katërti, forca, të cilat dhunojnë parime fetare të mbajtura me sinqeritet, mund të çojnë në skllavërim. Një nga format më të papëlqyeshme është kur njerëz të drejtë, që ndihen të përgjegjshëm ndaj Perëndisë për sjelljen e tyre, detyrohen të marrin pjesë në veprimtari që e dhunojnë ndërgjegjen e tyre – për shembull, punonjësit mjekësorë të detyruar të zgjedhin midis kryerjes së aborteve në kundërshtim me ndërgjegjen e tyre ose humbjes së punës së tyre.

Kisha është një pakicë relativisht e vogël edhe kur lidhet me njerëz që mendojnë si ne. Do të jetë e vështirë

të ndryshohet shoqëria në tërësi, por ne duhet të punojmë për ta përmirësuar kulturën morale që na rrethon. Shenjtorët e ditëve të mëvonshme në çdo vend duhet të jenë qytetarë të mirë, të marrin pjesë në çështje qytetare, ta edukojnë vetveten lidhur me problemet dhe të votojnë.

Theksimi ynë kryesor, megjithatë, gjithmonë duhet të jetë që të bëjmë çfarëdo sakrifice të nevojshme për ta mbrojtur vetë familjen tonë dhe brezin e ri.²⁰ Pjesa dërrmuese e tyre nuk janë ende nën skllavërimin e varësive të rënda ose ideologjive të rreme. Ne duhet të ndihmojmë që t'i vaksinojmë ata prej një bote që duket shumë sikurse Jerusalemi që përjetuan Lehi dhe Jeremia. Përveç kësaj, na duhet t'i përgatisim ata që të bëjnë e të mbajnë besëlidhje të shenjta dhe të jemi të dërguarit kryesorë për ta ndihmuar Zotin që të krijojë Kishën e Tij dhe që ta mbledhë Izraelin e shpërndarë dhe të zgjedhurit e Zotit kudo.²¹ Siç e thotë plot bukuri Doktrina e Besëlidhje: "Të drejtët do të mblidhen prej gjithë kombeve dhe do të vijnë në Sion, duke kënduar këngë gëzimi të përhershëm"²².

Sfida jonë është që t'i shmangemi skllavërimit të çfarëdo lloji, ta ndihmojmë Zotin për t'i mbledhur të zgjedhurit e Tij dhe të sakrifikojmë për brezin e ri. Ne duhet të kujtojmë gjithmonë se ne nuk e shpëtojmë veten tonë. Ne çlirohemi nëpërmjet dashurisë, hirit dhe flijimit shlyes të Shpëtimtarit. Kur familja e Lehit u largua, ata u drejtuan nga drita e Zotit. Nëse jemi të vërtetë ndaj dritës së Tij, i ndjekim urdhërimet e Tij dhe mbështetemi tek meritat e Tij, ne vërtet do ta shmangim skllavërimin shpirtëror, fizik dhe intelektual, si edhe vajtimin e endjes në vendin tonë të shkretët, sepse Ai është i fuqishëm për të na shpëtuar.

Le ta shmangim dëshpërimin dhe hidhërimin e atyre që bien në robëri

dhe nuk guxojnë t'i këndojnë më këngë Sionit. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Shumë opera të Verdit si *Aida*, *La traviata* dhe *Il trovatore* janë mes operave më të njohura që shfaqen nëpër botë sot.
2. Shih 1 Nefi 5:13; 7:14.
3. Jeremia 1:5.
4. Shih 1 Nefi 2:2–3.
5. Shkatërrimi i tempullit të Salomonit, rënia e Jerusalemit dhe robëria e fisit të Judës ndodhën rreth vitit 586 PR.K.
6. Jeremia 2:11, 13.
7. Jeremia 8:20. Jeremia më parë shënoi për Zotin duke bërë thirrje për pendim: "Po shtrembërohem nga dhimbja" (Jeremia 4:19) dhe duke u përgjyruar: "Gjeni një njeri . . . që zbaton drejtësinë, që kërkon të vërtetën, dhe unë do ta fal" (Jeremia 5:1).
8. Shih Jeremia 31; 1 Nefi 10:14.
9. Shih 2 Mbretërve 17:6; Doktrina e Besëlidhje 110:11.
10. Nenet e Besimit 1:10; shih edhe 2 Nefi 10:22.
11. Russell M. Nelson, "The Book of Mormon and the Gathering of Israel" (bisedë dhënë në një seminar për presidentët e rinj të misionëve, 26 qershor 2013).
12. Udhëzuesi për Shkrimet e Shenjta, "Izrael", f. 69; scriptures.lds.org.
13. Zoti, duke folur në kohën tonë, tha: "Gjithë bota prehet në mëkat dhe rënkton nën errësirë dhe nën skllavërimin e mëkatit . . . ngaqë ata nuk vijnë tek unë" (Doktrina e Besëlidhje 84:49–50).
14. Edhe njerëz të pafajshëm, sigurisht, mund të skllavërohen.
15. Parimet doktrimore nuk ndryshojnë, por mënyrat e skllavërimit, nënshtrimit dhe shkatërrimit janë përsheptuar në një mënyrë të pashembullit.
16. Kjo u vu në dukje me vend dhe në mënyrë disi humoristike në kopertinën e Revistës "New York Times" vitin e kaluar (8 prill 2012), duke iu drejtuar natyrës varësuese të lojërave dixhitale. Thoshte: "Fuqia dhe

- Joshja Tepër Varësuese, Kohë-Përpirëse, Marrëdhënie-Shkatërruese, Mendje-Copëtuese e Lojërave të Marra Dixhitale". Dhe më pas me shkronja të vogla: "(Që nuk do të thotë se edhe ne nuk i duam.)" Kjo, në një mënyrë të shkuajdesur, thekson domosdoshmërinë e ushtrimit të urtësisë në përdorimin tonë të shpikjeve të mrekullueshme teknologjike të epokës sonë.
17. Mantra [motoja] e përbashkët në shumë mjedise pune është "Ne punojmë shumë dhe lozim rëndshëm". Ndërkohë që marrëdhëniet midis punonjësve janë të rëndësishme, kur "puna dhe loja" zënë kohën tonë për familjen, ato e vetëshkatërrojnë qëllimin e tyre.
 18. Veprat e Apostujve 17:21; theksimi i shtuar.
 19. Shih Keli Goff, "Female Ivy League Graduates Have a Duty to Stay in the Workforce", *Guardian*, 21 prill 2013, www.theguardian.com/commentisfree/2013/apr/21/female-ivy-league-graduates-stay-home-moms; Sheryl Sandberg, *Lean In: Women, Work, and the Will to Lead* (2013); Anne-Marie Slaughter, "Why Women Still Can't Have It All", *The Atlantic*, 13 qershor 2012, www.theatlantic.com/magazine/print/2012/07/why-women-still-cant-have-it-all/309020; Lois M. Collins, "Can Women 'Have It All' When It Comes to Work and Family Life?" *Deseret News*, 28 qershor 2012, f. A3; Judith Warner, "The Midcareer Timeout (Is Over)", *New York Times Magazine*, 11 gusht 2013, f. 24–29, 38; Scott Schieman, Markus Schafer dhe Mitchell McIvor, "When Leaning In Doesn't Pay Off", *New York Times*, 11 gusht 2013, f. 12.
 20. Kisha i ka nxitur peshkopatat për t'i ndihmuar familjet të kalojnë më shumë kohë me të rinjtë, të rejtat dhe të rinjtë beqarë në moshë madhore. Peshkopatat janë nxitur në këshillin e lagjes që t'u ngarkojnë më shumë përgjegjësi kuorumeve të Priftërisë Melkideke, organizatave ndihmëse dhe anëtarëve që kanë aftësi të veçanta për t'i ndihmuar të tjerët siç duhet.
 21. Shih Doktrina e Besëlidhje 29:7.
 22. Doktrina e Besëlidhje 45:71.

Nga Plaku Nil L. Andersen,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Fuqi në Priftëri

Një burrë mund t'i hapë perdet që drita e diellit të hyjë në dhomë, por burri nuk është pronar i diellit, as i dritës apo i ngrohtësisë që ajo sjell.

Bekimet e Priftërisë Janë për të Gjithë

Ndërkohë që fëmijët në mbledhjen e sakramentit këndonin gëzueshëm këngën e Fillores “Këtu Flitet Dashuri”, të gjithë qeshnin me miratim. Një nënë e guximshme, që po rrit pesë fëmijë, e dëgjoi me kujdes strofën e dytë: “E kam unë një shtëpi ku [çdo] orë beko-het nga forca e [fuqisë] së priftërisë”¹. Trishtueshëm ajo mendoi: “Fëmijët e mi nuk e kanë njohur kurrë një shtëpi të tillë”².

Mesazhi im për këtë grua besnike dhe për të gjithë është se ne mund ta jetojmë çdo orë “të bekuar nga forca e fuqisë së priftërisë”, cilado qoftë rrethana jonë.

Ne ndonjëherë e lidhim së tepërmi fuqinë e priftërisë me burrat në Kishë. Priftëria është fuqi dhe autoriteti i dhënë për shpëtimin dhe bekimin e të gjithëve – burra, gra e fëmijë.

Një burrë mund t'i hapë perdet që drita e diellit të hyjë në dhomë, por burri nuk është pronar i diellit, as i dritës apo i ngrohtësisë që ajo sjell. Bekimet e priftërisë janë pambarimisht më të mëdha se ai të cilit i kërkohet të administrojë dhuratën.

Të marrim bekimet, fuqinë dhe premtimet e priftërisë në këtë jetë dhe në tjetrën, është një prej mundësive dhe përgjegjësive të mëdha të

vdekshmërisë. Kur jemi të denjë, ordinancat e priftërisë e pasurojnë jetën tonë në tokë dhe na përgatisin për premtimet madhështore të botës që na pret. Zoti tha: “Në ordinancat . . . fuqia e perëndishmërisë manifestohet”³.

Ka disa bekime të veçanta nga Perëndia për çdo njeri të denjë që është i pagëzuar, merr Frymën e Shenjtë dhe merr sakramentin. Tempulli sjell dritë dhe forcë më të madhe, së bashku me premtimin për jetë të përjetshme⁴.

Të gjitha ordinancat na ftojnë ta rrisim besimin tonë te Jezu Krishti dhe të bëjmë e të mbajmë besëlidhjet me Perëndinë. Teksa i mbajmë këto besëlidhje të shenjta, ne marrim fuqinë dhe bekimet e priftërisë.

A nuk e ndiejmë këtë fuqi të priftërisë në jetën tonë dhe a nuk e shohim mes anëtarëve të Kishës që i mbajnë besëlidhjet? Ne e shohim atë te të porsakthyerit në besim ndërsa dalin nga ujërat e pagëzimit duke u ndier të falur dhe të pastër. Ne i shohim fëmijët dhe të rinjtë tanë më të ndjeshëm ndaj nxitjeve dhe udhërrëfimit të Frymës së Shenjtë. Ne i shohim ordinancat e tempullit duke u bërë një fener force dhe drite për burrat dhe gratë e drejta për qark botës.

Këtë muaj që shkoi, pashë një çift të ri të merrte forcë të pamasë nga

premtimet vulosëse të tempullit kur foshnja e tyre e çmuar lindi, por jetoj vetëm një javë. Përmes ordinancave të priftërisë ky çift i ri e të gjithë ne marrim ngushëllim, forcë, mbrojtje, paqe dhe premtime të përjetshme⁵.

Ajo që Dimë rreth Priftërisë

Disa, sinqerisht, mund të bëjnë një pyetje: “Nëse fuqia dhe bekimet e priftërisë janë të gjindshme për të gjithë, pse ordinancat e priftërisë administrohen nga burrat?”

Kur një engjell e pyeti Nefin: “A e di ti denjimin e Perëndisë”, Nefi u përgjigj ndershmërisht: “Unë e di se ai i do fëmijët e tij; megjithatë, unë nuk e di kuptimin e të gjitha gjërave”⁶.

Kur flasim për priftërinë, ka shumë gjëra që i dimë.

Të Gjithë Janë Njësoj

Ne e dimë se Perëndia i do të gjithë fëmijët e Tij dhe nuk tregohet i anshëm. “Ai nuk ia mohon askujt që shkon tek ai, . . . burra [apo] gra; . . . dhe të gjithë janë njësoj para Perëndisë.”⁷

Me aq siguri sa e dimë se dashuria e Perëndisë është “njësoj” për bijtë dhe bijat e Tij, ne dimë edhe se Ai nuk i krijoi tërësisht njësoj burrat dhe gratë. Ne e dimë se gjinia është një karakteristikë thelbësore sa e identitetit dhe qëllimit tonë të jetës së vdekshme, aq edhe të së përjetshmes. Çdo gjinie i jepen përgjegjësi të shenjta⁸.

Nga Fillimi

Ne e dimë se, që nga fillimi, Zoti e përcaktoi se si do të administrohej priftëria e Tij. “Priftëria iu dha së pari Adamit.”⁹ Noe, Abrahami dhe Moisiu, të gjithë administruan ordinanca priftërie. Jezu Krishti ishte dhe është Kryeprifti i Lartë. Ai thirri Apostuj. “Nuk më keni zgjedhur ju mua”, tha Ai, “por unë ju kam zgjedhur juve; dhe ju caktova.”¹⁰ Në kohën tonë, u dërguan lajmëtarë

qiellorë nga Perëndia. Gjon Pagëzori, Pjetri, Jakobi dhe Gjoni e rivendosën priftërinë në tokë përmes Profetit Jozef Smith.¹¹ Kjo është mënyra se si Ati ynë në Qiell e ka administruar priftërinë e Tij.¹²

Shumë Dhuratat nga Perëndia

Ne e dimë se fuqia e priftërisë së shenjtë nuk funksionon e pavarur nga besimi, Fryma e Shenjtë dhe dhuratat shpirtërore. Shkrimet e shenjta paralajmërojnë: “Mos mohoni dhuratat e Perëndisë, pasi ato janë shumë. . . . Dhe ka mënyra të ndryshme sesi jepen këto dhuratat; por është i njëjti Perëndi që vepron në [të gjitha gjërat].”¹³

Denjësia

Ne e dimë se denjësia është gjithnjë kyçe për kryerjen dhe marrjen e ordinancave të priftërisë. Motra Linda K. Barton, presidentja e përgjithshme e Shoqatës së Ndhmës, ka thënë: “Drejtesia është kusht . . . për ta ftuar fuqinë e priftërisë në jetën tonë”¹⁴.

Për shembull, merrni parasysht epideminë e pornografisë që po përhapet me shpejtësi anembanë botës. Standardi i Zotit për denjësinë nuk lejon pornografi mes atyre që kryejnë detyra në ordinancat e priftërisë. Shpëtimtari tha:

“Pendohuni për . . . neveritë tuaja të fshehta”¹⁵.

“Drita e trupit është syri. . . . Në qoftë se syri yt është i lig, gjithë trupi yt do të jetë në errësi.”¹⁶

“Se kushdo që shikon një grua për ta dëshiruar, ka shkelur kurorën me të në zemrën e vet.”¹⁷

Administrimi ose shpërndarja e sakramentit, bekimi i të sëmurve ose pjesëmarrja në ordinancat të tjera priftërie padenjësisht është, sikurse tha Plaku David A. Bednar, ta çosh dëm emrin e Perëndisë¹⁸. Nëse dikush është i padenjë, ai duhet të tërhiqet nga kryerja e detyrave në ordinancat e priftërisë dhe t'i qaset me lutje peshkopit si një hap i parë drejt pendimit dhe rikthimit tek urdhërimet.

Përlësia

Diçka tjetër që dimë është se bekimet e priftërisë janë të bollshme në familje ku një nënë dhe baba i drejtë janë të bashkuar në udhërrëfimin e fëmijëve të tyre. Por ne e dimë gjithashtu se Perëndia është i etur që t'ua japë po këto bekime atyre që ndodhen në shumë situata të tjera.¹⁹

Një nënë, që mban peshën e sigurimit si të nevojave shpirtërore, ashtu edhe të atyre materiale për familjen e saj, shpjegoi me ndjeshmëri se thirrja e mësuesve të saj të shtëpisë për të bekuar një prej fëmijëve të vet, i kërkon përlësi. Por ajo shtoi mprehtësisht se kërkon jo më tepër përlësi sesa ajo e mësuesve të saj të shtëpisë teksa përgatiten për të bekuar fëmijën e saj²⁰.

Çelësat e Priftërisë

Ne e dimë se çelësat e priftërisë, të mbajtur nga anëtarët e Presidencës së Parë dhe të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, drejtojnë punën e Zotit mbi tokë. Çelësa të posaçëm priftërie u jepen presidentëve të kunjeve dhe peshkopëve për përgjegjësitë e tyre gjeografike. Ata thërrasin burra dhe gra me anë të zbulësës, që mbështeten dhe veçohen për të ushtruar autoritetin e ngarkuar për të dhënë mësim e administruar²¹.

Ndërkohë që ka shumë gjëra që ne vërtet i dimë rreth priftërisë, të parit përmes thjerrave të vdekshmërisë nuk jep gjithnjë një kuptim të plotë për punët e Perëndisë. Por rikujtimi i Tij i butë, “Mendimet e mia nuk janë mendimet tuaja, dhe as rrugët tuaja nuk janë rrugët e mia”²², na siguron se me kohën dhe me këndvështrimin e përjetshëm ne do t'i shohim “[gjërat] ashtu siç janë në të vërtetë”²³ dhe do ta kuptojmë dashurinë e Tij të përsosur.

Ne të gjithë shërbejmë me gati-shmëri. Nganjëherë nuk ndihemi të ngazëllyer nga thirrja jonë dhe do të

dëshironim të na kërkohej të bënim më shumë. Herë të tjera jemi mirënjohës kur është koha për lirim tonë nga thirrja. Ne nuk i përcaktojmë thirrjet që marrim.²⁴ E nxora këtë mesim që herët në martesën time. Kur ishim çift i ri, ime shoqe, Kethi, dhe unë jetonim në Florida. Një të diel një këshilltar në presidencën e kunjit më shpjegoi se ata ndienin nxitjen për ta thirrur Kethin si mësuese për seminar herët në mëngjes.

“Si do ta bëjmë këtë”, i pyeta. “Ne kemi fëmijë të vegjël, seminari fillon në 5 të mëngjesit dhe unë jam presidenti i Të Rinjve në lagje.”

Këshilltari buzëqeshi dhe tha: “Do ta rregullojmë, Vëllai Andersen. Do të thërrasim atë dhe do të të lirojmë ty.”

Dhe kjo është çfarë ndodhi.

Kontributi i Grave

Pyetja e dëgjimi në mënyrë të sinqertë i mendimeve dhe shqetësimeve të ngritura nga gratë është jetike në jetë, në martesë dhe në ndërtimin e mbretërisë së Perëndisë.

Njëzet vjet më parë, në konferencën e përgjithshme, Plaku M. Rasëll Ballard tregoi një bisedë që pati me presidenten e përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës. Pati një pyetje të ngritur rreth forcimit të denjësisë së rinisë që përgatiten për të shërbyer në mision. Motra

Ilejn Xhek tha me buzëqeshje: “E dini, Plaku Ballard, gratë e Kishës mund të kenë disa sugjerime të mira . . . nëse pyeten. Në fund të fundit, . . . ne *jemi* nënat e tyre!”²⁵

Presidenti Tomas S. Monson ka një histori të gjatë sa jeta të të pyeturit dhe të reagimit ndaj shqetësimeve të grave. Gruaja që pati më shumë ndikim tek ai, është Motra Frensis Monson. Neve na mungon shumë ajo. Presidenti Monson gjithashtu së fundi u kujtoi Autoriteteve të Përgjithshme sa shumë mësoi nga 84 vejushat e lagjes së tij. Ato ndikuan jashtë mase në shërbimin e tij dhe në të gjithë jetën e tij.

Nuk është çudi që, përpara vendimit [të marrë] plot lutje të Presidentit Monson mbi ndryshimin e moshës për shërbim misionar, pati shumë diskutime me presidentat e përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës, të Të Rejave dhe të Fillores.

Veni Parela

Peshkopë, teksa ndiqni shembullin e Presidentit Monson, do të ndieni edhe më bollshëm dorën udhërrëfuese të Zotit duke e bekuar punën tuaj të shenjtë.

Ne jetuam për disa vjet në Brazil. Shpejt pasi mbërritëm, takova Adelson Parelën, që shërbente si I Shtatëdhjetë dhe të vëllanë Adilsonin, që shërbente në presidencën tonë të kunjit. Më vonë, u takova me vëllanë e tyre Adaltonin, që shërbente si president kunj në Florianopolis dhe një vëlla tjetër, Adelson, që shërbente si peshkop. Më la mbresë besimi i këtyre vëllezërve dhe pyeta për prindërit e tyre.

Familja u pagëzua në Santos të Brazilit, 42 vjet më parë. Adilson Parela tha: “Në fillim, babai u duk shumë entuziast për bashkimin me Kishën. Megjithatë, ai [shpejt] u bë më pak aktiv dhe i kërkoi nënës sonë të mos shkonte në kishë.”

Adilsoni më tha se e ëma qepte veshje për fqinjët që të paguante për udhëtimin e fëmijëve të saj për në kishë. Katër djem të vegjël ecnin së bashku mbi një kilometër e gjysmë për në një qytet tjetër, merrnin autobusin për 45 minuta dhe më pas ecnin 20 minuta të tjera për në kishë.

Edhe pse në pamundësi për të shkuar në kishë me fëmijët e saj, Motra Parela i lexonte shkrimet e

shenjta me bijtë dhe bijat e saj, u mësonte atyre ungjillin dhe lutej me ta. Shtëpia e tyre e thjeshtë që e mbushur me bekimet e pasura të fuqisë së priftërisë. Djemtë e vegjël u rritën, shërbyen në misione, u arsimuan dhe u martuan në tempull. Bekimet e priftërisë mbushën shtëpitë e tyre.

Vite më vonë, si motër beqare, Veni de Paula Parela hyri në tempull për indaumentin e saj dhe, ende më vonë, shërbeu në tri misione në Brazil. Tani, 84 vjeçe, besimi i saj vazhdon të bekojë brezat që kanë ardhur pas saj.

Dëshmia dhe Premtimi

Fuqia e priftërisë së shenjtë të Perëndisë gjendet te Kisha e Jezu Krishtit e Shenjtorëve të Ditëve të Mëvonshme. Ndërsa merrni pjesë denjësisht në ordinancat e priftërisë, Zoti do t'ju japë forcë, paqe e këndvështim më të sigurt. Cilado qoftë situata juaj, shtëpia juaj do të jetë e "bekuar nga forca e fuqisë së priftërisë" dhe ata pranë jush do t'i dëshirojnë më plotësisht këto bekime për veten e tyre.

Si gra dhe burra, motra dhe vëllezër, bij dhe bija të Perëndisë, ne shkojmë përpara së bashku. Kjo është

mundësia jonë, përgjegjësia jonë dhe bekimi ynë. Ky është fati ynë – ta përgatisim mbretërinë e Perëndisë për kthimin e Shpëtimtarit. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. "Love Is Spoken Here", *Children's Songbook*, f. 190–91.
2. Mesazh elektronik vetjak, 5 gusht 2013.
3. Doktrina e Besëlidhje 84:20.
4. Shih Doktrina e Besëlidhje 138:37, 51.
5. Shih Doktrina e Besëlidhje 84:35; 109:22.
6. 1 Nefi 11:16–17.
7. 2 Nefi 26:33.
8. Shih "Familja: Një Proklamatë drejtuar Botës", *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
9. *Mësimet e Presidentëve të Kishës: Jozef Smith* (2009), f. 104; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 84:16; 107:40–53; 128:18, 21; Russell M. Nelson, "Lessons from Eve", *Ensign*, nëntor 1987, f. 86–89.
10. Gjoni 15:16.
11. Shih Joseph Smith – Historia 1:72; shih edhe Doktrina e Besëlidhje 13; 27.
12. Shih M. Rasëll Ballard "Let Us Think Straight" (Takim shpirtëror nga Java e Edukimit në Kampin e Universitetit UBJ, 20 gusht, 2013); *speeches.byu.edu*. Plaku Ballard shpalli: "Përse në detyrat e priftërisë shugurohen burrat dhe jo gratë? Presidenti Gordon B. Hinkli shpjegoi se që Zoti, jo njeriu, 'që paracaktoi që burrat në Kishën e Tij duhet të mbajnë priftërinë' dhe ishte gjithashtu Zoti që u dhuroi grave 'aftësi për të plotësuar këtë organizim të madh e të mrekullueshëm, që është Kisha dhe mbretëria e Perëndisë' ("Women of the Church", *Ensign*, nëntor 1996, f. 70). Kur gjithçka është thënë dhe bërë, Zoti nuk e

ka zbuluar përse e ka organizuar Kishën e Tij ashtu siç e ka bërë."

13. Moroni 10:8.
14. Linda K. Burton, "Priesthood: 'A Sacred Trust to Be Used for the Benefit of Men, Women, and Children'" (Fjalim nga Konferenca e Grave të Universitetit Brigham Jang, 3 maj 2013); *ce.byu.edu/cw/womensconference/pdf/archive/2013/lindaBurtonTalk.pdf*.
15. 3 Nefi 30:2.
16. Mateu 6:22–23.
17. Mateu 5:28; shih edhe Alma 39:9. Presidenti Tomas S. Monson tha: "Pornografia është veçanërisht e rrezikshme dhe krijuese varësie. Eksplorimi kureshtar i pornografisë mund të bëhet një zakon kontrollues, që të çon në material më të turpshëm dhe në shkelje seksuale. Shmangeni pornografinë pavarësisht se çfarë sakrificash duhet të bëni për ta ndaluar." ("Përgatitja Sjell Bekime", *Liahona*, maj 2010, f. 65).
"Në kulm alarmuese . . . janë raportet mbi numrin e njerëzve që po e përdorin internetin për qëllime të këqija dhe degraduese, duke qenë shikimi i pornografisë më i përhapuri ndër këto qëllime. Vëllezër dhe motra të mia, përfshirja në gjëra të tilla do ta shkatërrojë shpirtin me kuptimin e vërtetë të fjalës. Jini të fortë. Jini të pastër. Shmangni modele përmbajtjesh të tilla degraduese dhe shkatërruese me çdo çmim – kudo qofshin! Unë e bëj këtë thirrje për këdo, kudo", ("Derisa Prapë të Takohe mi", *Liahona*, maj 2009, f. 113).
"Shmangeni çdo shfaqje të pornografisë. Ato do t'ua bëjnë shpirtin të pandjeshëm dhe do t'ua gërryejnë ndërgjegjen. Na thuhet te Doktrina e Besëlidhjet: 'Dhe ajo që nuk lartëson, nuk është prej Perëndisë dhe është errësirë' [Doktrina e Besëlidhje 50:23]" ("True to the Faith", *Liahona*, maj 2006, f. 18–19).
18. Shih David A. Bednar, *Act in Doctrine* (2012), f. 53.
19. Shih Dallin H. Oaks, "Priesthood Authority in the Family and the Church", *Liahona*, Nov. 2005, f. 24–27.
20. Mesazh elektronik vetjak 5 gusht, 2013; shih Jakobi 5:14 (Bibla).
21. Shih Hebrejve 5:4.
22. Isaia 55:8.
23. Jakobi 4:13 (LiM).
24. Shih Doktrina e Besëlidhje 81:4–5. Presidenti Gordon B. Hinkli tha: "Detyrimi juaj është po aq serioz në fushën tuaj të përgjegjësive, sa është detyrimi im në fushën time. Asnjë thirrje në këtë kishë nuk ka pasoja të vogla ose të pakta" ("This Is the Work of the Master", *Ensign*, maj 1995, f. 71).
25. M. Russell Ballard, "Strength in Counsel", *Ensign*, nëntor 1993, f. 76.

Nga Deivid M. Mek-Konki,
Këshilltar i Parë në Presidencën e Përgjithshme
të Shkollës të së Dielës

Mësimdhënia me Fuqinë dhe Autoritetin e Perëndisë

Zoti e ka siguruar udhën për çdo shenjtor të denjë të ditëve të mëvonshme që të japë mësim sipas mënyrës së Shpëtimtarit.

Ne jemi mirënjohës përtej fuqisë shprehëse për mësuesit kudo në Kishë. Ne ju duam dhe kemi besim të madh të ju. Ju jeni një nga mrekullitë më të mëdha të ungjillit të rivendosur.

Ka vërtet një sekret për t'u bërë një mësues i suksesshëm i ungjillit, për të dhënë mësim me fuqinë dhe autoritetin e Perëndisë. Unë përdor fjalën *sekret* sepse parimet mbi të cilat qëndron sukcesi i një mësuesi mund të kuptohen vetëm prej atyre që kanë një dëshmi për çka ndodhi në mëngjesin e një dite të bukur të kthjellët, herët në pranverën e 1820-ës.

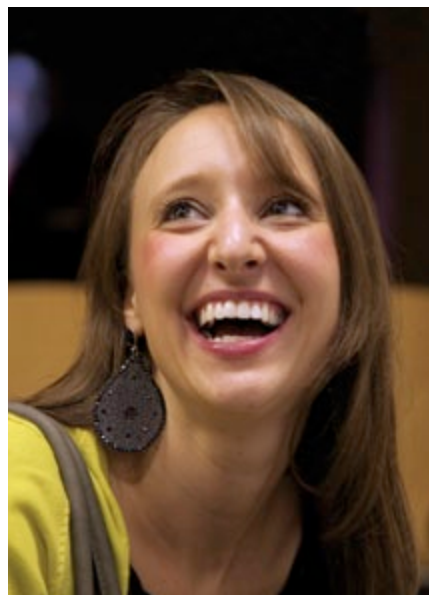
Në përgjigje të lutjes së përlulur të një djali 14-vjeçar, ciejt u hapën. Perëndia, Ati i Amshuar, dhe Biri i Tij, Jezu Krishti, iu shfaqën dhe i folën Profetit Jozef Smith. Rivendosja e shumëpritur e të gjitha gjërave pati filluar dhe parimi i zbulësës qe vendosur përjetësisht në periudhën tonë ungjillore. Mesazhi i Jozefit dhe mesazhi ynë drejtuar botës mund të përmbledhen në dy fjalë: "Perëndia flet". Ai foli në lashtësi, Ai i

foli Jozefit dhe Ai do t'ju flasë juve. Kjo është ajo që ju veçon nga të gjithë mësuesit e tjerë në botë. Kjo është arsyeja përse ju nuk mund të dështoni.

Ju jeni thirrur nga shpirti i profecisë dhe i zbulësës dhe jeni veçuar nga autoriteti i priftërisë. Çfarë do të thotë kjo?

Së pari, do të thotë se ju jeni në punën e Zotit. Ju jeni vepruesi i Tij dhe ju jeni autorizuar dhe porositur ta përfaqësoni Atë dhe të veproni në emër

Romë, Itali

të Tij. Si veprues të Tij, ju keni të drejtë për ndihmën e Tij. Ju duhet të pyesni veten: "Çfarë do të thoshte Shpëtimtari nëse Ai do t'i jepte mësim klasës sime sot dhe si do ta thoshte Ai?" Ju duhet të veproni po ashtu.

Kjo përgjegjësi mund të bëjë që disa të ndihen të papërshtatshëm ose madje disi të trembur. Shtegu nuk është i vështirë. Zoti e ka siguruar udhën për çdo shenjtor të denjë të ditëve të mëvonshme që të japë mësim sipas mënyrës së Shpëtimtarit.

Së dyti, ju jeni thirrur të predikoni ungjillin e Jezu Krishtit. Ju nuk duhet të jepni mësim idetë apo filozofitë tuaja, qoftë edhe të ndërthurura me shkrimet e shenjta. Ungjilli është "fuqia e Perëndisë për shpëtimin"¹ dhe vetëm nëpërmjet ungjillit ne shpëtohem.

Së treti, ju jeni urdhëruar të jepni mësim parimet e ungjillit siç janë në veprat standarde të Kishës, të jepni mësim fjalët e apostujve dhe profetëve të kohës sonë dhe të jepni mësim atë që ju mësohet nëpërmjet Frymës së Shenjtë.

Pra, nga do ta fillojmë?

Përgjegjësia jonë e parë dhe më madhore është të jetojmë në mënyrë të tillë që të mund ta kemi Frymën e Shenjtë si udhërrëfyesin dhe shoqëruesin tonë. Kur Hajrëm Smithi kërkonte të përfshihej në këtë punë të ditëve të mëvonshme, Zoti tha: "Vëre, kjo është puna jote, të zbatosh urdhërimet e mia, po, me gjithë fuqinë, mendjen dhe forcën tënde"². Kjo është pikënisja. Këshilla e dhënë nga Zoti për Hajrëmin, është e njëjta këshillë që Ai u ka dhënë shenjtorëve në çdo epokë.

Duke u folur mësuesve sot, Presidencia e Parë deklaroi: "Pjesa më e rëndësishme e shërbimit tuaj do të jetë vetë përgatitja juaj e përditshme shpirtërore, duke përfshirë lutjen, studimin e shkrimeve të shenjta dhe

Arraijan, Panama

bindjen ndaj urdhërimeve. Ne ju nxisim t'ia përkushtoni veten të jetuarit të ungjillit me qëllim më të madh se kurrë më parë.”³

Është e rëndësishme që Presidentat e Parë nuk thotë se pjesa më e rëndësishme e shërbimit tuaj është që ta përgatisni mësimin mirë apo të zotëroni teknika të ndryshme mësimdhënieje. Sigurisht, ju duhet të përgatiteni me zell për çdo mësim dhe të përpiqeni të mësoni se si të mund të jepni mësim në një mënyrë të tillë që t'i ndihmoni studentët tuaj të ushtrojnë lirinë e tyre të zgjedhjes dhe ta lënë ungjillin të futet në zemrat e tyre, por pjesa e parë dhe më e rëndësishme e shërbimit tuaj është përgatitja juaj vetjake shpirtërore. Ndërsa ndiqni këtë këshillë, Presidenca e Parë ka premtuar: “Fryma e Shenjtë do t’ju ndihmojë të dini çfarë të bëni. Vetë dëshmia juaj do të rritet, kthimi juaj në besim do të thellohet dhe do të forcoheni për t’iu përgjigjur sfidave të jetës.”⁴

Çfarë bekimesh më të mëdha mund të dëshironite një mësues?

Më tej, Zoti ka urdhëruar që, përpara se të kërkojmë të shpallim fjalën e Tij, ne duhet të kërkojmë ta fitojmë atë.⁵ Ju duhet të bëheni burra dhe gra me kuptim të saktë duke i kërkuar me zell shkrimet e shenjta, duke u ushqyer me fjalët e Krishtit dhe duke i ruajtur ato si thesar në zemër. Atëherë, ndërsa kërkon ndihmën e Zotit, Ai do t’ju bekojë me Shpirtin e Tij dhe fjalën e Tij. Ju do të keni fuqinë e Perëndisë për bindjen e njerëzve.

Pali na tregon se ungjilli vjen te njerëzit në dy mënyra: në fjalë dhe në fuqi.⁶ Fjala e ungjillit është e shkruar në shkrimet e shenjta dhe ne mund ta fitojmë fjalën duke kërkuar me zell. Fuqia e ungjillit vjen në jetën e atyre që jetojnë në mënyrë të tillë që Fryma e Shenjtë është shoqëruesi i tyre dhe që i ndjekin nxitjet që marrin. Disa e përqendrojnë vëmendjen e tyre vetëm në fitimin e fjalës dhe ata bëhen mjeshtra në dhënie

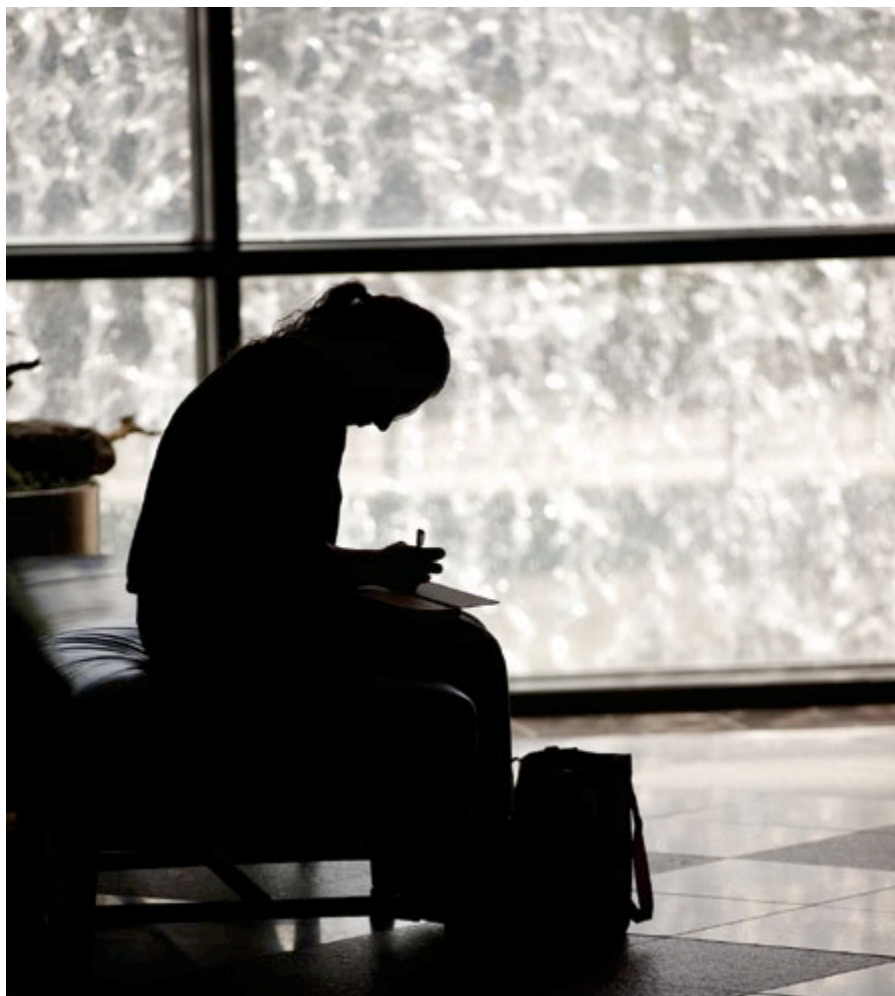
informacioni. Të tjerë e shpërfillin përgatitjen e tyre dhe shpresojnë se Zoti në mirësinë e Tij do t’i ndihmojë disi që ta kalojnë orën e mësimt. Ju nuk mund të prisni që Shpirti t’ju ndihmojë të kujtoni shkrimet e shenjta dhe parimet që nuk i keni studiuar apo ditur. Me qëllim që ta jepni me sukses mësim ungjillin, ju duhet t’i keni edhe fjalën, edhe fuqinë e ungjillit në jetën tuaj.

Alma i kuptonte këto parime kur u gëzua për bijtë e Mosias dhe për mënyrën si jepnin ata mësim me fuqinë dhe autoritetin e Perëndisë. Ne lexojmë:

“Ata ishin përforcuar në njohurinë e së vërtetës; pasi ata ishin njerëz me kuptim të saktë dhe kishin kërkuar me zell shkrimet e shenjta, që ata të mund të dinin fjalën e Perëndisë.

Por kjo nuk është e gjitha; ata ishin dhënë pas lutjeve të shumta dhe agjërimt; prandaj ata kishin . . . shpirtin e zbulesës.”⁷

Më tej, ju duhet të mësoni të dëgjoni. Plaku Xhefri R. Holland ua mësoi

këtë parim misionarëve. Do të citoj nga vërejtjet e Plakut Holland, por i kam lejuar vetes të zëvendësoj termat *misionarë* dhe *kërkues* përkatësisht me termat *mësues* dhe *studentë*: “E dyta, vetëm pas përgjegjësisë që [mësuesit] kanë për të dëgjuar Shpirtin, është përgjegjësia që ata kanë për të dëgjuar [studentin]. . . . Nëse do të dëgjojmë me veshë shpirtërorë, . . . [studentët tanë] do të na tregojnë se çfarë mësimesh kanë nevojë të dëgjojnë!”

Plaku Holland vazhdoi: “Fakt për çështjen është që [mësuesit] janë ende tepër të përqendruar për të dhënë përmbajtje mësimi të lehtë e përsëritëse, sesa të përqendrohen te [studentët] e tyre si individë”⁸.

Pasi e keni përgatitur veten dhe mësimet tuaja me aftësitë më të mira që keni, ju duhet të jeni të gatshëm për ta filluar mësimdhënien. Kur vijnë nxitjet e qeta të Frymës së Shenjtë, ju duhet të keni kurajën që t’i lini

mënjatë përmbledhjet dhe shënimet tuaja dhe të shkoni atje ku ato nxitje ju çojnë. Kur ju e bëni këtë, mësimi që jepni nuk është më mësimi juaj, por bëhet mësim i Shpëtimtarit.

Ndërsa e përkushtoni veten te të jetuarit e ungjillit me qëllim më të madh sesa kurrë më parë dhe kërkoni shkriimet e shenjta, duke i ruajtur si thesar në zemrën tuaj, i njëjti Frymë e Shenjtë, që ua zbuloi këto fjalë apostujve dhe profetëve të lashtë, do t’ju dëshmojë vërtetësinë e tyre. Në thelb, Fryma e Shenjtë do t’i zbulojë ato rishtas për ju. Kur kjo ndodh, fjalët që lexoni nuk janë më vetëm fjalë të Nefit apo të Palit, apo të Almës, por ato bëhen fjalët tuaja. Atëherë, ndërsa jepni mësim, Fryma e Shenjtë do të jetë në gjendje të sjellë të gjitha gjërat në kujtesën tuaj. Vërtet, “do t’ju jepet në orën e duhur, po, në çastin e duhur, se çfarë duhet të thoni”⁹. Kur kjo ndodh, ju do ta gjeni veten duke thënë diçka që nuk e kishit

planifikuar ta thoni. Atëherë, nëse do t’i kushtoni vëmendje, ju do të mësoni diçka nga gjërat që thoni kur jepni mësim. Presidenti Marion G. Romni tha: “Unë gjithmonë e di kur jam duke folur nën frymëzimin e Frymës së Shenjtë ngaqë gjithmonë mësoj diçka nga ajo që kam thënë”¹⁰. Kujtoni, një mësues është gjithashtu një student.

Së fundi, ju duhet të qëndroni si dëshmitarë të pavarur të gjërave që jepni mësim dhe jo thjesht të jeni përsëritës të fjalëve të një manuali apo të mendimeve të të tjerëve. Ndërsa ushqeheni me fjalët e Krishtit dhe përpiqeni ta jetoni ungjillin me qëllim më të madh se kurrë më parë, Fryma e Shenjtë do t’ju tregojë se gjërat që po jepni mësim, janë të vërteta. Ky është shpirti i zbulesës dhe po ky shpirt do ta çojë mesazhin tuaj në zemrat e atyre që dëshirojnë e janë të gatshëm ta marrin atë.

Le ta mbyllim tani atje ku filluam – te Korja e Shenjtë. Në saje të asaj që ndodhi në atë mëngjes të bukur pranvere jo shumë kohë më parë, ju keni të drejtë të jepni mësim me fuqinë dhe autoritetin e Perëndisë. Për këtë unë sjell dëshminë time solemne dhe të pavarur në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Romakëve 1:16.
2. Doktrina e Besëlidhje 11:20.
3. Presidenca e Parë, në *Teaching the Gospel in the Savior's Way: A Guide to Come, Follow Me: Learning Resources for Youth* (2012), f. 2.
4. Presidenca e Parë, në *Teaching the Gospel in the Savior's Way*, f. 2.
5. Shih Doktrina e Besëlidhje 11:21.
6. Shih 1 Thesalonikasve 1:5.
7. Alma 17:2–3.
8. Jeffrey R. Holland, “The Divine Companionship” (fjalim i mbajtur në seminarin për presidentët e rinj të misio-neve, 26 qershor, 2009), f. 7, 8, Church History Library, Salt Lake City; theksimet të originalit.
9. Doktrina e Besëlidhje 100:6.
10. Marion G. Romney, në Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently* (1975), f. 304.

Nga Plaku Kevin S. Hamilton,
i Të Shtatëdhjetëve

Duke u Mbjatur Vazhdimisht me Vendosmëri

U mbajtur vazhdimisht me vendosmëri te shufra e hekurit që çon te prania e Atit tonë Qiellor.

Im atë mund ta kujtonte ditën e saktë, madje orën e saktë kur familja e tij – babai, mamaja dhe katër fëmijët – e lanë Kishën, shumë për të mos u kthyer më kurrë në këtë jetë. Ai ishte 13 vjeç, një dhjak, dhe në ato ditë familjet në mëngjes shkonin në Shkollën e së Dielës dhe pastaj pasdite në mbledhjen e sakramentit. Një ditë të bukur pranvere, pasi u kthyen në shtëpi nga shërbimet e adhurimit të mëngjesit të së dielës dhe po hanin vaktin familjar të mesditës së bashku, e ëma u kthye nga i ati dhe thjesht pyeti: “Po mirë, i dashur, a mendon se duhet të shkojmë në mbledhjen e sakramentit këtë pasdite, apo ta nxjerrim familjen për një shëtitje me makinë në fshat?”

Mendimi që kishte një alternativë për mbledhjen e sakramentit, nuk i kishte shkuar kurrë ndërmend tim eti, por ai dhe tre fëmijët e tij adoleshentë të gjithë u ngritën dhe ishin sy e veshë. Ajo shëtitje në fshat të dielën pasdite që ndoshta një veprimtari e gëzueshme familjare, por ai vendim i

vogël u bë fillimi i një drejtimi të ri, i cili përfundimisht e çoi familjen e tij larg Kishës me sigurinë, mbrojtjen dhe bekimet e saj dhe drejt një shtegu të ndryshëm.

Si mësim për njerëzit e kohës sonë që mund të tundohen të zgjedhin një shteg të ndryshëm, profeti Lehi i Librit të Mormonit i tregoi familjes së tij një vegim ku ai “pa grumbullime të panumërta njerëzish, shumë prej të cilëve po shtyheshin përpara, që të siguronin shtegun që të udhëhiqte drejt pemës pranë së cilës [ai] qëndro[nte].

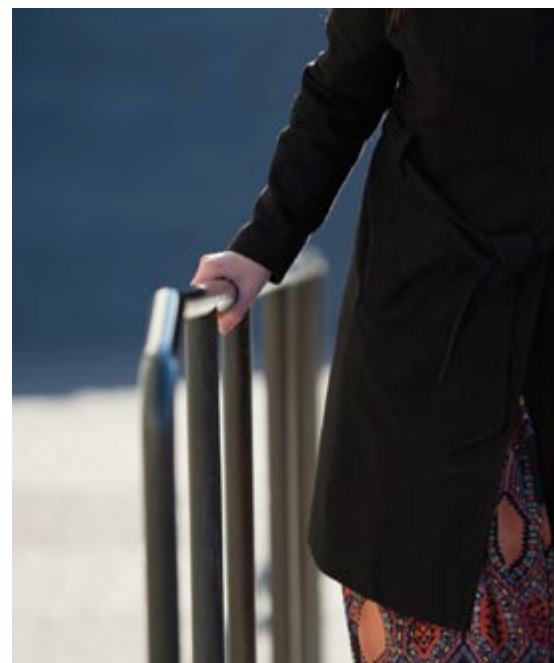
Dhe . . . ata erdhën përpara dhe filluan të ecnin në shtegun që të çonte te pema.

Dhe . . . atje u ngrit një mjegull errësire; . . . saqë ata që kishin filluar të ecnin nëpër shteg, e humbën rrugën e tyre, sa ata nuk dinin se ku ishin dhe humbën.”¹

Lehi pastaj pa një grup të dytë që “po shtyheshin përpara dhe ata erdhën përpara dhe u kapën pas fundit të shufrës së hekurit; dhe shkuan përpara përmes mjegullës së errësirës, duke u mbajtur

fort pas shufrës së hekurit, madje derisa arritën dhe hëngrën nga fruti i pemës”. Fatkeqësisht, “pasi hëngrën nga fruti i pemës, ata hodhën sytë përreth, sikur të ishin të turpëruar” për shkak të njerëzve në “ndërtesë[n] [e] gjerë dhe të madhe” që “ishin duke u tallur dhe duke treguar me gisht drejt atyre që kishin ardhur . . . dhe po hanin frutin”. Pastaj ata njerëz “u larguan nëpër shtigje të ndaluara dhe humbën”². Ata nuk ishin në gjendje, ose ndoshta të gatshëm, të duronin deri në fund.

Megjithatë, pati një grup të tretë që jo vetëm ishte i suksesshëm në arritjen e pemës së jetës, por ata më pas nuk u larguan. Për këta, shkrimet e shenjta thonë se u shtynë “përpara, duke u mbajtur vazhdimisht me vendosmëri te shufra e hekurit, derisa arritën dhe ranë dhe hëngrën nga fruti i pemës”³. Shufra e hekurit për këtë grup njerëzish përfaqësonte të vetmen siguri dhe mbrojtje që mund të gjenin, dhe ata u mbajtën vazhdimisht me vendosmëri; ata nuk pranuan ta lëshonin, madje as

për diçka aq të thjeshtë sa një shëtitje në fshat të dielën pasdite.

Për këtë grup njerëzish, Plaku Dejvid A. Bednar dha mësim: “Fraza kyçe në këtë varg është ‘duke u mbajtur vazhdimisht me vendosmëri’ te shufra e hekurit. . . . Ndoshta ky grup i tretë njerëzish i lexoi *dhe* i studioi *e* i shqyrtoi *rregullisht* fjalët e Krishtit. . . . Ky është grupi të cilit unë dhe ju duhet të përpiqemi t’i bashkohemi.”⁴

Ata prej nesh që janë anëtarë të Kishës së Perëndisë sot, kanë bërë besëlidhje për ta ndjekur Jezu Krishtin dhe për t’iu bindur urdhërimeve të Perëndisë. Në pagëzim ne besëlidhëm se do të qëndrojmë si dëshmitarë të Shpëtimtarit⁵, do të ndihmojmë të dobët dhe nevojtarët⁶, do të mbajmë urdhërimet e Perëndisë dhe do të pendohejmë sipas nevojës, pasi siç dha mësim Apostulli Pal: “Të gjithë mëkatuan dhe u privuan nga lavdia e Perëndisë”⁷.

Çdo javë ne kemi mundësinë të marrim pjesë në mbledhjen e sakramentit, ku mund t’i përtërijmë këto besëlidhje duke marrë bukën dhe ujin e ordinancës së sakramentit. Ky veprim i thjeshtë na lejon që t’i japim sërish fjalën vetes për të ndjekur Jezu Krishtin dhe për t’u penduar kur njëmend

dështojmë. Në këmbim, premtimi i Perëndisë për ne është Shpirti i Tij si udhërrëfyes dhe mbrojtje.

Nga *Predikoni Ungjillin Tim*, misionarët tanë japin mësim se zbuluesi dhe dëshmia vijnë kur marrim pjesë në mbledhjet tona të së dielës në Kishë: “Kur marrim pjesë në shërbesat e Kishës dhe adhurojmë së bashku, ne forcojmë njëri-tjetrin. Ne përtërihem nga shoqëria e miqve dhe familjes. Besimi ynë forcohet kur studiojmë shkrimet e shenjta dhe mësojmë me shumë rreth ungjillit të rivendosur.”⁸

Dikush mund të pyesë se përse kemi tri mbledhje të veçanta të dielën dhe përse është nevoja për çdonjërin. Le t’i shikojmë shkurtimisht këto tri mbledhje:

- Mbledhja e sakramentit jep mundësinë e pjesëmarrjes në ordinancën e sakramentit. Ne përtërijmë besëlidhjet tona, ndiejmë një rritje të Shpirtit dhe kemi bekimin tjetër të të qenit të udhëzuar e të lartësuar nga Fryma e Shenjtë.
- Shkolla e së dielës na lejon që t’ia “mësojmë” njëri-tjetrit doktrinën e mbretërisë⁹, që të gjithë të mund të “lartësohen e gëzohen së bashku”¹⁰. Fuqi e madhe dhe

paqe vetjake vijnë ndërsa kuptojmë doktrinën e ungjillit të rivendosur.

- Mbledhjet e priftërisë janë koha kur burrat dhe të rinjtë “mësojnë” detyrën e [tyre]¹¹ dhe “udhëzohen në mënyrë më të përsosur”¹²; dhe mbledhjet e Shoqatës së Ndhimës u japin grave të Kishës mundësi për të “rritur besimin e tyre . . . , për të forcuar familjet e shtëpitë [e tyre] dhe për të ndihmuar ata në nevojë”¹³.

Në të njëjtën mënyrë, të rejtat dhe fëmijët tanë kanë vetë mbledhjet dhe klasat e tyre ku u mësohet ungjilli ndërsa përgatiten për përgjegjësi të rëndësishme që do t’u vijnë atyre. Në secilën nga këto mbledhje të pashoqe, por të lidhura me njëra-tjetrën, ne mësojmë doktrinën, ndiejmë Shpirtin dhe i shërbejmë njëri-tjetrit. Ndonëse mund të ketë përjashtime për shkak të largësisë, koston e udhëtimit apo shëndetit, ne duhet të përpiqemi të marrim pjesë në të gjitha mbledhjet tona të së dielës. Unë premtoj se bekime të gëzimit dhe të paqes së madhe do të vijnë nga adhurimi gjatë programit të mbledhjes sonë triorëshe të së dielës.

Familja jonë është zotuar që të marrë pjesë në të gjitha mbledhjet tona të së dielës. Ne kemi zbuluar se kjo e forcon besimin tonë dhe e thellon të kuptuarin e ungjillit prej nesh. Ne kemi mësuar se ndihemi mirë lidhur me vendimin tonë për të marrë pjesë në mbledhjet tona të Kishës, veçanërisht kur kthehem në shtëpinë tonë dhe vazhdojmë ta mbajmë Shabatin. Ne marrim pjesë në të gjitha mbledhjet tona të së dielës edhe kur jemi me pushime ose në udhëtim. Kohët e fundit, një nga bijat tona shkroi duke thënë se ajo kishte shkuar në kishë në një qytet ku po udhëtonte dhe pastaj shtoi: “Po, Babi, vërtet i ndoqa që të tria mbledhjet e së dielës”. Ne e dimë se ajo u bekua prej këtij vendimi të drejtë.

Secili nga ne ka shumë zgjedhje për të bërë lidhur me mënyrën se si e mbajmë ditën e Shabatit. Gjithmonë do të ketë ndonjë veprimtari “të mirë” që mund dhe duhet sakrifikuar për zgjedhjen më të mirë të pjesëmarrjes në mbledhjen e Kishës. Kjo në fakt është një nga mënyrat se si kundërshtari i “gënjen shpirtrat [tanë] dhe ai [na] çon me kujdes [larg]”¹⁴. Ai përdor veprimtari të “mira” si zëvendësuese për veprimtari “më të mira” ose madje “më të mirat”¹⁵.

Të mbahesh vazhdimisht me vendosmëri të shufra do të thotë që ne, kurdoherë që është e mundur, marrim pjesë në mbledhjet tona të së dielës: mbledhjen e sakramentit, Shkollën e së Dielës dhe mbledhjen e priftërisë ose të Shoqatës së Ndihmës. Fëmijët dhe rinia jonë marrin pjesë në mbledhjet e tyre përkatëse në Fillore, tek Të Rinjtë dhe tek Të Rejat. Ne kurrë nuk duhet të përcaktojmë apo përzgjedhim se cilat mbledhje të frekuentojmë. Ne thjesht mbahemi me vendosmëri të fjala e Perëndisë duke adhuroar dhe duke marrë pjesë në mbledhjet tona të Shabatit.

Të mbajturit vazhdimisht me vendosmëri të shufra do të thotë se ne përpiqemi t’i mbajmë të gjitha urdhërimet e Perëndisë, të bëjmë lutjen e përditshme vetjake e familjare dhe t’i studiojmë shkrimet e shenjta përditë.

Mbajtja vazhdimisht me vendosmëri është pjesë e doktrinës së Krishtit siç na mësohet të Libri i Mormonit. Ne ushtrojmë besim të Jezu Krishti, pendo kemi për mëkatet tona, i ndryshojmë zemrat tona, dhe pastaj e ndjekim Atë brenda në ujërat e pagëzimit dhe marrim dhuratën konfirmuese të Frymës së Shenjtë, që shërben si udhërrëfyes e ngushëllues. Dhe atëherë, siç dha mësim Nefi, ne “shkoljmë” përpara, duke u ushqyer me bollëk mbi fjalën e Krishtit”¹⁶ deri në vetë fundin e jetës sonë.

Vëllezërit dhe motrat e mia, ne jemi popull i besëlidhjes. Ne i bëjmë e i mbajmë me gatishmëri besëlidhjet, dhe bekimi i premtuar është se ne do të marrim “gjithçka që Ati . . . ka”¹⁷. Ndërsa kapemi vazhdimisht me vendosmëri të shufra duke i mbajtur besëlidhjet tona, ne do të forcohemi për t’u bërë ballë tundimeve dhe rreziqeve të botës. Ne do të jemi në gjendje të lundrojmë në këtë jetë të vdekshme me të gjitha sfidat e saj derisa të arrijmë me të vërtetë të pema me frutin “më [të] çmueshëm dhe më [të] dëshirueshëm mbi të gjitha . . . [të] tjera[t]”¹⁸.

Im atë ishte me fat që u martua me një grua të mirë, e cila e nxiti të kthehej në kishën e rinisë së tij dhe të fillonte sërish të përparonte përgjatë shtegut. Jeta e tyre besnike i ka bekuar të gjithë fëmijët e tyre, brezin tjetër të nipërve e mbesave dhe tani të stërnipërve e stërmbesave.

Ashtu si vendimi i thjeshtë për të shkuar apo për të mos shkuar në një nga mbledhjet e tyre të adhurimit të ditës së diel solli një ndryshim të rëndësishëm në jetën e familjes së gjyshërve të mi, vendimet tona të përditshme do të ndikojnë në jetën tonë në mënyra domethënëse. Një vendim në dukje i vogël i tillë si

të shkosh apo jo në mbledhjen e sakramentit mund të ketë pasoja me ndikim të gjerë, madje të përrjetshëm.

Zgjedhshmëri që të jemi të zellshëm e t’i fitojmë bekimet e mëdha dhe mbrojtjet që vijnë nga mbledhja së bashku dhe mbajtja e besëlidhjeve. U mbajtmë vazhdimisht me vendosmëri të shufra e hekurit që çon te prania e Atit tonë Qiellor, është lutja ime në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

- 1 Nefi 8:21–23.
- 1 Nefi 8:24–28.
- 1 Nefi 8:30; theksimi i shtuar.
- David A. Bednar, “A Reservoir of Living Water” (fjalim në mbledhjen rreth vatrës të Sistemit Arsimor të Kishës, 4 shkurt 2007), f. 8–9; speeches.byu.edu.
- Shih Mosia 18:9.
- Shih Doktrina e Besëlidhje 81:5.
- Romakëve 3:23.
- Predikoni Ungjillin Tim: Një Udhëzues për Shërbimin Misionar* (2005), f. 75.
- Doktrina e Besëlidhje 88:77.
- Doktrina e Besëlidhje 50:22.
- Doktrina e Besëlidhje 107:99.
- Doktrina e Besëlidhje 88:78.
- Handbook 2: Administering the Church* (2010), 9.1.1.
- 2 Nefi 28:21.
- Shih Dallin H. Oaks, “Mirë, Më Mirë, Më e Mira”, *Liahona*, nëntor 2007, f. 104–108.
- 2 Nefi 31:20.
- Doktrina e Besëlidhje 84:38.
- 1 Nefi 15:36.

Nga Plaku Adrián Ochoa,
i Të Shtatëdhjetëve

Shikoni Lart

Sot është koha që të shikojmë lart te Burimi i së vërtetës dhe të sigurohemi se dëshmitë tona janë të forta.

Kur isha tetë vjeç, unë dhe dy kushërinj u dërguam në një qytet aty afër për të marrë ushqime për 15 ditë e ardhshme. Duke vështruar pas, mahnitem nga besimi i madh që kishin te ne gjyshja ime, halla dhe ungji im. Qiejt e mëngjesit ndriçonin e shkëlqenin ndërsa u nisëm me karvanin tonë të vogël prej tre kuajsh.

Në mes të stepës, patëm idenë e shkëlqyer se duhej të zbrisnim dhe të luanim me guralecë. Kështu bëmë – për një kohë të gjatë. Ishim kaq të përpirë nga loja, saqë nuk i pamë “shenjat e kohës” mbi kokat tona ndërsa re të errëta mbulonin qiellin. Kur e kuptuam se çfarë po ndodhte, ne nuk kishim kohë as t’u hipnim kuajve tanë. Shiu i dendur po na godiste kaq fort dhe breshëri po na godiste fytyrat, saqë nuk mund të mendonim të bënim asgjë tjetër, veçse t’i hiqnim shalal e kuajve dhe të fshiheshim nën mbulesat e vogla të shalave.

Pa kuaj, të lagur dhe të ftohur, ne vazhduam udhëtimin tonë, duke u përpjekur tashmë të lëviznim sa më shpejt të mundeshim. Kur iu avitëm vendmbërritjes sonë, pamë se rruga e gjerë që të çonte në qytet ishte përmbytur dhe dukej si një lumë që vinte drejt nesh. Tani, zgjidhja jonë e vetme ishte t’i lëshonim mbulesat përdhe dhe

t’i ngjiteshim gardhit me tela e gjemba që rrethonte qytetin. Ishte natën vonë kur, të lodhur, të lënduar dhe të qullur, ne kërkuam strehim në shtëpinë e parë që pamë kur hymë në qytet. Atje, familja e re dhe e mirë na thau, na ushqeu me burritos të shijshëm me fasule dhe pastaj na vuri të flemë në një dhomë më vete. Shpejt zbuluam se dhoma kishte një dysheme prej dheu, kështu që ne patëm një tjetër ide të shkëlqyer. Ne vizatuam një rreth në dysheme dhe vazhduam lojën tonë me guralecë derisa na këputi gjumi mbi dysheme.

Si fëmijë, ne mendonim vetëm për veten tonë. Nuk menduam kurrë për të dashurit tanë që po na kërkonin me dëshpërim në shtëpi – po të kishim menduar, nuk do ta vononim kurrë udhëtimin tonë me një lojë të kotë. Dhe, po të kishim qenë më të zgjuar, ne do ta kishim parë qiellin, do ta kishim vënë re formimin e reve dhe do ta kishim shpejtuar ecjen për t’i paraprirë stuhisë. Tani që kam pak më shumë përvojë, unë gjithmonë i kujtoj vetes: “Mos harro të shikosh lart”.

Përvoja me kushërinjtë e mi, më mësoi t’u kushtoj vëmendje shenjave të kohës sonë. Ne jetojmë në kohët e stuhishme e të vështira që përshkroi Pali: “Njerëzit do të jenë egoistë, . . . të pabindur ndaj prindërve, mosmirënjohës,

të paudhë, . . . shpifës, të papërmbajtur, . . . dëfrimdashës më fort se perëndidashës” (2 Timoteut 3:2–4).

Duke folur për këto kohë, Plaku Dallin H. Ouks tha: “Ne duhet të bëjmë si përgatitje tokësore dhe përgatitje shpirtërore. . . . Dhe përgatitja që ka të ngjarë të shpërfilllet, është ajo më pak e dukshme dhe më e vështira – shpirtërore” (“Preparation for the Second Coming”, *Liahona*, maj 2004, f. 9). Me fjalë të tjera, mos e shpërfillni të parit lart.

Nisur nga nevoja e ngutshme për përgatitje shpirtërore në një kohë rreziku të tillë, unë dëshiroj të shpreh një fjalë paralajmërimi për një shenjë shumë të fortë të kohës. Jeta ime profesionale më vendosi në radhën e parë të teknologjisë, kështu që e njoh vlerën që ka, veçanërisht në komunikim. Kaq shumë informacion nga njeriu tani është në majë të gishtave tona. Por interneti është plot edhe me atë që është e fëlliqur dhe mashtruese. Teknologjia e ka rritur lirinë tonë të fjalës, por i jep gjithashtu një individ të pakualifikuar besueshmëri të rreme të bazuar në numrin e shikuesve. Kjo është arsyeja përse tani, më shumë se kurrë, ne duhet ta kujtojmë këtë parim të përgjithshëm: “Do t’i njihni nga frytet e tyre” (Mateu 7:20).

Në veçanti, ju paralajmëroj të mos shihni imazhe të fëlliqura ose të mos ua jepni vëmendjen tuaj shpifësve për Krishtin dhe Profetin Jozef Smith. Të dyja veprimet krijojnë të njëjtin efekt: humbjen e Frymës së Shenjtë dhe të fuqisë së Tij mbrojtëse e mbështetëse. Vesi dhe mjerimi përherë pasojnë.

Vëllezër dhe motra të mia të dashura, nëse ndonjëherë hasni ndonjë gjë që ju bën ta vini në pikëpyetje dëshminë tuaj për ungjillin, ju lutem të shikoni lart. Shikoni te Burimi i të gjithë urtësisë dhe së vërtetës. Ushqejeni besimin dhe dëshminë tuaj me

Brazilia, Brazil

fjalën e Perëndisë. Në botë, ka nga ata që kërkojnë ta minojnë besimin tuaj duke përzier gënjeshtër me gjysmë të vërteta. Ja pse është krejt vendimtare që ju të qëndroni vazhdimisht të denjë për Shpirtin. Shoqërimi i Frymës së Shenjtë nuk është thjesht një leverdi e këndshme – është thelbësor për mbijetesën tuaj shpirtërore. Nëse nuk do t'i mblidhni si thesar fjalët e Krishtit dhe do të dëgjoni me kujdes nxitjet e Shpirtit, ju do të mashtroheni (shih Joseph Smith-Mateu 1:37). Ne duhet t'i bëjmë këto gjëra.

Jezu Krishti, i cili ishte i përkryer, dhe Jozef Smithi, i cili e pranoi se nuk ishte, u vranë të dy nga shpifës që nuk deshën ta pranonin dëshminë e tyre. Si mund ta dimë se dëshmia e tyre është e vërtetë – se Jezu Krishti është Biri i Perëndisë dhe Jozef Smithi është një profet i vërtetë?

“Do t'i njihni nga frytet e tyre.” A mund të rritet frut i mirë nga një pemë e keqe? Unë vetë e di se Shëlbuesi im i ka falur mëkatet e mia dhe më ka çliruar nga zgjedha ime vetjake, duke më sjellë në një gjendje lumturie që as nuk e dija se ekzistonte. Dhe unë vetë e di se Jozef Smithi ishte profet, sepse kam zbatuar premtimin e thjeshtë në Librin e Mormonit: “Pyesni Perëndinë, Atin e Amshuar, në emrin e Krishtit” (Moroni 10:4). Me fjalë të thjeshta, shikoni lart.

Ka disa që mund të sugjerojnë se duhet të keni prova fizike në mënyrë që të besoni te Ringjallja e Krishtit ose te vërtetësia e ungjillit të Tij të rivendosur. Atyre unë u citoj fjalët e Almës për Korihorin, i cili po përpiqej t'i bindte të tjerët të mos besonin: “Ti ke pasur mjaft shenja; a mos do të tundosh Perëndinë? A do të thuash: Më trego një shenjë, kur ke dëshminë e të gjithë këtyre vëllezërve të tu dhe gjithashtu të gjithë profetëve të shenjtë? Shkrimet e Shenjta i ke para teje” (Alma 30:44).

Unë dhe ju jemi prova të gjalla të fuqisë shëlbuese të Shpëtimtarit. Ne jemi prova të gjalla të shërbesës së Profetit Jozef dhe besnikërisë së atyre shenjtoreve të hershëm që qëndruan të fortë në dëshminë e tyre. Kisha e Jezu Krishtit tani është shtrirë kudo në botë dhe po rritet si kurrë më parë – e përqafuar, si në kohën e Krishtit, nga njerëz të përlulur që nuk kanë nevojë të shohin e të prekin për të besuar.

Asnjë nuk e di se kur do të vijë përsëri Zoti. Por tani kanë ardhur kohë të vështira. Sot është koha që të shikojmë lart te Burimi i së vërtetës dhe të sigurohemi se dëshmitë tona janë të forta.

Duke u kthyer te rëfimi im, unë dhe kushërinjtë e mi u ngritëm në mëngjes, me një diell të shndritshëm dhe qiell të bukur. Një burrë trokiti në derë duke kërkuar tre djem të humbur. Ai na vuri mbi kuaj dhe ne u kthyem në shtëpi

përmes së njëjtës stepë. Unë kurrë nuk do ta harroj atë që pamë rrugës për në shtëpi – një mori njerëzish që kishin qenë duke na kërkuar gjatë gjithë natës, traktorët dhe kamionët e tyre të ngecur në baltë. Ata kishin gjetur një shalë këtu dhe një kalë atje dhe, kur na panë të ktheheshim në shtëpi, unë mund ta ndieja lehtësimin e tyre dhe dashurinë e tyre. Në hyrje të qytetit, shumë njerëz po na prisnin dhe në krye të të gjithëve ishin gjyshja ime e dashur, ungi dhe halla ime. Ata na përqafuan dhe qanë, të gëzuar së tepërmi se i kishin gjetur fëmijët e tyre të humbur. Ç'kujtesë e madhe është kjo për mua, se Ati ynë i dashur Qiellor është i kujdesshëm ndaj nesh! Ai po e pret me padurim kthimin tonë në shtëpi.

Po, ka shenja stuhie që po formohen kudo rreth nesh. Le të shikojmë lart dhe ta përgatisim veten. Siguria gjendet te një dëshmi e fortë. Le t'i ushqejmë dhe e t'i forcojmë dëshmitë tona çdo ditë.

Unë e di se ne mund të jetojmë së bashku si familje për përjetësi, se Ati ynë i dashur Qiellor është duke na pritur ne, fëmijët e Tij, me krahët e Tij të shtrirë. Unë e di se Jezu Krishti, Shpëtuësi ynë, jeton. Ashtu si Pjetri, këtë nuk ma zbuloi as mishi as gjaku, por Ati im që është në qiej (shih Mateu 16:15–19). Në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Terens M. Vinson,

i Të Shtatëdhjetëve

Duke iu Afruar më Shumë Perëndisë

Shpëtimtari ynë do që ne ta duam vërtet Atë deri në atë pikë sa të duam ta përputhim vullnetin tonë me të Tijin.

Nipi ynë gjashtëvjeçar, Oli, që me dashuri më thërret “Popi”, duhej të merrte diçka nga makina. Babi i tij ishte brenda në shtëpi dhe, pa e ditur Oli, i çkyçi dyert e makinës nga larg ndërsa Oli po i afrohej asaj, pastaj i kyçi përsëri kur ai kishte mbaruar. Oli vrapoi brenda atëherë me një buzëqeshje të madhe!

E gjithë familja e pyeti: “Si i hape dyert e makinës dhe pastaj i mbylle përsëri?” Ai thjesht buzëqeshi.

Bija jonë, nëna e tij, tha: “Ndoshta Popi e bëri – ndoshta ti ke fuqi magjike si ai!”

Kur kjo ndodhi një herë të dytë disa minuta më vonë, përgjigja e tij ndaj pyetjeve të mëtejshme rreth aftësive të tij të zbuluara rishtas ishte: “Është mahnitëse! Unë mendoj se ndodh ngaqë Popi më do dhe është nga miqtë e mi më të mirë dhe kujdeset për mua!”

Unë kam qenë i bekuar të di për gjërat vërtet të mrekullueshme që kanë ndodhur në jetën e shenjtorëve besnikë kudo në Afrikë, Papua të Guinesë së Re, Australi, Zelandën e Re dhe në ishujt e Paqësorit. Unë bie dakord me Olin – unë mendoj se është ngaqë njerëzit besnikë ndihen njësoj rreth Atit Qiellor dhe Shpëtimtarit ashtu siç ndihet

Oli me mua. Ata e duan Perëndinë si mik të ngushtë dhe Ai kujdeset për ta.

Anëtarëve të kësaj Kishe u është dhënë e drejta e një dëshmie shpirtërore, dhe shumë e marrin, si dhe për të bërë besëlidhje për të ndjekur Zotin. Megjithë këtë, disa përparojnë drejt Tij ndërsa të tjerë jo. Në cilën kategori jeni ju?

Perëndia duhet të jetë qendra e universit tonë – pika e mirëfilltë e përqendrimit tonë. A është? Apo ndonjëherë Ai është larg mendimeve dhe qëllimeve të zemrës sonë? (shih Mosia 5:13). Vini re se nuk janë thjesht mendimet e zemrës sonë që janë me rëndësi por “qëllimet”. Si e pasqyrojnë sjellja dhe veprimet tona integritetin moral të qëllimeve tona?

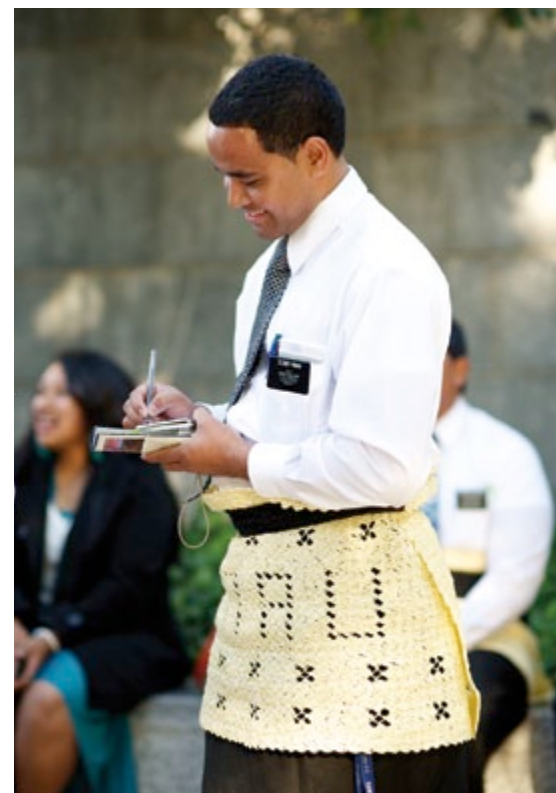
Biri ynë Ben, kur ishte 16 vjeç dhe po fliste në një konferencë kunji, bëri pyetjen: “Si do të ndiheshit nëse dikush do t’ju premtonte diçka çdo javë dhe kurrë nuk do ta mbante premtimin?” Ai vazhdoi: “A e marrim seriozisht premtimin që bëjmë kur marrim sakramentin dhe besëlidhim për t’i mbajtur urdhërimet e Tij dhe gjithmonë ta kujtojmë Atë?”

Zoti na jep gjithmonë mënyra për të ndihmuar që ta kujtojmë Atë dhe

fuqitë e Tij mbështetëse. Një mënyrë është nëpërmjet asaj pjese të përbashkët që e përjetojmë të gjithë – fatkeqësia (shih Alma 32:6). Ndërsa shoh prapa te sprovat me të cilat jam përballur, është e qartë se ato kanë çuar në rritjen, kuptimin dhe ndjeshmërinë time. Ato më kanë çuar mua më pranë Atit tim Qiellor dhe Birit të Tij me përvojat dhe përmirësimin të gdhendura në zemrën time.

Drejtimi dhe udhëzimi i Zotit janë thelbësorë. Ai e ndihmoi vëllain besnik të Jaredit duke zgjidhur një nga dy sfidat e tij kur Ai i tregoi atij se si të fuste ajër të freskët në maunet që qenë ndërtuar besnikërisht (shih Ethëri 2:20). Por, me qëllim, Zoti jo vetëm e la përkohësisht të pazgjidhur sfidën se si të sigurohej dritë, por Ai e bëri të qartë atëherë se Ai, Zoti, do të lejonte goditje dhe sprova që e bënin të domosdoshme zgjidhjen e saj. Ai do të ishte që do të dërgonte erëra, shira dhe përmbytje (shih Ethëri 2:23–24).

Përse do ta bënte Ai atë? Përse Ai paralajmëron këdo prej nesh që ta

largojmë veten nga një burim rreziku kur Ai thjesht mund të ndalojë rrezikun që të mos ndodhë? Presidenti Uilford Udraf tregoi historinë se si qenë paralajmëruar shpirtërisht për ta larguar karrocën ku flinin ai, bashkëshortja e tij dhe fëmija i tij, vetëm që të zbulonin se shpejt pas kësaj një tajfun shkuli një pemë të madhe dhe e lëshoi saktësisht atje ku qëndronte më parë karroca (shih *Teachings of Presidents of the Church: Wilford Woodruff* [2004], f. 47).

Në të dy këto raste, moti mund të qe rregulluar për t'i eliminuar rreziqet. Por këtu është çështja – në vend që ta zgjidhë problemin Vetë, Zoti dëshiron që ne të zhvillojmë besimin që do të na ndihmojë të mbështetemi tek Ai në zgjidhjen e problemeve tona dhe t'i mirëbesojmë Atij. Atëherë ne mund ta ndiejmë dashurinë e Tij më shpesh, më fuqishëm, më qartë dhe më personalisht. Ne bashkohemi me Të dhe ne mund të bëhemi si Ai. Qëllimi i Tij është që ne të jemi si Ai. Në fakt, kjo është lavdia e Tij dhe vepra e Tij (shih Moisiu 1:39).

Një djalë i ri po përpiquej të pastronte zonën e ndotur prapa shtëpisë së tij që të mund të luante atje me makinat e tij. Atje ishte një shkëmb i madh që e pengonte punën e tij. Djali e shtynte dhe e tërhiqte me gjithë fuqinë e tij, por pavarësisht sa fort u përpoq, shkëmbi nuk lëvizte.

Babai i tij e vështroi për pak kohë pastaj erdhi tek i biri dhe i tha: “Ti ke nevojë ta përdorësh gjithë fuqinë tënde për të lëvizur një shkëmb kaq të madh”.

Djali u përgjigj: “Unë e përdora të gjithë fuqinë time!”

Babai i tij e korrigjoi: “Jo, ti nuk e ke përdorur. Ti nuk e pate ende ndihmën time!”

Ata u përkulën atëherë së bashku dhe e lëvizën shkëmbin lehtësisht.

Babait të mikut tim Vaiba Roum,

Kolejvill, Teksas

president i kunjit të parë në Papua të Guinesë së Re, i ishte dhënë mësim gjithashtu se mund t'i drejtohej Atit të tij në Qiell në kohë nevojë. Ai dhe bashkëfshatarët e tij mund të mbijetonin vetëm nëpërmjet të korrave që ata kultivonin. Një ditë, ai ndezi një zjarr për të pastruar pjesën e tij të tokës bujqësore në fshat për ta mbjellë. Gjithsesi, zjarri qe paraprirë nga një periudhë e gjatë vape dhe bimësia ishte shumë e thatë. Kështu që zjarri i tij u bë si historia e Presidentit Tomas S. Monson, ashtu siç vetë profeti ynë e përshkroi në konferencën e fundit të përgjithshme, (shih “Bindja Sjell Bekime”, *Liahona*, maj 2013, f. 89–90). Ai filloi të përhapet nëpër livadhe e shkurre dhe, sipas fjalëve të birit të tij, u krijua “një zjarr i përbindshëm”. Ai u tremb për bashkëfshatarët e tij dhe për humbjen e mundshme të të korrave të tyre. Nëse ato do të shkatërroheshin, ai do t'i nënshtrohej drejtësisë së fshatit. Duke mos qenë në gjendje ta shuante zjarrin, ai kujtoi atëherë Zotin.

Unë po citoj nga biri i tij, miku im: “Ai u ul në gjuhë në kodër në shkurre dhe filloi t'i lutej Atit Qielor të ndalonte zjarrin. Befas u duk një re e madhe e zezë mbi vendin ku po lutej dhe ra një shi aq i madh – por vetëm

atje ku zjarri qe ndezur. Kur ai pa përreth, ishte një qiell i kthjellët kudo përveç vendit ku qenë ndezur flakët. Ai nuk mund të besonte se Zoti do t'i përgjigjej një njeriu të thjeshtë si ai dhe përsëri ai u ul në gjuhë dhe qau si fëmijë. Ai tha se ishte ndjenja më e ëmbël” (shih Alma 36:3).

Shpëtimtari ynë do që ne ta duam vërtet Atë deri në atë pikë sa të duam ta përputhim vullnetin tonë me të Tijin. Ne mundemi atëherë ta ndiejmë dashurinë e Tij dhe ta njohim lavdinë e Tij. Atëherë Ai mund të na bekojë ashtu si Ai do. Kjo i ndodhi Nefit, birit të Helamanit, që arriti në nivelin ku Zoti i besoi atij pa dyshim dhe, për shkak të kësaj, ishte në gjendje ta bekonte me gjithçka që ai kërkonte (shih Helamani 10:4–5).

Në *Life of Pi*, libri artistik nga Jan Martel (Yann Martel), heroi shpreh ndjenjat e tij rreth Krishtit: “Unë nuk mund ta heq Atë nga mendja ime. Unë ende nuk mundem. Unë kalova tri ditë të plota duke menduar rreth Tij. Sa më shumë që Ai më mbetej në mendje, aq më pak mund ta harroja Atë. Dhe sa më shumë mësoja rreth Tij, aq më pak dëshiroja ta lija” ([2001], f. 57).

Kjo është saktësisht se si ndihem rreth Shpëtimtarit. Ai është gjithmonë

pranë, veçanërisht në vende të shenjta dhe në kohë nevoje; dhe ndonjëherë, kur unë e pres më pak, unë ndiej thua jse sikur Ai më prek në supe që të më tregojë se Ai më do. Unë mund t'ia kthej atë dashuri në mënyrën time të papërsosur duke i dhënë Atij zemrën time (shih DeB 64:22, 34).

Vetëm disa muaj përpara unë isha ulur me Plakun Xhefri R. Holland ndërsa ai caktonte misionarë në misionet e tyre. Ndërsa u nisëm ai priste për mua dhe kur po ecnim ai më hodhi krahu në sup. Unë i komentova që po bënte të njëjtën gjë si dikur më parë në Australi. Ai tha: "Kjo është sepse unë të dua!" Dhe e dija se ajo ishte e vërtetë.

Unë besoj se nëse do të mund të kishim privilegjin të ecnim fizikisht me Shpëtimtarin, ne do të ndienim krahu e Tij të hedhur mbi supin tonë po ashtu. Si dishepujt që shkonin drejt Emausit, zemra jonë do të na "digjej . . . përbrenda" (Lluka 24:32). Ky është mesazhi i Tij: "Ejani e shikoni" (Gjoni 1:39). Është personale, ftuese dhe për-qafuese në ftesën e vet për të ecur me krahu e Tij përreth supeve tona.

U ndiefshim të gjithë po aq të sigurt sa Enosi, siç pasqyrohet në vargun e fundit të librit të tij të shkurtër, por të thellë: "Unë gëzohem në ditën kur vdekshmëria ime do të vishet me pavdekshmëri dhe do të qëndroj para tij; atëherë unë do të shikoj fytyrën e tij me gëzim dhe ai do të më thotë: Eja tek unë, ti i bekuar; ka një vend të përgatitur për ty në pallatet e Atit tim" (Enosi 1:27).

Për shkak të përvojave të shumta dhe të fuqisë me të cilën Shpirti më ka dëshmuar, unë dëshmoj me siguri absolute se Perëndia jeton. Unë e ndiej dashurinë e Tij. Është ndjenja më e ëmbël. Le të bëjmë atë çka duhet për ta renditur vullnetin tonë me të Tijin dhe vërtet ta duam Atë. Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Rasell M. Nelson,
i Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve

Vendime Përjetësie

Përdorimi i mençur i lirisë suaj për të marrë vendimet vetjake është vendimtar për rritjen tuaj shpirtërore, tani e në përjetësi.

Të dashur vëllezër dhe motra të mia, çdo ditë është një ditë vendimi. Presidenti Tomas S. Monson na ka mësuar se "vendimet përcaktojnë fatin"¹. Përdorimi i mençur i lirisë suaj për të marrë vendimet vetjake është vendimtar për rritjen tuaj shpirtërore, tani e në përjetësi. Asnjëherë nuk jeni tepër të rinj për të mësuar, asnjëherë tepër të vjetër për të ndryshuar. Dëshirimet tuaja për të mësuar e ndryshuar vijnë nga një etje e mbjellë hyjnisht për përparim të përjetshëm.² Çdo ditë sjell mundësi për vendime përjetësie.

Ne jemi qenie të përjetshme – fëmijë shpirtërorë të prindërve qiellorë. Bibla shkruan se "Perëndia krijoi njeriun simbas shëmbëlltyrës së vet, . . . krijoi mashkullin e femrën"³. Këto kohë dëgjova një kor fëmijësh të këndonte këngën e dashur "Fëmij' i Per'ndis' Jam"⁴. Pyesja veten: "Pse nuk e kam dëgjuar atë këngë të këndohet më shpesh nga nëna apo baballarë besnikë?" A nuk jemi të gjithë fëmijë të Perëndisë? Në të vërtetë, asnjë prej nesh *s'mund të pushojë kurrë* së qeni një fëmijë i Perëndisë!

Si fëmijë të Perëndisë, duhet ta duam Atë me gjithë zemër dhe shpirt, madje më shumë se ç'duam prindërit tanë tokësorë.⁵ Duhet t'i duam fqinjët tanë si vëllezër dhe motra. S'ka

urdhërime të tjera më të mëdha se këto.⁶ Dhe duhet ta nderojmë kurdoherë vlerën e jetës njerëzore, në secilën nga fazat e saj të shumta.

Shkrimi i shenjtë mëson se trupi e shpirti janë qenia [shpirti i gjallë] e njeriut.⁷ Si qenie dypjesëshe, secili nga ju mund ta falënderojë Perëndinë për dhuratat e Tij të paçmuara të trupit tuaj e të shpirtit tuaj.

Trupi Njerëzor

Vitet e mia të profesionit si mjek, më dhanë një respekt të thellë për trupin njerëzor. I krijuar nga Perëndia si një dhuratë për ju, ai është absolutisht mahnitës! Mendoni për sytë tuaj që shohin, veshët që dëgjojnë dhe gishtërinjtë që ndiejnë të gjitha gjërat e mahnitshme përreth jush. Truri juaj ju lejon që të mësoni, të mendoni e të arsyetoni. Zemra juaj pompon pa u lodhur ditë e natë, thuajse jashtë vetëdijes suaj.⁸

Trupi juaj vetëmbrohet. Dhembja vjen si paralajmërim që diçka nuk shkon mirë dhe kërkon vëmendje. Sëmundjet ngjitëse sulmojnë kohë pas kohe dhe, kur ato sulmojnë, formohen antitropa që e rrisin qëndresën tuaj ndaj infektimit pasues.

Trupi juaj vetëndreqet. Të prerat dhe të vrrat shërohen. Kockat e thyera mund të forcohen përsëri. Kam përmendur veç një pjesë të vockël të

shumë cilësive mahnitëse të trupit tuaj që janë dhënë nga Perëndia.

Megjithatë, duket se te çdo familje, në mos te çdo njeri, ekzistojnë disa gjendje fizike që kërkojnë kujdes të veçantë.⁹ Një mënyrë përballimi me një sfidë të tillë u dha nga Zoti. Ai tha: “Unë u jap njerëzve dobësi, që ata të jenë të përlulur; . . . pasi në qoftë se ata përlulen para meje dhe kanë besim tek unë, atëherë unë do të bëj që gjërat e dobëta të bëhen të forta në ta”¹⁰.

Shpeshherë shpirta të mrekullueshëm vihen në trupa të papërkryer.¹¹ Dhurata e një trupi të tillë, në fakt, mund ta forcojë një familje teksa prindër e fëmijë e ndërtojnë me gati-shmëri jetën e tyre rreth atij fëmije të lindur me nevoja të veçanta.

Procesi i plakjes është gjithashtu dhuaratë nga Perëndia, sikurse vdekja. Në fund, vdekja e trupit tuaj tokësor është e domosdoshme në planin e madh të Perëndisë për lumturinë.¹² Përse? Sepse vdekja do ta lejojë shpirtin tuaj të kthehet në shtëpi tek Ai.¹³ Nga një këndvështrim i përjetshëm, vdekja është e parakohshme vetëm për ata që nuk janë të përgatitur të takojnë Perëndinë.

Meqë trupi juaj është një pjesë kaq jetike e planit të Perëndisë, nuk është çudi që Apostulli Pal e cilësoi atë “tempulli i Perëndisë”¹⁴. Sa herë që shikoheni në pasqyrë, shiheni trupin si tempullin tuaj. Kjo e vërtetë – e përtëritë me mirënjohje përditë – mund të ndikojë pozitivisht në vendimet tuaja për mënyrën se si do të kujdeseni për trupin tuaj e si do ta përdorni atë. Dhe ato vendime do të përcaktojnë fatin tuaj. Si është e mundur kjo? Ngaqë trupi është tempulli i shpirtit tuaj. Dhe, mënyra si e përdorni trupin tuaj, ndikon shpirtin tuaj. Disa nga vendimet që do të përcaktojnë fatin tuaj të përjetshëm, përfshijnë:

- Ç’mënyrë do të zgjidhni që të kujdeseni e ta përdorni trupin tuaj?
- Çfarë cilësish shpirtërore do të zgjidhni t’i zhvilloni?

Shpirti Njerëzor

Shpirti juaj është qenie e përjetshme. Zoti i tha profetit të Tij Abraham: “Ti u zgjodhe përpara se të lindeshe”¹⁵. Zoti tha diçka të ngjashme për Jeremian¹⁶

dhe shumë të tjerë¹⁷. Ai madje e tha këtë edhe për ju.¹⁸

Ati juaj Qiellor ju ka njohur për një kohë shumë të gjatë. Juve, si bir ose bijë e Tij, Ai ju zgjodhi të vini në tokë pikërisht në këtë kohë, që të jeni një udhëheqës në veprën e Tij të madhe mbi tokë.¹⁹ Ju u zgjodhët jo nga veçoritë tuaja trupore, por nga cilësitë tuaja *shpirtërore*, siç janë trimëria, guximi, integriteti i zemrës, një etje për të vërtetën, një uri për mençuri dhe një dëshirë për t’u shërbyer të tjerëve.

Ju i zhvilluat disa prej këtyre cilësive para jetës tokësore. Të tjerat mund t’i zhvilloni këtu në tokë²⁰, kur i kërkon ato me ngulm²¹.

Një cilësi shpirtërore me shumë rëndësi është ajo e vetëpërmbytjes – fuqia për të vënë arsyen mbi dëshirën. Vetëpërmbytja ngre një ndërgjegje të fuqishme. Dhe ndërgjegjja juaj përcakton reagimet tuaja morale në situata të vështira, tunduese dhe të lodhshme. Agjërimi e ndihmon shpirtin tuaj të zhvillojë sundim mbi dëshirat fizike. Agjërimi gjithashtu e rrit qasjen tuaj te ndihma e qiellit, sepse fuqizon lutjet tuaja. Përse kërkohet vetëpërmbytje? Perëndia mbolli brenda nesh dëshira të fuqishme për ushqyerje dhe dashuri, që janë jetike për vazhdimësinë e familjes njerëzore.²² Kur i përmbajmë dëshirat tona brenda caqeve të ligjeve të Perëndisë, ne mund të gëzojmë jetë më të gjatë, dashuri më të madhe dhe gëzim të përkryer.²³

Nuk është e papritur, pra, që tundimet më të shumta për të devijuar nga plani i Perëndisë për lumturinë, vijnë nëpërmjet keqpërdorimit të atyre dëshirave thelbësore të dhëna nga Perëndia. Kontrollimi i dëshirave tona nuk është gjithnjë i lehtë. Asnjë nga ne nuk i zotëron në mënyrë të përsosur.²⁴ Ndodhin gabime. Bëhen lajthitje. Kryhen mëkate. Çfarë mund të bëjmë atëherë? Ne mund të mësojmë prej tyre.

Dhe ne mund të pendo kemi vërtet.²⁵

Mund ta ndryshojmë sjelljen. Edhe vetë dëshirat tona mund të ndryshojnë. Si? Ka vetëm një mënyrë. Ndryshimi i vërtetë – ndryshimi i përhershëm – mund të vijë vetëm me fuqinë shëruese, pastruese dhe aftësuese të Shlyerjes së Jezu Krishtit.²⁶ Ai ju do – secilin nga ju!²⁷ Ai ju lejon ta përdorni fuqinë e Tij kur zbatoni urdhërimet e Tij, me etje, seriozitet dhe përpikëri. Kaq e thjeshtë dhe e sigurt është kjo. Ungjilli i Jezu Krishtit është ungjill ndryshimi!²⁸

Një shpirt i fortë njerëzor, që ka kontroll mbi lakmitë e mishit, është zot mbi emocionet dhe pasionet e jo skllav i tyre. Ky lloj lirie është aq jetik për shpirtin, sa është oksigjeni për trupin! Liria nga vetëskllavëria është çlirim i vërtetë!²⁹

Ne jemi “të lirë të [zgjedhim] lirinë dhe jetën e përjetshme . . . ose të [zgjedhim] robërinë dhe vdekjen”³⁰. Kur ne zgjedhim udhën më të lartë drejt lirisë dhe jetës së përjetshme, ajo udhë përfshin martesën.³¹ Shenjtorët e ditëve të mëvonshme shpallin se “martesa midis një burri dhe një gruaje shugurohet nga Perëndia dhe se familja është thelbësore në planin e Krijesit për destinacionin e përjetshëm të fëmijëve të Tij”. Ne gjithashtu dimë se “gjinia është një karakteristikë thelbësore e identitetit dhe qëllimit individual të jetës para

lindjes, të jetës së vdekshme dhe asaj të përjetshme”³².

Martesa midis një burri dhe një gruaje është themelore për doktrinën e Zotit dhe vendimtare për planin e përjetshëm të Perëndisë. Martesa midis një burri dhe një gruaje është modeli i Perëndisë për një plotësi të jetës në tokë dhe në qiell. Modelin martesor të Perëndisë nuk mund ta shpërdoroni, ta keqkuptoni apo ta keqshpjegoni.³³ Jo, nëse doni gëzim të vërtetë. Modeli martesor i Perëndisë mbron fuqinë e shenjtë të krijimit të jetës dhe gëzimin e intimitetit të vërtetë martesor.³⁴ Dimë se Adamin dhe Evën Perëndia i martoi përpara se të përjetonin gëzimin e bashkimit si bashkëshortë.³⁵

Në kohën tonë, qeveritë civile kanë interesim të posaçëm në mbrojtjen e martesës, sepse familjet e forta përbëjnë mënyrën më të mirë për t'u siguruar shëndetin, arsimimin, mirëqenien dhe përparimin brezave në rritje.³⁶ Por qeveritë civile ndikohen rëndë nga prirjet shoqërore e filozofitë laike teksa shkruajnë, rishkruajnë dhe zbatojnë ligjet. Pavarësisht nga ligjet civile që mund të dekretohen, doktrina e Zotit në lidhje me martesën dhe moralshmërinë nuk mund të ndryshohet.³⁷ Mbani mend: mëkati, edhe sikur të ligjërohet nga njeriu, është ende mëkat në sytë e Perëndisë!

Ndonëse duhet ta imitojmë dashamirësinë dhe dhembshurinë e Shpëtimtarit, ndonëse duhet t'i çmojmë të drejtat dhe ndjenjat e të gjithë fëmijëve të Perëndisë, ne nuk mundemi ta ndryshojmë doktrinën e Tij. Nuk na përket neve ta ndryshojmë. Doktrinën e Tij na përket ta studiojmë, ta kuptojmë e ta përkrahim.

Mënyra e jetës e Shpëtimtarit është e mirë. Mënyra e tij përfshin dëlirësi para martesës dhe besnikëri tërësore brenda martesës.³⁸ Mënyra e Zotit është e vetmja mënyrë që ne të përjetojmë lumturi të qëndrueshme. Mënyra e Tij i sjell ngushëllim të pandërprerë qenies sonë dhe paqe të përhershme shtëpive tona. Dhe, më e mira e të gjithave, mënyra e Tij na prin drejt shtëpisë tek Ai dhe Ati ynë Qiellor, drejt jetës së përjetshme dhe ekzaltimit.³⁹ Ky është vetë thelbi i veprës dhe i lavdisë së Perëndisë.⁴⁰

Të dashur vëllezër dhe motra të mia, çdo ditë është një ditë vendimi dhe vendimet tona përcaktojnë fatin tonë. Një ditë secili prej nesh do të qëndrojë përpara Zotit për gjykim.⁴¹ Ne, secili, do të kemi një intervistë personale me Jezu Krishtin.⁴² Ne do të shpjegojmë vendimet që kemi marrë në lidhje me trupin tonë, cilësitë tona shpirtërore dhe mënyrën si e nderuam modelin e Perëndisë për martesën dhe familjen.

I zgjedhshim ne me mençuri vendimet për përjetësinë të secilës ditë, është lutja ime e zjarrtë në emrin e shenjtë të Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Thomas S. Monson, "Decisions Determine Destiny" (Mbledhje rreth vatrës e Sistemit Arsimor të Kishës, 6 nëntor 2005), f.3; speeches.byu.edu.
2. Koncepti i përparimit të përjetshëm u përshkrua mirë nga W. W. Phelps në tekstin e tij për himnin "If You Could Hie to Kolob" (*Hymns*, nr. 284). Strofa 4 thotë: "Nuk ka fund virtyti; / Nuk ka fund fuqia; / Nuk ka fund urtësia; / Nuk ka fund drita. / Nuk ka fund uniteti; / Nuk ka fund rinia; / Nuk ka fund priftëria; / Nuk ka fund e vërteta". Strofa 5 e përmbyll: "Nuk ka fund lavdia; / Nuk ka fund dashuria; / Nuk ka fund ekzistenca; / Nuk ka vdekje sipër".
3. Zanafilla 1:27; shih edhe Kolosianëve 3:10; Alma 18:34; Ethëri 3:15; Moisiu 6:9.
4. "Fëmij' i Per'ndis' Jam", *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 58.
5. Shih Mateu 10:37.
6. Shih Marku 12:30–31.
7. Shih Doktrina e Besëlidhje 88:15.
8. Në trupin tuaj janë gjithashtu në veprim të tjerë mekanizma të dhënë nga Perëndia. Elemente si natriumi, kaliumi e kalciumi dhe përbërje si uji, glukozja dhe proteinat janë themelore për mbijetesën tonë. Trupi kryen procese me gaze si oksigjeni dhe dyoksidi i karbonit. Ai krijon hormone si insulina, adrenalina dhe tiroksina. Nivelet e secilës prej këtyre dhe të shumë përbërësve të tjerë të trupit vetërregullohen brenda disa kufijve. Ndërmjet gjendrave të trupit ekzistojnë lidhje që kontrollohen dhe rregullohen automatikisht. Për shembull, gjendra e hipofizës, e fundi i trurit, lëshon një hormon për ta nxitur cipën e gjendrave veshkore që të prodhojë hormonet e cipës veshkore. Rritja e nivelit të hormoneve të cipës ndal, rrjedhimisht, prodhimin e hormonit nxitës të hipofizës dhe anasjelltas. Temperatura e trupit tuaj mbahet në zonën normale të 98.6°F apo 37°C, qofshit në ekuator ose në Polin e Veriut.
9. Disa gjendje duken me lehtësi; të tjera janë të fshehura. Disa janë trashëgimore; të tjera nuk janë. Disa njerëz janë të prirur për kancer, të tjerë kanë alergji e kështu me radhë. Çdokush nga ne mund të jetë vigjilent për sferën e vet të dobësisë dhe të mësojë me përlësi atë që do t'i mësonte Zoti, në mënyrë që dobësia të mund të bëhet forcë.
10. Ethëri 12:27.
11. Disa gjendje nuk do të ndreqen plotësisht deri në Ringjallje, kur "të gjitha gjërat do të rikthehen në formën e tyre të përshtatshme dhe të përkryer" (Alma 40:23).
12. Shih Alma 42:8.
13. Psalmisti shkroi: "Është e çmueshme në sytë e Zotit vdekja e të shenjtëve të tij" (Psalmet 116:15). Vdekja është e çmueshme ngaqë për Zotin është një "kthim në shtëpi" i shenjtorit.
14. Shih 1 Korintasve 3:16; shih edhe 6:19.
15. Abrahami 3:23.
16. Shih Jeremia 1:5.
17. Shih Alma 13:2–3.
18. Shih Doktrina e Besëlidhje 138:55–56.
19. Shih Alma 13:2–3; Doktrina e Besëlidhje 138:38–57.
20. Cilësitë e "besimit, virtytit, ditorisë, maturisë, durimit, mirësisë vëllazërore, perëndishmërisë, dashurisë hyjnore, përlulesisë [dhe] zellit" (Doktrina e Besëlidhje 4:6) janë ndër dhuratat shpirtërore që mund t'i zhvillojmë dhe të na japen. Mirënjohja është një tjetër cilësi shpirtërore që mund të zhvillohet. Mirënjohja ndikon në gjendjen shpirtërore dhe rendimentin. Dhe, kur të keni "lindur shpirtërisht nëpërmjet Perëndisë", mund të merrni me mirënjohje shëmbëlltoren e Tij në pamjen tuaj (shih Alma 5:14).
21. Shih 1 Korintasve 12; 14:1–12; Moroni 10:8–19; Doktrina e Besëlidhje 46:10–29.
22. Disa tundohen të hanë së tepërmi. "Të jshëndoshja ka kapur botërisht përmasa epidemike, me të paktën 2.8 milion njerëz që vdesin çdo vit si rezultat i mbipeshës" ("10 Facts on Obesity", Organizata Botërore e Shëndetësisë, mars 2013, www.who.int/features/factfiles/obesity/en). Të tjerë tundohen të hanë shumë pak. Anoreksia dhe bulimia shkretojnë shumë jetë, martesja dhe familje. E disa tundohen nga orekse seksuale të ndaluara nga Krijuesi ynë. Ka sqarim të *Handbook 2: Administering the Church* [Manuali 2: Administrimi i Kishës], i cili thotë: "Ligji i Zotit për dëlirësinë është shmangia nga lidhjet seksuale jashtë martesës së ligjshme dhe besnikëri brenda martesës. . . . Kurorëshkelja, lavirësia, lidhjet homoseksuale ose lesbike dhe çdo praktikë tjetër jo e shenjtë, e panatyrshme ose e papastër janë të mëkatshme." Duke cituar ende nga manuali: "Sjellja homoseksuale i dhuron urdhërimet e Perëndisë, është kundër qëllimeve të seksualizimit njerëzor dhe i privon njerëzit nga bekimet që mund të gjenden në jetën familjare dhe në ordincat shpëtuese të ungjillit. . . . Ndërsa e kundërshton sjelljen homoseksuale, Kisha u vjen në ndihmë me kuptimësi dhe respekt individëve të cilët ndiejnë tërheqje brenda së njëjtës gjini" ([2010], 21.4.5; 21.4.6).
23. Shih 1 Korintasve 6:9–20; Jakobi 1:25–27 (Bibla); Doktrina e Besëlidhje 130:20–21. Dhe duhet gjithnjë të kujtojmë që "njerëzit janë, që ata të mund të kenë gëzim" (2 Nefi 2:25).
24. Jeta e vdekshme është një periudhë provimi, siç shpjegohet të shkrimi i shenjtë: "Dhe ne do t'i provojmë me këtë, për të parë nëse ata do t'i bëjnë të gjitha gjërat që Zoti, Perëndia i tyre, do t'i urdhërojë" (Abrahami 3:25).
25. Shih Mosia 4:10; Alma 39:9; Helamani 15:7. *Handbook 2* [Manuali 2] përfshin këtë mesazh: "Sjellja homoseksuale mund të falet përmes pendimit të sinqertë" (21.4.6).
26. Përmes Shlyerjes së Jezu Krishtit dhe nëpërmjet bindjes ndaj parimeve të ungjillit, i gjithë njerëzimi mund të shpëtohet (shih Doktrina e Besëlidhje 138:4; Nenet e Besimit 1:3).
27. Shih Ethëri 12:33–34; Moroni 8:17.
28. Shih Mosia 5:2; Alma 5:12–14.
29. Shih Romakëve 8:13–17; Galatasve 5:13–25; Doktrina e Besëlidhje 88:86.
30. 2 Nefi 2:27.
31. Shih Doktrina e Besëlidhje 131:1–4.
32. "Familja: Një Proklamatë drejtuar Botës", *Liahona*, nëntor 2010, f. 129.
33. Shih Mateu 19:4–6; Mosia 29:26–27; Helamani 5:2.
34. Çdo njeri lind me identitet, kromozome dhe ADN (acid dezoksiribonukleik) të përvëçme. ADN-ja është një molekulë që sistemon udhëzimet gjenetike që përdoren në zhvillimin dhe funksionimin e qelizave të gjalla. ADN-ja e çdo personi krijohet kur ADN-ja nga babai dhe nëna ndërthuren për të krijuar ADN-në e një trupi të ri – një bashkëpjesëmarrje ndërmjet babait, nënës dhe fëmijës.
35. Shih Zanafilla 2:24–25; 3:20–21; 4:1–2, 25.
36. Dr. Patrick F. Fagan shkroi: "Blloku i domosdoshëm ndërtues mbi të cilin varen fatet e ekonomisë, është vatra familjare e prindërve të martuar – veçanërisht familja me fëmijë e cila adhuron çdo javë. . . . Secila martesë krijon një vatrë familjare të re, një njësi ekonomike të pavarur që prodhon të ardhura, shpenzon, kursen dhe investon" ("The Family GDP: How Marriage and Fertility Drive the Economy", *The Family in America*, vëll. 24, nr. 2 (Pranverë 2010), f. 136).
37. Shih Eksodi 20:14; Levitiku 18:22; 20:13; Ligji i Përtërirë 5:18; Mateu 5:27–28; Marku 10:19; Lluca 18:20; Romakëve 1:26–27; 13:9; Mosia 13:22; 3 Nefi 12:27–28; Doktrina e Besëlidhje 42:24; 59:6.
38. Shih Gordon B. Hinckley, "This Thing Was Not Done in a Corner", *Ensign*, nëntor 1996, f. 49.
39. Shih Doktrina e Besëlidhje 14:7.
40. Shih Moisiu 1:39.
41. Shih 2 Nefi 9:41, 46; Mosia 16:10.
42. Ne do të gjykohe mi sipas veprave tona dhe dëshirës së zemrës sonë (shih Doktrina e Besëlidhje 137:9; shih edhe Hebrejve 4:12; Alma 18:32; Doktrina e Besëlidhje 6:16; 88:109).

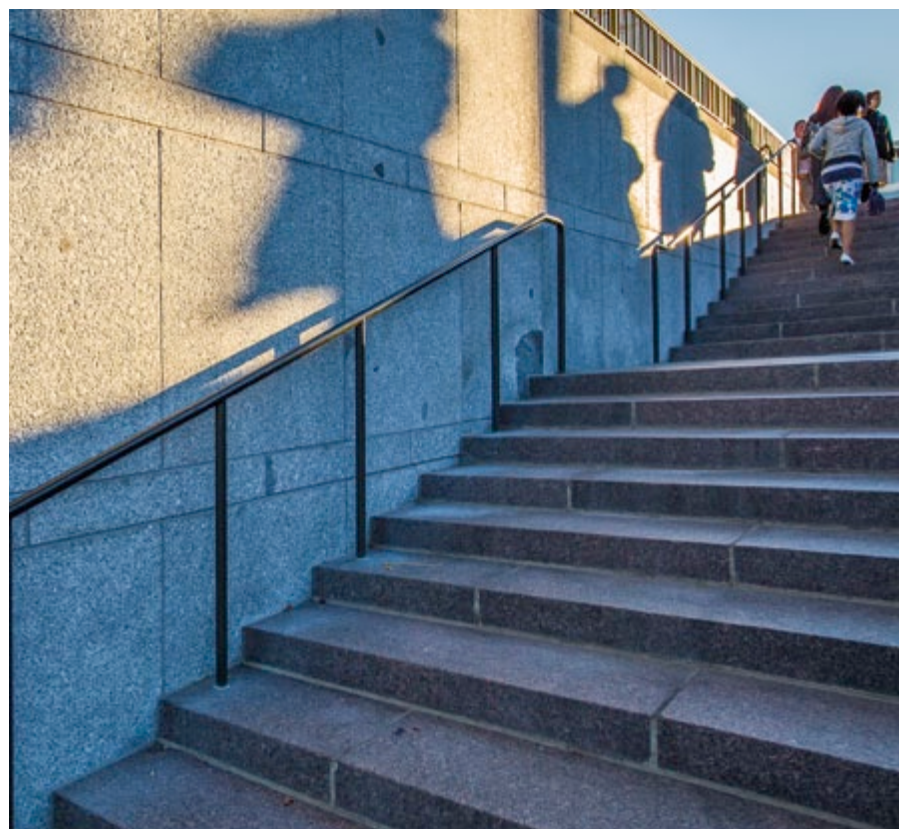
Nga Presidenti Tomas S. Monson

Derisa Prapë të Takohemi

Tregofshim mirësi të rritur kundrejt njëri-tjetrit dhe u gjendshim gjithmonë duke bërë punën e Zotit.

Vëllezër dhe motra të mia, zemra ime është plot ndërsa po i afrohem fundit të kësaj konference të përgjithshme, të mrekullueshme të

Kishës. Jemi ushqyer shpirtërisht ndërkohë që kemi dëgjuar këshillën dhe dëshmitë e atyre që kanë marrë pjesë në secilin sesion.

Jemi bekuar që të takohemi këtu, në Qendrën madhështore të Konferencave, në paqe dhe siguri. Kemi pasur një raportim të pashembullt të konferencës, duke mbërritur te njerëzit kudo përmes kontinenteve. Edhe pse jemi fizikisht larg nga shumë prej jush, ne e ndiejmë shpirtin tuaj.

Vëllezërve tanë që u liruan nga thirrjet në këtë konferencë, më lejoni t'iu shpreh mirënjohjen e përzemërt të të gjithë Kishës për vitet tuaja të shërbimit të përkushtuar. Të panumërt janë ata që janë bekuar nga kontributet tuaja për punën e Zotit.

I shpreh mirënjohje Korit të Tabernakullit dhe koreve të tjera që morën pjesë në këtë konferencë. Muzika ka qenë e mrekullueshme dhe e ka shtuar shumë Shpirtin që kemi ndier në secilin sesion.

Ju falënderoj për lutjet tuaja në emrin tim dhe në emrin e të gjithë Autoriteteve të Përgjithshme dhe drejtuesve të përgjithshëm të Kishës. Ne forcohem prej tyre.

Bekimet e qiellit qofshin me ju. Shtëpitë tuaja u mbushshin me dashuri e mirësjellje dhe me Shpirtin e Zotit. I ushqefshi vazhdimisht dëshmitë tuaja të ungjillit, që ato të jenë një mbrojtje për ju kundër goditjeve të kundërshtarit.

Konferenca tani përfundoi. Ndërsa kthehem në shtëpitë tona, e bëfshim këtë në mënyrë të sigurt. Shpirti që kemi ndier këtu, qoftë dhe banoftë me ne ndërsa kryejmë ato gjëra që na angazhojnë çdo ditë. Tregofshim mirësi të rritur kundrejt njëri-tjetrit dhe u gjendshim gjithmonë duke bërë punën e Zotit.

Vëllezërit e motrat e mia, Perëndia ju bekoftë. Paqja e Tij e premtuar qoftë me ju tani dhe gjithmonë. Ju jap lamtumirën derisa prapë të takohemi pas gjashtë muajsh. Në emrin e Shpëtimtarit tonë, madje Jezu Krishtit, Zotit, amen. ■

Nga Linda K. Barton,
Presidente e Përgjithshme e Shoqatës së Ndhmës

Fuqia, Gëzimi dhe Dashuria e Mbajtjes së Besëlidhjeve

E ftoj çdonjërin prej nesh të vlerësojë se sa shumë e duam Shpëtimtarin, duke përdorur si matës faktin se me sa gëzim i mbajmë besëlidhjet tona.

Do të doja të filloja duke treguar një histori që më prek në zemër. Një mbrëmje, një burrë i thirri pesë delet e tij që të futeshin në kasolle për natën. Familja e tij e vështroi me interes të madh ndërsa ai thjesht thirri: "Hajdeni", dhe menjëherë të pesë kokat u ngritën dhe u kthyen në drejtim të tij. Katër dele ia krisën me vrap drejt tij. Me dashuri të përzemërt përkëdheli butësisht në kokë secilën nga të katërtat. Delet e njihnin zërin e tij dhe e donin.

Por delja e pestë nuk erdhi duke vrapuar. Ajo ishte një dele e madhe që disa javë më parë i ishte falur nga pronari i saj, i cili tregoi se ajo ishte e egër, e pabindur dhe gjithmonë i drejtonte delet e tjera në rrugë të gabuar. Pronari i ri e pranoi atë dhe e lidhi në një hu në vetë fushën e tij për disa ditë, në mënyrë që të mësonte të qëndronte në vend. Ai me durim e mësoi delen ta donte atë dhe delet e tjera,

derisa përfundimisht ajo kishte vetëm një litar të shkurtër përreth qafës, por nuk u lidh më në një hu.

Atë mbrëmje, ndërsa familja e tij vështronte, burri iu afrua deles, e cila qëndronte në anë të fushës, dhe përsëri tha me butësi: "Hajde. Nuk je më e lidhur. Je e lirë." Më pas me dashuri iu afrua, ia vuri dorën në kokë dhe u kthye me të dhe delet e tjera drejt kasolles.¹

Me shpirtin e kësaj historie, unë lutem që Fryma e Shenjtë do të na ndihmojë sonte të mësojmë së bashku rreth mbajtjes së besëlidhjeve. Të bësh dhe të mbash besëlidhjet do të thotë të zgjedhim për t'u lidhur me Atin tonë në Qiell dhe Jezu Krishtin. Do të thotë të zotohemi për të ndjekur Shpëtimtarin. Do të thotë t'i mirëbesojmë Atij dhe të dëshirojmë të tregojmë mirënjohjen tonë për çmimin që Ai pagoi për të na çliruar përmes dhuratës së pafundme të Shlyerjes.

Plaku Xhefri R. Holland shpjegoi se "një besëlidhje është një kontratë shpirtërore detyruese, një premtim solemn ndaj Perëndisë, Atit tonë, që ne do të jetojmë, mendojmë dhe veprojmë në një mënyrë të caktuar – mënyrën e Birit të Tij, Zotit Jezu Krisht. Në këmbim, Ati, Biri dhe Fryma e Shenjtë na premtojnë shkëlqimin e plotë të jetës së përjetshme."² Në atë kontratë detyruese, Zoti vendos kushtet dhe ne biem dakord për t'i mbajtur ato. Bërja dhe mbajtja e besëlidhjeve tona është shprehje e zotimit tonë për t'u bërë si Shpëtimtari.³ Idealja është të përpiqemi të kemi qëndrimin që shprehet më mirë në pak fraza të një himni të parapëlqyer: "Do shkoj ku ti do që të shkoj. . . . Do them çfar' ti do që un' të them. . . . Do jem çfar' ti do që të jem."⁴

Përse t'i Bëjmë dhe t'i Mbajmë Besëlidhjet?

1. Mbajtja e besëlidhjeve forcon, fuqizon dhe mbron.

Nefi pa në vegim bekimet dome-thënëse që Zoti i derdh mbi mbajtësit e besëlidhjeve: "Dhe ndodhi që unë, Nefi, vura re fuqinë e Qengjit të Perëndisë e cila zbriti . . . mbi njerëzit e besëlidhjes së Zotit . . . dhe ata ishin armatosur me drejtësi dhe me fuqinë e Perëndisë në lavdi të madhe"⁵.

Kohët e fundit takova një mikeshë të re të dashur. Ajo dëshmoi se pasi kishte marrë indaumentin e saj në tempull, u ndje e forcuar me fuqinë për t'iu bërë ballë tundimeve me të cilat kishte luftuar më parë.

Ndërsa i mbajmë besëlidhjet tona, ne gjithashtu marrim kurajë dhe forcë të cilat na ndihmojnë të mbajmë barrat e njëra-tjetrës. Një motër shpirtkëputur kishte një djalë që po përjetonte një sfidë të vështirë vdekjeprurëse. Për shkak të besimit të saj të motrat e Shoqatës së Ndhmës si mbajtëse të besëlidhjeve, ajo me kurajë i ftoi ato

t'i plotësuar nevojat e fëmijëve të tyre. Ndërsa prindërit kërkojnë dhe veprojnë sipas zbulësës vetjake, këshillohen bashkërisht, shërbejnë dhe i japin mësim parimet e thjeshta të ungjillit, ata do të kenë fuqi t'i forcojnë dhe mbrojnë familjet e tyre. Edhe pjesëtarët e tjerë të familjes mund të ndihmojnë. Gjyshi im i çmuar na mësoi rëndësinë e mbajtjes së premtimeve përmes një kënge të thjeshtë. Ishte pak a shumë kështu: "Përpara se ta bësh premtimin, rëndësinë e tij mirë kupto. Më pas kur ta kesh bërë, në zemër gdhende atë. Në zemër gdhende atë." Kjo këngë e shkurtër na u mësoi me dashuri, bindje dhe fuqi sepse gjyshi i kishte gdhendur në zemër vetë premtimet e tij.

Një nënë e urtë që njoh, me qëllim i përfshin fëmijët e saj në përpjekjet e veta për të mbajtur besëlidhjet e saj. Ajo i mban me gëzim barrat e fqinjëve, miqve dhe anëtarëve të lagjes – dhe i ngushëllon ata që kanë nevojë për ngushëllim. Nuk ishte për t'u çuditur kur kohët e fundit, vajza e saj e vogël erdhi duke kërkuar ndihmë për të ditur se si ta ngushëllonte më mirë shoqen e saj, së cilës sapo i kishte ndërruar jetë i ati. Ky ishte një mjedis i përsosur për të dhënë mësim se dëshira e saj për të ngushëlluar shoqen e vet ishte një mënyrë për të mbajtur besëlidhjen e saj të pagëzimit. Si mund të presim që fëmijët të bëjnë dhe të mbajnë besëlidhjet e tempullit nëse nuk presim që ata të mbajnë besëlidhjen e tyre të parë – besëlidhjen e tyre të pagëzimit?

Plaku Riçard G. Skot vërejti: "Një nga bekimet më të mëdha që mund t'i ofrojmë botës, është fuqia e një shtëpie të përqendruar te Krishti, ku mësohet ungjilli, mbahen besëlidhjet dhe ka shumë dashuri"¹¹. Cilat janë disa mënyra se si mund ta krijojmë një shtëpi të tillë për t'i përgatitur fëmijët tanë t'i bëjnë dhe t'i mbajnë besëlidhjet e tempullit?

që të agjëronin dhe të luteshin për djalin e saj. Një motër tjetër shprehu se si ajo uronte të kishte kërkuar lutje të ngjashme nga motrat e saj. Vite më parë, vetë djali i saj po luftonte. Ajo uronte t'i kishte ftuar ato ta ndihmonin familjen e saj për ta mbajtur këtë barrë. Shpëtimtari tha: "Prej kësaj do t'ju njohin të gjithë që jeni dishepujt e mi, nëse keni dashuri për njëri-tjetrin"⁶.

O, motra, ne të gjitha kemi barra për të mbajtur dhe barra për të ndarë [me njëra-tjetrën]. Ftesa për të mbajtur barrat e njëra-tjetrës është ftesë për të mbajtur besëlidhjet tona. Këshilla e Lusi Mek Smithit për motrat e para të Shoqatës së Ndhmës është më me vend sot sesa ndonjëherë më parë: "Ne duhet ta duam fort njëra-tjetrën, ta mbrojmë njëra-tjetrën, ta ngushëlojmë njëra-tjetrën dhe të marrim udhëzim, që të mund të qëndrojmë të gjitha në qiell së bashku"⁷. Kjo është mbajtja e besëlidhjeve dhe bërja e vizitave mësimore në mënyrën më të mirë!

Libri i Mormonit na kujton se edhe profeti Alma duhej të mbante barrën e të pasurit të një djali të pabindur. Por Alma u bekua me vëllezër e motra mbajtës të besëlidhjeve në ungjill,

të cilët ishin thellësisht të kthyer në besim te Zoti dhe kishin mësuar se çfarë do të thoshte të mbaje barrat e njëri-tjetrit. Ne e njohim vargun te Mosia që flet për besimin e madh të lutjeve të Almës në emër të të birit. Por anali shpall se "Zoti . . . [i] dëgj[oi] lutjet e popullit të tij dhe gjithashtu lutjet e shërbëtorit të tij, Almës"⁸.

Ne e dimë se Zoti gjithnjë gëzon "për shpirtin që pendohet"⁹, por ne dëshirojmë mbi të gjitha që fëmijët tanë të ndjekin këshillën e Presidentit Henri B. Ajring për të "filluar herët dhe për të qenë të vazhdueshëm" në bërjen dhe mbajtjen e besëlidhjeve.¹⁰ Jo shumë kohë më parë, një pyetje e sinqertë dhe që ndillte mendime u ngrit në një këshill të udhëheqësve të priftërisë dhe të organizatave ndihmëse: a presim vërtet që tetëvjeçarët t'i mbajnë besëlidhjet e tyre? Ndërsa u këshillova së bashku, u sugjerua se një mënyrë për t'i përgatitur fëmijët t'i bënin dhe t'i mbanin besëlidhjet e shenjta të pagëzimit është që t'i ndihmojmë të mësojnë të bëjnë dhe mbajnë një premtim të thjeshtë.

Prindërit besnikë kanë të drejtë të dinë se si të japin mësim më mirë për

- Ne mund të zbulojmë së bashku se çfarë do të thotë të jesh i denjë për një rekomandim tempulli.
- Ne mund të zbulojmë së bashku se si ta dëgjojmë Frymën e Shenjtë. Për shkak se indaumenti në tempull merret me anë të zbulësës, ne duhet ta mësojmë atë aftësi jetësore.
- Ne mund të zbulojmë së bashku se si të mësojmë përmes përdorimit të simboleve, duke filluar me simbolet e shenja të pagëzimit dhe të sakramentit.
- Ne mund të zbulojmë së bashku përse trupi është i shenjtë, përse ndonjëherë quhet tempull dhe se si veshja e thjeshtë dhe pamja e jashtme lidhen me natyrën e shenjtë të veshjes së tempullit.
- Ne mund ta zbulojmë planin e lumturisë në shkrimet e shenja. Sa më shumë të njihemi me planin e Atit Qiellor dhe Shlyerjen në shkrimet e shenja, aq më domethënës do të jetë adhurimi në tempull.
- Ne mund t'i mësojmë së bashku historitë e paraardhësve tanë, të bëjmë kërkime për historinë familjare, indeksin dhe të kryejmë punë mëkëmbëse në tempull për të dashurit e vdekur.
- Ne mund të zbulojmë së bashku domethënien e termave të tillë si *indaument*, *ordinancë*, *vulosje*, *priftëri*, *çelësa* dhe fjalë të tjera të lidhura me adhurimin në tempull.
- Ne mund të japim mësim se shkojmë në tempull për të bërë besëlidhje me Atin Qiellor – kthehemi në shtëpi për t'i mbajtur ato!¹²

Le të kujtojmë konceptin “mirë, më mirë, më e mira” ndërsa japim mësim.¹³ Është mirë t'i mësojmë fëmijët tanë rreth tempullit. Është më mirë t'i përgatisim ata dhe të presim prej tyre që t'i bëjnë e t'i mbajnë besëlidhjet. Është më e mira t'u tregojmë me anë

të shembullit se kapemi me gëzim pas vetë besëlidhjeve tona të pagëzimit dhe të tempullit! Motra, a e kuptojmë rolin tonë thelbësor në punën e shpëtimit ndërsa i ushqejmë, i mësojmë dhe i përgatisim fëmijët për të përparuar përgjatë shtegut të besëlidhjes? Fuqia për ta bërë këtë do të vijë ndërsa i respektojmë dhe i mbajmë besëlidhjet tona.

2. Mbajtja e besëlidhjeve është thelbësore për lumturi të vërtetë.

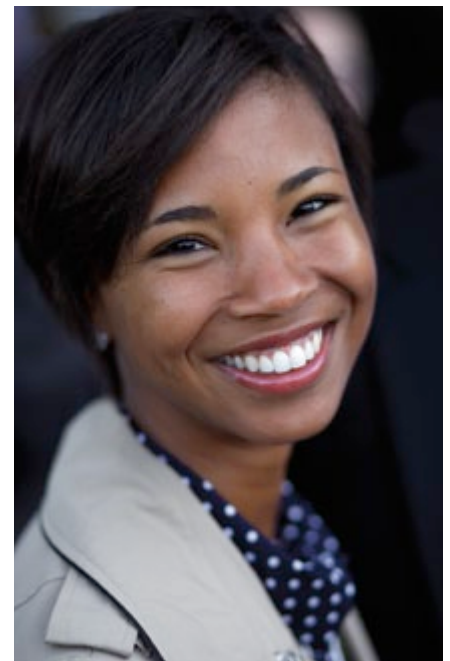
Presidenti Tomas S. Monson dha mësim: “Besëlidhjet e shenja duhet të nderohen nga ne dhe besnikëria ndaj tyre është një kërkesë për lumturi”¹⁴. Te 2 Nefi lexojmë: “Dhe ndodhi që ne jetuam sipas mënyrës së lumturisë”¹⁵. Më përpara në po këtë kapitull, mësojmë se Nefi dhe populli i tij sapo kishin ndërtuar një tempull. Sigurisht, ata ishin mbajtës të lumtur të besëlidhjeve! Dhe tek Alma lexojmë: “Por, vini re, nuk pati kurrë një kohë më të lumtur mes popullit të Nefit që nga ditët e Nefit, sesa në ditët e Moronit”¹⁶. Përse? Sërish mësojmë te vargu i mëparshëm se ata “qenë besnikë në zbatimin e urdhërimeve të Zotit”¹⁷. Mbajtësit e besëlidhjeve janë mbajtës të urdhërimeve!

Më pëlqen shkrimi i shenjtë që thotë: “Dhe tani, kur njerëzit kishin dëgjuar këto fjalë [domethënë fjalët që përshkruajnë besëlidhjen e pagëzimit], ata përplasën duart e tyre nga gëzimi dhe thirrën: Kjo është dëshira e zemrave tona”¹⁸. Më pëlqen dëshira e zemrave të tyre. Ata me gëzim dëshiruan të bënin dhe t'i mbanin besëlidhjet e tyre!

Një të diel, një motër e re thirri me gëzim: “Sot arrita të merrja sakramentin!” Kur qe hera e fundit që u gëzuam për atë privilegj? Dhe si e tregojmë atë? Ne e bëjmë këtë duke e kujtuar *gjithmonë* Shpëtimtarin dhe duke i mbajtur *gjithmonë* urdhërimet e Tij, që përfshijnë mbajtjen e shenjtë të ditës së Tij të Shabatit. Ne e bëjmë këtë duke e kujtuar *gjithnjë* Atë ndërsa

bëjmë *gjithmonë* lutjet tona vetjake dhe familjare, studimin e përditshëm të shkrimeve të shenja dhe mbrëmjet e përjavshme familjare. Dhe kur hutohemi ose merremi me raste me këto gjëra të rëndësishme, ne pendo kemi dhe fillojmë sërish.

Bërja dhe mbajtja me gëzim e besëlidhjeve tona i jep vlefshmëri dhe jetë ordinancave të shenja jetësore dhe shpëtuese që ne duhet të marrim me qëllim që të sigurojmë “gjithçka që Ati . . . ka”¹⁹. Ordinancat dhe besëlidhjet janë “kulme[t] shpirtërore” që përmendi Presidenti Henri B. Ajring kur dha mësim: “Shenjtoret e ditëve të mëvonshme janë popull i besëlidhjes. Që nga dita e pagëzimit përmes kulmeve shpirtërore të jetëve tona, ne i bëjmë premtime Perëndisë dhe Ai na bën premtime neve. Ai *gjithmonë* i mban premtimet e Tij të dhëna përmes shërbëtorëve të Tij të autorizuar, por prova vendimtare e jetës sonë është që të shohim nëse *ne* do t'i bëjmë e do t'i mbajmë besëlidhjet tona me Të.”²⁰

thotë atë sepse i mbajti besëlidhjet e Tij me dashuri. Atëherë pyetja është, po ne? Shkofshim përpara me besim, me zemra të gëzuara dhe një dëshirë të madhe për të qenë mbajtëse të besëlidhjeve. Kjo është mënyra se si e tregojmë dashurinë tonë për Atin tonë në Qiell dhe Shpëtimtarin tonë, për të cilët unë dëshmoj me dashuri të madhe, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

3. Mbajtja e besëlidhjeve tona tregon dashurinë që kemi për Shpëtimtarin dhe Atin tonë në Qiell.

Nga të gjitha arsyet për të cilat duhet të jemi më të zellshme në mbajtjen e besëlidhjeve tona, kjo arsye është më detyruese se të gjitha – dashuria. Një varg te Dhiata e Vjetër është një varg që më prek në zemër ndërsa marrim parasysh parimin e dashurisë. Cila prej nesh nuk preket nga historia biblike e dashurisë së Jakobit dhe Raketës ndërsa lexojmë: “Kështu Jakobi shërbeu shtatë vjet për Raketën; dhe iu dukën pak ditë sepse e dashuronte”²¹? Motra, a i mbajmë ne besëlidhjet tona me atë lloj dashurie të thellë e përkushtuese?

Përse ishte Shpëtimtari i gatshëm të mbante besëlidhjen e Tij me Atin dhe të përmbushte misionin e Tij hyjnor për të shlyer për mëkatet e botës? Ishte nga dashuria e Tij për Atin e Tij dhe dashuria e Tij për ne. Përse ishte i gatshëm Ati ta lejonte Birin e Tij të Vetëmlindur dhe të përsosur të vuante dhembje përtej përshkrimit për të mbajtur mëkatet, dhembjet e zemrës, sëmundjet dhe dobësitë e botës dhe gjithçka që është e padrejtë në këtë jetë? Ne e gjejmë përgjigjen në këto fjalë: “Sepse Perëndia e deshi aq botën, sa dha Birin e Tij të vetëmlindurin”²².

“Nëse i vlerësojmë plotësisht bekimet e shumta që janë tonat përmes shëlbimit të bërë për ne, nuk ka asgjë që Zoti mund të na kërkojë që nuk

do të ishim të zellshme e të gatshme për ta bërë.”²³ Sipas kësaj thënieje nga Presidenti Jozef Filding Smith, mbajtja e besëlidhjeve është një mënyrë për të shprehur dashurinë tonë për Shlyerjen e pakonceptueshme e të pafundme të Shpëtimtarit e Shëlbuesit tonë dhe për dashurinë e përsosur të Atit tonë në Qiell.

Plaku Holland sugjeroi me mallëngjim: “Nuk jam i sigurt tamam se si do të jetë përvoja jonë Ditën e Gjykimit, por do të jem shumë i habitur nëse, në një çast të caktuar gjatë asaj bisede, Perëndia nuk na pyet pikërisht atë që Krishti i pyeti Pjetrit: ‘A më doje Mua?’”²⁴ Sonte e ftoj çdonjërin prej nesh të vlerësojë se sa shumë e duam Shpëtimtarin, duke përdorur si matës faktin se me sa gëzim i mbajmë besëlidhjet tona. Shpëtimtari tha: “Kush ka urdhërimet e mia dhe i zbaton, është ai që më do; dhe kush më do mua, Ati im do ta dojë; dhe unë do ta dua dhe do t’i dëftuem atij”²⁵. Sa nevojë kemi të gjitha për një shfaqje të vazhdueshme të Shpëtimtarit në jetën tonë të përditshme!

Le të kujtojmë se edhe ato që kanë qenë të pabindura në të kaluarën ose që aktualisht kanë mundime, mund ta ndiejnë preken e dorës së Bariut të Mirë mbi kokat e tyre dhe ta dëgjojnë zërin e Tij duke thënë: “Hajde. Nuk je më e lidhur. Je e lirë.” Shpëtimtari tha: “Unë jam bariu i mirë; bariu i mirë jep jetën e vet për delet”²⁶. Ai mund ta

SHËNIME

1. Shih D. Todd Christofferson, “You Are Free”, *Liahona*, mars 2013, f. 16, 18.
2. Jeffrey R. Holland, “Keeping Covenants: A Message for Those Who Will Serve a Mission”, *Liahona*, janar 2012, f. 49.
3. Shih “Understanding Our Covenants with God”, *Liahona*, korrik 2012, f. 23.
4. “Do të Shkoj ku Ti Do që të Shkoj”, *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 46; theksimi i shtuar.
5. 1 Nefi 14:14.
6. Gjoni 13:35.
7. Lucy Mack Smith, në *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), f. 25.
8. Mosia 27:14; theksimi i shtuar.
9. Doktrina e Besëlidhje 18:13.
10. Shih Henry B. Eyring, “Spiritual Preparedness: Start Early and Be Steady”, *Liahona*, nëntor 2005, f. 37–40.
11. Riçard G. Skot, “Për Paqe në Shtëpi”, *Liahona*, maj 2013, f. 30.
12. Shih D. Todd Christofferson, “The Gospel Answers Life’s Problems and Challenges” (mbledhje e trajnimit mbarëbotëror të udhëheqjes, shkurt 2012); lds.org/broadcasts.
13. Shih Dallin H. Oaks, “Mirë, Më Mirë, Më e Mira”, *Liahona*, nëntor 2007, f. 104.
14. Thomas S. Monson, “Happiness – the Universal Quest”, *Liahona*, mars 1996, f. 5.
15. 2 Nefi 5:27.
16. Alma 50:23.
17. Alma 50:22.
18. Mosia 18:11.
19. Doktrina e Besëlidhje 84:38.
20. Henry B. Eyring, “Witnesses for God”, *Ensign*, nëntor 1996, f. 30; theksimi i shtuar.
21. Zanafilla 29:20.
22. Gjoni 3:16.
23. Joseph Fielding Smith, “Importance of the Sacrament Meeting”, *Relief Society Magazine*, tetor 1943, f. 592.
24. Xhefri R. Holland, “Urdhërimi i Parë i Madh”, *Liahona*, nëntor 2012, f. 84.
25. Gjoni 14:21.
26. Gjoni 10:11.

Nga Karol M. Stivens,
Këshilltare e Parë në Presidencën e
Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës

Kemi Arsyë të Madhe për t'u Gëzuar

Kur ju i doni, i mbronni dhe u shërbeni të tjerëve në mënyra të vogla dhe të thjeshta, ju merrni pjesë aktivisht në punën e shpëtimit.

Kur vjehëri im ndërroi jetë, familja jonë u mbloodh së bashku për të mirëpritur të tjerët që erdhën për ta ngushëlluar. Gjatë gjithë mbrëmjes, ndërsa flisja me familjen dhe miqtë, shpesh vura re nipin tonë 10-vjeçar, Porterin, duke i qëndruar pranë vjehrës sime – “nënokes” së tij. Ndonjëherë qëndronte prapa saj, duke u kujdesur për të. Një herë, vura re ta kapte për krahu. E pashë t'i ledhatonte duart, t'i jepte përqafime të vogla dhe t'i qëndronte përkrah.

Për disa ditë pas asaj përvoje, nuk mund ta hiqja nga mendja këtë pamje. Pata nxitjen t'i dërgoja Porterit një shënim, për t'i treguar atë që kisha vënë re. I dërgova një mesazh elektronik dhe i thashë atë çfarë kisha parë e ndier. I kujtova Porterit besëlidhjet që kishte bërë kur ishte pagëzuar, duke cituar fjalët e Almës te Mosia, kapitulli 18:

“Dhe tani, pasi ju dëshironi të hyni në grigjën e Perëndisë dhe të quheni populli i tij dhe jeni të gatshëm të mbani barrat e njëri-tjetrit, që ato të mund të jenë të lehta —

Po, dhe jeni të gatshëm të vajtoni me ata që vajtojnë; po, dhe të ngushëlloni ata që kanë nevojë të ngushëllohen dhe të qëndroni si dëshmitarë të Perëndisë në të gjitha kohërat dhe në të gjitha gjërat dhe në të gjitha vendet që ju të gjendeni, madje deri në vdekje, . . . që ju të mund të keni jetën e përjetshme —

. . . Në qoftë se kjo është dëshira e zemrave tuaja, çfarë keni kundër pagëzimit në emrin e Zotit, si një dëshmi para tij që ju keni hyrë në një besëlidhje me të, se ju do t'i shërbeni atij dhe do të zbatoni urdhërimet e tij, që ai të mund të derdhë mbi ju Shpirtin e tij më me shumicë?”¹

I shpjegova Porterit që Alma dha mësim se ata që dëshirojnë të pagëzohen duhet të jenë të gatshëm t'i shërbejnë Zotit duke u shërbyer të tjerëve – gjatë gjithë jetës! I thashë: “Nuk e di nëse e kuptove, por mënyra se si tregove dashuri dhe shqetësim për Nënoken ishte mbajtje e besëlidhjeve të tua. Ne i mbajmë besëlidhjet tona çdo ditë ndërsa jemi të përzemërt, tregojmë dashuri dhe kujdesemi për njëri-tjetrin. Thjesht dëshiroj që të dish se jam krenare për ty që je një mbajtës i besëlidhjeve! Ndërsa mban besëlidhjen që bëre kur u pagëzove, ti do të jesh i përgatitur që të shugurohesh në priftëri. Kjo besëlidhje tjetër do të të japë më shumë mundësi për t'i bekuar e për t'u shërbyer të tjerëve dhe do të të ndihmojë të përgatitesh për besëlidhjet që do të bësh në tempull. Të falënderoj që je një shembull kaq i mirë për mua! Të falënderoj që më tregove se si është një mbajtës i besëlidhjeve!”

Porteri u përgjigj: “Gjyshe, faleminderit për mesazhin. Kur po e përqafoja Nënoken gjithë kohën, nuk e dija se po i mbaja besëlidhjet e mia, por u ndjeva ngrohtë në zemër dhe u ndjeva vërtet mirë. E di që ishte Fryma e Shenjtë në zemrën time.”

Porteri (në të djathtë) me stërgjyshen e tij.

Edhe unë u ndjeva ngrohtë në zemër kur pashë se Porteri e kishte kuptuar lidhjen mes mbajtjes së besëlidhjeve të tij dhe premtimit për “të [pasur] gjithmonë Shpirtin e tij me [ne]”² – premtim i bërë i mundur përmes marrjes së dhuratës së Frymës së Shenjtë.

Motra, ndërsa ju kam vizituar nëpër botë, kam vënë re se shumë nga ju janë si Porteri. Ju qëndroni qetësisht si dëshmitare të Perëndisë, vajtoni me ata që vajtojnë dhe ngushëlloni ata që kanë nevojë për ngushëllim pa e kuptuar se po mbani besëlidhjet tuaja – besëlidhjet që bëtë në ujërat e pagëzimit dhe në tempull. Kur ju i doni, i mbronin dhe u shërbeni të tjerëve në mënyra të vogla dhe të thjeshta, ju merrni pjesë aktivisht në punën e shpëtimit, punën e Perëndisë për “të bër[ë] të ndodhë pavdekësia dhe jeta e përjetshme e njeriut”³.

Si “bija në mbretërinë [e Zotit]”⁴ ne kemi bërë besëlidhje të shenjta. Ne po ecim në atë që Nefi e quajti “shteg të ngushtë dhe të ngushtuar që të çon në jetën e përjetshme”⁵. Ne të gjitha jemi në vende të ndryshme përgjatë shtegut. Por ne mund të punojmë bashkërisht për ta ndihmuar njëra-tjetrën që “të shkoj[më] përpara me një vendosmëri në Krisht, duke pasur një ndriçim të përkryer të shpresës dhe një dashuri për Perëndinë dhe për gjithë njerëzit”⁶.

Xhini shërben si këshilluese te Të Rejat. Disa muaj më parë, ajo mësoi rreth një aktiviteti të ardhshëm për rininë në lagje: ngjitja për në një vend të quajtur Maja e Melënit. Ajo ishte e emocionuar pasi kohët e fundit kishte vendosur si qëllim ta bënte atë ngjitje në mal.

Kur arriti te kreu i shtegut iu afrua shoqja e saj e mirë, Ashli. Duke u kapur për krahu me Xhinin, ajo u ofrua që të ngjitej me të, duke thënë: “Do të vij me ty”. Ashli, e cila ishte 16 vjeçe në atë kohë, kishte disa pengesa fizike që ia bënin të vështirë të ngjitej shumë

shpejt. Kështu që ajo dhe Xhini ecën me ngadalë, duke vënë re krijimet e Atit Qiellor: shkëmbinjtë në majën e malit sipër tyre dhe lulet kudo përreth tyre. Xhini më vonë tha: “Vërtet nuk m’u desh shumë ta harroja qëllimin tim për t’u ngjitur në majë, pasi shpejt, kjo u kthye në një aventurë të një lloji tjetër – një aventurë e të vënit në dukje të bukurive përgjatë shtegut, shumë prej të cilave do të më kishin shpëtuar nëse do të isha ngjitur thjesht për të arritur qëllimin: Majën e Melënit”.

Ndërsa Xhini dhe Ashli vazhduan të ngjiteshin, shumë më prapa pjesës tjetër të grupit, atyre iu bashkua Ema, një e re tjetër në lagje, e cila kishte vendosur t’i priste dhe të ecte me to. Ema iu shtua gëzimit të tyre. Ajo u mësoi një këngë dhe u dha më tepër mbështetje e nxitje. Xhini kujtoi: “Ne u ulëm dhe pushuam, kënduam, folëm dhe qeshëm. Unë qeshë në gjendje të arrija ta njihja Ashlin dhe Emën në një mënyrë që përndryshe nuk do të kisha qenë në gjendje [t’i njihja]. [Çështja] nuk qe te mali atë natë – ishte te shumë më tepër se kaq. Ishte rreth të ndihmuarit të njëra-tjetrës përgjatë shtegut, hap pas hapi.”

Ndërsa, Xhini, Ashli dhe Ema u ngjitën e kënduan dhe pushuan e qeshën së bashku, ato ndoshta nuk po mendonin: “Hej, pikërisht tani ne po mbajmë besëlidhjet tona”. Por ato [në fakt] po i mbanin besëlidhjet e tyre. Ato po i shërbenin njëra-tjetrës me dashuri, dhembshuri e përkushtim. Ato po forconin besimin e njëra-tjetrës ndërsa e inkurajuan dhe i shërbyen njëra-tjetrës.

Plaku Rasëll M. Nelson dha mësim: “Kur kuptojmë se jemi fëmijë të besëlidhjes, ne e dimë cilët jemi dhe çfarë pret Perëndia nga ne. Ne e kemi bërë ligjin e Tij një pjesë tonën.”⁷

Maria Kuizina është bijë besëlidhjeje e Perëndisë që e di se cila është dhe se çfarë pret Perëndia nga ajo. Kur më mirëprituri në shtëpinë e saj në Omsk

të Ruisë, mendova se isha aty për t’i shërbyer asaj, por shpejt e kuptova se unë isha atje për të mësuar nga ajo. Maria, një e kthyer në besim në Kishë, jeton në përputhje me udhëzimin që gjendet te Lluka 22: “Kur të jesh kthyer, forco vëllezërit e tu”⁸. Ajo ka besim në fjalët e profetit tonë të gjallë, Presidentit Tomas S. Monson, i cili tha: “Tani është koha që anëtarët dhe misionarët të mblidhen së bashku, të veprojnë së bashku, të punojnë së bashku në vreshtin e Zotit për t’i sjellë shpirta Atij. . . .

. . . Kur veprojmë me besim, Zoti do të na tregojë se si ta forcojmë Kishën e Tij në lagjet dhe degët në të cilat jetojmë. Ai do të jetë me ne dhe do të bëhet bashkëpunëtor aktiv në punët tona misionare.

. . . Ushtroni besimin tuaj . . . ndërsa merrni parasysh me lutje se cilët nga familja juaj, miqtë tuaj, fqinjët tuaj dhe të njohurit tuaj do të dëshironin të ftonin në shtëpinë tuaj për t’u takuar me misionarët, që ata të mund të dëgjojnë mesazhin e Rivendosjes.”⁹

Maria e ndjek këtë këshillë duke u kujdesur dhe duke u shërbyer motrave tek të cilat i është kërkuar të bëjë vizitën mësimore dhe gjithashtu duke bërë më shumë sesa kjo detyrë. Ajo ka shumë miq të cilët janë më pak aktivë ose të cilët nuk e kanë dëgjuar ende mesazhin e ungjillit të rivendosur të Jezu Krishtit. Çdo ditë, ajo ushtron besimin e saj dhe lutet që të dijë se kush ka nevojë për ndihmën e saj dhe pastaj vepron në përputhje me nxitjen që merr. Ajo bën telefonata, shpreh dashurinë e saj dhe u thotë miqve të saj: “Ne kemi nevojë për ju”. Çdo javë, ajo bën mbrëmjen familjare të shtëpisë në apartamentin e saj dhe fton fqinjët, anëtarët dhe misionarët që të vijnë – dhe i ushqen ata. Ajo i fton që të vijnë në kishë, i kërkon me sy ata dhe ulet pranë tyre kur vijnë.

Maria e kupton atë që na solli ndërmend së fundi Plaku Xhefri R. Holland se “një ftesë që buron nga dashuria jonë për të tjerët dhe për Zotin Jezu Krisht . . . kurrë nuk do të shihet si ofenduese apo e dënueshme”¹⁰. Ajo mban një listë me njerëz që thonë se janë lënduar, dhe ajo vijon t’u shërbejë atyre. Për shkak se e dinë se ajo i do, ajo mund t’u thotë atyre: “Mos u fyeni. Ai qëndrim është qesharak!”

Maria është një pasuese e Jezu Krishtit që i mban besëlidhjet. Ndonëse nuk ka një mbajtës të priftërisë në shtëpinë e saj, ajo e ndien fuqinë e Perëndisë çdo ditë në përmbushje të besëlidhjeve të saj të tempullit ndërsa ecën përpara nëpër shteg, duke duruar deri në fund e duke i ndihmuar të tjerët të marrin pjesë në punën e shpëtimit përgjatë udhës.

Ndërsa jua tregova këto përvoja, a e patë veten [pjesë] në punën e shpëtimit? Mendoni një çast për një bijë tjetër të Perëndisë e cila ka nevojë për nxitje që të kthehet në shtegun e besëlidhjes ose e cila ka nevojë për pak ndihmë që të qëndrojë në shteg. Pyeteni Atin tuaj në Qiell për të. Ajo është bija e Tij. Ai e njeh nga emri. Ai ju njeh edhe ju, dhe do t’ju tregojë se për çfarë ka nevojë ajo. Jini të duruara dhe vazhdoni me besim e lutje në emrin e saj dhe veproni sipas nxitjeve

që merrni. Ndërsa veproni sipas këtyre nxitjeve, Shpirti do t’ju pohojë se oferta juaj është e pranueshme për Zotin.

“Motra Eliza R. Snou . . . i miratoi me mirënjohje përpjekjet e motrave për të forcuar njëra-tjetrën. . . . Ajo u tha se megjithëse Kisha nuk mbante një regjistër për çdo dhuratë që ato bënin për të ndihmuar njerëzit në nevojë, Zoti mbante një regjistër të përsosur të punës së tyre shpëtuese:

‘. . . Presidenti Jozef Smith tha se kjo organizatë u ngrit për të shpëtuar shpirtra. Çfarë jemi [duke bërë ne] “për të rifituar ata që kanë dalë nga rruga? – Për të ngrohur zemrat e atyre që janë ftohur lidhur me ungjillin? – Një libër tjetër mbahet për besimin tuaj, mirësinë tuaj, veprat tuaja të mira dhe fjalët [tuaja]. Një regjistër tjetër mbahet. Asgjë nuk humbet.’”¹¹

Në Librin e Mormonit, Amoni flet për arsyen e madhe që kemi që të gëzohemi. Ai thotë: “Dhe tani, unë pyes, çfarë bekimesh të mëdha na ka dhënë [Perëndia]? A mund të thoni?”

Në entuziazmin e tij, Amoni nuk pret përgjigje. Ai thotë: “Vini re, unë përgjigjem për ju; . . . ky është bekimi që na është dhënë që ne u bëmë mjete në duart e Perëndisë për të plotësuar këtë punë të madhe”¹².

Ne jemi bija të besëlidhjes në mbretërinë e Zotit, dhe ne kemi mundësinë të jemi mjete në duart e Tij.

Teksa marrim pjesë në punën e shpëtimit çdo ditë në mënyra të vogla e të thjeshta – duke u kujdesur, duke e forcuar dhe mësuar njëra-tjetrën – ne do të jemi në gjendje të bashkohemi me Amonin, i cili shpalli:

“Gëzimi im është i plotë, po, zemra ime është plot e përplot me gëzim dhe unë do të ngazëllem në Perëndinë tim.

Po, unë e di se nuk jam asgjë; pasi nga fuqia ime jam i dobët; prandaj nuk do të mburrem për veten time, por do të krenohem për Perëndinë tim, pasi në fuqinë e tij unë mund të bëj të gjitha gjërat.”¹³

Dëshmoj për këtë në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Mosia 18:8–10.
2. Doktrina e Besëlidhje 20:77.
3. Moisiu 1:39.
4. Doktrina e Besëlidhje 25:1.
5. 2 Nefi 31:18.
6. 2 Nefi 31:20.
7. Rasëll M. Nelson, “Besëlidhjet”, *Liahona*, nëntor 2011, f. 88.
8. Lluca 22:32.
9. Thomas S. Monson, “Faith in the Work of Salvation” (transmetim i trajnimit mbarëbotëror të udhëheqjes, qershor 2013), [lds.org/broadcasts](https://www.lds.org/broadcasts).
10. Jeffrey R. Holland, “Our Responsibility to Invite” (transmetim i trajnimit mbarëbotëror të udhëheqjes, qershor 2013), [lds.org/broadcasts](https://www.lds.org/broadcasts).
11. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), f. 83.
12. Alma 26:2–3.
13. Alma 26:11–12.

Nga Linda S. Rivs,
Këshilltare e Dytë në Presidencën e
Përgjithshme të Shoqatës së Ndihmës

Kërkoni Bekimet e Besëlidhjeve Tuaja

Teksa i përtërijmë dhe i respektojmë besëlidhjet tona, barrat tona mund të lehtësohen dhe ne mund të pastrohemi dhe forcohemi vazhdimisht.

Motra, sa e mrekullueshme është të jesh me ju sërish. Kohët e fundit, takova një grua që po përgatitej për t'u pagëzuar. Në atë të diel, ajo mbërriti në kishë pasi kishte ecur për 2 milje (3 km) në baltë të madhe. Ajo menjëherë shkoi në tualet, i hoqi veshjet me baltë, u la dhe veshi rroba të pastra të së dielës. Në mbledhjen e Shoqatës së Ndihmës ajo tregoi për kthimin e saj në besim. U preka nga dëshira e saj kapluese për t'u larë e për t'u bërë e pastër dhe e dëlirë përmes pendimit dhe sakrificës shlyese të Shpëtimtarit dhe nga gatishmëria e saj për të hequr dorë nga "jeta e vjetër" në mënyrë që të bënte besëlidhje të shenjta me Atin tonë në Qiell. Ajo ishte ndarë nga i dashuri, po mposhte varësi që të jetonte Fjalën e Urtësisë, la punën e saj të së dielës për të ndjekur kishën dhe humbi miqësinë e njerëzve të dashur kur njoftoi planet e saj për t'u pagëzuar. Ajo priste me kaq padurim t'i braktiste të gjitha mëkatet e saj që të mund të ndiente dashurinë shëlbuese të Shpëtimtarit dhe të lahej për t'u pastruar. U frymëzova atë mëngjes nga dëshira e saj për t'u bërë fizikisht dhe shpirtërisht e pastër.

Ne e dimë se shumë prej jush kanë bërë sakrifica të ngjashme kur kanë ndier dëshminë e Frymës së Shenjtë dhe kanë dëshiruar shumë të pendohen, të pagëzohen dhe të bëhen të pastra. Ndoshta, në asnjë kohë tjetër nuk e ndiejmë dashurinë hyjnore të Shpëtimtarit aq bollshëm sa e ndiejmë kur pendohemi dhe i ndiejmë krahët e Tij të dashur të zgjatur për të na përqaftuar dhe siguruar për dashurinë dhe pranimin e Tij.

Disa të diela më parë, kur po dëgjoja lutjen e sakramentit, u mallëngjeva nga mënyra se si prifti e shqiptonte çdo fjalë me ndjenjë të madhe. Më vonë, e mora në telefon atë prift për ta falënderuar që dha ndihmën e tij për ta bërë sakramentin një përvojë të thellë shpirtërore për mua dhe bashkësinë. Ai nuk ishte në shtëpi, por e ëma u përgjigj: "O, ai do të jetë shumë i lumtur që ju telefonuat! Kjo ishte hera e parë që ai bënte lutjen e sakramentit dhe ne ishim përgatitur bashkë, duke folur për rëndësinë e sakramentit dhe përtëritjes me denjësi të besëlidhjeve tona të pagëzimit me Shpëtimtarin." Sa e dua këtë nënë të dashur që i mësoi të birit rreth fuqisë së besëlidhjeve të pagëzimit dhe mundësisë që ai ka për t'i ndihmuar anëtarët e lagjes ta ndiejnë atë fuqi.

Një nënë tjetër që njoh, është ulur e vetme në kishë për një numër vitesh me katër fëmijët e saj të vegjël. Duke qenë rrallë në gjendje që të përqendrohej te Shpëtimtari gjatë sakramentit, ajo krijoi një plan. Tani, ajo përpiket të kalojë kohë çdo të shtunë duke shqyrtuar javën e saj dhe duke menduar rreth besëlidhjeve të saj dhe gjërave për të cilat duhet të pendohet. "Pastaj", thotë ajo, "pavarësisht nga lloji i përvojës që kam me fëmijët e mi të dielën, jam e përgatitur ta marr sakramentin, t'i përtërij besëlidhjet e mia dhe të ndiej fuqinë pastruese të Shlyerjes."

Motra të dashura, përse Shpëtimtari i vë kaq shumë rëndësi sakramentit? Çfarë rëndësie ka kjo përtëritje javore e besëlidhjeve tona të pagëzimit në jetën tonë? A e njohim ne aftësinë e Shpëtimtarit për të na pastruar tërësisht çdo javë teksa e marrim sakramentin denjësisht dhe mendueshëm? Presidenti Bojd K. Paker ka dëshmuar: "Ky është qëllimi i ungjillit të Jezu Krishtit dhe i Shlyerjes: . . . që në fund të jetës [sonë,

ne] të mund ta kaloj[m]ë velin duke qenë të penduar për mëkatet [tona] dhe duke qenë të pastruar përmes gjakut të Krishtit”¹.

Presidenca jonë ndien gëzim të madh kur motrat tona dhe familjet e tyre bëjnë dhe mbajnë besëlidhje, por zemra jonë hidhërohet për ato prej jush që po përjetojnë kundërshti të madhe në jetën e tyre për shkak të thyerjes së besëlidhjes nga njerëz të dashur. Profeti Jakob, vëllai i Nefit, u ngarkua nga Zoti që t’iu fliste vëllezërve të tij lidhur me gratë dhe fëmijët e drejtë të kohës së tij. Unë dëshmoj se fjalët e tij janë ruajtur posaçërisht për kohën tonë. Ai na flet neve sikur Vetë Shpëtimtari të ishte duke folur. Jakobi ishte “i ngarkuar me shumë . . . shqetësim” teksa u dëshmonte bashkëshortëve dhe etërve:

“Më brengos që unë duhet të përdor kaq shumë guxim në të folur . . . para bashkëshorteve tuaja dhe fëmijëve tuaj, shumë nga ndjenjat e të cilëve janë jashtëzakonisht të buta dhe të dëlira dhe të brishta. . . .

. . . Ngashërimi i zemrave të tyre ngjitet lart te Perëndia. . . . Shumë zemra [kanë vdekur], të shpuara me plagë të rënda.”²

Grave dhe fëmijëve të kohës së tij dhe tonës që i mbajnë besëlidhjet, Jakobi u premton:

“Shikoni te Perëndia me fortësi të mendjes dhe lutjuni atij me besim të jashtëzakonshëm dhe ai do t’ju ngushëllojë në pikëllimet tuaja.

. . . Ngrini lart kokat tuaja dhe merrni fjalën e këndshme të Perëndisë dhe ushqehuni me bollëk me dashurinë e tij; pasi ju mund ta bëni, në qoftë se mendjet tuaja janë të forta përgjithmonë.”³

Motra, unë dëshmoj për forcën dhe fuqinë e lutjes kur ia shprehim dhembjet dhe dëshirat tona më të thella Atit tonë QIELLOR dhe të përgjigjeve që merren kur ne “ushqehemi me bollëk”

me shkrimet e shenja dhe fjalët e profetëve të gjallë.

Pothuajse tre vjet më parë, një zjarr shkatërrues dogji pjesën e brendshme të tabernakullit të dashur e historik në Provo të Jutas. Humbja e tij u mendua si një tragjedi e madhe si nga komuniteti ashtu edhe nga anëtarët e Kishës. Shumë pyetën veten: “Përse Zoti e lejoi këtë të ndodhte? Sigurisht që Ai mund ta kishte parandaluar zjarrin ose ta ndalonte shkatërrimin e tij.”

Dhjetë muaj më vonë, gjatë konferencës së përgjithshme të tetorit 2011, pati një pasthirmë të dëgjueshme kur Presidenti Tomas S. Monson njoftoi se tabernakulli i saposhkatërruar do të bëhej një tempull i shenjtë – një shtëpi e Zotit! Papritur, ne mundëm ta kuptonim atë që Zoti e kishte ditur gjithnjë! Ai nuk e shkaktoi zjarrin, por Ai e lejoi zjarrin ta prishte pjesën e brendshme. Ai e pa tabernakullin si një tempull të mahnitshëm – një shtëpi të përhershme për të bërë besëlidhje të shenja.⁴

Motrat e mia të dashura, Zoti na lejon të vihemi në provë e të provohemi, ndonjëherë deri në skaj të mundësisë sonë. Ne e kemi parë jetën e njerëzve të dashur – dhe ndoshta

tonën – të digjet në mënyrë figurative deri në fund dhe kemi pyetur veten pse një Atë i dashur dhe përkujdesës QIELLOR i lejon gjëra të tilla të ndodhin. Por Ai nuk na le në hi; Ai qëndron në këmbë me krahë të hapur, duke na ftuar me padurim që të vijmë tek Ai. Ai po i ndërton jetët tona për t’i kthyer në tempuj të mahnitshëm ku Shpirti i Tij mund të banojë përjetësisht.

Te Doktrina e Besëlidhje 58:3–4, Zoti na thotë:

“Ju nuk mund të shihni me sytë tuaj natyrorë, në këtë kohë, planin e Perëndisë tuaj lidhur me ato gjëra që do të vijnë më pas dhe me lavdinë që do të pasojë pas shumë mundimesh.

Sepse pas shumë mundimesh vijnë bekimet. Si rrjedhim dita vjen që ju do të kurorëzoheni me shumë lavdi; ora nuk është akoma, por është fare pranë.”

Motra, unë dëshmoj se Zoti ka një plan për secilën nga jetët tona. Asgjë që ndodh nuk është një tronditje apo surprizë për Të. Ai është i gjithëditur dhe gjithëdashës. Ai mezi pret të na ndihmojë, të na ngushëllojë dhe të na e lehtësojë dhembjen ndërsa mbështetemi te fuqia e Shlyerjes dhe i respektojmë besëlidhjet tona. Sprovat

dhe mundimet që përjetojmë, mund të jenë vetë gjërat që na udhërrëfejnë për të ardhur tek Ai dhe për t'u kapur pas besëlidhjeve tona që të mund të kthehemi në praninë e Tij dhe të marrim gjithçka që ka Ati.

Gjatë këtij viti kam pasur nevojë dhe kam dëshiruar ta ndiej dashurinë e Zotit më thellësisht, të marr zbuluesë vetjake, t'i kuptoj më mirë besëlidhjet e mia të tempullit dhe që të më lehtësohen barrat. Teksa jam lutur në mënyrë më të posaçme për këto bekime, e kam ndier Shpirtin të më drejtojë që të shkoj në tempull dhe ta dëgjoj më mirë çdo fjalë të bekimeve që shqiptohen për mua. Dëshmoj se, ndërsa kam dëgjuar më me qëllim dhe jam përpjekur të ushtroj besimin tim, Zoti ka qenë i mëshirshëm me mua dhe ka ndihmuar që barrat e mia të bëhen të lehta. Ai më ka ndihmuar të ndiej paqe të madhe rreth lutjeve që nuk kanë marrë ende përgjigje. Ne e lidhim Zotin që t'i mbajë premtimet e Tij kur i mbajmë besëlidhjet tona dhe

ushtrojmë besimin tonë⁵. Ejani në tempull, të dashura motra dhe kërkojini bekimet tuaja!

Dua të përmend një mënyrë tjetër që mund të na mbushë me siguri dhe besim. Ne ndonjëherë, si gra, kemi një prirje për të qenë shumë kritike ndaj vetes. Gjatë këtyre kohëve, ne duhet të kërkojmë Shpirtin dhe të pyesim: "A është kjo ajo që Zoti dëshiron që të mendoj për veten, apo është Satani që po përpiket të më shkurajojë?" Mbaseni mend natyrën e Atit tonë Qiellor, dashuria e të cilit është e përsosur dhe e pafundme.⁶ Ai dëshiron të na japë zemër, jo të na ulë.

Si anëtare të Kishës, ne nganjëherë mund të ndiejmë se na duhet të jemi pjesë e një "familjeje të përsosur shdm" që të pranojemi nga Zoti. Ne shpesh ndihemi "jo në lartësinë e duhur" ose si njerëz të papërshtatshëm në mbretëri nëse e ndiejmë se nuk përshtatemi në atë tablo. Motra të dashura, kur gjithçka të jetë thënë dhe bërë, ajo që do të ketë rëndësi

për Atin tonë Qiellor do të jetë mënyra se si i kemi mbajtur besëlidhjet tona dhe sa jemi përpjekur për ta ndjekur shembullin e Shpëtimtarit tonë, Jezu Krishtit.

Dëshmoj se Jezu Krishti është Shpëtimtari dhe Shëlbuesi ynë. Për shkak të sakrificës së Tij shlyese, ne mund të lahemi duke u pastruar çdo javë teksa marrim denjësisht sakramentin e Tij. Ndërsa i përtërijmë dhe i respektojmë besëlidhjet tona, barrat tona mund të lehtësohen dhe ne mund të pastrohemi e forcohemi vazhdimisht që në fund të jetës sonë të quhemi të denjë për të marrë ekzaltimin dhe jetën e përjetshme. Unë dëshmoj për këto gjëra, në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIME

1. Boyd K. Packer, "The Atonement", *Liahona*, nëntor 2012, f. 77.
2. Jakobi [LiM] 2:3, 7, 35.
3. Jakobi [LiM] 3:1-2.
4. Shih Mosia 23:21-22.
5. Shih Doktrina e Besëlidhje 82:10.
6. Shih Russell M. Nelson, "Divine Love", *Liahona*, shkurt 2003, f. 12-17.

Nga Presidenti Tomas S. Monson

Nuk Ecim Kurrë Vetëm

Një ditë ju do të qëndroni mënjanë dhe do ta hidhni vështrimin te kohët tuaja të vështira, dhe do ta kuptoni se Ai ishte gjithmonë përkrah jush.

Motrat e mia të dashura, shpirti që ndiejmë këtë mbrëmje, është një pasqyrim i forcës suaj, i përkushtimit tuaj dhe i mirësisë suaj. Për ta cituar Mësuesin: “Ju jeni kripa e tokës. . . . Ju jeni drita e botës”.¹

Ndërsa kam menduar thellë për mundësinë time për t’ju folur, më është kujtuar dashuria që gruaja ime, Frensis, pati për Shoqatën e Ndihmës. Gjatë jetës së saj, ajo shërbeu në shumë detyra në Shoqatën e Ndihmës. Kur ajo dhe unë ishim që të dy vetëm 31 vjeç, unë u thirra për të qenë president i Misionit Kanadez. Gjatë tre viteve të asaj detyre, Frensisi kryesoi mbi të gjitha Shoqatat e Ndihmës në atë zonë të gjerë, e cila përfshinte provincat e Ontarios dhe të Kebekut. Disa nga miqësitë e saj më të afërta erdhën si rrjedhim i asaj detyre, si edhe prej thirrjeve të shumta që ajo përmbushi më vonë në Shoqatën e Ndihmës së vetë lagjes sonë. Ajo ishte një bijë besnike e Atit tonë Qielor, shoqja ime e dashur dhe mikësja ime më e afërt. Më merr malli për të më shumë se ç’mund ta shprehin fjalët.

Edhe unë e dua Shoqatën e Ndihmës. Ju dëshmoj se ajo u krijua me anë të frymëzimit dhe është pjesë jetësore e Kishës së Zotit këtu në tokë. Do të ishte e pamundur të llogaritëshin

gjithë të mirat që kanë ardhur nga kjo organizatë, dhe të gjitha jetët që janë bekuar për shkak të saj.

Shoqata e Ndihmës përbëhet nga një shumëllojshmëri grash. Ka nga ato prej jush që janë të pamartuara – ndoshta në shkollë, ndoshta duke punuar – sidoqoftë, duke farkëtuar një jetë të mirë dhe të larmishme. Disa prej jush janë nëna plot punë duke rritur fëmijë. Dhe të tjera prej jush i keni humbur bashkëshortët tuaj për shkak të divorcit ose vdekjes dhe po përpiqeni t’i rrisni fëmijët tuaj pa ndihmën e një bashkëshorti dhe ati. Disa prej jush i keni rritur fëmijët tuaj, por e keni kuptuar se nevoja e tyre për ndihmën tuaj është e vazhdueshme. Ka shumë prej jush që keni prindër të moshuar, të cilët kërkojnë kujdesin plot dashuri që vetëm ju mund ta jepni.

Kudo që ndodhemi në jetë, ka raste kur ne të gjithë kemi sprova dhe vështirësi. Edhe pse janë të ndryshme për çdo njeri, ato janë të zakonshme për të gjithë.

Shumë prej sprovave që hasim, gjenden ngaqë ne jetojmë në këtë botë të vdekshme, të populluar nga lloje të ndryshëm njerëzish. Nganjëherë pyesim me dëshpërim: “Si mund ta mbaj vështrimin tim të përqendruar fuqishëm tek bota çelestiale, ndërkohë

që gjej udhën përmes kësaj bote telestiale?”

Do të ketë raste kur ju do të ecni nëpër një shteg të mbushur me gjemba dhe të shënuar nga vështirësia. Mund të ketë raste kur ju ndiheni të shkëputura – ndoshta të veçuara – nga Dhënësi i çdo dhurate të mirë. Shqetësoheni se ecni vetëm. Frika e zëvendëson besimin.

Kur e gjeni veten në rrethana të tilla, ju lutem që të kujtoni lutjen. Më pëlqejnë fjalët e Presidentit Ezra Taft Benson lidhur me lutjen. Ai tha:

“Gjatë gjithë jetës sime, këshilla për t’u mbështetur te lutja është çmuar pothuajse mbi çdo këshillë tjetër që kam . . . marrë. Ajo është bërë pjesë thelbësore e vetes sime – një spirancë, një burim i vazhdueshëm force dhe baza e njohurisë sime për gjëra hyjnore. . . .

. . . Edhe pse ndodhin dështime, tek lutja ne mund të gjejmë përsëri siguri, sepse Perëndia do t’i flasë paqe shpirtit. Ajo paqe, ai shpirt qetësie, është bekimi më i madh i jetës.”²

Apostulli Pal këshilloi:

“Ja parashtroni kërkesat tuaja Perëndisë.

Dhe paqja e Perëndisë, që ia tejkalon çdo zgjuarësi, do të ruajë zemrat tuaja dhe mendjet tuaja në Krishtin Jezus.”³

Ç’premtim i lavdishëm! Paqja është ajo që kërkojmë, për të cilën ne kemi shumë dëshirë.

Ne nuk u vendosëm në këtë tokë për të ecur vetëm. Ç’burim i mahnitshëm fuqie, force dhe ngushëllimi është i gjindshëm për secilin prej nesh. Ai që na njeh më mirë sesa ne e njohim veten tonë, Ai që ka një këndvështrim më të gjerë dhe që e njeh mbarimin që nga fillimi, na ka siguruar se do të jetë atje për ne për të na dhënë ndihmë, në qoftë se ne thjesht ia kërkojmë. Ne kemi premtimin: “Lutuni gjithmonë e jini besimtarë dhe gjithë

gjërat do të punojnë së bashku për të mirën tuaj”⁴.

Kur lutjet tona ngjiten drejt qiellit, le të mos harrojmë fjalët që na u mësuan nga Shpëtimtari. Kur u ndodh përballë agonisë torturuese të Gjetsemanit dhe përballë kryqit, Ai iu lut Atit: “Mos u bëftë vullneti im, por yti”⁵. E vështirë, siç mund të jetë nganjëherë, është gjithashtu përgjegjësia jonë që të kemi besim tek Ati ynë Qiellor se Ai e di më mirë se si, kur dhe në çfarë mënyre të na e sigurojë ndihmën që kërkojmë.

Unë gëzohem me fjalët e poetit:

*Nuk e di se si, në çfarë mënyre,
Por këtë e di: Perëndia lutjes i jep
përgjigje.*

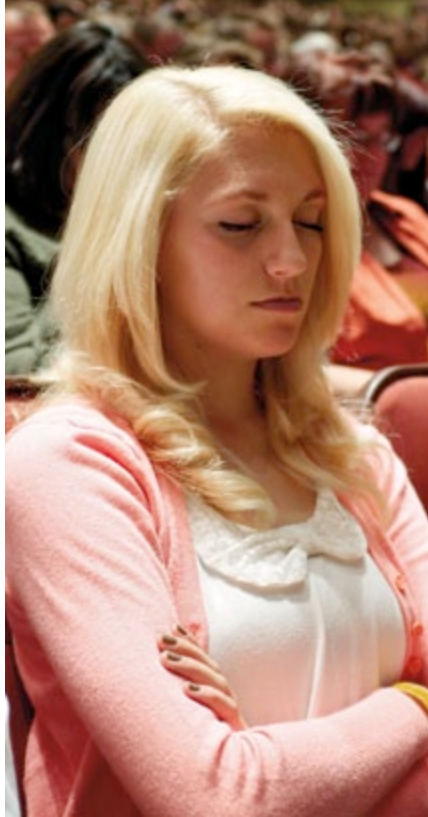
*E di se fjalën na e ka dhënë,
Që më thotë se lutja dëgjohet
gjithmonë.*

*Dhe, shpejt ose vonë, përgjigja do të vij’,
Dhe unë prandaj lutem dhe pres me
qetësi.*

*Nuk e di nëse bekimet e kërkuara
Do të vijnë ashtu siç i mendova,
Por lutjet e mia i lë, vetëm me Atë,
Vullneti i të cilit, më i urtë se imi është,
I sigurt se kërkesën time do të plotësojë
Ose një përgjigje më të bekuar do të
dërgojë.⁶*

Sigurisht, lutja nuk është vetëm për kohët e vështirësisë. Na është thënë në mënyrë të përsëritur në shkrimet e shenjta që të “lut[emi] kurdoherë”⁷ dhe që të mbajmë një lutje në zemrat tona.⁸ Fjalët e një himni të preferuar dhe të njohur ngrënë një pyetje, të cilën secili prej nesh duhet t’ia bëjë vetes çdo ditë: “Lutjen a e the?”⁹

Përkrah lutjes, që të na ndihmojë për t’i bërë ballë botës sonë shpesh të vështirë, është studimi i shkrimeve të shenjta. Fjalët e së vërtetës dhe të frymëzimit që gjenden në katër veprat tona standarde, janë zotërime të çmuara për mua. Nuk lodhem kurrë

së lexuari ato. Lartësohem shpirtërisht sa herë që i hetoj shkrimet e shenjta. Këto fjalë të shenjta të së vërtetës dhe të dashurisë i japin udhërrëfim jetës sime dhe shënojnë udhën drejt përsosmërisë së përrjetshme.

Ndërsa i lexojmë dhe i përsiatim shkrimet e shenjta, ne vërtet do të përjetojmë pëshpëritjet e ëmbla të Shpirtit drejtuar shpirtave tanë. Mund të gjejmë përgjigje për pyetjet tona. Mësojmë për bekimet që vijnë nëpërmjet zbatimit të urdhërimeve të Perëndisë. Fitojmë një dëshmi të sigurt për Atin tonë Qiellor dhe Shpëtimtarin tonë, Jezu Krishtin, dhe për dashurinë e Tyre për ne. Kur studimi i shkrimeve të shenjta ndërthuret me lutjet tona, ne mund ta dimë me siguri se ungjilli i Jezu Krishtit është i vërtetë.

Presidenti Gordon B. Hinkli tha: “Zoti bekoftë secilin prej nesh për t’u ushqyer me bollëk me [fjalët] e tij të shenjta dhe për të nxjerrë prej [tyre] atë forcë, atë paqe dhe atë dituri ‘që ia tejkalon çdo diturie’ (Filipianëve 4:7)”¹⁰.

Kur e kujtojmë lutjen dhe gjejmë kohë për t’u kthyer te shkrimet e shenjta, jeta jonë do të jetë pafundësisht më e bekuar dhe barrat tona do të bëhen më të lehta.

A më lejoni të ndaj me ju tregimin se si Ati ynë Qiellor iu përgjigj lutjeve

e përgjërimeve të një gruaje dhe i siguroi asaj paqen e sigurinë që ajo kërkoi kaq shumë?

Vështirësitë e Tifanisë filluan vitin që shkoi, kur ajo pati miq të ftuar në shtëpinë e saj për festën e Dhënies së Falenderimeve dhe më pas edhe për Krishtlindje. Bashkëshorti i saj kishte qenë në shkollën mjekësore dhe tani ishte në vitin e dytë të stazhit të tij mjekësor. Për shkak të orëve të shumta të punës që kërkoheshin prej tij, ai nuk ishte në gjendje ta ndihmonte aq sa do të donin që të dy, dhe kështu shumica e gjërave që duhej të kryeshin gjatë kësaj stine festash, të shtuara mbi kujdesin për katër fëmijët e tyre të vegjël, ra mbi Tifaninë. Ajo po dërrmohej nga gjithë kjo dhe ndërkohë mësoi se dikush që ajo e donte shumë, ishte diagnostikuar me kancer. Stresi dhe shqetësimi filluan të bëhen një barrë e rëndë për të dhe ajo ra në një periudhë shkurajimi dhe depresioni. Kërkoi ndihmë mjekësore dhe prapë asgjë nuk ndryshoi. Iu pre oreksi dhe filloi të humbasë në peshë, gjë që për trupin e saj të vogël nuk ishte e shëndetshme. Ajo kërkoi paqe nëpërmjet shkrimeve të shenjta dhe u lut për çlirim nga zymtia që e kishte pushtuar. Kur as paqja dhe as ndihma nuk dukej se po vinin, ajo filloi të ndihej e braktisur nga Perëndia. Familja dhe miqtë e saj u lutën për të dhe u përpoqën kaq shumë të ndihmonin. I sollën ushqimet e saj të preferuara në përpjekje për ta mbajtur atë të shëndetshme fizikisht, por ajo mund të hante vetëm pak kafshata dhe më pas nuk ishte në gjendje të mbaronte.

Në një ditë veçanërisht të vështirë, një mikeshë u përpoq më kot ta joshte me ushqime që i kishte pëlqyer gjithmonë. Kur asgjë nuk pati sukses, mikeshja tha: “Duhet të ketë *diçka* që të duket e mirë”.

Tifania mendoi për një çast dhe tha: “E vetmja gjë që mund të mendoj, që duket e mirë, është një bukë e bërë në shtëpi”.

Por nuk kishin në dispozicion një bukë të bërë në shtëpi.

Të nesërmen pasdite ra zilja e derës së Tifanisë. Ndodhi që burri i saj ishte në shtëpi dhe u përgjigj. Kur u kthye, ai po mbante një bukë të bërë në shtëpi. Tifania u habit kur ai i tha se buka erdhi nga një grua e quajtur Sheri, të cilën e njihnin shumë pak. Ajo ishte një shoqe e motrës së Tifanisë, Nikolës, e cila jetonte në Denver në Kolorado. Sheri ishte prezantuar shkurtimisht me Tifaninë dhe burrin e saj disa muaj më parë, kur Nikola dhe familja e saj po qëndronin me Tifaninë për festën e Dhënies së Falenderimeve. Sheri, që jetonte në Omaha, kishte ardhur në shtëpinë e Tifanisë për t'u takuar me Nikolën.

Tani, muaj më vonë, me bukën e shijshme në dorë, Tifania mori në telefon motrën e saj, Nikolën, për ta falënderuar që e kishte dërguar Sherin me një detyrë mëshire. Në vend të saj, ajo mësoi se Nikola nuk e kishte nxitur vizitën dhe as që dinte gjë për të.

Pjesa tjetër e historisë u shpaloi kur Nikola pyeti shoqen e saj, Sherin, për të mësuar se çfarë e kishte nxitur që ta çonte atë bukë. Ajo që mësoi, ishte një frymëzim për të, për Tifaninë, për Sherin – dhe është një frymëzim për mua.

Në atë mëngjes të veçantë të çuarjes së bukës, Sheri ishte nxitur që të bënte dy bukë, në vend që të bënte një siç e kishte ndërmend të bënte. Ajo tha se pati mbresën që ta merrte bukën e dytë me vete në makinë atë ditë, edhe pse nuk e dinte arsyen. Pas drekës të shtëpia e një shoqeje, vajza e saj njëvjeçare filloi të qante dhe ajo duhej ta çonte në shtëpi për një sy gjumë. Sheri ngurroi kur ndjenja e pagabueshme i erdhi se ajo duhej

t'ia çonte atë bukë të dytë motrës së Nikolës, Tifanisë, e cila jetonte 30 minuta larg, në anën tjetër të qytetit, dhe të cilën ajo e njihnte shumë pak. U përpoq ta përligjte mendimin për të mos shkuar, duke dashur ta çonte bijën e saj tepër të lodhur në shtëpi dhe duke u ndier e turpshme që t'u çonte një bukë njerëzve që ishin pothuajse të panjohur. Megjithatë, mbresa për të shkuar te shtëpia e Tifanisë ishte e fortë, kështu që ajo ia vuri veshin nxitjes.

Kur mbërriti, burri i Tifanisë e hapi derën. Sheri i tha se ishte shoqja e Nikolës, që ai e kishte takuar për një kohë të shkurtër në festën e Dhënies së Falenderimeve, ia dha bukën dhe u largua.

Dhe kështu ndodhi që Zoti dërgoi një pothuaj të panjohur, në anën tjetër

të qytetit, për t'i çuar Tifanisë jo thjesht një bukë të dëshiruar, të bërë në shtëpi, por edhe një mesazh të qartë dashurie. Ajo që i ndodhi asaj, nuk mund të shpjegohet në asnjë mënyrë tjetër. Ajo kishte nevojë të ngutshme për të ndier se nuk ishte vetëm – se Perëndia kishte dijeni për të dhe nuk e kishte braktisur atë. Ajo bukë – pikërisht gjëja që ajo donte – iu çua asaj nga dikush që e njihnte shumë pak, dikush që nuk kishte dijeni për nevojën e saj, por që e dëgjoi nxitjen e Shpirtit dhe e ndoqi atë nxitje. Ajo u bë një shenjë e dukshme për Tifaninë se Ati i saj Qiellor i njihnte nevojat e saj dhe e donte atë aq sa të dërgonte ndihmë. Ai u ishte përgjigjur thirrjeve të saj për ndihmë.

Motrat e mia të dashura, Ati juaj Qiellor ju do – secilën prej jush. Ajo

dashuri nuk ndryshon kurrë. Ajo nuk ndikohet nga pamja juaj, nga zotërimet tuaja apo nga sasia e parave që keni në llogarinë tuaj bankare. Nuk ndryshohet nga talentet dhe aftësitë tuaja. Është thjesht atje. Është atje për ju kur jeni të trishtuara ose të lumtura, pa kurajë ose plot shpresë. Dashuria e Perëndisë është atje për ju, pavarësisht nëse ju ndieni se e meritoni apo jo dashurinë. Është thjesht gjithmonë atje.

Kur e kërkojmë Atin tonë Qiellor nëpërmjet lutjes së zjarrtë, të sinqertë dhe nëpërmjet studimit të zellshëm, të përkushtuar të shkrimeve të shenja, dëshmitë tona do të bëhen të forta dhe do të rrenjosen thellë. Ne do ta njohim vërtet dashurinë e Perëndisë për ne. Ne do ta kuptojmë vërtet se asnjëherë nuk ecim vetëm. Ju premtoj se një ditë ju do të qëndroni mënjane dhe do ta hidhni vështrimin te kohët tuaja të vështira, dhe do ta kuptoni se Ai ishte gjithmonë përkrah jush. E di se kjo është e vërtetë me vdekjen e shoqes sime të përjetshme – Frensis Beverli Xhonson Monson.

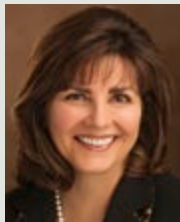
E lë me ju bekimin tim. E lë me ju mirënjohjen time për gjithçka të mirë që bëni dhe për jetën që jetoni. Që ju të mund të bekoheni me çdo dhuratë të mirë, është lutja ime në emrin e Shpëtimtarit dhe Shëlbuesit tonë, madje Jezu Krishtit, Zotit, amen. ■

SHËNIME

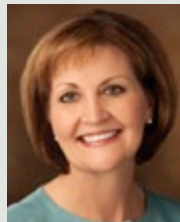
1. Mateu 5:13–14.
2. Ezra Taft Benson, "Pray Always", *Tambuli*, qershor 1990, f. 4–5, 6.
3. Filipianëve 4:6–7.
4. Doktrina e Besëlidhje 90:24.
5. Lluka 22:42.
6. Eliza M. Hickok, "Prayer", në James Gilchrist Lawson, bot., *The Best Loved Religious Poems* (1933), f. 160.
7. Lluka 21:36; shih edhe 2 Nefi 32:9; 3 Nefi 18:15; Doktrina e Besëlidhje 10:5; 19:38; 20:33; 31:12; 61:39; 88:126; 93:49.
8. Shih 3 Nefi 20:1.
9. "Lutjen a e The?" *Himne dhe Këngë të Fëmijëve*, f. 48.
10. Gordon B. Hinckley, "Feasting upon the Scriptures", *Tambuli*, qershor 1986, f. 4.

Presidencat e Përgjithshme të Organizatave Ndihmëse

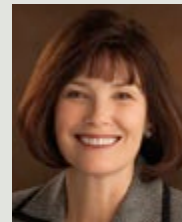
SHOQATA E NDIHMËS

Karol M. Stevens
Këshilltare e Parë

Linda K. Barton
Presidente

Linda S. Rivs
Këshilltare e Dytë

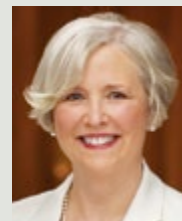
TË REJAT

Karol F. Mek-Konki
Këshilltare e Parë

Boni L. Oskarson
Presidente

Nill F. Mariot
Këshilltare e Dytë

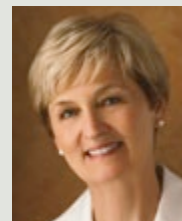
FILLORJA

Xhin A. Stevens
Këshilltare e Parë

Rozmari M. Uiksom
Presidente

Sheril A. Esplin
Këshilltare e Dytë

TË RINJTË

Leri M. Gibson
Këshilltar i Parë

Dejvid L. Bek
President

Rendëll L. Rid
Këshilltar i Dytë

SHKOLLA E SË DIELËS

Dejvid M. Mek-Konki
Këshilltar i Parë

Rasëll T. Osguthorp
President

Methju O. Riçardson
Këshilltar i Dytë

Treguesi i Ngjarjeve në Konferencë

Lista vijuese e përvojave të përzgjedhura nga fjalimet në konferencën e përgjithshme mund të përdoret për studim vetjak, mbrëmje familjare dhe mësimdhënie tjetër. Folësit janë radhitur sipas rendit alfabetik dhe numri tregon faqen e parë të bisedës.

FOLËSI	NGJARJA
Nil L. Andersen	(92) Një nënë besnike braziliane, e ndaluar nga bashkëshorti i saj që të shkonte në kishë, dërgon fëmijët e saj në kishë.
M. Rasëll Ballard	(43) Një familje gëzon sukses misionar pasi e merr me seriozitet sfidën për të përshpejtuar punën e shpëtimit.
Dejvid A. Bednar	(17) Familja e Suzanë Bednarit (e re në atë kohë) bekohet duke jetuar ligjin e së dhjetës.
Zherald Kosé	(49) Zherald Kosé dhe familja e tij e gjejnë më të lehtë të jetuarit në një qytet të ri, për shkak të pritjes së ngrohtë nga shenjtoret e ditëve të mëvonshme.
D. Tod Kristoferson	(29) Ena Deins bashkohet me një grup vullnetar dhe e ndihmon komunitetin e saj që të kapërcejë paragjykimin kundrejt shenjtoreve të ditëve të mëvonshme.
Kuentin L. Kuk	(88) Kuentin L. Kuk dhe avokatë të tjerë në firmën e tij vendosin të krijojnë një mjedis pune miqësor ndaj familjes.
Eduard Dubi	(15) Nëna e të riut Eduard Dubi i thotë atij që të shohë përpara dhe jo pas, ndërsa ata punojnë së bashku në një fushë.
Timothi J. Daiks	(37) Kori ten Bum e fal një ish-ushtar nazist, i cili kishte qenë një nga rojat e saj në kampin e përqendrimit.
Henri B. Ajring	(58) I riu Henri B. Ajring bekohet ndërsa e shoqëron peshkopin e tij në vizita tek anëtarët në nevojë. (69) Mildred dhe Henri Ajring bashkohen në vendimin e tyre për t'u kthyer në Jutë, pranë familjes së saj.
Rendi D. Fank	(52) Pasi dëgjon një rrëfim për Jozef Smithin në një gjuhë që ajo nuk mund ta kuptojë, një kërkuese në Indi kërkon të pagëzohet.
Kevin S. Hamilton	(99) Një familje fillon të largohet nga Kisha me një vendim për të bërë një shëtitje të dielën në vend që të marrë pjesë në mbledhjen e sakramentit.
Xhefri R. Holland	(40) Një motër gjen qëllim si një nënë pasi dëmtohet rëndë në një aksident me aeroplan.
Riçard J. Meinis	(79) Stërgjyshi i Riçard J. Meinisit pëson një infarkt vdekjeprurës ndërsa po shërbente në mision.
Tomas S. Monson	(61) Një mësues shtëpie besnik mbushet me mirënjohje kur dikush, të cilin ai e kishte vizituar për vite, bashkohet me Kishën. (85) Tomas S. Monsoni i jep një bekim priftërie një vëllai të moshuar, i cili nuk mund të shohë apo dëgjojë më.
S. Giford Nilsen	(33) Një president kunji ka një palë këpucë të grisura, të lyera me bronz, të një misionari të suksesshëm.
Adrián Oçoa	(102) Anëtarët e familjes gëzohen kur Adrián Oçoa i ri dhe dy kushërinj kthehen në shtëpi pas një stuhie të fortë.
Boni L. Oskarson	(76) Agnes Hogan nuk pranon ta lejojë të bijën e saj 16-vjeçare që të birësohet nga një familje jo shdm.
Bojd K. Paker	(26) Bojd K. Paker këshillohet që t'i nxisë anëtarët e një kunji të trazuar që të lexojnë shkrimet e shenjta.
L. Tom Peri	(46) Kur ishte djalosh, L. Tom Peri dhe fëmijë të tjerë të Fillores ngjiten te një vend i parapëlqyer në kanion, bashkë me mësuesen e tyre.
Linda S. Rivs	(118) Një grua që po shkon në pagëzim, ecën për dy milje (3 km) nëpër baltë për të shkuar në kishë.
Ulises Soaresh	(9) Moisi Malangu dhe të tjerë në Afrikën e Jugut, ulen jashtë kishës dhe i dëgjojnë shërbesat nëpërmjet një dritareje.
Karol M. Stivens	(12) Motra besnike në Honduras marrin bekime priftërie nga udhëheqësit e tyre në Kishë. (115) Një djalosh 10-vjeçar mban besëlidhjen që të vajtojë me të tjerët, ndërsa ngushëllon stërgjyshen e tij të ve.
Diter F. Uhtdorf	(21) Një burrë sheh një ëndërr në të cilën një çift shenjtorësh të ditëve të mëvonshme i shpjegon mundësitë për shërbim në Kishë. (55) Diter F. Uhtdorf rrëzohet ndërsa bën ski dhe ka vështirësi që të ngrihet derisa i nipi e ndihmon.
Arnulfo Valencuela	(35) Një motër pak aktive kthehet në kishë pasi ndien Frymën e Shenjtë ndërsa këndon një himn me mësueset e saj vizitore.
Terens M. Vinson	(104) Lutja e një anëtari besnik të Kishës në Papua të Guinesë së Re merr përgjigje kur shiu befash shuan një zjarr që kërcënon të korrat e fshatit.

Në Konferencën e Përgjithshme Shpallet Rritje në Anëtarësi dhe në Numrin e Misionarëve

Anëtarësia e Kishës ka arritur në 15 milionë, njoftoi Presidenti Tomas S. Monson në sesionin e hapjes së Konferencës së Përgjithshme Gjysmëvjetore të 183-të më 5 tetor 2013. Ai gjithashtu shpalli se, që nga ulja e moshës për shërbimin misionar në tetor 2012, numri i misionarëve kohëplotë që shërbejnë nëpër botë, është rritur në mënyrë dramatike – nga 58.500 në 80.333 vetë.

“Kisha vazhdon të rritet në mënyrë të qëndrueshme dhe të ndryshojë jetën e gjithmonë e më shumë njerëzve çdo vit”, tha Presidenti Monson. “Ajo po përhapet përmes tokës ndërkohë që forca jonë misionare përpiqet të gjëjë ata që po e kërkojnë të vërtetën.”

Ai i nxiti anëtarët dhe misionarët që të bashkohen me njëri-tjetrin në ndarjen e ungjillit. “Tani është koha që anëtarët dhe misionarët të mbliidhen së bashku, të veprojnë së bashku, të punojnë së bashku në vreshtin e Zotit për t’i sjellë shpirtira Atij”, tha Presidenti Monson, i cili ka shërbyer si Apostull për 50 vjet.

Në sesionin e pasdites të së shtunës, tre anëtarë të Kuorumit të Parë të Të Shtatëdhjetëve – Pleqtë Xhon B. Dikson, Pol E. Kolliker dhe F. Majkëll Uatson – u liruan nga thirrjet me

nderim dhe morën status nderi, dhe gjithashtu Plaku Kent D. Uatson, i Kuorumit të Dytë të Të Shtatëdhjetëve, u lirua nga thirrja me nderim. Përveç këtyre, Hulio A. Angula, 45 vjeç, nga Bogota, Kolumbi; Pitër F. Evëns, 54 vjeç, nga Solt-Lejk-Siti, Juta, SHBA; dhe Xhenadi N. Podvodov, 47 vjeç, nga Donesku, Ukrainë, u mbështetën si

Të Shtatëdhjetë Zonalë. U shpall se Sezar H. Huker dhe Kreig T. Rajt u liruan nga thirrja si Të Shtatëdhjetë Zonalë.

Miliona vetë nëpër të gjithë botën e panë ose dëgjuan konferencën nëpërmjet transmetimeve të televizionit, internetit, radios dhe transmetimeve satelitore. Për herë të parë, sesioni i priftërisë i mbrëmjes të së shtunës ishte i disponueshëm në transmetimin televiziv dhe drejtpërsëdrejti në internet. Më shumë se 100.000 njerëz i ndoqën të pesë sesionet në Qendrën e Konferencave në Solt-Lejk-Siti, Juta, më 5 dhe 6 tetor. Konferenca ishte e disponueshme edhe nëpërmjet mediave të ndryshme në 95 gjuhë dhe u transmetua në 197 shtete dhe territore.

Presidenti Monson e përfundoi konferencën me një thirrje për anëtarët e Kishës që të tregojnë më shumë mirësi ndaj njëri-tjetrit dhe “[të gjenden] gjithmonë duke bërë punën e Zotit”. ■

PRESIDENTI MONSON – APOSTULL PËR 50 VJET

Konferenca e përgjithshme gjysmëvjetore e tetorit 2013 shënoi 50-vjetorin e thirrjes së Presidentit Tomas S. Monson në Kuorumin e Dymbëdhjetë Apostujve. Ai u mbështet si Apostull më 4 tetor 1963, në moshën 36-vjeçare. ■

Tomas S. Monson në Tabernakullin në Sheshin e Tempullit në vitin 1963, pak çaste përpara se të mbështetej si Autoritet i Përgjithshëm.

Në Mediat Shoqërore u Krijuan Faqe për Udhëheqësit e Kishës

Nga Erik Mërdok

Lajme dhe Ngjarje në LDS.org

Kisha ka krijuar faqe zyrtare në mediat shoqërore për anëtarët e Presidencës së Parë dhe të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve në Facebook dhe Google Plus. Këto faqe do të veprojnë si prani zyrtare në mediat shoqërore për secilin nga Vëllezërit, të cilët do të japin udhëzime për faqet, ndërkohë që ato do të mirëmbahen për ta nga Kisha.

Llogaritë zyrtare në Facebook dhe Google Plus mund të gjenden duke kërkuar në facebook.com/lds dhe në plus.google.com. Që ta dini nëse faqja e medias shoqërore është ose jo faqja zyrtare, kërkoni logon e Kishës.

Ata që i ndjekin këto faqe, do të

marrin përditësime të rregullta lidhur me shërbesën e secilit nga Vëllezërit. “Kisha do të vendosë hallka lidhëse të bisedave, artikujve, videove dhe përmbajtje të tjera domethënëse në emër të tyre”, tha Dejll Xhons, një zëdhënës për Kishën.

Këto faqe do t'i lejojnë njerëzit që të gjejnë më me lehtësi fjalët e profetëve të gjallë dhe klikimi “like [pëlqej]” i faqeve do të shkaktojë që përmbajtja e tyre të jetë tek të rejat e pëlqesve në Facebook, ku ato mund të jenë të gatshme për t'u parë e ndarë me të tjerët.

Krijimi i faqeve zyrtare i ndihmon anëtarët të dinë se cilat faqe mirëmbahen nga Kisha dhe i mbron individët nga faqet e rreme. ■

FOTOGRAFI NGA NICOLAS CARRASCO, MËMIËSINË E CHURCH NEWS

Lajme të Tempullit

Fillimi i Punimeve për Tempullin e Parë në Konektikat

Ndërtimi filloi në tempullin e parë për shenjtorët e ditëve të mëvonshme në Konektikat, SHBA, në vazhdim të ceremonisë për fillimin e punimeve të udhëhequr nga Presidenti Tomas S. Monson në Hartfërd të shtunën, më 17 gusht. Tempulli i Hartfërdit në Konektikat do të jetë i dyti në Nju-Inglënd (tempulli tjetër është në Boston në Masaçusets) dhe një nga 170 tempujt SHDM në përdorim, në ndërtim e sipër ose në fazat e planifikimit nëpër botë.

Tempulli i Dytë në Kolorado

Të shtunën, më 24 gusht, Plaku Ronald A. Rasband, i Presidencës së Të Shtatëdhjetëve, kryesoi zyrtarisht në ceremonitë e fillimit të punimeve për tempullin e dytë në Kolorado, SHBA, për Tempullin e Fort Kollins në Kolorado. Tempulli tjetër është në Denver, rreth 95 km në jug të Fort Kollins. ■

Organizohen Kunje në Romë dhe Paris

Plaku Dallin H. Ouks dhe Plaku M. Rasëll Ballard, të Kuorumit të Dymbëdhjetë Apostujve, organizuan kunjin e dytë në Romë, Itali, dhe kunjin e tretë në Paris, Francë, zonë që gjatë vizitës në shtator 2013 gjithashtu përfshiu mbledhje në Lids dhe Mançester, Angli, dhe në Madrid, Spanjë. Një tempull është në ndërtim e sipër në Romë dhe një tempull do të ndërtohet së shpejti në Paris.

“Kisha është aktive dhe mirë, dhe po përparon në mënyrë mbresëlënëse në Europë”, tha Plaku Ouks. Plaku Ballard u tha anëtarëve europianë se Kisha duhet ta “daltojë se Zoti po e përshpejton punën e Tij të shpëtimit dhe se ne të gjithë duhet të përfshihemi”. ■

Mësime për Kohën Tonë

Nga tetori i 2013-ës deri në mars të 2014-ës, mësimet e Priftërisë Melkizedeke dhe të Shoqatës së Ndihmës për të dielën e katërt duhet të përgatiten nga një ose më shumë biseda të dhëna në konferencën e përgjithshme të tetorit 2013. Në prill 2014, bisedat mund të përzgjidhen ose nga konferenca e tetorit 2013 ose konferenca e prillit 2014. Presidentët e kunjeve dhe të distrikteve duhet të zgjedhin se cilat biseda do të përdoren në zonat e tyre, ose ata mund t’ua caktojnë këtë përgjegjësi peshkopëve dhe presidentëve të degëve.

Mësoni më shumë duke shqyrtuar artikullin “Mësime për Kohën Tonë” në *Liahona* në maj 2013. ■

Rendëll L. Rid

Këshilltari i Ri i Dytë në Presidencën e Përgjithshme të Të Rinjve

Si bir i një ndërtuesi, Rendëll L. Rid mësoi që në fëmijëri rëndësinë e bërjes së një pune sipas mënyrës së duhur. Në shumë raste, i riu Rendëll do ta kryente një detyrë, vetëm që të dëgjonte babanë e tij, Leon Rid, të thoshte: “S’ke mbaruar ende”.

Një saktësi e tillë la një mbresë afatgjatë tek burri që tani shërben si këshilltari i dytë në presidencën e përgjithshme të Të Rinjve. Deri më sot, ai nganjëherë i dëgjon fjalët plot vendosmëri, por të dashura, të babait të tij ndërsa kryen detyrat e tij profesionale, familjare dhe kishtarë: “S’ke mbaruar ende; bëje siç duhet”.

Vëllai Rid tha se etika e punës në familjen e tij ka qenë bekim në jetën e tij. Kështu kanë bërë edhe kujdestarët dhe udhëheqësit e priftërisë që nganjëherë e kanë udhëzuar atë përgjatë shtegut të ungjillit. Teksa shumë prej shokëve të tij të klasës nga shkolla e mesme pranuan thirrjen për mision në moshën 19-vjeçare, Rendëlli u regjistrua në kolegji dhe u fut në ushtri. Më pas ai mori një punë si teknik rrezatimesh, ndërkohë që vazhdonte studimet në Universitetin e Jutas. Disa burra të urtë patën guximin e mjaftueshëm për t’i thënë atij se vendi i tij ishte në fushën e misionit. Ai e ndoqi drejtimin e tyre dhe bëri kërkesën për të shërbyer. Shpejt ai po ndante ungjillin në Misionin e Meksikës Veriore. “Nuk mund ta mendoj se si do të kishte qenë jeta ime nëse nuk do të kisha shërbyer në mision”, thotë ai.

Ai u kthye në shtëpi, vazhdoi arsimimin e tij dhe u martua me Tamina Rork në Tempullin e Solt-Lejkut në vitin 1975. Çifti Rid rriti katër fëmijë ndërkohë që Vëllai Rid e zhvilloi karrierën e tij profesionale në fushën e pasurive të patundshme komerciale dhe në ndërmarrje të tjera biznesi.

Dashuria e tij për punë misionare vazhdon. Ai kryesoi mbi Misionin e Ekuadorit Verior në Guajakil nga viti 2005 deri në 2008 dhe përsëri dëshmoi ndryshimin që një mision kohëplotë mund të ketë në jetën e një të riu ose të reje.

Vëllai Rid po shërbente si anëtar i këshillit të përgjithshëm të Të Rinjve kur u thirr në presidencën e përgjithshme të Të Rinjve në maj 2013. ■

© MICHAEL T. MALM, THE MIRESSINE E ILLUIME GALLERY OF FINE ART, NUK, LEJOHET KOPIMI

A Peaceful Heart [Një Zemër e Qetë], nga Michael T. Malm

*“Dhe Shpirti i jep dritë çdo njeriu që vjen në botë; dhe Shpirti ndriçon çdo njeri në botë,
që i bindet zërit të Shpirtit” (DeB 84:46).*

“U përpjekshim përherë që të jemi pranë Atit tonë Qiellor”,
tha Presidenti Tomas S. Monson gjatë sesionit të paradites të së
dielës së Konferencës së Përgjithshme Gjysmëvjetrore të 183-të të
Kishës. “Për ta bërë këtë, ne duhet t’i lutemi Atij dhe ta dëgjojmë
Atë çdo ditë. Ne vërtet kemi nevojë për Të çdo orë, qofshin
ato orë me diell apo me shi. Qoftë premtimi i Tij motoja jonë
ngahera: ‘Nuk do të të lë, as nuk do të të braktis’.”

KISHA E
JEZU KRISHTIT
E SHENJTORËVE TË
DITËVE TË MËVONSHME

ALBANIAN

10791 Nov 13